

Тържествуващият Христос

Размишления за историята на великата борба

от

Елън Г. Уайт

“Падналият в грях свят е бойно поле за най-голямата битка, която са виждали вселенските и земните сили. Той е определен за сцена, на която ще се води великата борба между доброто и злото, между рая и ада. Всеки човек има своя роля в тази борба. Никой не може да застане на неутрална територия.”

Уайт, Елън. Издигнете Го. - Ръкопис 56, 1899, 253 с.

Предговор

Общата тема на тази книга е великата борба между Христос и Сатана. В нея е включен всеки човек. Елън Уайт получава лично напомняне за това, когато на 30 години преживява мозъчен удар с парализа, докато се кани да напише първото описание на видението, което ѝ е дадено в Ловетс Гроув, Охайо, през март 1858 г. Бог ѝ казва, че парализата е опит на Сатана да я убие, за да не може да напише това, което е видяла. Малката книга, основана на това видение и съдържаща 219 страници, която тя завършва през същата година, е “Духовни дарби,” том 1, който днес е част от “Ранни писания.” Това е първата от написаните през целия ѝ живот книги по темата за великата борба, което продължава и до последната година от живота ѝ, когато тя завършва “Пророци и царе.”

Темата за великата борба е добре изяснена в петте книги от серията “Борбата на вековете.” Тази религиозна книга допълва тези основни книги. Тя започва оттам, откъдето започва и великата борба – от Луцифер в небето. Проследява тази борба до края. Историята за 1 януари е от първата страница на “Патриарси и пророци,” а последната – за 31 януари – намираме на последните страници на “Великата борба.” Интересно е да се отбележи, че първата и последната фраза са еднакви: “Бог е любов.”

Почти 90% от тази книга са извлечени от писмата, проповедите и ръкописите на Елън Уайт. Части от тези материали са известни на читателите, които познават книгите ѝ, тъй като някои извадки са използвани в многобройните книги, съставени от извадки от писанията ѝ и издадени след смъртта ѝ. Те включват религиозни книги, които са били публикувани през последните 50 години. Други материали могат да бъдат намерени в “Ръкописи,” от том 1 до 21, и в “Проповеди и изказвания,” том 1 и 2.

Като цяло текстовете за ежедневно утринно бдение са взети от превода на Библията на крал Яков. Елън Уайт е използвала най-много този превод, макар и от време-навреме да е използвала и други.

Пророците, които Бог е вдъхновил да напишат библейските книги, са използвали езиците от своята епоха – еврейски, арамейски и гръцки. Но тези езици не са били разбирани от всички, затова са били необходими преводи. За да осигурят Стария завет на хората, които на се знаели еврейски и гръцки, еврейските учени са изработили няколко века преди времето на Христос гръцка версия, позната като Септуагинтата. Оттогава Писанията са или превеждани на повече от хиляда езика. Освен това на един език са били издавани различни преводи. Сред преводите на английски език “Новият ревизиран стандартен превод” (NRSV) използва език, включващ и двата пола, без ни най-малко да променя значението на текста. Някои от библейските текстове за утринно бдение в тази книга са избрани от този превод.

Подобно на библейските автори Елън Уайт е използвала езика от своето време. Обаче стилът на писане се променя, както и значението на думите. Затова, когато се публикува “Подробен индекс към писанията на Елън Уайт,” в края на том 3 се включва и “Речник на остарелите и малко използвани думи и термини с променено значение.” Целта е да се помогне на читателите да разберат по-добре какво е казала г-жа Уайт. По нейно време думи като “той,” “мъж,” “мъже” и “човечеството” са били приемани като общи термини, включващи и мъжете, и жените. Днес това не е така обичайно. Затова, без да променя по някакъв начин мисълта на г-жа Уайт, тази религиозна книга използва език, който включва и двата пола.

Например, обърнете внимание на четивото за 12 февруари: “Разликата между един добър и един лош човек не е винаги следствие от вроден добър характер.” В оригинала се казва: “Разликата между един добър и един лош мъж не е винаги следствие от вроден добър характер.” В четивото за 3 февруари, обърнете внимание на изречението: “С намаляването на продължителността на живота на хората и отслабването на физическата им сила, се снижиха и умствените им възможности.” В оригинала се казва: “С намаляването на продължителността на живота на човека (от англ. ез. “man” означава и мъж, и човек, *бел. прев.*) и отслабването на физическата му сила, се снижиха и умствените му възможности.”

Ние се молим тази религиозна книга да помогне на всеки читател да бъде по-добре подготвен за второто идване на Христос и да бъде сред онези, които през вечността ще се наслаждават на плодовете на Христовата победа във великата борба.

Попечителите на книгите на Елън Г. Уайт

1 януари

“Бог е любов”

“Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога и Бог – в него.” (1 Йоаново 4:16)

“Бог е любов.” Неговото естество, Неговият закон са любов. Винаги е било така и винаги ще бъде така. “Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността,” Чиито “пътища са вечни,” никога не се променя. В Него “няма изменение или сянка от промяна.” (Исая 57:15; Авакум 3:6; Яков 1:17)

Всяка проява на творческа сила е израз на безкрайна любов. Върховенството на Бога включва пълно благословение за всички сътворени същества... Историята на големия сблъсък между доброто и злото, от момента на първата му поява в небето до окончателното побеждаване на бунта и пълното унищожаване на греха, е също изява на Божията непроменяема любов.

Владетелят на вселената не беше сам в делото на спасението. Той имаше помощник – съработник, който можеше да разбере Неговите цели и да сподели радостта от осигуряването на щастието на сътворените същества. “В началото беше Словото; и Словото беше у Бога, и Словото беше Бог.”...Христос, Словото, Единородният на Отец, беше едно с вечния Отец – едно в естество, характер, намерения – единственото същество, което можеше да взема участие във всички планове и намерения на Бога...

Отец действаше чрез Христос за сътворяването на всички небесни същества. “Чрез Него бе създадено всичко... било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено.” ... Синът, Божият помазаник, “съвършен образ на Неговото лице,” “сиянието на Неговата слава,” “Който държи всичко чрез Своето могъщо слово,” има върховенство над всички тях...

Тъй като законът на любовта е основата на Божието управление, щастието на всички разумни същества зависи от това дали живеят в съвършена хармония с неговите велики принципи на праведност. Бог желае да получава от всичките Си творения служене от любов – служене, което извира от оценяването на Неговия характер. Той не изпитва удоволствие от насилственото подчинение и дава на всички свободна воля, за да могат да Му служат доброволно. (Патриарси и пророци)

2 януари

Новото творение

“И Бог видя всичко, което сътвори; и, ето, беше твърде добро. И стана вечер, и стана утро, ден шести.” (Битие 1:31)

Колко красива беше земята, излязла изпод ръката на Твореца! Бог показа на вселената един свят, в който дори Неговото все виждащо око не можеше да открие нито едно петно или недостатък, нито един дефект или уродливост. Всяка част от Неговото творение заемаше определеното ѝ място и служеше на целта, за която беше създадена. Точно като частите на някоя огромна машина, всяка част се съчетаваше с другите и всичко съществуваше в съвършена хармония... Нямаше никакви болести... и в растителното царство нямаше и следа от разложение. Бог погледна към делото на Своите ръце, изработено от Христос, и провъзгласи, че беше “твърде добро.” Той видя един съвършен свят, в който нямаше и следа от грях или несъвършенство.

Но настъпи промяна – Сатана изкуши Адам и той се поддаде. Този, който беше проявил нелоялност в небето и беше изхвърлен оттам, представи лъжливо Твореца пред съществата, които Той беше направил, и те послушаха думите му и повярваха в лъжите му. Така грехът навлезе в света, а чрез греха и смъртта. (Писмо 23, 1903; виж също Ривю енд Херълд, 21 юли, 1904)

Когато Христос видя, че няма човек, който да може да бъде посредник за човечеството, Самият Той започна жестока борба и битка със Сатана. Божият Първороден беше единственият, който можеше да освободи онези, които бяха поставени в подчинение на Сатана чрез греха на Адам.

Божият Син даде на Сатана всяка възможност да опита хитростите си върху Него. Врагът беше изкушавал небесните ангели и след това първия Адам. Адам се провали и Сатана предположи, че ще успее да хване в капана и Христос, след като Той прие човешко естество. Цялото паднало ангелско войнство гледаше на този случай като на възможност да спечели върховенство над Христос. Те копнееха за възможност да покажат враждебността си срещу Бога. Когато устните на Христос бяха запечатани от смъртта, Сатана и ангелите му си въобразиха, че са извоювали победата...

В смъртоносната битка Божият Син можеше да разчита само на Своя небесен Баща. Всичко трябваше да бъде постигнато чрез вяра. Самият Той беше откуп – дар, отдаден за освобождаването на пленниците. Той донесе спасението на хората чрез Собствената Си ръка, но какво Му струваше това! (Ръкопис 125, 1901. Поглед нагоре.)

3 януари

“Съвършен в постъпките си”

“Ти беше съвършен в постъпките си от деня, когато беше създаден, докато в теб бе намерено беззаконие.” (Езекиил 28:15)

До тогава всички сътворени същества проявяваха преданост от любов и в цялата Божия вселена цареше съвършена хармония. Небесните войнства с радост изпълняваха намеренията на своя Творец. Те с удоволствие отразяваха славата Му и Му отдаваха хваление. И докато любовта към Бог беше управляващата сила, любовта им един към друг беше доверлива и неегоистична. Нито звук на несъгласие не нарушаваше небесната хармония. Но това щастливо състояние се промени. Намери се един, който изкриви свободата, дадена от Бога на Неговите творения. Грехът се породил в този, който след Христос, беше най-удостоляван с почит от Бога и притежаваше най-голяма сила и слава сред обитателите на небето. Луцифер, “синът на зората,” беше първият от засеняващите херувими, свят и неопетнен. Той стоеше в присъствието на великия Творец и върху него постоянно почиваха лъчите на славата, обкръжаващи вечния Бог...

Малко по малко Луцифер започна да подхранва желание за себевъздигане... Макар че цялата му слава беше от Бога, този мощен ангел започна да я счита като принадлежаща на самия него. Въпреки че беше почитан повече отколкото небесните войнства, беше недоволен от положението и дръзна да пожелае почитта, дължима единствено на Твореца. Вместо да се стреми да издига Божието върховенство в обичта и предаността на всички сътворени същества, той започна да се опитва да присвои тяхното служене и вяност за себе си. И тъй като ламтеше за славата, с която вечният Отец беше облякъл Своя Син, този принц на ангелите започна да се домогва до властта, която беше изключително право само на Христос...

Целта на този принц на ангелите беше да се съпротиви на върховенството на Божия Син и по този начин да хвърли сянка върху мъдростта и любовта на Твореца. На тази цел той щеше да подчини енергията на своя мощен ум, който след Христовия беше първи сред Божието войнство. Но Този, Който желаше всички Негови творения да Му отдадат свободно волята си, не остави никого не предупреден за объркващите извъртания, чрез които бунтът щеше да се опита да се оправдае. Преди началото на големия диспут всички трябваше да имат ясна представа за волята на Този, чиято мъдрост и доброта бяха изворът на цялата им радост. (Патриарси и пророци)

4 януари

Една трагична промяна

“Той беше открай време човекоубиец и не устоя в истината, защото в него няма истина.” (Йоан 8:44)

Някога Сатана сътрудничеса на Бог, Исус Христос и светите ангели. Той беше високо поставен в небето и излъчваше блестяща светлина и слава, които се изливаха върху него от Отец и Сина, но стана предател и изгуби високото си и свято положение като засеняващ херувим. Стана противник на Бога – отстъпник - и беше изгонен от небето... Той събра всички сили на злото, за да се обединят около неговото знаме, за да образуват едно отчаяно братство на злото и да се съюзят срещу небесния Бог. Той действаше неуморимо и целенасочено, за да увековечи бунта си и да накара членовете на човешкото семейство да се отвърнат от библейската истина и да застанат под неговите знамена.

Веднага щом Господ чрез Исус Христос създаде нашия свят и постави Адам и Ева в Едемската градина, Сатана обяви своята цел да подчини на своето естество бащата и майката на цялото човечество и да ги присъедини към собствения си бунт. Той беше решен да изличи Божия образ от човешките чада и да очертае своя собствен образ в душата им, вместо Божествения образ. Той приложи методи на измама, чрез които да осъществи целта си. Наречен е бащата на лъжата, обвинител на Бога и на онези, които остават верни на Бога, убиец още от самото начало. Той приложи всяка сила, която имаше на разположение, за да спечели Адам и Ева като сътрудници в отстъпничеството си и успя да внесе бунта в нашия свят...

От всяко поколение и от всяка епоха Сатана е търсил човешки посредници, чрез които да прокарва дяволските си намерения и да осъществява своите планове и хитрини на земята. Големият морално разложен извор на злото постоянно тече в човешкото общество. Макар че не може да отстрани Бога от Неговия трон, Сатана Му приписва сатанински качества, а претендира, че самият той притежава Божествени качества... Чрез своята змийска проникателност, чрез своите нечестни интриги той е привлякъл за себе си почитта, която хората трябва да отдават на Бога и здраво е настанил трона си между поклонника и Божествения Отец. (Ривю енд Херълд, 14 април, 1896)

5 януари

Няма извинение за греха

“Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си.” (Езекиил 28:17)

Грехът на Луцифер е необясним. Той предаде Бога. Неговите оплаквания и недоволство възбудиха съчувствие сред ангелските войнства и мнозина застанаха на същата позиция, както Сатана [Луцифер]. Как Господ сломи силата на тези обвинения?

Поради силата на Сатана да обвинява, Бог не постъпи с него така, както заслужаваше. Изкусителят щеше да хвърли вината за своите действия върху по-ниско поставените от него. Той щеше да направи да изглежда така, сякаш ако имаше възможност да действа според собствените си убеждения, цялата тази проява на бунт щеше да бъде избегната.

Силата на Сатана да осъжда щеше да го доведе до изнамирането на теорията за правосъдието, която е несъвместима с милостта. Той твърди, че изпълнява задълженията си като Божи глас и власт; твърди, че неговите собствени решения са справедливи, чисти и безгрешни. По този начин той се поставя на съдийския престол и заявява, че неговите мнения са непогрешими. Точно тук е мястото на неговото безмилостно правосъдие, което е фалшификация на правосъдието и е мерзост пред Бога.

Но как да разбере вселената, че Луцифер не е надежден и справедлив водач? В техните очи той изглеждаше прав. Те не могат да прозрат зад външността му, както Бог. Те не могат да познават, както Бог познава. Делото за неговото разкриване и доказването пред ангелското войнство, че неговите убеждения не са Божии, че той е създал свой собствен стандарт и сам е изложил себе си на праведното Божие негодувание, щеше да създаде такова състояние на нещата, което трябваше да се избегне.

Точно поради Сатанинската измамна сила много от ангелите се отказаха от верността си към Бога. Бог беше верен и праведен. Сатана грешеше и беше убеден, че греша. Той сега трябваше да избере дали чрез послушанието да застане на Господната страна или чрез лъжата да подкрепи себе си. Изглеждаше, че е спечелил предимство чрез извъртанията и фалшификациите, но това беше само за кратко. Бог не може да лъже. Той се движи в права линия. Луцифер можеше да говори истината, когато това беше изгодно за целта му, но можеше и да криволичи, за да избегне унижението и поражението...

Истинският характер на Сатана не можеше веднага да бъде изложен пред вселената такъв, какъвто е в действителност. Неговият нечестен ход трябва да бъде оставен да продължи, докато той сам разкрие себе си като обвинител, измамник, лъжец и убиец. Чрез последното Сатана се лиши от симпатиите на преданата на Бога вселена. Измамникът беше разкрит чрез това, че причини смъртта на Божия Син. (Писмо 16а, 1892)

6 януари

Разкриване на сатанинските тактики

“Как си паднал от небето, ти, Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите?” (Исая 14:12)

Като отхвърли презрително доводите и умоляваните на верните ангели, той [Сатана] ги обявил за заблудени роби... Той никога повече нямаше да признае върховенството на Христос. Беше решен да изисква за себе си почитта, която трябвало да Му бъде отдавана и да поеме контрола над всички, които станели неговии последователи. Обеща на онези, които щяха да влязат в неговите редици, едно ново и по-добро управление, при което всички щяха да се наслаждават на свобода. Големи множества ангели изразиха намерението си да го приемат за свой водач...

Верните ангели все пак продължаваха да подтикваат него и последователите му да се подчинят на Бога и представяха пред тях неизбежните последици, ако откажат да направят това: Този, Който ги беше създал, можеше да унищожи силата им и напълно да накаже бунтовната им дързост...

Мнозина бяха склонни да послушат този съвет, да се покаят от духа недоволството си и да се радват на благоразположението на Отец и Неговия Син. Но Луцифер беше подготвил друга измама. Мощният бунтовник сега заяви, че ангелите, които се бяха обединили с него, вече бяха стигнали твърде далеч, за да се върнат назад. Заявил, че е добре запознат с божествения закон и знае, че Бог няма да им прости... Каза, че единственият път, който остава за него и последователите му, е да отстояват свободата си и да спечелят със сила правата, които не са им дадени доброволно...

Колкото се отнася до Сатана, беше вярно, че сега той беше отишъл твърде далеч, за да се върне. Но не беше така за онези, които бяха заслепени от измамите му... Но те позволиха на гордостта, любовта към водача им и желанието за неограничена свобода да надделеят и в края на краищата умоляванията на божествената любов и милост бяха отхвърлени...

Бог можеше да използва само такива средства, които съответстват на истината и праведността. Сатана можеше да използва това, което Бог не можеше – ласкателство и измама... Бог му позволи да изяви естеството на твърденията си и да покаже действието на предложените от него изменения в божествения закон. Неговото собствено дело трябваше да го осъди. От самото начало Сатана твърдеше, че не се бунтува. Цялата вселена трябваше да види разобличаването на измамника.

Дори когато Сатана беше изхвърлен от небето, Безкрайната мъдрост не го унищожи. Поради това, че Бог може да приеме само служене от любов верността на сътворените от Него същества трябваше да почива върху убеждението за Неговата справедливост и доброжелателство. (Патриарси и пророци)

7 януари

Нашите решения определят нашата съдба

“Има път, който се вижда прав на човека, но крайт му е пътища към смърт.” (Притчи 16:25)

Принципите на Божия характер бяха основата, на която постоянно бяха обучавани небесните ангели. Тези принципи бяха доброта, милост и любов. Светлината, разкриваща сама себе си, трябваше да бъде осъзната и свободно приета от всички, които заемаха постове на отговорност и власт. Те трябваше да приемат Божиите принципи и чрез изява на истината, правосъдието и добротата да убедят всички Божии служители, че това е единствената сила, която трябва да се използва. Насилието никога не трябваше да се използва...

Тези принципи трябва да бъдат великата основа на обучението във всяко земно управление. Дадените от Бог правила трябва да се съблюдават и уважават във всяка църква. Това се изисква от Бога. Неговото управление трябва да бъде морално. Нищо не трябва да бъде извършвано чрез принуда. Истината трябва да бъде господстващата сила. Всяко служене трябва да бъде доброволно и да е породено от любов към служенето на Бога. Всички, които са почетени с влиятелни постове, трябва да изявяват Бога, защото когато изпълняват задълженията си, те действат вместо Бога...

Сатанинските протести срещу Божието управление и защитата на онези, които застанаха на негова страна, беше едно постоянно обвинение срещу Бога. Този ропот и оплаквания бяха неоснователни. И все пак Бог позволи на Сатана да разработи теориите си. Той можеше да се справи със Сатана и всичките му последователни така лесно, както човек може да вземе едно камъче и да го хвърли на земята. Но чрез това Той щеше да даде на хората пример за насилие, което е толкова често проявявано в нашия свят чрез принципите на принуда.

Божии принципи не са от този тип. Всяка насилническа власт се намира под сатанинското управление. Бог не желае да действа по този начин. Той ни най-малко не би насърчил кое да е човешко същество да се постави за Бог над друго човешко същество и да му причинява умствено или физическо страдание. Този принцип е изцяло творение на Сатана...

На небесните съвети беше решено, че трябва да се използват принципи, които няма веднага да унищожат сатанинската сила, защото Неговата [Божията] цел беше да постави нещата върху една основа на вечна сигурност... Божият начин на управление трябваше да бъде противопоставен на новото управление, изобретено от Сатана. Разрушителните принципи на сатанинското управление трябваше да бъдат изявени. Принципите на праведност, изразени в Божия закон, трябваше да бъдат доказани като непроменими, вечни, свършени. (Ръкопис 57, 1896. Ръкописи. Т. 18)

8 януари

По плодовете им

“По плодовете им ще ги познаете.” (Матей 7:20)

Когато служещите на Бога прибегнат до обвинения, те възприемат сатанинските принципи, за да изгонят Сатана. Това никога няма да подейства. Сатана все още действа. Той влияе върху умовете на хората чрез изкривените си принципи. Те ще бъдат възприети и използвани от онези, които твърдят, че са верни и предани на Божието управление. Как да разберем дали те са неверни, вероломни? “По плодовете им ще ги познаете.”

Господ видя как Сатана използва Неговата сила и постави пред него истината, противопоставена на лъжата. Многократно по време на борбата Сатана беше готов да се убеди, да признае, че е сбъркал. Но онези, които беше измамил, бяха готови да го обвинят, че ги е изоставил. Какво можеше да направи той – да се подчини на Бога или да продължи по пътя на измамата? Той избра да отхвърли истината, да прибегне до изопачавания и фалшификации. Господ позволи на Сатана да продължи и да докаже принципите си.

Бог наистина доказа Себе Си и убеди не падналите светове и небесната вселена, но на ужасна цена. Неговият Единороден Син беше отдаден като жертва на Сатана. Господ Исус Христос разкри един характер, напълно противоположен на сатанинския. Така както първосвещеникът събличаше своите великолепно, първосвещенически одежди и изпълняваше длъжността си в бялото ленено облекло на обикновените свещеници, така и Христос се отрече от Себе Си и прие образа на слуга, като предложи жертвоприношение – Самият Той беше и свещеник, и жертва.

С причиняването на смъртта на върховния небесен Владетел Сатана нанесе поражение на собствената си цел. Смъртта на Божия Син направи неизбежна смъртта на Сатана. На него му беше позволено да продължи управлението си, докато то бъде изложено на показ пред не падналите светове и небесната вселена. Чрез проливането на кръвта на Божия Син той лиши себе си [от подкрепата] и беше разкрит пред всички като лъжец, крадец и убиец.

Бог вижда, че същият начин на действие преобладава в целия свят. Мъже и жени стигат до мястото, където пътят се разделя – той е или правилният, или погрешният. Милиони хора се покриват с непроницаема според тях маска и избират погрешния... Бог не насилва никого. Той оставя всички да избират свободно. Но казва: “По плодовете им ще ги познаете.” Господ няма да счита за мъдри онези, които не могат да различат едно

дърво, което ражда тръни, от друго, което ражда маслини. (Ръкопис 57, 1896. Ръкописи. Т. 18)

9 януари

Поклонете се на Твореца и Изкупителя

“На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш.”
(Мат. 4:10)

Тези, които се покоряват, ще бъдат благословени от Бога. Той казва, че ще благослови децата ви, земята ви и всичко, с което се заемете. Мислите ли, че Сатана ще позволи това без да се бори за надмощие?

Врагът действа така изкусно и решително днес, както действаше върху умовете на Адам и Ева в Едем. Хората се събират под знамената му и той ги обкръжава със силата си. Но всеки, който вижда, че Божият закон е непроменен по своя характер, ще застане на страната на Христос. Ако Бог можеше да промени и едно правило от закона, за да го нагоди към падналия човешки род, тогава изобщо нямаше да е необходимо Исус Христос да идва на земята, за да умре.

Дали Христос е умрял, за да освободи от отговорност цялото човечество, за да се покланят на идоли вместо на Бога, когато заповедта казва: “Да се покланяш само на Господ, твоя Бог, и само на Него да служиш”? И “Господ направи небето и земята” и после какво? “И си почина на седмия ден” и “го освети,” и го даде на вас, за да го съблюдавате като Божи паметник – паметник на това, че Той е живият Бог, Който е направил небето отгоре и земята, на която стоим. Той е направил извисените дървета и е дал облекло на всяко цвете. Господарят на небето е дал на всяко неговите цветове, създал е хората и им е дал съботата. Защо? Заради цялото потомство на Адам. Тя е дар на цялото му потомство. Ако те винаги се бяха покорявали на четвъртата заповед, в света никога не би имало нито един невярващ човек, защото тя свидетелства, че “Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях...”

Ръцете Му са над Неговите сътворени дела. Чудно ли ви е, че дяволът иска да обезсили Божия закон, критерият за Неговия характер? Той ще бъде критерият в съда, когато книгите се отворят и всеки човек бъде съден според делата, които са извършени. И имената ни са написани – какво казва Той? – врязани “на дланите Ми.” Белезите от разпъването на кръста са ги врязали там. Хората са Негова собственост, те са Негови по сътворение и изкупление...

Какво даваме на Сатана, когато допуснем идеята, че Божият закон трябва да бъде премахнат? Даваме на цялата сътворена вселена един грешащ Бог, който е направил закон и той се оказал толкова погрешен, че е трябвало да се премахне. Точно това иска Сатана. Можем ли да си

позволим да бъдем на някоя друга страна, освен на Божията? (Ръкопис 10, 1894. Проповеди и изказвания. Т. 1)

10 януари

Отхвърляне на божествения авторитет

“Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония.” (Езекиил 28:18)

Високите почести, отдадени на Луцифер, не бяха оценени като Божи дар и не предизвикаха благодарност към Твореца. Той се хвалеше с блясъка и възвишеното си положение, и пожела да бъде равен на Бога. Той беше обичан и почитан от небесното войнство. Ангелите с удоволствие изпълняваха заповедите му и той беше удостоен с мъдрост и слава повече от всички тях. Но Божият Син беше признатият Владетел на небето, едно в сила и власт с Отец. Христос участваше във всички Божии съвети, докато на Луцифер не беше позволено така да участва в божествените намерения. “Защо” – питаше този мощен ангел – “трябва Христос да има върховенството? Защо Той е така почитен над Луцифер?” (Великата борба)

До самия край на борбата в небето великият узурпатор продължи да се самооправдава. Когато беше обявено, че с всички свои последователи той трябва да бъде изгонен от дома на блаженството, тогава водачът на бунта смело и открито заяви презрението си към закона на Твореца. Той отхвърли божествените постановления като ограничителни за тяхната свобода и заяви, че неговата цел е да постигне премахване на закона. Сатана и неговото войнство в един глас хвърлиха вината за бунта си изцяло върху Христос, като обявиха, че ако не бяха порицавани, те никога нямаше да се разбунтуват.

Бунтът на Сатана трябваше да бъде урок за вселената през всички идващи епохи, едно постоянно свидетелство за естеството и ужасните последици от греха. Установяването на сатанинското управление, неговото влияние върху хората и ангелите, щеше да показва какви са плодовете от отхвърлянето на божествения авторитет. То щеше да свидетелства, че благосъстоянието на всички сътворени същества е обвързано със съществуването на Божието управление и Неговия закон. По този начин развитието на този ужасен експеримент на бунта трябваше да бъде вечна гаранция за всички святи разумни същества, която да ги предпазва от заблуда по отношение на естеството на престъплението и да ги пази от извършването на грях и понасяне на наказанието за него.

Във всеки момент Бог може да отдръпне от непокаяните знаците на Своята чудесна милост и любов. О, ако можеха хората да преценят каква ще бъде сигурната последица от тяхната неблагодарност към Него и незачитането на неизмеримия Дар на Христос за нашия свят! Ако те

продължават да обичат греха повече от покорството, сегашните благословения и великата Божия милост, на която сега се наслаждават, но не оценяват, в края на краищата ще стане причина за тяхното вечно унищожение. (Ръкопис 125, 1907. Проповеди и изказвания. Т. 1)

11 януари

Припомняне на борбата

“Ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те изтребих отсред огнените камъни, херувиме засеняващи!” (Езекиил 28:16)

Пиша още по-подробно книгата “Великата борба,” която съдържа историята за грехопадението на Сатана и навлизането на греха в нашия свят, и мога да си представя още по-живо от всякога преди тази велика борба между Христос, Принцът на Светлината, и Сатана, принцът на тъмнината. Когато виждам различните хитрини, с които Сатана постига унищожението на грешащите хора и ги прави като себе си – нарушители на Божия свят закон, ми се иска Божиите ангели да дойдат на земята и да изложат този въпрос в неговото огромно значение.

После изпитвам силни чувства към душите, които доброволно се отдалечават от светлината, познанието и покоряването на Божия свят закон. Както Адам и Ева повярваха на лъжата на Сатана, че “ще бъдете като боговете,” така и тези души се надяват чрез непокорството да се издигнат до по-големи висоти, да придобият някакво ласкаещо ги положение. Толкова се притеснявам, че докато другите спят, аз прекарвам часове в молитва Бог да действа с мощна сила, за да разбие тази смъртоносна измама в човешките умове и да ги води с простота към кръста на Голгота. После се успокоявам с мисълта, че всички тези души са изкупени с кръвта на Господ Исус. Ние можем да обичаме тези души, но Голгота свидетелства за това колко много ги обича Бог. Това дело не наше, но Господне.

Ние не сме свои си, но сме само инструменти в Неговата ръка, които да извършват волята Му. Виждаме онези, които се противопоставят на Духа на благодатта и треперим за тях. Чувстваме съжаление и разочарование, че те се оказват неверни на Бога и на истината. Но чувстваме още по-голяма мъка, когато помислим за Исус, Който ги е изкупил със Собствената Си кръв. Ние бихме дали всички свои притежания, за да спасим един човек, но разбираме, че не можем да направим това. Ние бихме дали самия си живот, за да спасим една душа за вечния живот, но дори тази жертва не би могла да извърши това.

Единствената велика жертва е била дадена чрез живота, мисията и смъртта на Исус Христос. О, да можеха умовете да разсъждават за

величието на тази жертва! Тогава те биха могли по-добре да осъзнаят величието на спасението. (Свидетелства към църквата. Т. 5)

12 януари

Важността на съботата

“Така бяха завършени небето и земята и цялото им войнство. И на седмия ден, след като Бог завърши делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всички дела, които беше създал. (Битие 2:1, 2)

Човешката философия твърди, че за създаването на света е бил необходим неопределен период от време. Потвърждава ли Бог това? Той казва: “Той е знак между Мен и децата на Израел завинаги; защото в шест дни [не шест неопределени периода от време, защото тогава за нас би било невъзможно да съблюдаваме деня, конкретно споменат в четвъртата заповед] Господ направи небето и земята, а на седмия ден си почива и се освежи.” Моля прочетете внимателно петата глава от Второзаконие. Бог отново казва: “Помни [не забравяй] съботния ден, за да го освещаваш... Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко което е в тях, и си почива на седмия ден. Затова Господ благослови седмия ден и го освети.”

И все пак при наличието живите откровения пред тях, онези които твърдят, че проповядват Словото, изказват предположенията на човешки умове, максимите и заповедите на хора. Те обезсмислят Божия закон чрез своите традиции. Извъртанятията за сътворяването на света в продължение на неопределен период от време са една от лъжите на Сатана. Бог се обръща към човешкото семейство на език, който те могат да разберат. Той не оставя този въпрос неопределен, че да може хората да го изтълкуват според своите теории. Когато Господ заявява, че е направил света за шест дена и Си е починал на седмия ден, Той има предвид ден от двадесет и четири часа, който Той е очертал чрез изгрева и залеза на слънцето.

Бог не би произнесъл смъртна присъда за неспазването на съботата, ако не е дал на Своя народ ясно разбиране на съботата... Когато се поставяше основата на земята, се постави и основата на съботата. Когато утринните звезди пееха заедно и всички Божии синове възклицаваха от радост, Бог видя, че съботата е крайно необходима за Адам и Ева дори в рая. С даването на съботата Бог се грижеше за тяхното духовно и физическо здраве.

Бог направи света за шест буквални дни, а на седмия буквален ден Той си почива от всички дела, които беше извършил, и се освежи. Затова Той е дал на хората шест дена, в които да работят... Чрез отделянето на съботата по този начин Бог е дал на света един паметник. Той не е отделил кой да е ден от кои да са седем дни, но един конкретен ден – седмия ден. Чрез

съблюдаването на съботата ние показваме, че признаваме Бога като живия Бог, Творецът на небето и земята. (Писмо 31, 1898)

13 януари

Първият непростим грях

“Аз създадох земята и сътворих човека на нея; Аз, да! Моите ръце разпростряха небето, Аз дадох заповеди на цялото му множество. (Исаия 45:12)

Адам и Ева придобиваха знания чрез пряко общуване с Бога и научаваха за Него чрез делата Му. Всички сътворени неща в тяхното първоначално съвършенство бяха израз на Божиите мисли. За Адам и Ева природата изобилстваше с божествена мъдрост. Но чрез греха човешкото семейство беше отделено от познаването на Бога чрез пряко общуване, а и до голяма степен и чрез делата Му... На всяка страница от великата книга на Неговите сътворени дела може все още да се проследи Неговия почерк. Природата все още говори за своя Творец. Но тези откровения са частични и несъвършени. А и в нашето греховно състояние с отслабени сили и ограничено разбиране, ние не можем да ги тълкуваме правилно. Нуждаем се от по-пълно откровение за Него, което Бог ни е дал в Своето писано слово. (Възпитание)

Цялото небе проявяваше дълбок и възторжен интерес към сътворяването на света и на Адам и Ева. Хората бяха отличаващ се вид. Те бяха направени “по Божия образ” и Божият план беше те да населят земята. Те трябваше да живеят в близко общение с небето, като получават и усвояват силата от великият Източник на сила. Поддържани от Бога, те трябваше да живеят един безгрешен живот.

Сатана реши да осуети Божия план. Ненужно е да се опитваме да разберем мотивите, които подтикнаха второто след Христос същество в небесните дворове да внесе завист и ревност сред ангелските редици. Той предаде на мнозина своето недоволство и в небето започна война, която завърши с изгонване на Сатана и неговите последователи. Не трябва да си блъскаме главите, за да измислим причина за действията на Сатана. Ако можеше да се намери причина, щеше да има и извинение за греха. Но той няма извинение. Няма смисъл хората да преминават по същия път, по който е преминал Сатана...

След изгонването на Сатана от небето той реши да установи царството си на тази земя. Чрез него грехът навлезе в света, а чрез греха и смъртта. След като прие измамното сатанинско представяне на Бога, Адам падна от своето високо положение и злочестините нахлуха в света.

Няма извинение за греха на Адам. Всички негови нужди бяха изобилно удовлетворени. Той не се нуждаеше от нищо повече. Беше му

наложена само една забрана... Сатана използва тази забрана като средство за вмъкване внушенията на злото. (Ръкопис 97, 1901)

14 януари

Трудът бил необходим дори в Едем

“Но от дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш от него.”
(Битие 2:17)

При създаването на Адам и Ева Бог планира те да бъдат активни и полезни. Свята двойка беше поставена в Рая и заобиколена от всичко, което беше приятно за окото или добро за храна. За тях беше насадена красива градина в Едем. Там имаше всякакви величествени дървета, всяко от които можеше да служи за употреба или украса. Във въздуха се носеха благоуханията на рядко красиви цветя с всякакви багри и аромати. Весели певци с разнообразно оцветени пера пееха радостно игриви песни за хваление на Твореца.

Раят носеше наслада на сетивата на свята двойка, но това не беше достатъчно. Те трябваше да имат нещо, чрез което да вложат в употреба чудесния човешки организъм. Този, Който ги създаде, знаеше, че това ще бъде за тяхно добро. Ако щастието се състоеше в безделието, те, в състоянието си на свята невинност, щяха да бъдат оставени без занимание. Но веднага щом нашите първи родители бяха създадени, Бог им даде работа. Те трябваше да намират занимание и щастие в поддържането на нещата, които Бог беше сътворил, и техните нужди трябваше да бъдат изобилно удовлетворявани от градинските плодове.

Полезно е за ума и мускулите да работят. Всяко качество на ума и всеки телесен мускул имат своята конкретна служба и за всички тях е необходимо усилие, за да бъдат развивани и да се изпълват със здраве и сила. Всяко колело в живия механизъм трябва да бъде използвано. Целият организъм трябва постоянно да бъде употребяван, за да действа ефективно и да изпълнява целта на своето създаване. (Ръкопис 58, 1890)

Христос е наречен вторият Адам. Чист и свят, свързан с Бога и възлюбен от Него, Той започна оттам, откъдето започна първият Адам. Но първият Адам беше в по-добро положение от Христос във всяко отношение. Чудесните условия в Едем за святата двойка бяха създадени от един Бог, Който ги обичаше. Всичко в природата беше чисто и неосквернено. Едемската градина изобилстваше от плодове, цветя и красиви, извисени дървета. Адам и Ева получаваха всичко, което поискаха.

Но Сатана дойде и внуши съмнения в Божията мъдрост... Ева се поддаде на изкушението, а Адам прие забранения плод от ръката на своята съпруга. Той пропадна в най-малкото изпитание, което Господ можеше да измисли, за да докаже неговото послушание, и злочестините нахлуха в

света... Чрез непокорството на един човек мнозина бяха направени грешници. (Ръкопис 20, 1898. Ръкописи. Т. 8)

15 януари

Изкушението понякога се маскира като удоволствие

“Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво от градината?” (Битие 3:1)

За да извърши делото си незабелязано, Сатана реши да използва змията като свой медиум – една добре пригодена за целта му маска. Змията беше едно от най-мъдрите и най-красиви същества на земята. Тя имаше криле и докато летеше във въздуха, излъчваше ослепителна светлина и имаше цвета и блясъка на излъскано злато. Тя грабваше вниманието и беше наслада за окото на наблюдателя, докато си почиваше сред отрупаните с плодове клонки на забраненото дърво и си хапваше от вкусните плодове. Така унищожителят дебнеше в мирната градина и очакваше жертвата си.

Ангелите бяха предупредили Ева да внимава да не се отделя от своя съпруг, докато бяха заети с ежедневния си труд в градината. С него тя щеше да бъде в по-малка опасност от изкушение, отколкото ако беше сама. Но погълната от приятното си занимание, тя несъзнателно се отдалечи от него. Когато осъзна, че е сама, тя почувства опасение за опасността, но отхвърли страховете си, като реши, че има достатъчно мъдрост и сила, за да разпознае злото и да му устои. Невнимателна към предупреждението на ангелите, тя скоро се намери пред забраненото дърво, като го гледаше със смесица от любопитство и възхищение. Плодовете бяха много красиви и тя се запита защо Бог им го беше забранил.

Сега дойде времето на изкушителя. Като че ли можеше да чете мислите й, той се обърна към нея: “Наистина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?” Ева беше изненадана и поразена, сякаш беше чула отзвука от собствените си мисли... Тя отговори на впримчващия въпрос на изкушителя: “От плода на градинските дървета можем да ядем; но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете. А змията каза на жената: Никак няма да умрете; но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото.”...

Сатана действа по този начин от дните на Ада и до сега, и винаги е постигал голям успех. Той изкушава хората да не вярват в Божията любов и да се съмняват в Неговата мъдрост. Той постоянно се опитва да възбуди дух на непочтително любопитство, едно неспокойно, любопитно желание за проникване в тайните на божествената мъдрост и сила. В усилията си да търсят това, което Бог е благоволил да не разкрива, множество хора

пропускат истините, които Той е разкрил и които са жизненоважни за спасението. (Патриарси и пророци)

16 януари

Сатана подтиква към уповаване на себе си

“Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото.” (Битие 3:5)

След като послушаха изкушителя, нашите първи родители изгубиха своя красив дом в Едем. Сатана разпозна в Ева желание да се вслуша в изкушенията му и [той] усети склонността към недоверие в Божието слово...

Сатана искаше да направи греха да изглежда действително благословение за тях и да изглежда така, сякаш чрез отнемането на плода от дървото Бог задържа от тях нещо наистина хубаво. Ако ядете, очите ви ще се отворят, каза той, и ще бъдете като богове. Ще бъдете като Самия Бог в знание и сила...

Но какво отваряне на очите беше това! “Ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото.” Те получиха това знание, но какво знание беше то! Те спечелиха само познанието за проклятието на греха. Ева пожела това, което Бог беше забранил. Тя показа недоверие към Бога и Неговата доброта и желание да бъде независима и да прави това, което тя намери за добре. Ева предложи плода на Адам и стана изкушителка за него. Тя щеше да бъде бог. Тя щеше сама да си бъде закон за себе си. Нямахме да признава никакви ограничения за себе си. Но този видимо най-малък грях от всички, я направи престъпница на Божия закон...

Господ Исус дойде в нашия свят и беше изкушаван от същия враг. Той премина през същия път, където Адам се провали, но беше непоколебим. Устоя на дявола и стана Победител заради човешкия род. Небесната вселена тържествуваше. Сатана дойде при Христос със своите измамно привлекателни изкушения, за да Го склони да се усъмни в плановете на Бога и в Неговия закон, и да Го накара да заеме независима позиция. Но изкушителят беше отблъснат. Христос не пожела да влезе в спор със Сатана. Той посрещна врага на Бога със словото на Бога – “Писано е.”

“Не знаете ли... че не сте свои си? Защото сте били купени с цена.” А каква цена е това – жертвата на Христос за спасението на един загиващ свят... Всички, които са обединени с Христос, ще излязат от света и няма да се сливат с него. Те няма да влизат в света с никое свое решение. Няма да се поставят на пътя на изкушението с никоя от своите връзки. Няма да се обучават във светските пътища. Те ще решат да дойдат в училището на Христос и да се поучават от великия Учител. Той кани всяка душа: “Елате

при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя.”
(Ръкопис 21, 1898)

17 януари

Предупреждение срещу фалшиво познание

“И като видя жената, че дървото... и че беше приятно за очите, дърво желано, за да дава знание, взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея и яде и той.” (Битие 3:6)

Съществува фалшиво познание, познанието на злото и греха, което е внесено в света чрез хитростта на Сатана. Търсенето на това познание е подбуждано от неосветени желаниа и несвяти цели. Неговите поучения са високо ценени, но мнозина няма да знаят, че е по-добре да останат неучи...

В търсенето на знание, както и при всички други търсения, егоистичните, земни цели са опасни за душата. В сферата на обучението се прокарват идеи, които не произлизат от Всевишния и Святия, Който обитава във вечността, но от онези, които превръщат научните изследвания в идол и се покланят на една наука, която отделя Бога от обучението. Но тези грешки са широко възприемани, защото са облечени в привлекателна премяна...

Хубаво е да придобиваме знание от науките. Но придобиването на това знание е станало цел на голяма група от хора, които са неосветени и които не мислят за това как ще използват достиженията си. Светът е изпълнен с мъже и жени, които не изпитват никакво усещане за дълга си към Бога за поверените им таланти... Те копнеят за признание. Целта на техния живот е да достигнат най-високо положение в обществото...

Има много хора, на които Бог е дал способности, надвишаващи средното ниво. Те мислят в дълбочина и са енергични и усърдни. Но много от тях са насочени към постигане на своите собствени егоистични цели и не отдават слава и почит на Бога. Някои от тях са видели светлината на истината, но тъй като почитат себе си и не поставят Бога на първо място във всичко, те са се отдалечили от библейската истина и са станали скептици и невярващи.

Когато вниманието на такива хора е привлечено чрез Божиите наказания, и те са насочени към старите пътеки чрез страдания, мъглата на неверието бива пометена от умовете им. Някои от тях се покаяват, връщат се към старата си любов и насочват нозете си в пътя, прокаран от Господ за изкупените... Когато се извършва тази удивителна промяна, Светия Дух насочва мислите по нови канали, характерът се променя и стремежите на душата се насочват към небесните неща... Благодатта, която придава Христос... ще ги води към кръста на Исус, като действени, посветени,

верни работници за напредъка на небесната истина.” (Ръкопис 51, 1900. ръкописи. Т. 20)

18 януари

Струва си да се сравни Едем и Гетсимания

“Защото както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Единия мнозината ще станат праведни.” (Римляни 5:19)

Трябва внимателно да размишляваме върху живота на Христос и постоянно да го изучаваме с желанието да разберем причината, поради която Той е дошъл. Можем да извлечем нашите заключения само чрез изследване на Писанията, както Христос ни е заповядал да правим, защото Той казва: “Те... свидетелстват за Мен.” Чрез изследване на Словото можем да открием достойнствата на послушанието, за разлика от греховността на непокорството. “Защото както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Единия мнозината ще станат праведни.”

Едемската градина, замърсена от петното на непокорството, трябва внимателно да бъде изучавана и сравнявана с Гетсиманската градина, където Изкупителят на света понася свръхчовешка болка, когато греховете на целия свят са стоварени върху Него. Чуйте молитвата на Единородния Божи Син: “Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша; но не Моята воля да бъде, а Твоята.” Той се моли и втори път, като казва: “Отче, ако не е възможно да ме отмине тази чаша без да я пия, нека бъде Твоята воля.”

Той се моли и трети път със същите думи. Точно там тайнствената чаша се тресе в ръцете на Божия Син. Ще избърше ли Той кървавата пот от измъченото Си лице и ще изостави ли човешкия род? Воплите, окаяността и падението на един изгубен свят рисуват своята ужасна картина пред Него.

“И като беше във вътрешна борба, молеше се по-усърдно; и потта му стана като големи капки кръв, които капеха на земята.” “И Му се яви ангел от небето и Го укрепяваше.” Борбата е завършила. Исус се съгласява да прослави Своя Отец, като извърши волята Му и понесе Своето проклятие, последицата от престъплението на човечеството. Той е послушен до смърт, даже смърт на кръст. Тук става ясно какво означава непослушанието на Адам и какво означава за нас покорството на Божия Син.

Щастието на хората се състои в покоряването им на Божия закон. Когато се покоряват на Божия закон, те сякаш са обкръжени с ограда и са запазени от злото. Никой не може да бъде щастлив, ако се отклонява от ясните Божии изисквания и си създава свои собствени правила, за които мисли, че е безопасно да следва.” (Ръкопис 1, 1892. Ръкописи. Т. 6)

19 януари

Последиците от греха

“И човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между градинските дървета.” (Битие 3:8)

Адам не беше обмислил всички последици от непослушанието си. Той не изрази открито неподчинение пред Бога, нито по някакъв начин изрече дума против Бога. Той просто отиде срещу Неговата ясно изразена заповед. Колко много хора днес правят същото и вината им е още по-голяма, защото имат примера на Адам за непослушанието му и неговите ужасни резултати, които ги предупреждават за последиците от престъпването на Божия закон. Така че те имат ясна представа по тази тема и нямат никакво извинение за вината си в отхвърлянето на Божия авторитет и непослушанието към Него...

Адам се поддаде на изкушението и след като имаме така ясно изявен пред нас проблема за греха и неговите последици, ние можем да проследим причината и следствието и да видим, че грехът не се състои в големината на действието, но в непослушанието към Божията ясна воля, което е буквално отхвърляне на Бога и неподчинение към законите на Неговото управление...

Издига се законът на егоизма и човешката воля става върховен господар, и, когато пред човека се представи висшата и свята воля на Бога, на която да се покорява, човешката воля желае да върви по свой собствен път, да действа според своите собствени подбуди и така започва борба между човешката сила и Божествената сила.

Грехопадението на нашите първи родители разкъсва златната верига на безрезервното покоряване на човешката воля пред Божията воля. Покоряването вече престава да бъде считано за абсолютна необходимост. Хората следват своите собствени измишления, за които Господ казва на обитателите на древния свят, че са постоянно само зли. Господ Исус заявява: “Аз опазих заповедите на Моя Отец.” Как? Като човек. “Ето, дойдох да извърша Твоята воля, Боже.” Той стои пред обвиненията на евреите със Своя чист, добродетелен, свят характер и ги предизвиква: “Кой от вас Ме обвинява в грях?”

Не се изисква от нас да служим на Бога, като че ли сме свръх човечи, но трябва да Му служим в естеството, което притежаваме, което е било изкупено от Божия Син. Чрез праведността на Христос ние ще застанем оправдани пред Бог, така сякаш никога не сме извършвали грях. Никога няма да получим сила, ако размишляваме за това какво можехме да постигнем, ако бяхме ангели. Ние трябва да се обърнем към Исус Христос

с вяра и да покажем любовта си към Бога чрез послушанието си към заповедите Му. (Ръкопис 1, 1892. Ръкописи. Т. 6)

20 януари

Последствия от противопоставянето на Божиите намерения

“И Господ Бог каза на жената: Какво е това, което си сторила? А жената отговори: Змията ме подмами и ядох.” (Битие 3:13)

Целта на Бог беше да засели човешкото семейство в небето, ако те покажеха послушание към всяка Негова дума. Адам трябваше да бъде изпитан, за да се види дали ще бъде покорен като верните ангели, или няма да се покори. Ако издържеше теста, той щеше да обучава възпитава децата си само на верност. Умът и мислите му щяха да бъдат като ума и мислите на Бог...

Сатана, падналият принц, завиждаше на Бога. Той реши да провали Божието намерение чрез хитрост, измама и лъжа. Той се представи пред Ева не в образ на ангел, но като хитра, измамна и лъжлива змия. Той проговори с глас, който сякаш идваше от змията... Докато Ева слушаше, предупрежденията дадени от Бога избледняваха в ума ѝ. Тя се поддаде на изкушението и когато изкуши Адам, той също забрави Божиите предупреждения. Повярва на думите на Божия враг...

Лъжата, която Сатана изрече пред Ева – “Никак няма да умрете,” отеква през вековете от поколение на поколение. Така Сатана изкуши нашите първи родители и по този начин той изкушава и нас днес...

Адам и Ева бяха изгонени от Едем и един ангел с пламенен меч пазеше пътя към дървото на живота, за да не може невярната, непокорна двойка да има достъп до него и по този начин на обезсмърти греха. Обърнете внимание на следното. Бог нямаше в падналия и непокорен Адам същото доверие, което имаше във верния и истинен Адам, който живееше с всяко слово, излизащо от Божиите уста...

Очите на Адам и Ева наистина се отвориха, но за какво? За да видят своя срам и гибел, за да осъзнаят, че одеждите от небесна светлина, които ги покриваха, вече не бяха върху тях като предпазно облекло. Очите им се отвориха, за да разберат, че последицата от греха беше голотата...

Всички, които днес позволяват на Сатана да ги използва като свои инструменти, за да кара другите да пренебрегват Божиите заповеди, са под Божието проклятие. Сигурността ни лежи в чистосърдечната вяра в “Така казва Господ.” Това е изявление на истината. Тези, които се отклоняват от истината по каквато и да е причина - независимо колко голяма може да е предполагаемата им мъдрост и възвеличаване – и които посмеят да изберат свой собствен път, следват един фалшив водач и той ще ги води по фалшив път. (Писмо 91, 1900)

21 януари

Грехът предизвиква промяна в Божиите планове

“И на мъжа ти ще бъде подчинено всяко твое желание и той ще те владее. А на човека каза... Проклетата да бъде земята заради теб; със скръб ще се прехранваш от нея през всички дни на живота си.” (Битие 3:16, 17)

На Ева бе съобщено за мъката и болката, които оттук нататък щяха да бъдат нейния дял. И Господ каза: “И на мъжа ти ще бъде подчинено всяко твое желание и той ще те владее.” При Сътворението Бог я беше направил равна с Адам. Ако те бяха останали верни на Бога – в съгласие с Неговия велик закон на любовта – те щяха да живеят винаги в съгласие един с друг. Но чрез греха навлезе разногласието и сега тяхното единство и хармония можеха да бъдат запазени само чрез подчинението на единия или другия.

Ева първа извърши грях. Тя се поддаде на изкушението, като се отдели от партньора си, противно на божественото наставление. Адам извърши грях под влияние на нейното настояване и сега тя беше поставена в подчинение на съпруга си. Ако принципите, изисквани от Божия закон, бяха спазвани от падналия род, това наказание - макар и последица от греха - щеше да се окаже благословение за тях. Но злоупотребата върховенството, което беше дадено на мъжа, твърде често правеше съдбата на жената горчива и превръщаше живота ѝ в бреме.

Ева беше съвършено щастлива до съпруга си в Едемския си дом. Но също както и днешните неспокойни Еви, тя беше поласкана от надеждата да навлезе в по-висша сфера от тази, която Бог ѝ беше определил. Чрез опита си да се издигне над първоначалното си положение, тя падна много под него...

Бог заяви на Адам: “Понеже си послушал гласа на жена и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него... С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото то нея си взет; понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш.”

Не беше според Божията воля безгрешната двойка да познава злото. Той беше им дал доброто изобилно, а злото беше задържал. Но те ядоха от забраненото дърво противно на Неговата заповед, и сега щяха да продължат да ядат от него – щяха да познават злото – пред всичките дни на живота си. От този момент нататък хората щяха да бъдат нападани от сатанинските изкушения. Вместо радостния труд, който им беше възложен, те щяха да живеят в тревога и усилена работа. Щяха да преживеят разочарования, мъка и болка и най-накрая смърт. (Патриарси и пророци)

22 януари

Бог незабавно предприема действия срещу Сатана

“Ще поставя и вражда между теб и жената.” (Битие 3:15)

Съществува борба между силите на доброто и злото, между верните и неверните ангели. Христос и Сатана не са сключили мирен договор и никога няма да сключат. Във всяка епоха върнатата на Бога църква е водела целенасочена война срещу сатанинските проводници. Докато не свърши великата борба, битката между грешните ангели и грешните хора от една страна и верните ангели и истинските вярващи от друга ще продължава да се води.

Бушуващата битка ще става все по-жестока с приближаването на края. Тези, които са се обединили със сатанинските проводници, са посочени от Господа за деца на тъмнината. Няма и не може да има естествена вражда между падналите ангели и падналите хора. И двете групи са зли. Чрез отстъплението от Бога и двете групи имат лошо отношение към Него. Злите ангели и хора се обединяват в отчаян съюз срещу доброто. Сатана знаеше, че ако накара хората да се обединят с него, както направи с някои от ангелите, той щеше да притежава голяма сила, за да продължи бунта си.

В средите на злото има разногласие и спорове, но всички те са твърди съюзници в борбата си срещу небето. Единствената им цел е да очернят Бог, а големият им брой ги кара да хранят надеждата, че ще могат да свалят Всемогъщия от трона Му.

Когато Адам и Ева бяха поставени в Едемската градина, те бяха невинни и безгрешни, в свършена хармония с Бога. В сърцата им не съществуваха естествена вражда към Бога. Но когато извършиха грях, естеството им вече не беше безгрешно. Те станаха зли, защото застанаха на страната са падналия враг, като извършиха точно това, което Бог ясно им каза да не правят. Ако Бог не се беше намесил, падналите хора щяха твърдо да се съюзят със Сатана против небето. Но когато бяха изговорени думите “Ще поставя и вражда между теб и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата,” Сатана разбра, че макар и да успя да накара хората да извършат грях, макар че ги накара да повярват в лъжата му и да се усъмнят в Бога, макар че успя да поквари човешкото естество, са направени някои постъпки, чрез които падналите същества са поставени в изгодна позиция и естеството им отново е върнато към богоподобие. Той разбра, че действията му за изкушаването им щяха да се обърнат срещу самия него и че щеше да бъде поставен в губеща позиция...

Бог се закле да вложи в сърцата на хората един нов принцип – омраза към греха, измамата, неискреността – към всичко, което носи знака на сатанинското лукавство. (Ръкопис 72, 1904)

23 януари

Вражда между Христос и Сатана

“Ще поставя вражда... между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата.” (Битие 3:15)

По отношение на Сатана, онази старовременна змия, Господ каза, че той ще нарани петата на Христос, а Христос ще ѝ нарани главата. Слава Богу, че Сатана не може да Му нарани главата. Апостолът казва: “С ума си служи на Божия закон.” Умът и сърцето са спечелени в служба на Христос, докато Сатана е спечелил хора и паднали ангели да се присъединят към него в съюза срещу доброто. Те могат да наранят само петата, докато точно когато Сатана сякаш тържествува, след като е подложил верните на мъчения и смърт, тези, които защитават закона на Йехова, нараняват главата на великия бунтовник.

Това пророчество за враждата между Сатана и Христос има дългосрочни последици. То очертава неуморимия конфликт между Христос и Неговите последователи, Сатана и неговите ангели и падналото човечество, които са обединени в отчаян съюз, за да укоряват, нараняват, уязвяват и изстребват последователите на Христос до края на времето. Тази борба между Сатана и Христос се е водила тук, в този свят. Сатана постоянно измъчваше Божия Син и създаваше предразсъдъци сред хората. Христовите доктрини и учения не само бяха изкривявани, тълкувани погрешно и тяхното истинско значение изопачавано, но и навсякъде Го следваше измамата. Неточните представи, които първосвещениците, фарисеите и садукееите вливаха в ушите на хората, въздействаха върху най-низките страсти на прелюбодейците, блудниците и безчестните, като възбуждаха силни предразсъдъци, и за Него беше почти невъзможно да преживее на земята дори три и половина години след началото на публичното Си служене.

Трябва ли тогава, казва Христос, тези, които носят Божията истина на света, да бъдат обезкуражени и малодушни? “Ако светът ви мрази, той е намразил Мене преди вас.” Вие “не сте от света, както Аз не съм от света.” Те ще ви “ругаят и ще ви преследват, и... ще говорят всякакво зло против вас заради Мен.” “Идва време, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога. Ще ви причинят тези неща, защото не познават нито Отец, нито Мене.”

Сатанинската злоба достига своя връх, когато Господ на славата е разпънат на кръста, и в наши дни можем да очакваме, че сърцата на хората ще бъдат открити за предразсъдъци и измами, злостни и неточни тълкувания и клевети от онези, които обичат тези сатанински дела. Това е

мъдрост отдолу. Тя произхожда от ада и последиците ѝ ще бъдат открити в деня на Христос. (Ръкопис 55, 1886)

24 януари

Единствено Христос може да извърши изкупление за греха

“Като знаете, че не с преходни неща... сте изкупени... а със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец – без недостатък и пречист.”
(1 Петрово 1:18, 19)

Грехопадението на човечеството изпълни небето с мъка. Светът, който Бог беше създал, беше попарен от проклятието на греха и населен със същества, обречени на нещастие и смърт. Сякаш нямаше изходен път за престъпниците на закона. Ангелите престанаха да пеят хваления. В небесните дворове настъпи скръб заради унищожението, което грехът беше причинил.

Божият Син, славният небесен Водач, беше затрогнат от жалост към падналия род. Сърцето Му се изпълни с безкрайно съчувствие, когато злочестините на този изгубен свят се разкриха пред Него. Но божествената любов беше съставила план, чрез който да могат да бъдат изкупени изгубените хора. Нарушеният Божи закон изискваше живота на грешниците. В цялата вселена имаше само Един, който можеше да удовлетвори изискванията му заради човечеството. Тъй като божественият закон е толкова свят, колкото и самия Бог, само някой равен на Бог можеше да извърши изкупление за нарушаването му. Никой освен Христос не можеше да изкупи падналите в грях хора от проклятието на закона и отново да ги върне в хармония с Небето. Христос щеше да поеме върху Себе Си вината и срама от греха – грях толкова противен на един свят Бог, че трябваше да раздели Отец от Неговия Син...

Пред Отец [Христос] се застъпи заради грешника, докато небесното войнство чакаше резултата с толкова голям интерес, че думите са слаби да го опишат. Дълго продължи това тайнствено обсъждане – “съветът на мира” – в полза на падналия човешки род. Планът на спасението беше съставен преди сътворението на земята, защото Христос е “Агнецът, заклан от основаването на земята.” И все пак дори за Царя на вселената това беше мъчителна борба – да отдаде Сина Си да умре за виновното човечество... О, каква всемирна тайна е изкуплението! Божията любов към един свят, който не Го обича! Кой може да познае дълбочините на тази любов, която “надминава всяко знание”?...

Бог трябваше да се разкрие в Христос, “като примири света със Себе Си.” Хората бяха толкова покварени от греха, че те сами не бяха в състояние да станат в хармония с Този, чието естество е чистота и доброта. Но след като ги изкупи от осъждането на закона, Христос можеше да им

даде божествена сила, която да се съедини с човешкото усилие. По този начин, чрез покаяние пред Бога и вяра в Христос, падналите деца на Адам можеха още веднъж да станат “Божии Синове.” (Патриарси и пророци)

25 януари

Ангелите са удивени от Божия план за спасението на човечеството

“Не са ли те всички служебни духове, изпращани да слугуват на онези, които ще наследят спасение?” (Евреи 1:14)

Единственият план, чрез който можеше да бъде осигурено спасението на човечеството, включваше цялото небе в тази безкрайна жертва. Ангелите не можеха да се радват, когато Христос им разкри плана за спасението, защото видяха, че спасението на човешкия род ще струва на техния обичан Предводител неописуеми злочестини. Те слушаха думите Му с мъка и учудване, докато им разказваше как трябва да изостави небесната чистота и мир, радост, слава и вечен живот, и да се сблъска с покварата на земята, да понесе нейната мъка, срам и смърт.

Той трябваше да застане между грешника и наказанието за греха. И все пак малцина щяха да Го приемат като Божи Син. Щеше да напусне високопоставеното Си положение като Величието на небето, да се появи на земята и да се смири като човек, и от собствен опит да се запознае с мъките и изкушенията, които хората трябваше да понесат. Всичко това беше необходимо, за да може Той да помага на изкушаваните.

Когато свършеше мисията Си като учител, Той трябваше да бъде предаден в ръцете на зли хора и да бъде подложен на всякакви обиди и мъчения, които Сатана можеше да им внуши да Му нанесат. Трябваше да умре с най-жестоката смърт, издигнат между небето и земята като виновен грешник. Той трябваше да прекара дълги часове в такива мъчителни страдания, че ангелите нямаше да могат да ги гледат, но щяха да закрият лицата си от тази гледка. Трябваше да преживее душевни терзания, скриването на лицето на Отец, докато вината от престъпленията – тежестта от греховете на целия свят – щеше да бъде върху Него.

Ангелите паднаха в нозете на своя Предводител и предложиха да станат жертва за грешните хора. Но животът на един ангел не може да плати дълга. Само Този, Който ги беше създал, имаше силата да ги изкупи. Но ангелите щяха да имат своята роля в плана на спасението. Христос трябваше да бъде направен “само малко по-долу от ангелите” заради преживяването на смъртта. Когато приемеше човешко естество, силата Му нямаше да бъде равна на тяхната, и те трябваше да Му служат, да Му дават сила и да Го утешават в страданията Му. Те също трябваше да бъдат служебни духове, изпратени да служат на тези, които щяха да наследят

спасението. Те щяха да пазят поданиците на благодатта от злите ангели и от тъмнината, която Сатана постоянно щеше да простира около тях...

Христос увери ангелите, че чрез Своята смърт Той щеше да изкупи мнозина и да унищожи този, който притежава силата на смъртта. (Патриарси и пророци)

26 януари

Грешните хора могат да станат едно с Бога

“Затова ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново.” (2 Коринтяни 5:17)

Хората са прекъснали връзката си с Бог и душите им са парализирани и обезсилени от смъртоносната отрова на греха. Но в един момент сред небесните дворове беше оповестено: “Аз намерих откуп! За изкупление на хората се дава божествен живот. Един равен на Отец ще стане заместник на човечеството.”...

Бог даде Своя Единороден Син на човешкия род, за да може хората да станат участници в божественото естество, като приемат лекарството за греха и позволят на божествената благодат на Христос да действа в живота им... Като се хванат за божествената сила, поставена на тяхно разположение, падналите хора могат да станат едно с Бога. Вечният живот е благословието, което Христос дойде да даде на този свят.

“Ангели, които не опазиха своето достойнство” – заявява Бог – “... Той ги държи под мрак във вечни окови за съда на великия ден.” Принципът на злото, въведен в небето от първите ангели, които извършиха грях, никога повече няма да може да навлезе там. Но докато живеем на тази земя, ще трябва да се сблъскаме със злото и да се борим срещу него. Води се битка за всяка душа. Всички, които изберат своята собствена воля и път, и които откажат да бъдат обърнати в Господния път, ще бъдат използвани от Сатана в негова служба. Тогава знанието, което те са придобили за божествените неща, се обединява със знанието, което Сатана използва, за да засили своята позиция в борбата...

Христос изобилства с благодат и тези, които заемат местата си на страната на Изкупителя, стават нови създания. Те стават едно с Бога по характер. В това се състои любовта! Бог влага добродетелите на Своя характер в тези, които Го приемат. Чрез Неговата безкрайна жертва Той издига човешкия род от положението на роби под волята на Сатана и превръща мъжете и жените в синове и дъщери на небесния Цар...

Христос дойде да страда заради падналия в грях род, защото Сатана се хвали, че никой не може да устои на измамите му в този свят и да живее безукорен живот. Облечен в човешко естество, Изкупителят се изложи на всички изкушения, на които са подложени хората, и победи във всяко от

тях. Докладът за Неговия живот е представен на света, за да не може никой да се съмнява в силата на Божията благодат. За всяка душа, която се стреми към съвършенството на Христовия характер, този свят се превръща в бойно поле, на което се води борбата между доброто и злото. И всеки, който вярва в Христос, ще спечели победата. (Писмо 38)

27 януари

Не пожелавайте знанието на безумните

“И Господ Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото.” (Битие 3:22)

В течение на епохите любопитството на хората ги е подтиквало да търсят дървото на познанието и често те смятат, че берат най-важните плодове, докато, подобно на търсещия Соломон, те осъзнаят, че са изцяло суета и нищожност в сравнение с науката за истинската святост, която ще отвори пред тях портите на Божия град. Човешката амбиция се е стремилла към такъв вид знание, който да донесе слава, себе възвеличаване и върховенство. По този начин беше въздействано и върху Адам и Ева, докато Божието ограничение беше отхвърлено, и започна обучението им при учителя на лъжите, за да могат да получат познание, което Бог им беше отказал – да научат последиците от престъплението.

Хората са придобили практическо познание за злото, но Христос дойде на света, за да им покаже, че Той е насадил за тях дървото на живота, чиито листа са за изцеление на народите.

Целият изпитателен период е време на проверка и проба, но всички, които се покоряват на Христос, ще преживеят думите на боговдъхновения Йоан: “А на тези, които Го приеха, даде сила да станат Божии синове, сиреч тези, които вярват в Неговото име.” Господ Исус дойде да укрепи всеки искрено търсещ истината и да разкрие Отец. Той не позволи нищо да отклони ума Му от великото дело за възстановяване на моралния образ на Бога в мъже и жени. И всички хора трябва да осъзнаят, че великото и важно дело за тях в този свят е да станат подобни на Бога, да приготвят един характер за бъдещия живот...

Сатана постоянно действа, за да засенчи жизнено важните истини, които са съществени за добруването на човешкото семейство, като представя за неопределено и маловажно послушанието, което трябва да бъде отдавано на Божиите заповеди. Но грешните хора трябва да се върнат към послушанието пред Бога и да живеят в общуване с Него, подобно на Енох. Бог ще помогне на всяка душа да направи това, ако тя желае да научи уроците от Словото...

[Сатана] прави планове да изпълни умовете с толкова неща, че да нямат време да обмислят какво възнамеряват да правят със знанието, което

придобиват, или какво е качеството на проучванията им и дали те са такива, че да увеличават познанието им за Бога и Исус Христос, Когото Той е изпратил. Ако обучението на хората е в съответствие със светските стандарти, ако те търсят познание, за да може светът да ги нарича велики и учени, тогава Бог ги нарича безумни. (Ръкопис 67, 1898)

28 януари

Забавена, но не забравена надежда

“Когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си... за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението.” (Галатяни 4:4, 5)

Идването на Спасителя беше предсказано в Едем. Когато Адам и Ева за пръв път чуха обещанието, те очакваха то да се изпълни бързо. Те с радост приветстваха първородния си син, като се надяваха, че той може да бъде Избавителя. Но изпълнението на обещанието се бавеше. Тези, които го получиха първи, умряха без да го видят. От дните на Енох обещанието беше повтаряно от патриарсите и пророците, които поддържаха жива надеждата за Неговата поява, но не всички тълкуваха правилно вестта... Ръката на потисника тежеше над Израел и мнозина бяха готови да възкликнат: “Дните минават, а никое видение не се сбъдва.”

Но както звездите в тяхното движение по определения им път, Божиите намерения нито прибързват, нито се забавят. Чрез символите на голямата тъмнина и димящата пещ Бог разкри на Авраам робството на Израел в Египет и заяви, че времето на тяхното временно пребиваване ще бъде четиристотин години. “След това” – каза Той – “те ще излязат с голям имот.” Цялата горда сила на фараоновата империя напразно се бореше срещу това слово. На “този ден,” определен от божественото обещание, “цялото Господно войнство излезе от Египетската земя.” Така и в небесния съвет идването на Христос беше точно определено. Когато големият часовник на времето посочи този час, Исус се роди във Витлеем.

“Когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си.” Провидението насочваше движенията на народите и потока на човешките подбуди и влияния, докато светът узря за идването на Избавителя. Народите бяха обединени под едно управление. Навсякъде се говореше един език и той беше признат нашироко като литературен език. Евреите се събираха в Ерусалим за годишните празници от всички страни, където бяха разпръснати. Когато се връщаха на местата, където пребиваваха, те можеха да разпространят по целия свят вестите за идването на Месията...

Макар че малцина разбираха естеството на мисията на Христос, навсякъде се ширеше очакването за един мощен принц, който трябва да

установи царството си в Израел и да дойде като избавител на народите.
(Животът на Исус)

29 януари

Верността към Бога възбужда яростта на несправедните

“И Господ погледна благосклонно към Авел и приноса му; а към Каин и приноса му не погледна така.” (Битие 4:4, 5)

Бог даде на Каин и Авел напътствия за жертвата, която трябваше да Му донесат. Авел, който отглеждаше овце, се покори на Господната заповед и донесе агне като свое жертвоприношение. Когато беше заклано, това агне символизираше Божият Агнец, който щеше да бъде заклан за греховете на света. Каин донесе като принос плодовете на земята, които самият той беше произвел. Той не искаше да бъде зависим от Авел за приноса си. Не искаше да ходи при него за агне. Смяташе своите собствени продукти за свършени и тях представи пред Бога...

Каин поговори с Авел за техните жертви и обвини Бога в пристрастие. Авел се застъпи пред брат си, като му повтори самите думи на Божията заповед, отправна и към двамата и отнасяща се до приношенията, които Той изискваше. Каин беше раздразнен, защото по-малкият му брат се осмеляваше да го поучава. Той намрази брат си, защото беше предпочетен пред него.

Докато Каин размишляваше за това, той все повече и повече се разяряваше. Той осъзна грешката си в принасянето само на собствените си произведения пред Господа без подходящото приношение на агнето, но реши да оправдае себе си и да осъди Авел. Сатана действаше чрез него, като му внушаваше желанието да убие брат си...

Чрез тази история Бог желае да научи всички, че трябва напълно да се покоряваме на Неговото слово. Каин и Авел символизируют две групи – злите и праведните; следващите собствения си път и съвестно съблюдаващите пътя на Господа, за да вършат правосъдие и правда...

Авел не се опита да накара Каин насила да се подчини на Божията заповед. А точно Каин, вдъхновяван от Сатана и изпълнен с ярост, използва сила. Каин уби брат си, защото беше изпълнен с ярост от това, че не успя да принуди Авел да престъпи Божията заповед, и поради факта, че Бог беше приел Авеловата жертва, а беше отхвърли неговата, която не изразяваше вярата в Спасителя.

Двете групи, които Каин и Авел символизируют, ще съществуват до края на земната история. Тези, които вършат добро и които са послушни на Бога, не воюват срещу нарушителите на Божия свят закон. Но онези, които не уважават Божия закон, потискат и преследват другите. Те следват своя

водач, който клевети Бога и онези, които се усъвършенстват чрез послушанието.

... Духът, който кара хората да клеветят, осъждат, пращат в затвора и убиват други хора, е силно нараснал в нашия свят. Точно този дух действа винаги в чадата на непокорството. (Ръкопис 136, 1899)

30 януари

Приносът на Авел символизира жертвата на Христос

“Защо си се разсърдил? И защо е помрачено лицето ти? Ако правиш добро, няма ли да бъде прието? Но ако не правиш добро, грехът лежи пред вратата.” (Битие 4:6, 7)

В делата на Божия народ винаги има моменти на изпитания и несгоди, но Господното намерение не е да предпазваме мъжете, жените и младежите от отговорностите, които изпитват характера. Бог ще разкрие Своите дела и ще придаде Своите качества на смирените хора, които Го търсят. Сатана също ще разкрие своите дела и ще придаде на всяка душа, която изкушава, своите качества, своите злонамерени предположения, своите зли думи и клевети за братята.

Поради това състояние на нещата Господ не може да защитава онези, които застават на страната на врага, защото Бог не насилва човешкия ум. Той дава ярките лъчи на Своята светлина като лампа, която да води и напътства всички, ходещи в лъчите, отразени от Него. Тази лампа – Неговото Слово – е светлина за нозете ни. Но ако хората пренебрегват осветената от небесни лъчи пътека и избират път, който съответства на собствените им вродени склонности, те ще се препъват в тъмнината и няма да знаят в какво се препъват или защо. Те ще обвиняват и мразят точно тези, които изправят пътеките за нозете им.

Историята на Каин и Авел ще се повтори. Каин упорстваше в осъществяването на своите собствени намерения за жертвоприношението на Господа. Авел твърдо изпълняваше наставленията на Господа. Той не искаше да ходи в пътя на Каин. Въпреки че приносът на Каин беше приемлив, в него не беше включено това, което може да направи един принос приемлив – кръвта на закланото агне. Не можеше да има съгласие между двамата братя и раздорът беше неизбежен. Авел не можеше да отстъпи пред Каин без да стане виновен в неподчинение към конкретните Божии заповеди...

Господ предпочете жертвоприношението на Авел, защото то беше правилното. Неговата жертва беше ценна, защото тя представляше изкупителния план на Бога в лицето на скъпата жертва на Неговия Единороден Син, като надежда и спасение за човешкия род.

Каин много се ядоса, когато Бог прие жертвоприношението на Авел и не показа с нищо, че признава жертвата на Каин, защото в нея липсваше истинският символ – образът на Изкупителя на света. Но Господ не се отказа от опитите и желанието Си да успокои Каин. Той поговори с него: “Защо си се разсърдил? И защо е помрачено лицето ти? Ако правиш добро, няма ли да бъде прието? Но ако не правиш добро, грехът лежи пред вратата.” (Писмо 16, 1897)

31 януари

Негодуванието води до неверност

“Затова Каин се огорчи твърде много и лицето му се помрачи.” (Битие 4:5)

Умолявам всички, които роптаят и се самосъжالياват поради нещо казано или направено, което не им е удобно, и по този начин според тях не им се отдава дължимото им уважение, да помнят, че провеждат самото дело, което сатана е започнал в небето. Те следват неговия път, като посяват неверие, раздори и неверност, защото никой не може да подхранва чувства на недоволство и те да останат скрити. Те са подтикнати да кажат на другите, че към тях не са се отнесли както подобава. Така и други започват да роптаят и да се оплакват. Това е коренът на негодуванието, което избуява и осквернява мнозина..

По този начин действа Сатана днес чрез своите зли ангели. Той се съюзява с хора, които твърдят, че са във вярата, и онези, които се опитват да вършат делото на Бог с вяност... ще се сблъскат с точно такива жестоки изпитания, каквито Сатана може да докара чрез онези, които твърдят, че познават истината. Успехът на Сатана е пропорционален на светлината и познанието, което имат тези противници. Коренът на негодуванието прониква надълбоко и се предава и на други. Така мнозина са осквернени...

Сатана трябва да използва измама, за да отклонява... Трябва да се извърши подмолно дело, трябва да се упражнява измамно влияние, трябва да се изтъкнат фалшиви претенции като истина и де се приспят подозренията. Сатана обгръща изкушенията и греха в одежда на праведност и чрез тази измама той ще спечели мнозина на своя страна. Христос е обявил Сатана за лъжец и убиец. О, да можеха лековерните души да научат мъдростта от Бога...

Всяка душа, която обича Бога, ще се сблъска с изпитания и несгоди. Господ не прави чудеса, за да предотврати тези трудности на изпитанието и да предпази Своя народ от изкушенията на Сатана. Ако те са жестоко изкушавани, това е поради факта, че обстоятелствата са били така подредени от отстъпничеството на Сатана, че изкушенията са допуснати, за да може хората да развият такива характери, които да покажат тяхната

годност за небесния дом – характери, които ще устоят на целия натиск на неблагоприятните обстоятелства в личния и обществения живот. (Ръкопис 57, 1896. Ръкописи. Т. 18)

1 февруари

Бог започва наново със Сит

“Бог... определи друга рожба вместо Авел, тъй като Каин го уби... Адам... роди син по свое подобие, по своя образ и го наименува Сит.” (Битие 4:25-5:3)

На Адам беше даден друг син, който да бъде наследник на божественото обещание, наследник на духовното първородство. Името Син, дадено на този син, означава “определен” или “компенсация,” “защото” – каза майката – “Бог ми определи друга рожба вместо Авел, тъй като Каин го уби.” Сит имаше много по-благороден вид от Каин и Авел и приличаше повече на Адам, отколкото другите му синове. Той имаше достоен характер и следваше стъпките на Авел. И все пак не беше наследил повече естествена доброта от Каин. По отношение на сътворението на Адам се казва: “По Божия образ го създаде.” Но Адам, след Греходението, “роди син по свое подобие, по своя образ.”...

Съботата беше пазена от всички деца на Адам, които останаха верни на Бога. Но Каин и всички негови наследници не уважаваха деня, в който Бог си почина. Те избраха свое собствено време за работа и за почивка, без да се съобразяват с ясната заповед на Йехова...

За известно време двете групи останаха разделени. Родът на Каин, който се разпространи от мястото на първото им заселище, се разпръсна по полетата и долините, където живееха децата на Сит. И последните, за да избягат от тяхното оскверняващо влияние, се оттеглиха в планините и там построиха домовете си... Но с течение на времето те малко по малко си позволиха да се смесят с жителите на долините. Тази връзка имаше най-лоши последици. “Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви...” Наследниците на Сит, привлечени от красотата на Каиновите наследници, си навлякоха Божия гняв като сключваха бракове с тях. Много от Божиите поклонници бяха подлъгани да извършат грях чрез съблазнителите, които сега бяха постоянно пред тях и те изгубиха своя особен, свят характер...

В продължение почти на хиляда години Адам живя сред наследниците си и беше свидетел на последиците от греха. Той искрено се опитваше да възпира вълната на злото... Той беше свидетел на широко разпространената поквара, която в края на краищата щеше да доведе до унищожаването на света чрез потоп. И макар че смъртната присъда, произнесена над него от Твореца му, отначало да му изглеждаше ужасна,

след като почти хиляда години наблюдаваше последиците от греха, той почувства, че Бог постъпва милостиво, като слага край на един живот на страдания и мъка. (Патриарси и пророци)

2 февруари

Наследниците на Сит се съгласяват на по-малко, отколкото е Божието намерение

“Също и на Сит се роди син, когото наименува Енос. Тогава хората започнаха да призовават Господното име.” (Битие 4:26)

След вземането на Енох на небето, човешките синове, които се противопоставяха на поклонението на Бога, отклоняваха Божиите синове от него. Тогава в света съществуваха две групи от хора и така ще бъде винаги. Божиите поклонници наричаха себе си Божиите синове. Наследниците на Сит отидоха в планините и там си построиха домове отделно от синовете на Каин. Тук в своите планински домове те възнамеряваха да се предпазят от преобладаващата поквара и идолопоклонничество на Каиновите наследници. Но след като увещанията и влиянието на Енох престанаха, те започнаха да се обединяват с наследниците на Каин.

Тук искам да запечатам в съзнанието ви факта, че винаги има две групи: онези, които стоят като верни стражи за Бога и онези, които са срещу Бога. Бог има изпитание и проба за всяка жива душа по лицето на земята. Винаги има свидетели, които остават верни на Бога като примери за Божиата правда, а онези, които се противят на Бога, са представители на сатанинското управление. Всички, които наблюдават тези две групи, имат привилегията да избират към коя група ще се присъединят...

Наследниците на Сит трябваше да запазят пълнотата си пред Бога и щяха да упражняват спасително влияние върху жителите на Ноевия свят. Но вместо това те започнаха да приемат пълната поквара, която преобладаваше в долините.

Каиновите поклонници презираха всяко жертвоприношение, което представяше Божия Агнец, който щеше да отнеме греховете на света... Тук виждаме двете групи, открояващи се в тази покварена епоха. Не всички бяха покварени; не всички бяха верни...

Каиновите поклонници потъпкваха под краката си Божия закон – те бяха идолопоклонници –покланяха се на творението, вместо на Твореца. Наследниците на Сит признаваха силата, управлението и правото на живия Бог да управлява. Бог дълго понасяше извратеността и греховността на този род, докато заяви, че повече не може да ги търпи. Изпрати ангелите Си при Ной, за да му кажат какво е Неговото намерение по отношение на жителите на древния свят. Верният и праведен Ной оповести на хората, че

техният изпитателен срок ще бъде сто и двадесет години. (Ръкопис 86, 1886)

3 февруари

Време на необичайни духовни възможности

“Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но се извратиха чрез своите мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи.” (Римляни 1:21)

Въпреки порочността на предпотопния свят, тази епоха не беше период на невежество и варварщина, както често се е предполагало. На хората беше дадена възможност да постигнат висок стандарт в моралните и интелектуалните постижения. Те притежаваха огромна физическа и умствена сила и техните преимущества в придобиването на религиозно и научно знание нямаха равни на себе си. Погрешно е да се предполага, че поради факта, че живееха дълго, умовете им достигаха зрелост по-късно. Техните умствени сили се развиваха рано и онези, които подхранваха страх към Бога и живееха в хармония с Неговата воля, постоянно увеличаваха знанието и мъдростта си в продължение на целия си живот... С намаляването на продължителността на живота на човека и отслабването на физическата му сила, се снижиха и умствените му възможности....

Предпотопните хора нямаха книги, нямаха писани хроники, но заедно с голямата си физическа и умствена сила те притежаваха силна памет, чрез която бяха способни да възприемат и съхраняват нещата, които достигаха до тях и на свой ред да ги предават на потомците си изцяло непокътнати... Това съвсем не беше епоха на религиозна тъмнина, това беше период на голяма светлина. Целият свят имаше възможност да получава напътствия от Адам...

Скептицизмът не можеше да отрече съществуването на Едем, докато стоеше наблизо, с препречилите входа му ангели. Редът на сътворението, целта на градината, историята на двете дървета, така близко свързани с човешката съдба, бяха неоспорими факти. А и съществуването на върховната Божия власт и задължението към Неговия закон бяха истини, които хората не смееха много да оспорват, докато Адам беше сред тях.

Въпреки преобладаващата греховност имаше поредица от святи мъже и жени, възвисявани и облагородявани от общуването с Бога, които сякаш живееха в небесната атмосфера. Те бяха хора с широки умствени способности и чудесни постижения. Те имаха велика и свята мисия – да развиват праведен характер, да учат на святост не само хората от своето време, но и идните поколения. Само няколко от най-известните са споменати в Писанията, но през всички векове Бог е имал верни свидетели, истински поклонници. (Патриарси и пророци)

4 февруари
С кого вървиш?

“Ще ходят ли двама заедно, ако не се съгласят?” (Амос 3:3)

Дори хора, които се опитват да придобият надмощие над врага, развиват склонност към вършенето на зло. Злото надделява над доброто, защото те не се доверяват изцяло на Христос. Те не живеят в Него и поради независимостта си от Бога, те имат непостоянен характер. Но никой не е принуден да избира тази група за свои близки другари. Житейските изкушения ни чакат навсякъде и онези, които се оплакват, че църковните членове са безразлични, горди, надути, не-Христоводобни, не трябва да се сближават с тази група. Има мнозина, които са сърдечни, себеотрицателни, себепожертвувателни, които при необходимост биха отдали живота си, за да спасяват души. Нека никой да не обвинява църковните членове, но нека плевелите да растат заедно с житото, защото Христос е казал, че така трябва да бъде. Но тъй като не цялата реколта е жито, не е необходимо ние самите да бъдем плевелите.

Онези, които отхвърлят живота и характера на Исус, като отказват да бъдат подобни на Него, обявяват себе си за противници на Бог. “Който не е с Мен, е против Мен” – заявява Христос – “и който не събира с Мен, разпилява.” Онези, които обичат Бога, няма да избират Неговите врагове за свои приятели. Задава ни се въпроса: “Ще помагаш ли на безбожните и ще обичаш ли тези, които мразят Господа?” Истинските християни няма да избират компанията на не-християните.

Ако Господ им даде специално място в света, каквото е дал на Йосиф и Даниил, Той ще ги предпазва от осквернение. Трябва да различаваме доброто от злото. Нуждаем се от цялата помощ и наставления, които произхождат от истинската вяра. Трябва да възприемаме дълбоко доктрините на Писанието, които не са замъглени от извъртанятия и измамите на великия лъжец. Трябва да живеем във възможно най-чистата религиозна атмосфера, за да можем да основем изграждането на характерите си на здрави подпори.

Когато се свързваме с невярващите в Бога, в ума и сърцето ни неусетно се промъкват погрешни идеи с помощта на най-големия майстор на измами. Те водят до унищожението на много хора. Ще изберете ли връзките с не религиозните хора, които са неверни на Бога и открито престъпват Неговия закон? Ще се отделите ли по собствена воля от онези, които обичат Бога? Ще поставите ли себе си възможно най-далеч от светлината? Това е пътят на заблудата. Никога няма да имате прекалено много светлина, но горко на тези, които избират тъмнината вместо светлината. (Ръкопис 49, 1893)

5 февруари

Опитността на Енох може да бъде и наша

“Понеже и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Един Отец; затова Той не се срамува да ги нарича братя.” (Евреи 2:11)

За Енох е записано, че живял 65 години и е придобил син. След това той ходи с Бога триста години. През ранните си години Енох обичаше Бога, боеше се от Него и пазеше заповедите Му... Но след раждането на първия си син Енох преживя по-висша опитност. Той беше привлечен към по-близко общуване с Бога. Осъзна по-пълно своите задължения и отговорности като Божи син...

Какво благословение е това, че имаме един Енох!... Въпреки голямата поквара около него той ходеше с Бога и светлината му блестеше в тази порочна епоха. И ако Енох ходеше с Бога сред тогавашната поквара, защо днес, в тази световна епоха, мъжете и жените да не могат да ходят с Бога?

Много от нас познават донякъде тази опитност. Знаем, че в тъгата и мъката си се чувстваме много немошни, но знаем, че Исус е съвсем близо до нас, за да ни съчувства и да ни помогне. Можем да общуваме с най-добрия си Приятел, Той е точно до нас. Не е необходимо да ходим до небето, за да Го доведем тук долу, защото Той е точно до нас, за да ни помага.

Когато вървим по улиците с хора, които не се интересуват от Бога, от небето или от небесните неща, можем да им говорим за Исус. Ние имаме нещо много по-ценно, към което да обръщаме погледа си – това е Исус. Той е с нас сред моралната тъмнина на тази епоха. Можем да Му разкажем за болките в душата си и за злото в света и никое от тези неща не бива да ни пречи в това. Можем да говорим с Исус. Можем да говорим с Исус, както Енох говореше с Бога. Той можеше да разкаже на своя Господ за всичките си изпитания...

Енох изгради един праведен характер и в резултат на това беше взет в небето без да види смърт. Когато Господ се върне втори път, ще има някои, които ще бъдат взети без да видят смърт, и ни се иска да знаем дали ние ще бъдем в тази бройка. Трябва да знаем дали сме напълно на Божията страна – участници в божественото естество, които са избегнали от покварата, навлязла в света чрез похотта – не чрез опитите ни да прокараме безоблачна пътека за нозете си, където няма да се сблъскаме с никакви изпитания и трудности, но чрез изграждането на правилна връзка с Бога и оставянето на последиците в Неговите ръце. (Ръкопис 83, 1886)

6 февруари
Как ходеше Енох?

“Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя закон.” (Псалм 119:18)

Ако можеха да се отворят очите ви, бихте видели не само добри ангели, които се опитват да влияят върху сърцата, но щяхте да видите също и зли ангели, които се стремят да осуетят влиянието на вестта на истината, която Бог е изпратил поради милостта Си.

Докато сме в този свят, ние не сме в безопасност, освен когато молитвите ни постоянно се издигат към небесния Бог, който ще ни предпазва неопетнени от покварата в света. Нашият Спасител ни е казал какво ще бъде в тези последни дни. Навсякъде ще изобилстват злодеянията, но душите, които са отворени за влиянието на Божия Дух, ще получават сила да устояват на покварата на тази изродена епоха.

Енох беше ходил с Бога триста години преди вземането му в небето, а състоянието на света не беше по-благоприятно за усъвършенстването на християнския характер, отколкото е днес. И как ходеше Енох с Бога? Той обучаваше ума и сърцето си винаги да чувстват, че той е в присъствието на Бога, и когато беше объркан, молитвите му се издигаха към Бога, за да го пази. Отказваше да предприеме каквото и да е действие, което би било противно на Бога. Постоянно поставяше Господа пред себе си. Той се молеше: “Научи ме на Твоя път, за да не греша. Каква е Твоята воля за мен? Какво да направя, за да Те прославя, Боже?”...

Трябва да се молим заедно с Давид: “Отвори очите ми, да гледам чудесни неща в Твоя закон.” Мнозина затварят очите си, за да не видят истината. Те не искат да видят недостатъците в живота и характера си и се разстройват, когато споменете нещо за Божия закон. Чрез това те показват, че имат свой собствен човешки стандарт, че тяхната воля не е Божията воля. Ние желаем вие да не бъдете измамени от Сатана, първият голям противник на Божия закон. Трябва да помним, че Божият закон е единственият стандарт, по който Той ще ни съди...

В началото Бог каза: “Да направим човека по Нашия образ, по Наше подобие.” Но грехът почти е заличил моралния образ на Бога в хората. Исус дойде в нашия свят, за да може да ни даде жив пример - да знаем как да живеем и как да пазим Господния път. Той беше напълно образ на Отец. Неговият красив и безупречно чист характер стои пред нас като пример, на който да подражаваме. Трябва да изучаваме Исус Христос, да Му подражаваме и да Го следваме – тогава нашият характер ще стане прекрасен и красив като Неговия. Ние правим това, като стоим пред Бога с вяра, и чрез борбата със силите на мрака си връщаме силата на

самоконтрола и любовта към Бога, които Адам изгуби. (Ръкопис 6а, 1886. Проповеди и изказвания. Т. 1)

7 февруари

Примерът на Енох е предизвикателство към нас днес

“Чрез които ни се подариха скъпоценните и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници в божественото естество, като сте избегнали произлязлото от страстите разтление в света.” (2 Петрово 1:4)

За Енох не беше по-лесно да живее праведен живот в своето време, отколкото е за нас днес. Светът в Еноховите дни не беше по-благоприятен за израстването в благодат и святост, отколкото е днешният свят, но Енох отделяше време за молитва и общуване с Бога и това му даваше сили да избегне покварата, навлязла в света чрез страстите. Неговото посвещение на Бога го направи годен за вземане в небето.

Ние живеем сред опасностите на последните дни и трябва да черпим силата си от същия източник, като Енох. Трябва да ходим с Бога. От нас се изисква да се отделим от света. Не можем да бъдем освободени от това оскверняване, докато не последваме примера на верния Енох и не ходим с Бога. Но колко много хора са роби на страстите на плътта, на пожеланията на очите и на гордостта на живота. По тази причина те не са участници в божественото естество и не са избегнали разтлението, което е навлязло в света чрез страстите. Те служат на себе си и отдават слава на себе си. Постоянно се занимават със следното: Какво ще ям, какво ще пия и с какво ще се обличам?

Мнозина говорят за жертва, без да знаят какво представлява тя. Те не са вкусили и една глътка от нея. Говорят за кръста на Христос, изповядват вярата, но не са преживели себеотричането, издигането на кръста и ходенето след своя Господ.

Ако те бяха участници в божественото естество, в тях щеше да живее същия дух, който живее в техния Господ. В живота им щеше да се разкрива същата нежност и любов, същата жалост и състрадание. Те нямаше да чакат нуждаещите се и нещастните да идват при тях и да ги молят да почувстват злочестината им. За тях щеше да бъде съвсем естествено да помагат на нуждаещите се и да задоволяват нуждите им, както е било естествено за Христос да обикаля и да върши добро.

Всеки мъж, жена и младеж, които изповядват религията на Христос, трябва да осъзнаят каква отговорност лежи върху тях. Всички трябва да чувстват, че това е лично дело, лична борба, лично проповядване на Христос сред ежедневните задължения. Ако всеки осъзнае това и се захване с делото, ние ще бъдем мощни като войска със знамена. Над нас ще кръжи небесния гълъб. Слънцето на Правдата ще ни огрява и

светлината на Божията слава повече няма да бъде закривана от нас, както не е била закривана от посветения Енох. (Ръкопис 1, 1869. Проповеди и изказвания. Т. 2)

8 февруари

Каналите на Божията благодат

“Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата.” (Матей 5:16)

Светият Дух чака, за да намери канали, чрез които да действа. Ако всички вършат работата, за която са били определени, хиляди хора могат да бъдат спасени. Сатана няма винаги да тържествува. Божият Дух ще бъде излят над църквата веднага, щом съдовете са приготвени да Го приемат... Защо не упражняваме вяра, която благословенията на Светия Дух ще увеличат в щедра мярка и която ще укрепи така хората, че да се разкрие Господната слава?

Мой сине Едсън, колкото по-смирено се държиш, толкова по-близо ще идваш към Бога и ще показваш доверието с в Него, както малкото дете се доверява на родителите си, и толкова по-сигурен ще бъде твоя път. Твоята сила е изцяло от Бога – в твоето непринудено, пълно доверие в Бога. Църквите на адвентистите от седмия ден трябва да ходят повече чрез вяра и да бъдат по-малко зависими от чувствата...

Смекчаващото, покоряващо влияние на Божия Дух върху човешките сърца и умове ще води истинските Божии деца да седят заедно с Христос Исус в небесните места... Всички, които гледат към Исус, ще имат мек, покорен дух. Любовта на Исус винаги води към християнска любезност, пречистен език и чист говор, които свидетелстват за обществото, в което се движим – че като Енох ние ходим с Бога. Няма да има ругатни или грубости, но сладко ухание на думите и духа.

Словото трябва да бъде предмет на нашето изследване. В него има мина със скъпоценна руда. Ние сме зърнали голяма част от нея, но трябва да разровим надълбоко, за да си осигурим по-скъпоценни съкровища. Мнозина само са претършували повърхността по един небрежен, немарлив начин, докато други са изследвали по-внимателно с молитва и усърдие, и са намерили безценни съкровища...

Не позволявай на ничии думи или мисли, разкрити чрез действията, да ти влияят. Ти имаш нужда от един жив Христос. Той те обича. Той те е привлякъл чрез връзките на Своята любов. Нека да е видно, че животът ти е скрит с Христос в Бога. Нека да няма прибързан език или евтини думи, нито жаргон. Нека да се вижда, че ти осъзнаваш, че имаш Спътник, когото уважаваш и че няма да Го караш да се срамува от теб. Само помислете,

скъпи деца [Едсън и съпругата му Ема], че ние сме представители на Исус Христос! Тогава представяйте Неговия характер чрез думите си, чрез поведението си, за да може другите да видят и разберат за добрите ви дела и да прославят Бога. (Писмо 171, 1897)

9 февруари

Свързването на личното благочестие с благовестването за другите

“Пазете себе си в Божията любов, очаквайки милостта на нашия Господ Исус Христос за вечен живот.” (Юда 21)

Ние сме Господното семейство, Неговите деца, и Той трябва да ни наставлява за това, което става сега и което ще се случи в бъдещето. Изисква се бдително очакване и сериозно търсене при подготовката за тържествените събития, които скоро ще настъпят. Съвършените мъже и жени в Христос не прекарват цялото си време в чакане, размишление и съзерцание. Макар че трябва да прекарваме тихи молитвени часове на размишление, когато се откъсваме от натовареното суетно ежедневие и вълнения, за да общуваме с Бога и за да научим от Него волята Му за нас, ние не трябва да забравяме, че имаме една недвусмислена вест на предупреждение, която да занесем на света.

Енох ходел с Бога и занесъл вестта на предупреждение до жителите на древния свят. Неговите думи и действия, неговият пример на набожност били постоянно свидетелство в полза на истината. В една епоха, която не беше по-благоприятна за развитието на чист, свят характер, отколкото е днешната епоха, той живееше един живот на послушание. Земята толкова се беше напълнила с нечистота, че Господ я изми с потоп. Той обърна света с главата надолу, сякаш за да изсипе цялата му поквара.

Енох беше свят, защото ходеше с Бога по Божия начин. В него светът видя пример за това какви ще станат онези, които ще бъдат грабнати в облаците, за да посрещнат Христос във въздуха, когато Той дойде. Ние трябва да станем такива, какъвто е бил Енох. Личното благочестие трябва да бъде примесено с най-сериозните и енергични предупреждения и умолявания. Ние трябва да насочваме към това, което е сега, с помощта на това, което скоро ще дойде. Ние сме напътствани да не бъдем “бавни в делото, а ревностни по дух, като служите на Господа.” Трябва да полагаме сериозни усилия да разчистваме пътя на Царя, да приготвяме един народ за идването на Господа. Трябва да внесем пламенен дух в нашето служене на Господ. Лампите на душата трябва да бъдат поддържани пълни и горящи.

Служенето на Бога включва цялото същество – сърцето, ума, душата и силата. Ние трябва да се отдадем на Бога безрезервно, за да можем да носим небесен образ, а не земен образ. Трябва да се изостри чувствителността, за да може умът да бъде напълно събуден за делото,

което трябва да се извърши за всички класи – високопоставени и низши, богати и бедни, учени и невежи. Ние трябва да изявяваме нежността, показана от великия Овчар, когато Той събира агнетата в ръката Си и внимателно пази стадото Си от зло, като го води по сигурни пътеки. Последователите на Христос трябва да изявяват Неговата нежност и съчувствие и Неговото желание да предава на слушателя истините, които видят към вечен живот. (Писмо 97, 1902. Ръкописи. Т. 12)

10 февруари

Навсякъде ходете с Бога

“Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си, и те ще ходят с Мене в бели дрехи, защото са достойни.” (Откровение 3:4)

Мъжете и жените, които имат да вършат най-много, имат най-голямата нужда винаги да поставят Бога пред себе си. Когато Сатана се опитва да им внуши в ума своите мисли, те могат да се оттеглят в тайната стаичка на Всевишния, ако ценят високо “Така казва Господ.” Неговите обещания ще бъдат техен пазител. Сред цялата суета и забързаност на работата, те ще намерят тихо място за почивка. Ако поставят доверието си върху Бога, Той ще бъде тяхното място за почивка.

Вземайте Бога със себе си на всяко място. Вратата стои отворена за всеки Божи син и дъщеря. Бог не е далеч от душата, която Го търси. Причината толкова много хора да остават сами в местата на изкушенията е, че те не поставят винаги Господа пред себе си. Трябва да носите светлината на живота точно в местата, където за Бога се мисли най-малко. Ако изпуснем Бога от погледа си, ако са разрушени вярата и общуването ни с Него, душата е в истинска опасност. Няма да може да се запази целостта на характера.

Господ е нашият помощник, нашата защита. Бог е направил всичко възможно, така че нито една душа, която Му се доверява, да не бъде победена от врага. Христос е точно толкова близо до вярващите в Него, когато те са принудени да се свържат по някакъв начин със света, колкото когато се срещат с Него в дома Му, за да Му се поклонят. Помислете за следните думи: “Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си, и те ще ходят с Мене в бели дрехи, защото са достойни. Който победи, ще се облече в бели дрехи; и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели.”

Тези думи са дадени на хората, докато те по някакъв начин са свързани със света и са подложени на измамни и заблуждаващи изкушения и влияния. Докато умът им е здраво основан върху Този, Който е тяхното слънце и техният щит, мракът и тъмнината, които ги заобикалят, няма да

оставят нито едно петно върху дрехите им. Те ходят с Христос. Те се молят, вярват и работят за спасението на душите, които са близо до погиване. Те се опитват да разкъсат оковите, с които Сатана ги е обвързал и няма да се посрамят, ако чрез вяра канят Христос за свой другар. Големият измамник винаги ще изправя пред тях изкушения и измами, за да провали делото на тези хора, но ако те се доверяват на Бога, ако са смирени, кротки, скромни по сърце и ходещи в Господния път, небето ще ликува, защото те ще спечелят победата. (Ръкопис 97, 1898)

11 февруари

Вярата на Енох беше винаги осезаема

“За тях пророкува и Енох, седмият от Адам, като каза: Ето, Господ иде с десетки хиляди Свои светии да извърши съд над всички.” (Юда 14, 15)

Енох беше действен работник за Бога. Той не търсеше удобства и леснина. Нито прекарваше времето си в безцелни размишления или в стремежи да постигне щастие за себе си. Той не участваше в празненствата и забавленията, които постоянно привличаха вниманието на любителите на удоволствия в предпотопния свят. В неговите дни умовете на мнозина бяха потопени в светските удоволствия – удоволствия, които ги изкушаваха да се отклоняват от Бог. Но Енох беше истински сериозен. Той не се шляеше безцелно по улиците и не обикаляше местата за забавления като някой безразличен материалист. Никога не водеше обикновен разговор с онези, които бяха порочни, като един от тях. Той се смесваше с грешните и престъпните хора само като Божи вестител, за да ги предупреди да се обърнат с отвращение от лошите си пътища, да се покаят и да търсят Бог.

Енох живееше един действен, ревностен живот на себеотричане. Той ходеше с Бога в толкова покварен свят, че после Господ го унищожи чрез Потопа. Той ходеше с безбожните като човек *между* тях, а не като един *от* тях – като такъв, чиито цели, действия и надежда са основани не само върху временното, но и върху вечността. Той не даваше на светските хора никаква причина да се съмняват в изповедта и вярата му. Показваше, че е отделен от света чрез искрените си думи и решителни действия. След периоди на усамотение той се смесваше с безбожните, за да ги увещава да мразят злото и да избират доброто. Като верен Божи работник той се опитваше да ги спаси. Предупреждаваше света. Проповядваше вярата в Христос, Спасителят на грешниците, единствената надежда на грешника.

Енох беше адвентист. Той насочваше умовете на хората напред към великия ден на Бога, когато Христос ще се върне втори път, за да съди делата на всички...

Ние трябва да ходим с Бога като Енох, като подчиняваме нашата воля на Неговата воля. Трябва да желаем да отиваме там, където ни води Исус,

да желаем да страдаме заради Този, Който ни е скъп. Когато се опитваме да спасим душите, за които Христос се умрял, когато побеждаваме трудностите и пазим себе си неосквернени от света, ние разкриваме искреността на своята религия. Верните християни не търсят най-лесните места, най-леките товари. Те се намират там, където делото е най-трудно, където има най-голяма нужда от тяхната помощ. (Ръкопис 36, 1902)

12 февруари

Винаги се стремете да бъдете в изгодна позиция за отбрана

“Като си спомняме непрестанно пред нашия Бог и Отец делото на вашата вяра, труда на вашата любов и търпението на надеждата ви в нашия Господ Исус Христос.” (1 Солунци 1:3)

От наставленията, дадени ни в Стария и Новия завет разбираме, че Бог желае да научим, че ние и свързаните с нас хора не трябва да създаваме близки връзки с онези, които имат порочни мисли, говор и действия. Ако работници с малък опит бъдат поставени в близка връзка с тази група, има опасност чрез гледане те да се преобразят в същия образ и да се понижи стандартът на светостта и истината. Има опасност порочността да престане да изглежда отвратителна на онези, които се опитват да предизвикат реформа, и истината да бъде сбъркана с това, което е обикновено и низко...

Разликата между един добър и един порочен човек не винаги се дължи на естествена склонност към добро. Добротата е резултат от божествената сила, която променя човешкото естество. Чрез вярване в Христос падналият род, когото Той е изкупил, може да придобие тази вяра, която действа чрез любов и пречиства душата от всяко оскверняване. Тогава се появяват Христоподобни качества, защото чрез гледане към Христос хората се променят в същия образ...

Хората, които са принудени от обстоятелства извън техния контрол да бъдат на места, където навсякъде около тях има дълбоки и явни пороци, могат да помнят, че Бог и ангелите са с тях. Единствената им сигурност е да продължават да гледат към Исус, Начинателя и Усъвъшителя на тяхната вяра. Техните баща, майка, братя и сестри могат да бъдат на страната на врага, но те имат увереността, че са пазени от Господа. Може да им струва живота да стоят твърдо за истината, но ще бъдат спасени, докато порочните ще бъдат унищожени...

Той [Енох] не живееше близо до порочните. Той не се засели в Содом с мисълта да спаси Содом. Той отиде със семейството си там, където атмосферата щеше да бъде възможно най-чиста. После от време на време ходеше при обитателите на света с дадената от Бога вест. Всяко посещение в света беше болезнено за него. Виждаше и осъзнаваше част от проказата на греха. След като разгласяваше вестта си, той винаги довеждаше със себе

си в мястото си на усамотение някой, който беше приел предупреждението му. Някои от тези хора станаха победители и умряха преди настъпването на Потопа. Но някои бяха живели толкова дълго под покваряващото влияние на греха, че не можеха да понесат праведността. Те не запазваха чистота на вратата си, но се връщаха към предишните си навици и действия. (Ръкопис 42, 1900)

13 февруари
Исус в сърцето

“Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мене.” (Йоан 17:23)

Енох не само размишляваше, не само се молеше и обличаше бронята на бдителността, но след молитвите си към Бога излизаше, за да умолява невярващите. Той не прикриваше истината, за да получи благоразположението на невярващите и по този начин да не се погрижи за душите им. Тясната връзка с Бога му даваше смелост да върши Божиите дела. Енох ходеше с Бога и имаше свидетелството, че неговите пътища “бяха угодни на Бога.” Това е привилегията на всеки вярващ днес. Това означава вярващият да живее с Бога и Бог да живее във вярващия. “Аз в тях и Ти в Мене,” казва Исус. Ходенето с Бога и свидетелството, че техните пътища са угодни пред Него, е опитност, която не е ограничена само до Енох, Илия, патриарсите, пророците, апостолите и мъчениците. Не само привилегия, но и задължение на всеки последовател на Христос е да носи Исус пазен свято в сърцето си, да Го има през всичките дни на живота си и тогава наистина ще бъде дърво, което дава плодове...

Колко много хора, на които са били поверени таланти и средства за влияние, са изгубили Образеца от погледа си и следват стандарта на света, вместо примера на Христос. Мъжете и жените, които са били благословени с много пари, с къщи и земи, обикновено научават децата си да живеят безделно и да задоволяват само собствените си желания. По този начин те са безполезни за този живот и негодни за бъдещия вечен живот. През живота си на земята Христос дава на хората напълно различен пример. В младостта Си Той работи с баща си в дърводелството, но днешните младежи са научени да вярват, че парите правят човека. Сигурната последица от такова възпитание се вижда в гордостта, суетата, любовта към удоволствията и греховните действия, които са толкова широко разпространени в тази покварена епоха.

Когато човек живее в безделие, Сатана действа чрез изкушенията си, за да провали живота и характера му. Ако младежите не са научени на полезен труд, те са в опасност, независимо дали са богати или бедни,

защото Сатана ще намери занимание за тях по свой собствен вкус. Младежите, които не са защитени от принципите, не считат времето за ценно съкровище - отговорност, дадена от Бога, за която всеки човек трябва да дава сметка. Парите са също отговорност, дадена от Бога. Те се дават на родителите, не за да ги използват разточително, не за да удовлетворяват гордостта си за свое собствено унищожение и за унищожението на децата си, а за да бъдат средство за вършене на добро на хората в нужда. (Ръкопис 43, 1900)

14 февруари

Енох спазваше Божия закон

“...видя Господ, че се умножава покварата на човека по земята, и че всичките мисли на сърцето му клонят постоянно към зло...” (Битие 6:5)

Бог придоби църква, когато Адам, Ева и Авел приеха и радостно приветстваха добрата вест, че Исус е техен Изкупител. Те разбраха така цялостно тогава, както и ние разбираме сега, обещанието на Бога и присъствието Му сред тях. Когато Енох намереше двама или трима, които желяеха да слушат неговата вест към тях, Исус се присъединяваше към тях в поклонението им пред Бога. В дните на Енох сред порочните обитатели на земята имаше някои, които повярваха. Бог никога не е лишавал Своите верни от присъствието Си, независимо от малкия им брой, нито пък е оставял света без свидетел за Него.

Енох беше публичен проповедник на истината за епохата, в която живееше. Той поучаваше истината, той живееше истината и характерът на учителя, който ходеше с Бога, беше във всички отношения в хармония с величието и светостта на мисията му. Енох беше пророк, който говореше под влиянието на Светия Дух. Той беше светлина сред моралната тъмнина,... човек, който ходеше с Бога и се покоряваше на Божия закон – този закон, на който Сатана отказа да се подчинява, който Адам наруши и на който Авел се подчини, но беше убит заради послушанието си. Сега Бог щеше да покаже на вселената лъжливостта на Сатанинското обвинение, че хората не могат да пазят Божия закон. Той щеше да покаже, че макар и хората да са съгрешили, те могат така да се свържат с Бога, че да имат Божия ум и дух и да бъдат показателни символи на Христос. Този свят мъж беше избран от Бога да изобличи порочността на света и да свидетелства пред света, че е възможно за един човек да спазва целия Божия закон...

Енох ходеше с Бога, докато в свещената история е записано за света около него: “...видя Господ, че се умножава покварата на човека по земята, и че всичките мисли на сърцето му клонят постоянно към зло...” Праведният живот на Енох беше в явно противоречие с порочните хора

около него. Неговото благочестие, чистота, непоколебима честност бяха резултат от ходенето му с Бога, докато греховността на света беше резултат от ходенето на хората с [великия] измамник...

Енох беше образцов човек, но той не е възвеличаван, нито превъзвишаван. Той просто правеше това, което всеки син или дъщеря на Адам може да прави. (Ръкопис 43, 1900)

15 февруари

Да влезем в присъствието на Христос

“Тъй като някога бяхте тъмнина, а сега сте светлина в Господа, живеете като деца на светлината.” (Ефесяни 5:8)

“Какво мислите за Христос?” Какво е Той лично за вас? Вашата вяра съсредоточена ли е върху Него като ваш Изкупител? Вярвате ли, че Той ви спасява от греховете ви, че ви вменява Своята праведност?

“Това е осъждането, че светлината дойде на света, а [мъжете и жените] обикнаха тъмнината повече от светлината.” Те не идват при светлината, защото се страхуват, че делата им ще бъдат осъдени. Мнозина заемат тази позиция. Техните имена фигурират в църковните книги. Те спазват реда на ритуалите, но не обичат истината. Доволни са да стоят до вратата. Не влизат в Христовото присъствие, за да споделят с Него славата на Неговия живот като Цар. Характерите им не доведени до хармония с истината. Те нямат вярата, която действа чрез любов и пречиства душата. Зли думи, зли мисли и нечестни действия хвърлят тъмна сянка по пътя им. Вярата им потъва в сянката на срама и те чувстват, че са отделени от Христос. Съвестта им ги изобличава, в живота им се чувства осъждане. Чувстват желание да се крият от Бога. Светлината е дошла на света, но те обичат тъмнината повече от светлината, защото делата им са зли...

Дошло е времето, когато да вярваме в Христос е само за наша вечна полза... Той е Божият Агнец, който понася греховете на света. Той казва: “Ще... запиша закона си дълбоко в сърцата им.” В тези, които идват при Него чрез вяра, Той ще сътвори божествения елемент на светостта, който ще управлява душата, като просветлява разбирането и обуздава чувствата...

[Цитирано Матей 11:28-30] Каква покана! Точно тази покана даде Той на Енох, преди светът да бъде унищожен чрез Потопа... Христос беше точно толкова действително Спасител на Енох, както е Спасител и на нас, и чрез Неговата сила Енох развил съвършен християнски характер, въпреки порочността на онази епоха.

Гласът, който ни казва, че “Който следва Мене, няма да ходи в тъмнина,” казваше същите думи и на Енох, като го уверяваше, че ако следва Спасителя, няма да ходи в тъмнината на невежеството.

Господ наставляваше Енох и го направи страж. Той беше верен Божи свидетел. Предупреждаваше обитателите на древния свят да не следват примера на поклонниците, подражаващи на Каин, но да служат на живия Бог. (Ръкопис 13, 1899)

16 февруари

Нуждаем се от постоянно увеличаваща се вяра

“Изработвайте спасението си със страх и трепет; защото Бог е, Който според благоволения Си действа във вас да желаете това и да го изработвате.” (Филипяни 2:12, 13)

Фактът, че хората могат да угодят на Бог, е чудесен стимул за нас да полагаме най-упоритите, ревностни усилия, съответстващи на стойността на целта, която се опитваме да постигнем. “Ние сме съработници на Бога. Вие сте Божия нива, Божие здание.”... Енох ходеше с Бога. Той не се задоволяваше със своята собствена компания. Той ходеше с Бога. Той угаждаше на Бога. Господ не е доволен, когато сътворените от него хора са грешници. Ние винаги трябва да ходим с Бога и да се учим от Исус Христос, който победи всички изкушения, което се изсипват и върху нас. Той беше изкушен във всичко, като нас, но е без грях.

Господ привлича хората близо до Себе Си, за да ходи с тях, да действа с тях, да ги учи как Той е победил всяко изкушение в човечеството и следователно как те могат да победят чрез средството, което Той е осигурил. За всяко изкушение има изходен път – чрез смиреното ходене с Бога. Без вяра, която постоянно да се увеличава, не е възможно да се угоди на Бога...

Дори в падналото си естество хората могат да правят точно нещата, които Бог очаква от тях, чрез помощта, която им е осигурена. Те могат да ходят, да работят и да живеят чрез вярата в Божия Син. Бог не е доволен от тези, които се задоволяват с един животински начин на живот. Той е оформил хората по Божие подобие. Неговото намерение е те да притежават Божия характер чрез покоряване на Неговия закон – изражението на Неговия божествен характер. Господ им е дал ум, интелект и чувства. Тези дарове са им поверени, за да бъдат упражнявани и развивани. Той им е дал познание и добродетели. Тези поверени им способности трябва да държат върховенството, което Бог им е определил.

Бог очаква от всеки човек да упражнява способността си да вярва. Истинската, жизненоважна същност на християнството е възприемането на невидимото чрез вяра, постоянния стремеж да се хванем здраво за духовната ефикасност, която намираме в Христос. Ако хората не усъвършенстват постоянно дадените им от Бог дарби, те няма да могат да развият вяра, която действа чрез любов и пречиства душата. Не е

достатъчно да се развиват само няколко от поверените от Бога таланти. Съвестта трябва да бъде свързана с Божия характер и начин на живот. Това е духовното ходене с Христос, участието в божественото естество след побеждаването на произлязлото от страстите разтление в света. (Писмо 195, 1899)

17 февруари

Стойността на една жива вяра

“И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на онези, които искат от Него!” (Лука 11:13)

Имаме уверението, че няма да бъдем лишени и от най-великата дарба, която можем да получим. Христос казва: “И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на онези, които искат от Него!” Но искайте с вяра, без да се съмнявате. Точно поради неверие мнозина от нашите църковни членове са слаби. Христос каза на Марта при гроба на Лазар: “Ако повярваш, ще видиш Божията слава.”

Това е най-голямото благословение, което може да бъде дарено на Божиите вярващи деца. Но мнозина не притежават качеството на живата вяра. Те мислят, че имат вяра, но това е само моментна мисъл или действие. Те не постоянстват да чукат на вратата и да представят молбата си пред Господа. Не трябва да отдаваме на Бога само една мимолетна мисъл. Нашите молитви трябва да бъдат ревностни и сериозни, каквито са били молбите на нуждаещия се приятел, който искал хляб в полунощ. Колкото повече искате, толкова по-стабилно ще бъде духовното ви единство. Можете да достигнете до това състояние, когато ще имате повече благословения, защото вярата ви се е увеличила.

Докато уповавате на небесния си Баща за помощта, от която се нуждаете, Той няма да ви остави. Бог има цяло небе, пълно с благословения, които иска да дари на искрено търсещите тази помощ, която само Господ може да даде. Енох ходеше с Бога, като гледаше с вяра към Исус, като искаше от Него, като вярваше, че всяка изговорена дума ще бъде изпълнена. Той стоеше близо до Бога, като се покоряваше на всяка Негова дума. И до нашето време достигат думите: “Енох ходеше с Бога.” Животът му беше чудесен пример за единство. Христос беше неговият спътник. Той имаше близка връзка с Бог.

Енох пророкуваше за последните дни. Той каза: “Ето, Господ иде с десетки хиляди свои светии да извърши съд над всички и да обяви за виновни всичките нечестивци за всичките нечестиви дела, които в

нечестие са сторили, и за всичките жестоки думи, които нечестивите грешници са говорили против Него.” (Ръкопис 111, 1898)

18 февруари

Ной имаше истинска вяра – ние също можем да имаме такава

“Тогава Господ каза на Ной: Влез ти и целият ти дом в ковчега; защото в това поколение теб видях праведен пред Мене.” (Битие 7:1)

На Ной беше заповядано да построи ковчег, за да спаси себе си и своя дом. Казано е: “Ной... намерих праведен пред Мене в това поколение.” Също се казва, че “Ной ходеше с Бога.” Ной не спря, за да се запита: “Какво ще си помислят обитателите на света за мен, ако започна да строя тази лодка на сушата?” Той просто повярва в това, което Бог му беше казал и започна да действа според светлината и плана, който Бог му даде. Трябваше да наеме много дърводелци, за да му помагат в това голямо дело на строежа и мнозина от тях бяха вярващи по онова време. Но по-голямата част от Ноевия свят бяха невярващи и те много се подиграваха на Ной. Те се присмиваха на идеята да се построи голяма лодка на сухо.

Повърхността на земята беше почти същата, както когато Бог я беше създал, въпреки че бяха настъпили някои промени. Те гледаха величествените дървета и чудесните неща, които Бог беше направил в природата, и казваха: “Невъзможно е Бог да унищожи тези неща.” Гледката пред очите им и сетивата им много повече впечатляваха обитателите на Ноевия свят, отколкото небесната вест, а Ной стоеше там с пълна вяра, като свидетел за това поколение.

В онази епоха Авел, Енох и Ной бяха представители на Бога пред обитателите на древния свят. Всички бяха изправени пред изпитанието на Божия закон. Щяха ли да послушат Бога, щяха ли да направят точно това, което Той им каза да направят или щяха да бъдат непокорни и да разберат последиците? Ако Ной беше като мнозина днес, които казват “Вярвайте, вярвайте; всичко, което трябва да правите е да вярвате,” тогава той нямаше да осъди света. Но Ной имаше тази истинска вяра, която е действена. Чрез своята вяра и дела той свидетелстваше на обитателите на Ноевия свят, че вярва в Бога. Ако се беше отдръпнал и беше казал “Не мога да построя този ковчег. Защо да го правя? Ще ме сметнат за луд, ако построя този ковчег на сушата,” тогава той нямаше да има никакво влияние за добро върху тях. Но той просто повярва в това, което Бог каза и показа вярата си чрез делата си.

Смятаха го за луд, присмиваха му се и му се подиграваха, но все пак той продължи да работи за построяването на ковчега според Божиите напътствия. Когато и последната вест на Ной беше отправена към тази порочна епоха, хората се отдръпнаха подигравателно от него, докато той

стоеше пред тях и предаваше предупреждението си. Те бяха слушали молитвите на Ной, които ден след ден се издигаха в тяхна полза, а той отправи и последната си вест със загрижено за тях сърце. (Ръкопис 86, 1886)

19 януари

Само две групи хора; само един ковчег на спасение

“И рече Бог на Ной: Свършекът на всяка плът се предвижда от Мене, защото земята се изпълни са насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със земята.” (Битие 6:13)

В бъдеще ще има свалени тронове и големи бедствия на народите, които ще предизвикват объркване. Сатана ще действа много усилено. Земята ще се изпълни с писъци на страдащи, загиващи народи. Ще има война. Земните краища ще бъдат смаяни, когато земята ще бълва огън от вътрешността си, за да унищожи обитателите на света, които в греха си приличат на обитателите на предпотопния свят.

По това време [преди Потопа], както и днес, има две групи – праведните и неправедните. Енох и други като него ходеха с Бога в праведност. Но мнозинството от обитателите на земята бяха отдадени на престъпления и тяхната порочност се издигна пред Бога...

Бог даде напътствия да се построи ковчег за онези, които щяха пожелаят да бъдат избавени от идващото унищожение. Той щеше скоро да изрече силни думи против греховността, която се беше разраснала до заплашителни размери. Той щеше скоро да се облече с възмездие и да извърши съдбите си срещу нарушителите на Своя закон. (Ръкопис 72, 1902. Ръкописи. Т. 18)

Докато Ной прогласяваше своята вест на предупреждение, някои слушаха и работеха с него за построяването на ковчега. Но те не издържаха. Лошите влияния надделяха. Те се отвърнаха от истината и станаха безбожници.

Така ще бъде и в последните дни на историята на тази земя. Онези, които днес чуват вестта на истината, но не вярват в нея, ще изпаднат в морално неверие, точно както в дните на Ной онези, които не бяха твърдо основани във вярата, не можаха да устоят до края на изпитанието. Когато Господ дава на всеки според делата му, тези хора ще разберат, че Бог е истина и че неговата вест щеше да бъде техен живот и спасение, ако те бяха приели дадените доказателства и бяха живели според изложените условия. Тогава те ще видят, че е можело да бъдат спасени, ако не бяха отхвърлили единственото средство за спасение.

Изпитанията на Божия народ могат да бъдат дълги и жестоки, но Господ никога не го забравя. Онези, които вярват в истината и се

покоряват на заповедите, ще намерят убежище в Христос. Те винаги ще имат действителната защита на Неговата любяща загриженост, когато заемат мястото си на страната на Бога и на Неговия закон, който винаги е управлявал и винаги ще управлява Неговото царство. (Ръкопис 42, 1900)

20 февруари

Когато бъдем изпитани, ще издържи ли нашата вяра?

“И Ной направи всичко, както му заповяда Господ.” (Битие 7:5)

И Бог каза на Ной, че той, съпругата му, синовете му и техните съпруги трябва да влязат в ковчега. Виждате колко малко бяха тези, които пожелаха да повярват в небесната вест, в Божието слово, и по този начин да бъдат спасени от водите на Потопа. Последниците от нарушаването на Божия закон бяха показани на населението на земята. Навсякъде преобладаваше жестокост и поквара.

Но дойде времето, когато се появи една странна гледка, наблюдавана от обитателите на Ноевия свят. Онези които се присмиваха на Ной, подиграваха му се и го иронизираха, сега можеха да видят, че се случва нещо необикновено. Виждаха се горски животни от всеки вид, две по две, които идваха и се насочваха към ковчега. Тези животни се покориха на Божиите заповеди, а хората бяха непокорни. После се появиха небесните птици, които летяха към този ковчег на ята като тъмен облак. За момент това направи впечатление в умовете им. Но когато прекараха малко време заедно, те в неверието и греховността си го отхвърлиха от умовете си.

После на Ной и семейството му беше заповядано да влязат в ковчега. Изпитанието за обитателите на Ноевия свят беше приключило. Ной влезе в ковчег и тогава се видя ярка светлина – един небесен ангел дойде и затвори тежката врата... Ной и неговото семейство бяха затворени в ковчег, а неправедните останаха отвън. Божията милост беше оттеглена от това осквернено и порочно поколение...

Това беше огромно изпитание, наложено на Ной и семейството му – [те бяха затворени в онзи ковчег седем дена, а не заваливаше никакъв дъжд. Подигравките, присмеха и ликуването на враговете им бяха пълни. Но веднага след изтичането на седемте дена започнаха да се събират тъмни и тежки облаци, каквито никога преди не бяха виждали. Облаците ставаха все по-черни и от тях започна да вали.

Дотогава никога не беше валило, но се беше издигала мъгла, която напояваше земята. Заради това хората имаха случай да тържествуват над Ной. Но дъждът продължаваше да се сипе и тогава те се замислиха сериозно. Но за да отхвърлят тези мисли от себе си, те все повече затываха в нечестието си и настойчиво чакаха, за да видят дали няма някакъв знак,

че облаците се разнасят, но нямаше такъв. Дъждът се усилваше, докато започна да вали като из ведро. (Ръкопис 86, 1886)

21 февруари

Последиците от нарушаването на Божия закон

“Слушай Ме, народе Мой, слушай Ме, племе Мое! Защото закон ще излезе от Мене и Аз ще поставя правосъдието.” (Исая 51:4)

Бог беше скрил в земята оръжията Си, с които щеше да пречисти земята по онова време. Водните струи започнаха да изригват от дълбочините на земята и с увеличаването на силата ѝ, водата изхвърляше камъни и изкореняваше дървета. Не смятате ли, че по онова време имаше някои, които щяха да бъдат щастливи да намерят убежище в ковчега? Някои се насочиха към ковчега и умоляваха, но вече беше твърде късно. Те започнаха да преместват семействата си другаде и да се изкачват по най-високите места на сушата... Изкачваха се по най-високите дървета, като мислеха там да намерят убежище, но тези дървета бяха изкоренявани и хората бяха погребвани във водите от земята.

Така обитателите на този дълголетен род загинаха в Потопа, дори и животните загинаха, освен онези, които бяха в ковчега. Христос каза: “Както беше в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син. Ядяха, пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, в който Ной влезе в ковчега, и тогава дойде потопът и ги унищожиха всичките.” Така ще бъде и когато Христос се яви при Второто си пришествие.

Божият закон беше престъпен първо от Сатана в небето. Той поддържа бунта си по тази точка и до днес и ще продължава до края на времето. Изпитанието, което беше наложено върху различаващите се хора в миналите епохи, ще бъде наложено и върху хората от тази епоха. Мъжете и жените ще признаят ли управлението на вселенския Бог и ще почетат ли това управление? Станаха ли по-добри обитателите на древния свят, като стъпкаха закона на Йехова? Отделянето от закона на техния Творец подобри ли положението им? Престъпването на Божия закон и нарушаването му в наши дни ще направи ли мъжете и жените по-добри?

Същите резултати, които се наблюдаваха при нарушаването на Божия закон от обитателите на Ноевия свят, ще бъдат наблюдавани и в жителите на сегашния човешки род. Тогава не бяха зачитани правата и собствеността, дори човешкия живот. Мислите и желанията на сърцата бяха постоянно зли. Те се покланяха на всичко друго, освен на Бога. Така е и в наши дни – в застрашителни размери преобладават измамата, безверието и идолопоклонството. (Ръкопис 86, 1886)

22 февруари

Бранители на Божия закон

“Но който вникне в съвършения закон, законът на свободата, и постоянства, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълните, ще бъде блажен в дейността си.” (Яков 1:25)

Става ли един народ щастлив, ако отхвърли Божиите закони? Народите тук [в Европа] имат свои закони и безопасността на жителите на тези страни се дължи на зачитането на тези закони, а вие знаете колко строго се изисква да се спазват тези закони. Виждате един офицер, който води човек с окови на ръцете и краката, и разбирате, че този човек е престъпил законите на страната. Той е загубил свободата си и е изпратен в затвора, защото е нарушил законите на държавата.

Тогава ще защитава ли някой позицията, че Господарят на вселената не трябва да има закон, който да управлява царството Му? Има ли някое Исусово или небесно учение, че Божият закон няма обвързващи изисквания към земните жители? Законът на десетте заповеди е великият морален стандарт за праведност в небето и на земята. Този велик закон е основата на всички закони, на всички народи и на всички семейства.

Какъв дяволски шедьовър е идеята, че Божият закон е премахнат и вече не задължава с нищо човешкия род. Ние знаем, че убиецът, прелюбодеецът и крадецът веднага си навличат беля чрез този закон. Точно те биха желали този закон да бъде пометен, за да могат свободно да осъществяват всичките си желания и пороци. Когато видим някой човек, придружаван от служител на правосъдието, ние не помисляме, че той е спазил закона, но че го е нарушил.

Всички ние, които живеем по лицето на земята, трябва да преминем през своите изпитания и несгоди. Чрез Божието провидение ще се появят обстоятелства, когато ще бъдем призвани да защитаваме вярата си. Ще дадем неоспоримо свидетелство на чия страна сме. Ще бъдем или решителни бранители на Божия свят закон, или от страната на престъпниците. Ще бъдем изпитани така, както беше изпитан Ной. Дали той смяташе, че не си струва да застане сам, като единствен защитник на Божия закон, поради почти всемирното разпространение на порочността в неговите дни? Той зае мястото си като благороден Божи човек на страната на правдата, защото така беше правилно. (Ръкопис 86, 1886)

23 февруари

Необходимо е нещо повече от само вярване

“Ти вярваш, че има само един Бог. Добре правиш; и бесовете вярват и треперят.” (Яков 2:19)

В недалечно бъдеще ще разберем някои неща за това какво означава да бъдеш изпитан. Ще има закони в държавата, които ще пречат на подчинението ни на Божиите закони, и тогава изпитанието ще се състои в това на чия страна сме – на Божията страна или на страната на Божиите противници. Всеки един от нас трябва да бъде подготвен за това, което ще се случи в нашия свят. Нито един от вас не може изведнъж да стане годен да издържи Божието изпитание. А чрез търпение и постоянство във вършенето на добро вие придобивате това качество на характера, което ще ви позволи да устоите на изпитанието в края. Само чрез ежедневно поддържане на душевната чистота и чрез призоваване на Бога ще можем да получим сила, за да издържим на изпитанието.

Върху нас ще се упражни всяко влияние, за да не приемаме на сериозно Божиите изисквания. Но ако искаме да сме готови да посрещнем Човешкия Син, когато дойде в небесните облаци, ние трябва отсега да се приготвяме за това... Трябва да имаме жива вяра и жива религия. Нашата вяра трябва да бъде усъвършенствана чрез делата ни. А към онези, които викат “Само вярвайте, само вярвайте и ще бъдете спасени,” трябва да зададем въпросите “В какво да вярваме? Какво е изпитанието на вярата за нашите дни?”

В притчата, която Христос ни разказва, има един човек, който моли някой от мъртвите да отиде при роднините му и да ги предупреди, за да могат да повярват. Но Христос им казва: “Имат Моисей и пророците... Ако не слушат тях, и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да повярват.”

Четем, че дяволът вярва и трепери, но че тази вяра не го спасява. Нуждаем се от тази вяра, която има за своя основа Библията – вярата, която се хваща за един жив Спасител и един жив Бог... Единствено кръвта на Христос може да очисти грешника от всяко петно на греха. Ако бяха признали този закон в древния свят, той щеше да им покаже какво представлява греха и те не биха се осмелили да извършват грехове...

Бог събира и връзва на снопи онези, които Го обичат и Му служат, а порочните са връзвани на снопи, готови за огъня на последния ден. Изцяло от нас зависи дали ще бъдем при снопите с доброто жито или завързани на снопи за огъня на последния ден...

Вечната награда ще бъде дадена на онези, които са верни и послушни на Бога. (Ръкопис 86, 1886)

24 февруари

Ще търсим ли безопасност, когато е вече твърде късно?

“В същия ден всичките извори на голямата бездна се разпукнаха и небесните отвори са разкриха.” (Битие 7:11)

Предпотопните хора бяха предупредени, но историята разказва, че те не се осъзнаха, докато не дойде Потопа и не ги помете всичките... Те видяха как Ной, съпругата му, синовете им и техните съпруги влязоха в ковчег и врата беше затворена след тях. Само осем човека влязоха в това убежище от бурята и чакаха в продължение на една седмица да започне дъжда... Всеки ден слънцето изгряваше и залязваше в ясното небе и всеки ден Ной беше изкушен да се съмнява. Но Господ беше казал, че Потопът приближава, и Ной се облягаше на тези думи.

В края на седемдневния период започнаха да се събират облаци. Това беше нещо невиждано, защото хората никога не бяха виждали облаци... Облаците се сгъстяваха все повече и скоро започна да вали. Хората все още се опитваха да мислят, че това не е нещо обезпокоително. Но скоро небесните прозорци сякаш се отвориха, защото дъждът заваля като из ведро. За известно време земята попиваше дъжда. Но скоро водата започна да се надига и всеки ден се надигаше все по-нагоре и по-нагоре. Всяка сутрин, когато хората виждаха, че продължава да вали, те се поглеждаха един друг отчаяно, а всяка вечер повтаряха думите "Все още вали!" Така беше всяка сутрин и всяка вечер.

Дъждът се изсипваше в продължение на четиридесет дни и нощи. Водата навлезе в къщите и изгони хората към храмовете, които бяха издигнали за поклонението на идолите. Но храмовете бяха пометени. Земната кора се разпука и водата, която беше скрита в недрата ѝ, изби нагоре. Във въздуха бяха изхвърлени огромни камъни.

Навсякъде можеха да се видят хора, които бягаха, за да си търсят убежище. Беше дошло времето, когато щяха да бъдат щастливи, ако можеха да получат покана да влязат в ковчег. Изпълнени с терзания, те извикаха: "О, ако имаше безопасно място!" Някои крещяха към Ной, като го умоляваха да ги допусне в ковчег. Но сред бесните пристъпи на силната буря гласовете им останаха нечути. Някои се държаха за ковчег, докато бяха отнесени от бушуващите вълни. Бог беше затворил втретезонези, които повярваха на словото Му, и никой друг не можеше да влезе там.

Родители с децата си се стремяха към най-високите клони на все още изправените дървета, но веднага щом стигнеха до това убежище, вятърът събаряше дървото и хората във пенещата се, кипяща вода...

Къде беше сега ковчегът и онези, на които хората се бяха надсмивали и подигравали? Запазена чрез Божията сила, огромната лодка се носеше в безопасност по водите и Ной и семейството му бяха в безопасност втретезонези. (Знамения на времето, 10 април, 1901)

25 февруари

В света, но не от света

“Затова: `Излезте изсред тях и отделете се,` казва Господ, `И не се допирайте до нечистото`; и: `Аз ще ви приема.`” (2 Коринтяни 6:17)

Тъй като се умножава беззаконието, любовта на мнозина охладнява, но трябва ли заради това да скриваме нашата светлина? Времето, когато преобладава най-голямото беззаконие, трябва да бъде време на най-голяма ревност на Божия народ. Когато виждате, че любовта на мнозина става хладка, трябва да действате, за да покажете Христос на света.

Законът и евангелието са така преплетени, както основата и тъканта. В тях се срещат милост и истина и правда и мир се целуват. Трябва да достигнем Божия стандарт. Той има един закон, който управлява хората и спазването му ще осигури нашето щастие. Трябва да обичаме Бога. Любовта, която води към непослушание, е вдъхновена от дявола. Любовта, която води към послушание, е вдъхновена от Небето.

“Излезте от тях и отделете се” – казва Господ. И още “Очистете себе си.” Но как да разберем, че имаме нечистота? Това ни показва Божия закон. Първите четири заповеди ни посочват задълженията към Бога, а последните шест не позволяват да проявяваме егоизъм към нашите приятели и познати. Когато осъзная, че пропадам, аз побягвам към Крепостта. Зная, че Той оправдава греховете от незнание. Исус е прощаващият греховете Спасител. Исус е опазил заповедите на Своя Отец и Той казва “Блажени са хората, които правят това, те ще влязат в царството.”

Когато се покоряваме, ще имаме щастливи семейства. Учете винаги децата на Божиите заповеди. Това е било важно в дните на Израел, но и сега не е по-малко важно. Изповядването, че пазите заповедите, няма да ви отвори вратата към града. Вложете ги в сърцата си и ги изпълнявайте при всяко ваше действие...

Няма ли да се опитвате да представяте Христос на света от този ден нататък? Ще имате прибежище. Ще бъдете слънчеви християни. Достатъчно дълго сме били мрачни. Не е ли по-добре да излезем от пещерата и да застанем твърдо за Бога? Тогава Христос ще бъде с нас и ние ще можем да говорим за изкуплението като учениците, след като те бяха прекарвали доста време с Исус и се бяха учили от Него. Носете светлината на Исус. Занесете я на ближните си.

Когато Христос влезе в живота ни, ще се обичаме един друг и най-коравите сърца ще се отворят... Ако се смиряваме и постоянно приемаме Неговата преобразяваща сила, ще бъдем покрити от Неговата праведност. (Ръкопис 27, 1891. Проповеди и изказвания. Т. 2)

26 февруари

Исус: непроменим през цялата вечност

“Исус Христос е същият вчера, днес и довека.” (Евреи 13:8)

На хората трябва да се покаже силата на Христос, разпънатият Спасител, да дава вечен живот. Трябва да им покажем, че Старият завет е толкова действително евангелие в символи и сенки, колкото Новия завет в разкриващата се сила. Старият завет не е една стара религия, която трябва да бъде заместена от Новия. Новият завет е само развитието и разкриването на Стария. Авел вярваше в Христос и беше така действително спасен чрез Неговата сила, както Петър и Павел.

Енох беше така несъмнено представител на Христос, както възлюбеният ученик Йоан. Енох ходеше с Бога и после не можеше да се намери, защото Бог го взе. На него беше поверена вестта за второто идване на Христос. “За тях пророкува и Енох, седмият от Адам, като каза: Ето, Господ иде с десетки хиляди свои светии да извърши съд над всички и да обяви за виновни всичките нечестивци за всичките нечестиви дела, които в нечестие са сторили, и за всичките жестоки думи, които нечестивите грешници са говорили против Него.” Вестта, проповядвана от Енох, и вземането му в небето, бяха убедително доказателство за всички, които живееха по неговото време. Тези неща бяха доказателство, което Матусал и Ной можеха мощно да използват, за да покажат, че праведните ще бъдат взети в небето.

Този Бог, който ходеше с Енох, беше нашият Господ и Спасител Исус Христос. Той беше светлината на света тогава, точно както е и днес. Хората, живели тогава, не бяха лишени от учители, които да ги наставляват в пътя на живота, защото Ной и Енох бяха християни. Евангелието е дадено под формата на правила още в Левит. Така както днес, и тогава се изискваше безрезервно послушание. Колко важно е да разберем значението на тази дума. Само две групи хора ще има в света – покорните и непокорните. Това трябва да бъде изяснено при всички наши евангелизаторски усилия. Само ако можехме да помним, че Христос, макар и прикрит, е постоянно до нас. “Аз съм до дясната ти ръка, за да ти помагам.” Ние трябва да бъдем Негови свидетели, за да убеждаваме грешниците за греховете им. Никой не може да бъде принуден против волята си, но може да бъде убеден. Христос е вършещата чудеса сила, която може да направи това. (Писмо 119, 1895)

27 февруари
Преданост към целта

“Окото е светило на тялото; и тъй, ако окото ти е здраво, цялото ти тяло ще бъде осветено.” (Матей 6:22)

Текстът казва “окото ти,” а не окото на някой друг. Ние изгубваме богатата опитност, която имаме привилегията да преживеем, когато очакваме някой друг да гледа вместо нас и да ни води в духовната ни опитност, като че ли сме слепи. Трябва да гледаме само към Божията слава и да имаме една последователна цел да изоставим напълно егоизма си и предпочитанията си към другите, и то без да се питаме “Ако поема по този път, дали ще увеличи личните си притежания или ще ги намаля?”

Тези, които търсят Божията мъдрост, трябва да ценят високо простотата. Тогава нозете им няма да се подхлъзват. “Пътят на праведните е като виделината на разсъмване, която се разискря в ярък ден. Пътят на нечестивите е като тъмнина; не знаят какво ги спъва.”...

Човек, който наистина обича и се бои от Бога, като се стреми предано към целта да върши Неговата воля, ще влага тялото, ума, сърцето и силата си в служене на Бога. Така правеше Енох. Той ходеше с Бога. Неговият ум не беше оскверняван от нечисто, увредено зрение. Онези, които са решили да направят Божията воля своя собствена, трябва във всичко да служат на Бога и да Му бъдат угодни. Тогава характерът ще стане балансиран и хармоничен, последователен, радостен и истинен.

“Но ако окото ти е болно,” ако се занимаваш с егоистични цели и работиш само за това, целият характер ще бъде увреден, цялото тяло ще е пълно с тъмнина. Такива хора не гледат към Исус. Те не съзерцават Неговия характер и не се променят по Неговия образ. Духовното зрение е болно и пътят, водещ от земята към небето, е затъмнен от пъклената сянка на Сатана. Така Сатана е доволен да го притежава, защото може да води този човек със затворени очи към унищожение.

“Ако светлината стане тъмнина, колко голяма ще е тъмнината!” Съвестта е направляващата способност и ако хората позволят съвестта им да бъде изкривена, те не могат да служат правилно на Бога. Целта им в живота показва на света дали са християни или бунтовници против Бога. Целият им живот е един провал. Той е изопачен и двуличен и всички качества се насочват в погрешна посока. Вероизповеданието може да е правилно, но вярата е изкривена, и това се разкрива в действията, чрез които другите биват заблуждавани. “Никой не може да служи на двама господари, защото или ще намрази единия, а другия ще обикне или към единия ще се привърже, а ще презира другия. Не можете да слугувате на Бога и на мамона.” (Писмо 128, 18976. Ръкописи. Т. 13)

28 февруари

Повече от небето – по-малко от егоизма

“Това са онези, които идат от голямата скръб; и са опрали дрехите си, и са ги избелили в кръвта на Агнето.” (Откровение 7:14)

Иска ми се да можем да насоча умовете ви към бъдещата слава и да запечатам в съзнанието на всеки великата жертва, която трябваше да бъде принесена за изкуплението на човешкия род. От вас зависи дали се наслаждавате на тази слава...

На всеки човек Бог е дал таланти и ако ние не се стремим да ги развиваме, ще пропаднем и ще изгубим вечния живот. Било е направено всичко възможно за нашето облагородяване, и ако ние се провалим в нашата част, тогава по отношение на нас жертвата ще е била напразна. Ще бъдем ли претеглени на везните и намерени твърде леки? Или ще бъдем част от множеството, облечено в бяло? Това ще зависи от посоката на действията ни. Ако сме в Божията работилница, Той ще ни разхубави и шлифова, и ние ще станем подходящи за небесните домове.

О, колко несравнимо привлекателен е нашият любящ Спасител! Земните съкровища са без стойност; достатъчно е да гледаме към Голгота. Иска ми се всеки да приеме предлаганото спасение. Всички имат някакво дело за извършване и ако излязат победители, те ще извикат “Достойно, достойно е Агнето, което е било заклано за нас.”

Ще получите ли вечен живот? Ако желаете, трябва да обърнете гръб на светските удоволствия. Нечестието в тази епоха е така голямо, както е било в дните на Ной. Но дори в това нечестно и извратено поколение се намери един човек, който ходеше с Бога. Умът на Енох беше постоянно насочен към Бога и Бог не го остави, а в края на краищата го взе от този грешен свят. Този човек представя онези, които ще бъдат взети в небето, когато Христос дойде да събере Своя народ. Готови ли сме за идването на Христос? Търсим ли постоянно Бога за сила да устояваме на хитрините на врага? Изпрали ли сме дрехите си и очистили ли сме ги в кръвта на Агнеца?

Бог наистина е с нас и изисква цялата сила на естеството ни. Нуждаем се от лечението на Великия лекар. Нуждаем се повече от небето и по-малко от себе си. Трябва да бъдем участници в божественото естество. О, каква любов ни беше показана! Божественият Син на Бога остави небесния трон и даде живота Си за нас и заради нас стана беден. Той облече Своята божественост с човешко естество. Сега желаш ли в замяна да се отрече от себе си и да последваш своя Спасител? О, не пропилявай в търсене на светска почит малкото време, което ти остава, защото така ще изгубиш скъпоценния дар на вечния живот! (Ръкопис 40, 1886)

29 февруари

Християните са Божи работници

“О, вие, които сте жадни, елате всички при водите; и вие, които нямате пари, елате, купете и яжте.” (Исая 55:1)

Преди Христос да облече Своята божественост в човешко естество и да дойде в нашия свят, Бог изпрати тази вест чрез Ной, Енох, Сит и Матусал. Лот занесе вестта в Содом и цяла група вестители разнесоха вестта за Идващия. Но тази вест трябва днес да се разгласява навсякъде...

Пиршеството е приготвено. Последната покана трябва да се занесе при всички народи до краищата на земята. Това е нашето дело. Сега вестителите трябва в по-особен смисъл да викат “Слушайте внимателно.” Вестта трябва да излезе от устата на човешки същества. Този, който дойде в нашия свят, за да разгласи вестта, беше Самият Господ. После кажете на хората, че Христос дойде във вид на човек, за да може Неговото човешко естество да се свърже с хората, а божествеността Му да се държи за божественото. Неговите служители трябва да бъдат свързани един с друг. “Вие сте съработници на Бога” – казва Той – “Вие сте божия нива, Божие здание.” Ако Неговите работници бъдат движени от Светия Дух, може да бъде извършено велико дело. “Накарайте ги да влязат,” – са думите, отправени към вестителите – “за да може да се напълни дома ми.” Господ има предвид, че трябва да действаме сериозно. Ако сме напълно посветени на Бога, Светият Дух ще действа заедно с нас.

Вие, които твърдите, че сте християни, погледнете нашия свят днес. Осъзнавате ли в каква ситуация се намираме, когато виждате как любезността и любовта на един дълготърпелив Бог се презират и отхвърлят напълно? Ограничени, нечестиви хора, които имат нужда от прошка и мир, са поканени всички да дойдат. Господ Исус, Великият Учител, поднася поканата, но често тя се посреща с лекомислени извинения или се отхвърля с насмешка и презрение. Всички, които желаят, могат да дойдат и да приемат милостивата покана. Защо хората не могат да осъзнаят важността на приемането на призива и примиряването с Бога?

Дяволът не е мъртъв. Той действа чрез всички свои привлекателни изкушения, за да убеди хората да запушат ушите си, за да не чуват и хиляди, които трябва да разнасят на света тази изискваща огромни усилия вест, заравят талантите си в земята. Те не използват силите си, за да привличат души към пищната трапеза. Неверни, лениви слуги! Бог ще иска сметка от вас. Но да благодарим на Бога, че се чуват някои верни гласове, че има някои, които чувстват отговорността си и които действат с всяко възможно за силите им средство, за да накарат хората да влязат. (Писмо 89, 1898)

1 март

Характерът има огромно значение в живота

“Господ знае дните на непорочните; и тяхното наследство ще бъде довека... Защото благословените от Господа ще наследят земята; а проклетите от Него ще се изстребят.” (Псалм 37:18-22)

Почитта, показана от Сим и Яфет към техния баща, а по този начин и към небесните закони, беше залог за едно по-светло бъдеще за потомците им. По отношение на тези синове беше заявено: “Благословен Господ, Симовият Бог! И Ханаан да бъде слуга на Сим. Бог да разшири земите на Яфет и да се засели Яфет в шатрите на Сим; и Ханаан да му бъде слуга.” Родът на Сим щеше да бъде родът на избрания народ, на Божия завет, на обещания Изкупител. Йехова беше Богът на Сим. От него щеше да произхожда Авраам и Израелевия народ, чрез който щеше да дойде Христос. “Блажен този народ, чийто Бог е Господ.” А Яфет щеше “да се засели в шатрите на Сим.” Наследниците на Яфет щяха да имат специален дял в благословенията на евангелието...

Пророчеството на Ной не беше своеволно гневно осъждане или показване на пристрастие. То не определяше характера и съдбата са синовете му. Но то показваше какъв щеше да бъде резултатът от начина на живот, който те поотделно бяха избрали, и характера, който вече бяха изградили. То беше израз на Божието намерение към тях и потомството им в светлината на техния собствен характер и поведение. По правило децата наследяват нрава и склонностите на своите родители и подражават на примера им, така че греховете на родителите се повтарят от децата във всяко следващо поколение. Така безчестието и непочтителността на Хам се повториха в неговите потомци, като им донесоха проклятие за много поколения. “Един грешник разваля много добро.”

От друга страна колко богато беше наградено уважението на Сим към баща му и какъв знатен род на свети хора се появява в потомството му! “Господ знае дните на непорочните” и “потомството му е благословено.” “Знай, прочее, че Господ, твоя Бог, Той е Бог, верният Бог, Който пази завета и милостта за хиляди поколения към тези, които Го обичат и пазят заповедите Му.” (Патриарси пророци)

2 март

Лошият характер води до отстъпничество

“Проклет да е Ханаан! Слуга на слуги ще бъде на братята си.” (Битие 9:25)

За да насели отново земята, от която Потопът беше помел моралната поквара съвсем наскоро, Бог беше запазил само едно семейство – семейството на Ной, на когото беше заявил: “Тебе видях праведен пред Мен в това поколение.” И все пак в трите сина на Ной бързо беше проявена същата голяма разлика, наблюдавана в света преди Потопа. В Сим, Хам и Яфет, които бяха родоначалници на човечеството, бяха загатнати характерите на техните потомци.

Ной, говорещ под божествено вдъхновение, предсказа историята на трите големи раси, които щяха да произлязат от тези бащи на човешкия род. Като проследи наследниците на Хам по-скоро чрез сина, отколкото чрез бащата, той заяви: “Проклет да е Ханаан! Слуга на слуги ще бъде на братята си.”... Лошите качества бяха увековечени в Ханаан и потомците му, чиито постоянен грях предизвика върху тях Божиите съдби...

Макар че пророческото проклятие ги беше обрекло на робство, ориста им беше отложена в продължение на векове. Бог понасяше тяхното безбожие и поквара, докато преминаха границата на божественото търпение. Тогава те бяха лишени от владенията си и станаха роби на наследниците на Сим и Яфет...

За известно време наследниците на Ной продължиха да живеят в планините, където беше заседнал ковчегът. С увеличаването на броя им отстъпничеството скоро доведе до разделение. Онези, които искаха да забравят своя Творец и да отхвърлят ограниченията на закона Му, чувстваха постоянно раздражение към ученията и примера на боящите се от Бога техни другари, и след известно време решиха да се отделят от поклонниците на Бога. Съответно те тръгнаха към равнината Сенаар на бреговете на реката Ефрат. Те бяха привлечени от красивото разположение и плодородната почва и решиха да установят домовете си в тази равнина.

Тук решиха да построят град и в него кула с такава изумителна височина, че да стане чудото на света. Тези начинания бяха планирани, за да не се разпръснат хората наоколо в заселища. Бог беше дал наставления на мъжете и жените да се разпръснат по цялата земя, да я населят и да я подчинят. Но вавилонските строители решиха да запазят общността си в едно цяло и да основат монархия, която в края на краищата щеше да обхване цялата земя... Величествената кула, която стигаше до небесата, беше замислена да стои като паметник на силата и мъдростта на строителите ѝ, като увековечава славата им в следващите поколения. (Патриарси и пророци)

3 март

Някои са готови на всичко, само за да избягат от Бога

“Елате, да си съградим град и кула, висока до небето; и да си спечелим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя.” (Битие 11:4)

Някои от наследниците на Ной скоро започнаха да отстъпват от вярата си... Те пропътуваха известно разстояние... и избраха една обширна долина, където да живеят. Там те построиха град и после се роди идеята да издигнат висока кула, която да стига до облаците, за да могат да живеят заедно в града и кулата и повече да не се разпръсват. Те разсъждаваха, че ще могат да бъдат в безопасност в случай на друг потоп, защото щяха да издигнат своята кула до много по-голяма височина, отколкото достигнаха водите по времето на Потопа и целият свят щеше да ги почита... Преди да беше завършила работата по построяването, хората заживяха в кулата. За техните идоли бяха отделени великолепно обзаведени и украсени стаи... (Знамения на времето, 20 март, 1879)

Но сред хората от Вавилон живееха някои боящи се от Бога хора, които бяха измамани от лицемерието на безбожните и привлечени към замислите им. Те не искаха да се присъединят към този заговор за осуетяване на Божиите намерения. Те отказаха да бъдат заблудени от чудесните планове и величествения изглед. Заради тези верни души Господ забави съдбите Си и даде на хората време да разкрият истинския си характер...

Този заговор беше породен от бунта срещу Бога. Обитателите на долината Сенаар издигнаха царство за себе възвишаване, а не за Божия прослава... Решителни хора, вдъхновени от първия голям бунтовник, щяха да бъдат постоянно подтиквани от него и нямаше да позволят нищо да попречи на плановете им или да ги спре в нечестивия им път. На мястото на божествените предписания те щяха да поставят закони, съставени според желанията на техните егоистични сърца, за да осъществят намеренията си.

Но Бог никога не оставя света без свидетели за Себе Си. Онези, които Го обичаха и се бояха от Него по времето на това първо голямо отстъпничество след Потопа, смириха себе си и извикаха към Него. “О, Боже,” – молели те – “намеси Се между Твоето дело и човешките планове и методи.” “И Господ слезе, за да види града и кулата, която строяха хората.”...

Бог дълго търпи опърничавостта на хората, като им дава изобилни възможности за покаяние, но Той отбелязва всички техни хитрини, с които се противопоставят на авторитета на Неговия справедлив и свят закон. Като доказателство за Неговото неодобрение относно построяването на

тази кула Той разбърка езиците на строителите, за да не може никой да разбира думите на другите работници. (Ръкопис 94, 1903. Ръкописи. Т. 8)

4 март

Вавилонските строители все още съществуват

“Господ осуетява намеренията на народите; прави безполезни мислите на племената. Намеренията на Господа стоят твърди довека, мислите на сърцето Му – от род в род.” (Псалм 33:10, 11)

Плановете на вавилонските строители завършиха с посрамване и поражение. Паметникът на тяхната гордост стана свидетелство за тяхното безумие. Но и днес хората постоянно вървят по същия път – разчитат на себе си и отхвърлят Божия закон. Това е принципът, който Сатана се опита да осъществи в небето – същият, който ръководеше Каин при принасянето на неговата жертва.

И в наше време има строители на кули. Невярващите изграждат своите теории върху предполагаемите заключения на науката и отхвърлят откритото Божие слово. Те се осмеляват да произнесат присъда над Божието морално управление. Те презират Неговия закон и се хвалят с това, че човешкият разум е достатъчен. Затова “тъй като присъдата над злото дело се бави, сърцата на човешките синове са напълно отдадени да вършат зло.”

Сред изповядващите се за християни в света мнозина се отвърщат от ясните библейски учения и си изграждат верую от човешки размишления и приятни басни, и посочват своята кула като път за изкачване към небето. Хората слушат с възхищение красноречивите устни, докато те поучават, че престъпникът не трябва да умира, че спасението може да бъде осигурено без послушание спрямо Божия закон. Ако изповядващите се за последователи на Христос бяха приели Божия стандарт, той щеше да ги доведе до единство. Но докато човешката мъдрост се издига над Неговото Свято Слово, ще има разделения и разногласия.

Съществуващото объркване поради противоречащите си вероизповедания и секти е подходящо представено чрез термина “Вавилон,” което пророчество се отнася за обичащите света църкви от последните дни. Мнозина се опитват да си направят рай, като придобиват богатства и власт. Те “говорят нечестиво за потисничество: те говорят надменно,” като стъпкват човешките права и не зачитат божествения авторитет. За известно врем гордите могат да имат голяма власт и може да постигат успехи във всички свои начинания, но в края на краищата те ще постигнат само разочарование и окаяност.

Времето на Божието проучване приближава. Всевишният ще дойде, за да види това, което бунтовните хора са построили. Неговата върховна

власт ще бъде изявена, а делата на човешката гордост ще се снишат... “Господ осуеотява намеренията на народите; прави безполезни мислите на племената. Намеренията на Господа стоят твърди довека, мислите на сърцето Му – от род в род.” (Патриарси и пророци)

5 март

Изпитанието на Авраамовата вяра

“Ще направя от тебе голям народ; ще те благословя и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение.” (Битие 12:2)

За Авраам не беше малко изпитание да бъде призван да напусне дома и приятелите си и да отиде в земя, която не познаваше. Когато той дойде в тази земя, откри, че там бяха ханаанците и той трябваше да се сблъска с цялото им идолопоклонство.

Това беше тежко изпитание за вярата на Авраам. Той нямаше никакво притежание, което да нарече свое собствено. Но в объркването му небесният Бог благоволи да му проповядва благовестието и да му покаже притежанието, което ще има за вечно наследство.

Авраам се местеше от място на място, тъй като това му се виждаше уместно заради изхранването на семейството му, а то не беше малко. Неговите обучени слуги наброяваха повече от четиристотин. На всяко място, където разпъваше палатките си, той издигаше наблизо олтар. Така се покланяше на Бога във всяко място, където беше призван да отиде. По този начин той учеше семейството си да обича и да уважава Бога...

Всички Божии последователи трябва да носят истинските принципи на своята религия със себе си, където и да отиват. Ако на местата, където отиват, съществуват грех, незачитане на Бога и идолопоклонство, точно тогава е момента те да покажат своите истински принципи.

Когато сме се установили там, където всичко ни е лесно и удобно, ние не чувстваме толкова необходимостта да зависим всеки миг от Бога. В Своето провидение Бог ни довежда до положение, където да почувстваме нашата нужда от Неговата помощ и сила...

Сега Господ се бори със Своя народ и иска всеки един от нас да започне да се покорява на Неговите изисквания. Никой от нас не трябва да се пита “Удобно ли ще ми бъде” или “Ще ми хареса ли?”, когато пред нас се постави задължение. Достатъчно е, че Бог го е казал. Трябва да вземем своите Библии, трябва да изучаваме и разбираме Божията воля за себе си и тогава да продължим с вяра и увереност, както Авраам.

Сега виждате, че първото изпитание беше много трудно за Авраам – да изостави всички и да отиде в земя на непознати хора... Имаше неблагоприятни обстоятелства, които известно време преследваха Авраам и които го поставиха пред изпитания, където той беше изпробван от Бога...

Когато Господ разкри пред него картината на вечния живот, на пречистената земя, която щеше да бъде негов дом, той беше удовлетворен. (Ръкопис 19:1886; виж също “В небесни места”. Ръкописи. Т. 10)

6 март

Последствието от избора

“Ако ти идеш наляво, аз ще ида надясно; ако ти идеш надясно, аз ще ида наляво.” (Битие 13:9)

Авраам беше изпитан, за да се види дали ще послуша Божия глас и дали ще се подчини. Господ видя, че най-доброто за него в духовно отношение не е да остане в своята страна сред роднините си, където не можеше да упражнява такова влияние върху тях, което да е за благословение. Той му каза да ги напусна. Авраам беше богат човек, но се подчини на Бога съвсем непринудено и тръгна като пришълец в чужда страна. Когато напусна дома и роднините си, Бог го увери, че в Ханаанската земя ще постигне земно величие и благоденствие.

Защо Авраам не използва всички свои възможности, за да направи това благоденствие реалност? Защо не вложи средствата си, за да обогати себе си с богатство и влияние, повече от всеки, с който се срещаше? Авраам не направи нищо, за да прослави себе си. Неговата цел не беше властта. Той не се стремеше към величие и не строеше градове, за да ги нарече със своето име. Той беше доволен.

Библейският запис ни казва, че Авраам взе със себе си Лот, своя племенник, и известно време те живяха заедно. Но семействата им бяха големи и започнаха караници за добитъка между пастирите на Авраам и пастирите на Лот. “Тогава Аврам каза на Лот: Да няма, моля ти се, спречкване между мен и теб и между моите и твоите говедари, защото ние сме братя. Не е ли пред теб цялата земя?”...

Лот избра земята на Содом. Авраам живееше в Ханаанската земя, а Лот – в градовете на равнината, и разпъна палатката си срещу Содом. Но хората от Содом извършваха прекомерно много грехове пред Господ.

Тук ни се представя друго разделение. Има огромно значение кога и как се извършва едно разделение. На Лот беше дадена привилегията да се интересува, да бъде много внимателен къде ще отиде – много внимателен по отношение на средата, която избира за семейството си. Но без да вземе предвид жителите, той избра земя с красиво разположение, която обещаваше голяма печалба. Н в резултат на избора си Лот влезе там богат, а излезе без нищо. Има огромно значение дали хората се поставят в ситуации, където ще имат най-добрата подкрепа на правилните влияния или дали ще изберат временните предимства. Има много пътища, които

водят към Содом. Всички ние се нуждаем от просветлено зрение, за да можем да различим пътя, който води към Бога. (Писмо 109, 1899)

7 март

Опитността на Лот служи за предупреждение

“Затова Лот си избра цялата Йорданска равнина. И Лот тръгна на изток и се разделиха един от друг.” (Битие 13:11)

Когато започна спречкването между пастирите, виждаме несъмнените отличителни черти на характера на Авраам в думите му: “Да няма, моля ти се, спречкване между мен и теб... Моля ти се, отдели се от мен; ти ако идеш наляво, аз ще ида надясно; или ако ти идеш надясно, аз ще ида наляво.”

Лот видя, че земята около Содом беше най-благоприятна за неговото светско и временно благополучие, и избра това място. Ако Лот беше показал същата любезност, която имаше Авраам, той щеше да даде на него правото да избира. Но Авраам не мислеше, че е по-висш от всички около него. Той прие позицията на смирение. Точно Авраам имаше правото да направи този избор и да бъде пръв, но той избра да бъде любезен по този въпрос.

Вместо да разучи дали това ще бъде най-благоприятното място за неговия морал и благочестие, Лот мислеше само за своето земно благополучие. Но дойде време, когато Лот беше поставен на голямо изпитание поради порочността на Содомските жители. Когато Лот и семейството му бяха отведени от тези, които дойдоха да завладеят Содом и Гомор, Авраам отиде да го избави от пленилите го хора. Когато царят на Содом пожела Авраам да вземе част от плячката, той отново разкри истинското благородство на характера си. Каза, че няма да вземе нито конец, нито ремък за обувки, за да не кажат те: “Аз обогатих Аврам.” Бог беше дал на Авраам обещанието, че ще има големи богатства и той не искаше никой да каже, че грешниците са му дали богатствата, които притежаваше. Виждаме, че всяка стъпка на Авраам беше стъпка на вярата.

[В Битие 8] четем, че при Авраам дойдоха посетители, докато той седеше до входа на палатката си... Това бяха Божи ангели и един от тях не беше някой друг, а Божия Син. Когато тези гости се приближиха към палатката му, те бяха непознати, но той спази към тях правилата на истинската любезност. Божието слово ни казва: “Не забравяйте гостолюбието, понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели.” Авраам направи това. И когато небесните гости му се откриха, те му казаха каква е целта им по отношение на Содом... И макар Авраам да не беше в Содом и да не беше свързан със Содом, виждаме, че все пак той

силно желаяше Содом да не бъде разрушен, ако Бог можеше да го пожали.
(Ръкопис 19, 1886)

8 март

Важно е внимателно да избираме място за живеене

“И така, Лот погледна, разгледа цялата равнина на Йордан и видя, че беше добре напоявана...” (Битие 13:10)

Разумът на Авраам беше буден, когато реши, че най-доброто нещо, което може да направи, е да се отдели от Лот, въпреки че беше за него като баща. Но Авраам не можеше да понесе раздори и спорове дори сред пастирите. Той не искаше душевният му мир да бъде нарушаван от неприятни разногласия. За него раздялата беше болезнена, но трябваше да се извърши.

Авраам даде на Лот правото да избира къде ще отиде, за да не бъде след това Лот изкушаван да смята, че Авраам е мислил за собствената си полза от раздялата. Лот хареса едно чудесно място близо до Содом. Земята, която избра, имаше всяко природно преимущество, но той пропусна да проучи морала и религията на содомците. Записано е всичко, което се случи после. Дойде време, когато той трябваше да бяга от порочния град, опозорен от всякакъв вид престъпления. Беше му позволено да предупреди дъщерите и зетьовете си, но те не искаха да обърнат внимание на предупреждението му така, както не се бяха вслушвали и в поученията му. Те се подиграваха на вярата му в Бога и загинаха при унищожението на Содом.

Това е урок за всички нас. Трябва да постъпваме много внимателно, когато избираме дом за семейството си. Трябва да търсим помощта на Господа при възпитанието на децата си и при избора им на професия. Всяко семейство трябва постоянно да очаква помощ от Бога, като се доверява на Неговото правилно ръководство. За да се избегнем избирането на погрешен път заради земни придобивки, трябва да имаме ясна преценка.

Господната воля трябва да бъде наша воля. Бог трябва да стои на първо място във всичките ни дела. Трябва да желаем да бъдем поучавани като едно малко дете и да постъпваме внимателно с пълно доверие в Бога. Стъпките, които предприемаме, определят вечната ни съдба – зависи дали се насочваме към небето и града, чийто създатели и строител е Бог, или към привлекателните красоти на Содом.

Бог не определя Своето мнение въз основа на нашите мнения и предпочитания. Той знае това, което хората не знаят – бъдещите последици от всяко действие – и затова очите ни трябва да са насочени към Него, а не към светските предимства, предлагани от Сатана. (Ръкопис 50, 1893)

9 март

Бог чува нашите застъпнически молитви

“И Авраам се приближи и попита: Ще погубиш ли праведния заедно с нечестивия?” (Битие 18:23)

Разказва ни се, че Авраам се приближи и попита: “Ще погубиш ли праведния заедно с нечестивия?” Макар Авраам да притежаваше истинско чувство за смирение, което трябва да притежава всяко Божие дете, той все пак силно се вълнуваше за душите на грешниците. Представен ни е като приближаващ се и пристъпващ към небесните вестители. Той ги моли така, както едно дете умолява родителите си. Той помни, че Лот е установил дома си в Содом и че е създал роднински връзки там чрез бракове. Затова Авраам започва от петдесет и Господ му казва, че ще пощади града, ако има петдесет праведни човека. После смъква до десет и Господ му казва, че ще пощади града заради десетте. Авраам не продължава да моли, а наистина се надява, че в Содом ще се намерят десет праведни човека.

Но когато ангелите слизат в Содом, те не могат да намерят дори пет праведни човека в този разкошен град, затова можем да заключим, че е възможно да има разкошни градове с най-големи богатства, но в тях да не могат да се намерят и пет праведни човека. Докато се стремим към вечния живот, всеки от нас трябва да бъде заобиколен с такива неща, които възможно най-силно да благоприятстват развитието на християнски характер. Бог често ни призовава да прекъснем всяка връзка, която ни привързва към несвяти влияния, и да се отделим от тези хора.

Тук Авраам изпъква като Божи представител и неговата история е стигнала и до нашето време. Вълнението и тревогата на Авраам за Содом са урок за нас, че трябва силно да се интересуваме от хората около себе си. Въпреки че трябва да мразим греха, ние трябва да обичаме душите на онези, за които е умрял Христос. И тогава трябва да бъдем много благодарни на Бога, че имаме Един, който се застъпва в наша полза горе в небето.

Исус знае стойността на всяка душа, защото точно Той плати цената за всеки. Когато страдаше в предсмъртни болки при разпъването на кръста, Той се молеше за враговете си с думите: “Отче, прости им; те не знаят какво правят.” И тук, в случая с Авраам, виждаме как той се моли за виновните така, както един човек се моли за друг. Ние също трябва да отправяме подобни искрени молитви за онези, които са в тъмнина. (Ръкопис 19, 1886)

10 март

Ангелите са ограничени в действията си за нас

“Привечер дойдоха двама ангели в Содом; а Лот седеше до Содомската порта. И като ги видя, Лот стана да ги посрещне, поклони се с лице до земята...” (Битие 19:1)

Лот беше живял с Авраамовото семейството и характерът му се беше така оформил, че имаше същия любезен дух, който се извяваше и в Авраам. Тези хора [ангелите] изглеждаха точно като другите хора, когато дойдоха при Лот и ако Лот не беше развил един любезен дух, той можеше да загине с останалите хора от Содом. Порочността на содомските жители беше толкова голяма, че искаха да изнасят мъжете, които донесоха тази вест и бяха приети като гости от Лот. Но Божиите ангели защитиха Лот от това да бъде разкъсан на парчета от папачта, която се беше събрала около портата му. Те ги поразиха със слепота, за да не могат хората да намерят вратата.

След тази проява на порочност ангелите разкриха на Лот целта на посещението си. Те му казаха, че ако има синове или дъщери в това място, трябва да ги изведе извън града. На Лот беше разрешено да отиде при роднините си и да им каже, че градът ще бъде разрушен, за да избягат от него. Но всички негови умолявания и предупреждения към тях бяха напразни. Те му се присмяха и нарекоха страховете му суеверни. Ето Содом си стоеше както винаги и нямаше никакво доказателство в нещата около тях, което да ги накара да мислят, че ги очакваше унищожение.

Но когато Лот се върна, ангелът бързаше и им каза да бягат от Содом. Лот беше, така да се каже, втрещен от мисълта, че трябва да тръгне без имота си, а само със съпругата си и двете деца с него. Ангелите ги хванаха и ги изведоха от града... Веднага щом излязоха от града и бяха по пътя към планината, ангелът им каза: “Бягай за живота си.” Заповедта беше: “Да не погледнеш назад...”

Лотовата жена обърна погледа си към града, като гледаше това, което беше оставила там. Божието проклятие дойде върху нея и тя се превърна в стълб от сол... Можем да видим, че Лот направи грешка, когато установи дома си в Содом. Тук той изгуби не само всичко, което имаше – той изгуби всичко, освен двете си деца. Това е урок, който трябва да възприемем много на сериозно. За Божиите деца може да има много ласкателни възможности, но те трябва добре да обмислят въпроса от всички страни преди да вземат решение. Най-първият въпрос за всеки един от нас трябва да бъде: “Как ще се отрази това на душата ми?” (Ръкопис 19а, 1886)

11 март

Не давай на Бога нищо по-малко от любящо покорство

Твърди се, че съм казала, че не можете да бъдете спасени, ако не съблюдавате съботата. Наистина ли изискването от четвъртата заповед изглежда безсмислено? Привичното покорство пред волята на нашия небесен Господар не подтиква ли послушните постоянно и искрено да задават въпросите “Какво иска моят Господ? Каква е Божията воля за мен?”, а не “Какво е приятно?”, “Какво е най-удобно или приятно за мен и хората около мен?”

Има ли нещо необичайно в това човек да извършва дадено действие под влиянието на Божия дух, когато чувства, че ако откаже или е небрежен да го извърши, той ще постави в опасност спасението на душата си? Толкова ли е трудно за разбиране, че покорството към целия Божи закон от наша страна е абсолютно необходимо за вечния живот? Представлява ли за християнина неразгадаема тайна факта, че трябва да осигури спасението на душата си, независимо от цената, която трябва да понесе собствения му егоизъм или егоистични интереси? Дава ли ни Божието слово някакво уверение, че можем да отидем в небето, независимо дали се подчиняваме на Божия закон или не? Ако е така, всички изисквания на Бога, които са условие за спасението ни, са напълно погрешни.

Бяха ли обитателите на древния свят, които загинаха в Потопа, наказани за непослушанието си към Божиите изисквания? Или бяха отнесени от водите на потопа направо в славата, защото нашият милостив Бог е твърде добър, за да нанесе окончателното наказание за нарушаването на закона Му? Бяха ли содомитите наказани за своето непокорство, а само Лот спасен? Или жителите на Содом бяха отнесени от огъня, паднал от небето, направо в славата?

Заповядал ли е Бог? Тогава ние трябва да се покоряваме – без да се колебаем и да търсим някакъв начин да бъдем спасени без послушанието. Това би било изкачване по някакъв друг път. “Аз съм пътят, и истината, и живота.” “Аз опазих заповедите на Моя Отец” – казва Величието на небето...

Ние не трябва да пазим заповедите, само за да си осигурим небето, но за да угодим на Този, който умря, за да спаси грешниците от наказанието за нарушаването на закона на Отец. Спасението на грешника зависи от... прекъсването на греховете и послушанието към нарушения закон. Никой не трябва да бъде дързък и да злоупотребява с Божията милост, като се чувства свободен да извършва колкото грехове посмее... Тъжно е решението да следваме Христос възможно най-отдалеч, като дръзваме да се приближаваме възможно най-много до границата на гибелта, без да я прекрачваме. (Писмо 35б, 1877)

12 март

Търсете библейската истина на всяка цена

“Защото това е любов към Бога – да пазим заповедите Му. А заповедите Му не са тежки.” (1 Йоаново 5:3)

Христос направи огромна жертва за нас като умря на кръста. Какво желаем ние да жертваме за Неговата любов? Исус казва: “Ако ме любите, ще пазите заповедите ми” – не да избирате една или две от тях, но всичките десет. Трябва да се пазят всичките десет заповеди. Йоан казва на тези от нас, които претендираме, че обичаме Бога, но не се покоряваме на Божиите изисквания: “Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е в него.” “Защото това е любов към Бога – да пазим заповедите Му. А заповедите Му не са тежки.”

Вие можете да кажете: Значи вярваш, че целият учен свят бърка, а тази жалка група от хора, които са значително малцинство и са считани за невежо простолюдие, са всички, които ще бъдат спасени? Аз отговарям: на земята Исус беше сред хората със скромно положение. Той не застана до учените равини или управниците. Той не се намираше сред властелините на земята, но сред скромните. Истината никога не се откриваше сред мнозинството. Тя винаги се намираше сред малцинството.

Ангелите от небето не дойдоха в училищата на пророците, за да изпеят своите химни над Храма или синагогите, но отидоха при онези, които бяха достатъчно смирени, за да приемат вестта им. Те изпяха радостните вести за Спасителя над Витлеемските полета, докато великите, управниците и почитаните бяха оставени в тъмнина, защото бяха напълно доволни от положението си и не чувстваха нужда от по-голяма набожност, отколкото притежаваха. Учителите от училищата на пророците, книжниците, свещениците и управниците бяха най-злите преследвачи на Христос. Онези, които най-много претендираха, че имат духовно просветление, бяха точно хората, които обиждаха, отхвърлиха и разпънаха Христос.

Велики мъже и жени и привидно добри хора могат да извършат ужасни дела в своя фанатизъм и себевъздигане и да се ласкаят, че служат на Бога. Няма да ни помогне да се осланяме на тях. Трябва вие и аз да желаем на всяка цена истината, библейската истина. Като благородните беряни ние трябва ежедневно да изследваме Писанията с искрена молитва, да знаем кое е истината и тогава да ѝ се покоряваме независимо от цената, която трябва да платим, без да се позоваваме на известни или добри хора. Ако истината е в Библията, ние можем да я открием там точно така, както и добрите и великите хора на земята. Моята молитва е Бог да ни помогне да бъдем мъдри за спасение. (Писмо 35б, 1877)

13 март

Не се съпротивлявайте на поканата за спасение

“Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си.” (Евреи 3:15)

Кой може да ви опише риданията, които ще се издигнат, когато на разделителната линия между времето и вечността праведният Съдия ще издигне гласа Си и ще заяви: “Вече е твърде късно.” Широките небесни порти са стояли отворени дълго време и небесните вестители са канили и умолявали: “Който иска, нека пие свободно от водата на живота.” “Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си.” Но най-накрая излиза указа: “Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда; и святият нека бъде и занапред свят.”

Небесната порта се затваря, поканата за спасението бива преустановена. В небето се казва: “Свърши се.” Това време не е далеч. Умолявам ви да си осигурите вечността, да се хванете за представената ви в евангелието надежда. Правете усилия да влезете през правилната порта, защото няма да успеете, ако само я търсите.

Светът е обременен от проклятието, което носи грехът. Той е буквално наводнен с грях, насилие и поквара, както в дните на Ной. И въпреки това, в този страшен период от историята на нашия свят, мнозина са заспали. Те престават да полагат усилия да станат християни. Удовлетворяването на себе си и доверяването на плътта все още застрашават вечното благоденствие. Не е ли това безразсъдна смелост? Последователите на Сатана може да го наричат благородно, похвално, може да проявяват тази независимост на ума, която ще ви накара да гледате безразлично на предишните наставления и да смятате, че сте намерили един по-добър път. Когато слушате тези внушения, вие се закоравявате чрез измамността на греха...

Какво ще ви ползват земните удоволствия, когато целият свят бъде пометен, както беше пометен Содом и както беше унищожен Гомор? Тези градове са поставени като пример за другите грешници, за да знаят, че идва и техния ред.

Грешните твърде късно ще осъзнаят, че са продали първородството си. Короната, която е можело да имат, сега блести на челото на друг. Наследството, което е можело да притежават, е изгубено. Внимавайте как си играете с изкушенията. Внимавайте как се хвалите със силата си. Христос е вашата вечна сила. Доверете се на Бога, хванете се за Неговата сила и Той ще ви изведе като победители и ще носите короната на победата. (Писмо 21, 1867; Виж също “В небесни места”)

14 март

Борете се за небесното наследство

“Защото ако бяха се извършили в Содом великите дела, които се извършиха в теб, той и до днес би останал.” (Матей 11:23)

Бог обеща на Авраам и на потомството му след него, че ще имат притежания и земи, а те бяха само чужденци и временно пребиващи. Наследството и земите, които трябва да се дадат не само на Авраам, но и на неговите деца, няма да бъдат получени, докато не се пречисти тази земя. Тогава Авраам ще получи правото си на собственост върху своята ферма, своите притежания. Също и децата на Авраам ще получат правото на собственост върху своите притежания. Всеки от нас трябва постоянно да помни, че тази земя не е нашият дом, но че ще имаме наследство в обновената земя. Унищожаването на Содом и Гомор е символ за нас как този свят ще бъде унищожен с огън. Не е безопасно за никой от нас да основава надеждите си на този живот. Трябва първо да търсим Божието царство и Неговата правда...

Содом и Гомор бяха като Едемската градина. Господ беше раздал щедро благословенията си над тази част от земята. Всичко беше красиво, всичко беше прекрасно. И все пак това не накара хората да почетат Дарителя. Когато Господ наваля огън и сира от небето, за да унищожи Содом и Гомор, какво опустошение беше това! Колко лесно можа Божията вихрушка да направи това красиво място неприятно за гледане.

В унищожението на Содом има урок за онези, които живееха в дните на Христос, а тази вест идва по каналите на времето и до наши дни. [Цитира се Матей 11:20-24] Виждаме, че тяхната вина беше измерена според количеството на светлината, която ги беше огряла. А това е урок за всеки от нас, пред когото Бог е разкрил скъпоценната светлина на истината...

Може да чувствате, че сте приели истината, че я разбирате и че можете да спрете до тук и да не отивате нататък. Едно е да приемаш и държиш истината, а съвсем друго е да имаш истината, каквато е в Исус. Докато сте заети с труд, докато ръцете и умовете ви са отдадени на полезна работа, имате нужда от размишление, разсъждение и искрена молитва. Светлината, която слиза от небето, трябва да ви въздейства. Трябва да имате вярата, която е представена като злато. Трябва да изграждате любов към Исус в сърцата си и да помните, че точно ангелите, които се появиха пред Авраам и Лот, може да са и сред вас, макар и да не можете да ги видите. (Ръкопис 19а, 1886)

15 март

Предпазна мярка срещу изгубване на общуването с Бога

“Защото съм го избрал, за да заповядва на синовете си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие.” (Битие 18:19)

За всеки един от нас има надежда, но само по един начин – като се привържем към Христос и употребяваме цялата си енергия, за да достигнем до съвършенството на Неговия характер. Тази лицемерно набожна религия, която прави греха незначителен и която винаги набляга на любовта на Бога към грешника, насърчава грешниците да вярват, че Бог ще ги спаси, докато продължават да вършат неща, за които знаят, че са грехове. Мнозина от тези, които изповядват вяра в настоящата истина, постъпват по този начин. Истината не се прилага в живота им и това е причината тя да няма повече сила да убеждава и обръща душата. Трябва да се напрегне всеки нерв, дух и мускул, за да се остави света, неговите обичаи, навици и маниери...

Животът на много хора показва, че нямат жива връзка с Бога. Те се носят по течението на световния канал. Всъщност те нямат дял или част с Христос. Те обичат забавленията и преливат от егоистични планове, надежди и стремежи. Те служат на врага под предлог, че служат на Бога. Те са роби на един господар и това робство, което те избират, ги прави доброволни слуги на Сатана...

Няма ли причини Божият Дух да не действа с Неговия народ? Истината се държи във външния двор. Общуването с Бога е изгубено, за да се угоди на светски роднини и приятели, чиито сърца постоянно се противопоставят на истината...

Божие благословение почиваше върху Авраам, защото той развиваше домашната религия. Този, който благославя жилището на праведния, казва: “Защото съм го избрал, за да заповядва на... дома си след себе си.” Той никога няма да измени на истината...

Родители, ако желаете Божиите благословения, правете като Авраам. Обуздавайте злото и насърчавайте доброто. Може да е необходим известен контрол на склонностите и желанията на децата, вместо даване на съвети. Сляпата привързаност не трябва да бъде ръководен принцип в дома. Глезенето, което е най-същинската жестокост, не трябва да бъде използвано... Водете децата си със себе си в Божия дом... Сатана със сигурност ще ги завладее, ако не внимавате. Не насърчавайте връзките им с невярващите. Отделяйте ги от тях. Самите вие се отделете от безбожните и покажете на децата си, че ще бъдете на Господната страна. (Писмо 53, 1887)

16 март

Авраамовият провал във вярата може да ни служи за предупреждение

“Авраам... взе хляб и мях с вода и ги даде на Агар, като ги сложи на рамото ѝ; даде ѝ още детето и я изпрати.” (Битие 21:14)

Авраам беше приел обещанието за син без да се съмнява, но не изчака Бог да изпълни Словото Си в Своето собствено време и по Своя собствен начин. Беше допуснато забавяне, за да се изпита вярата му в Божията сила, но той не успя да издържи изпитанието. Като смяташе, че е невъзможно да ѝ се даде дете в напредналата ѝ възраст, Сара предложи като план за изпълнение на Божественото намерение една от слугините ѝ да бъде взета от Авраам за втора съпруга. Многоженството беше толкова широко разпространено, че вече не се считаше за грях, но то не беше по-малко нарушение на Божия закон и беше смъртоносно за светостта и мира на семейната връзка...

Макар че той беше се оженил за Агар под влияние на настойчивата молба на Сара, сега тя го обвини като виновник за случилото се. Тя желаше да пропъди съперницата си, но Авраам отказа за позволи това, защото Агар щеше да бъде майка на детето му – синът на обещанието, както той в незнанието си се надяваше... “И така, Сарая се отнасяше зле с нея, така че Агар избяга от нея.”

Тя се отправи към пустинята и докато почиваше самотна и без приятели край един извор, пред нея се появи един ангел от Господа в човешка форма... “Върни се при господарката си и се покори под властта ѝ.”... Като постоянно напомняне за Неговата милост, ѝ беше заповядано да нарече детето си Исмаил, “когото слуша Бог.”

Когато Авраам беше почти на сто години, му беше повторено обещанието за син с уверението, че бъдещият наследник ще бъде син на Сара. Но Авраам все още не разбираше обещанието...

Раждането на Исаак, което донесе изпълнението на най-лелеяните им надежди след цял живот в очакване, изпълни палатките на Авраам и Сара с ликуване. Но за Агар това събитие беше проваляне на амбициите, които наивно бе подхранвала. Исмаил, вече младеж, беше считан от всички в лагера за наследник на Авраамовото богатство и благословенията, обещани на наследниците на Авраам. Сега изведнъж той беше избутан настрана. И в разочарованието си и майката, и синът намразиха детето на Сара...

Общото ликуване увеличи ревността им, докато Исмаил се осмели открито да се подиграва на наследника на Божието обещание. Сара видя в Исмаиловата необузданост постоянен източник на раздори и помоли настоятелно Авраам да изгони Агар и Исмаил от лагера...

Наставлението, дадено на Авраам по отношение на святостта на брачната връзка, трябваше да бъде урок за всички векове. (Патриарси и пророци)

17 март

Върховното изпитание на Авраамовата вяра

“Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа.” (Битие 22:2)

Когато Авраам беше на сто и двадесет години, той получи стряскаща заповед в едно нощно видение в дома си във Вирсавее: “Вземи сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак, и иди в местността Мория, и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа.” Да бъде пожертван неговият син, неговият единствен син, синът на обещанието. Авраам не може да заспи повече през тази нощ... Бог му беше обещал, че името му щеше да бъде увековечено чрез Исаак, но сега вярата му щеше да бъде подложена на тежко изпитание. Авраам се беше хванал за обещанието за син от собствената си съпруга Сара и Бог беше изпълнил обещанието Си... Той беше изключил Исмаил, като каза “единствения си син... Исаак.”

Бог вече му беше казал, че чрез Исаак потомството му ще бъде многобройно като морския пясък. Когато излезе в нощта, той сякаш чу божествения глас, който го призова да излезе от Халдея преди петдесет години и му каза: “Погледни сега към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш... Толкова ще бъде твоето потомство”. Възможно ли е същият глас да му заповядва да убие сина си? Той си спомни обещанието: “И ще направя потомството ти многочислено като земния прах; така че ако може някой да изброи земния прах, то и твоето потомство ще изброи”. Не е ли това някой непознат глас, който му заповядва да принесе сина си като жертва? Възможно ли е Бог да си противоречи? Ще прекъсне ли Той единствената надежда за изпълнение на обещанието? Трябва ли Авраам да остане без деца?

Но Авраам не търси доказателства, той се подчинява. Неговата единствена надежда е, че Бог, който може всичко, ще възкреси сина му от мъртвите. Ножът се вдига, но не се спуска. Бог проговори: “Достатъчно е”. Вярата на бащата и послушанието на сина бяха напълно проверени. “Сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мен и сина си, единствения си син.”

Изпитанието на Авраам беше най-тежкото изпитание, пред което може някога да се изправи човек. Ако тогава беше обърнал гръб на Бога, той никога нямаше да бъде записан като баща на верните. Ако се беше

отклонил от Божията заповед, светът щеше да изгуби този съдържателен пример на вяра в Бога и победа над неверието...

Нищо не е толкова скъпо, че да не можем да го дадем на Бога. Доверието в божественото Слово ще ни подтиква да извършваме това Слово. (Писмо 110, 1897)

18 март

Противопоставянето на характерите на Яков и Исав

“Едното племе ще бъде по-силно от другото; и по-големият ще слугува на по-малкия.” (Битие 25:23)

Исав израсна с любов към себе удовлетворяването и насочваше цялото си внимание към настоящето. Не понасящ ограничения, той намираше удоволствие в дивата свобода на преследването и рано избра живота на ловец. И все пак той беше любимецът на бащата. Спокойният, обичащ мира пастир, беше привлечен от смелостта и силата на по-големия си син, който безстрашно кръстосваше планините и пустините, като се връщаше у дома с дивеч за баща си и с вълнуващи разкази за своя приключенски живот.

Яков, който беше замислен, усърден и загрижен, и винаги мислеше повече за бъдещето, отколкото за настоящето, беше доволен да живее у дома и да се занимава с отглеждането на стадата и обработването на земята. Неговото търпеливо упорство, пестеливост и предвидливост бяха ценени от майката. Чувствата му бяха дълбоки и силни и неговото нежно, неотслабващо внимание много повече усилваше щастието ѝ, отколкото буйната и непостоянна любезност на Исав. За Ребека Яков беше по-скъп като син...

Исав не обичаше посвещението, нямаше склонност към религиозния живот. Изискванията, които придружаваха духовното първородство, бяха за него нежелателно и дори омразно ограничение. Божията закон... беше считан от Исав за робски хомот. Склонен към себеугаждане, той копнееше най-много за свободата да прави каквото си иска. За него щастието се състоеше в силата и богатствата, пируването и гуляите. Той се хвалеше с неограничената свобода на своя необуздан, скитнически живот...

Яков беше научил от майка си за божественото указание, че първородството трябва да се падне на него, и беше изпълнен с неизразимо желание за привилегиите, които това щеше да даде... Той копнееше за духовното първородство. Да общува с Бога като праведния Авраам, да принася жертвата за изкупление на семейството си, да стане родоначалник на избрания народ и на обещания Месия и да наследи нетленните притежания, включени в благословенията на завета – в това се състояха

привилегиите и почестите, които подхранваха неговите най-пламенни желания...

Той внимателно съхраняваше това, което беше научил от майка си. Ден и нощ тази тема заемаше мислите му, докато стана най-поглъщащото влияние в живота му... Той мислеше, че обещанието за него не може да се изпълни, докато Исав държеше правото на първородния, и Яков постоянно се стремеше да изнамери някакъв начин, чрез който да си осигури благословието, към което брат му се отнасяше така лекомислено, а той самият ценеше толкова много. (Патриарси и пророци)

19 март

Никога не жертвайте пълнотата, нито презирайте първородството си

“И Исав каза на Яков: Я ми дай да ям от червеното, това червеното вариво, защото съм изнемощял... Яков отвърна: Най-напред ми продай първородството си... И той му се закле и продаде първородството си на Яков.” (Битие 30-34)

Твърде много се поддаваме на желанията си и склонността си към наслади в настоящето. Няма го този ревностен глад за духовна сила и небесна мъдрост. Поддаваме се на изкушенията, удовлетворяваме желанията си и се отделяме от Бога...

Спомнете се за случая с Исав. Той премина през най-голямата криза в живота си без да осъзнае това. Това, за което не считаше достойно дори да се замисля, беше действието, което разкри преобладаващите черти на характера му. То показва неговия избор, показва доколко истински цени това, което е свято и което трябва да бъде свято пазено. Той продаде първородството си за едно нищожно удовлетворение на настоящите си нужди и това определи насоката на живота му оттук нататък. За Исав едно парче месо беше повече, отколкото служенето на Господаря му. (Писмо 5, 1877)

О, да можеше Божият народ да осъзнае, че чрез едно погрешно действие от тяхна страна се хвърля петно върху историята и опитността, което нищо освен кръвта на Христос не може да измие. Всяко действие в живота трябва да бъде внимателно обмислено, защото то изпраща в света, като от открит извор, потоци на благословение или потоци на зло. Нека онези, които познават Библиите си, да живеят живота на Христос. Всички трябва да осъзнават, че извършват дело, което ще бъде дълготрайно като вечността...

Никой в нашия свят не може да извърши егоистично действие, без да постави себе в опасност от продаване на първородството си за една паница леща. Нека такава хора да помнят, че Исав беше управляван от собствените си желания. Апетитът и склонностите управляваха този човек

и той продаде душата си за удовлетворяването на апетита. Има ли някои от тези, които познават настоящата истина, да правят същото?...

“Да не би някой да е блудник или нечестив, както Исав, който за едно ястие продаде първородството си.” Колко много от хората, чиито имена са записани в църковните списъци, ще жертват пълнотата заради някое егоистично преимущество и ще рискуват да понесат последиците. За да удовлетворят собствените си плътски желания, те ще влязат непредпазливо в капаните на Сатана. Те продават своя мир, своите души, заради егоистични влияния.

След като желанието му беше удовлетворено, Исав съжали за направеното. “Понеже знаете, че даже когато искаше след това да наследи благословието, той беше отхвърлен, при все че го потърси със сълзи, защото не намери място за промяна на ума у баща си.” Дано Бог да даде на всеки, който е назован с името на Христос, да се отдалечава от всеки грях! (Писмо 47, 1894)

20 март

Когато всичко изглежда безнадеждно, търсете небесната стълба

“А като се събуди Яков от съня си, каза: Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел.” (Битие 28:16)

Божиите ангели се качваха и слизаха по тази тайнствена стълба и когато той [Яков] се събуди, каза: “Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел.” Така е и с нас. Ако очите ни можеха да се отворят, бихме видели Божиите ангели навсякъде около нас, а също и зли ангели, които се опитват да ни унищожат, но добрите ангели ги отблъскват.

Яков мислеше да спечели правото на първородството чрез измама, но откри, че е разочарован. Мислеше, че е изгубил всичко – връзката с Бога, дома си и всичко. И ето той стоеше там – един разочарован беглец. Но какво направи Бог? Той погледна към него в безнадеждното му състояние, видя разочарованието му, видя и че там имаше материал, който щеше да се отплати с прослава на Бога. Веднага щом вижда състоянието Му, Той показва тайнствената стълба, която символизира Исус Христос. Ето един човек, който беше изгубил всяка връзка с Бога, а небесния Бог го наблюдава и се съгласява Христос да постави мост над пропастта, която грехът е причинил.

Може да сме поглеждали и да сме казвали: Копнея за небето, но как мога да стигна до там? Не виждам никакъв път. Точно това си мислеше и Яков и затова Бог му показва видението за стълбата и тази стълба свързва небето със земята, с Исус Христос. Човек може да я изкачи, защото основата лежи на земята, а най-горното стъпало стига до небето. Тогава душата веднага се издига от земните традиции, обичаи и маниери към

небето. Божията светлина и слава почиват над всяко стъпало от тази тайнствена стълба и мъжете и жените се изкачват по какво? Исус Христос. Държат се за какво? Исус Христос. Стават едно с кого? Исус Христос...

Сега ние откриваме, че бойната кула може да бъде достигната, че Бог е на върха на стълбата и чака с отворени обятия, за да помогне на всяка душа, която ще влезе във вечното царство на нашия Бог. Хвала на свялото Му име! Хвалете Го, вие земни жители! А защо? Защото чрез Исус Христос – чиято дълга човешка ръка обгръща хората, докато божествената Му ръка се държи за трона на Всемогъщия – е прокаран мост над пропастта чрез Неговото собствено тяло. И този нищожен свят, който се отдели от небесния континент чрез греха и стана остров, е отново възстановен в предишното си положение, защото Христос е хвърлил мост над пропастта – Христос е хвърлил мост над нея!

Ето една душа в опасност; ами Бог е готов да помогне на тази душа. Всички небесни ангели ще бъдат изпратени, за да помагат на тази душа. (Ръкопис 5, 1891)

21 март

Истината ни приближава към небето

“Ако някой влезе през Мен, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира.” (Йоан 10:9)

Истината е активен, действен принцип, който оформя сърцето и живота по такъв начин, че има постоянно движение нагоре - изкачване на стълбата, видяна от Яков, към Господа, стоящ над стълбата. При всяка стъпка от изкачването волята придобива нова енергия за действие... Божията слава, открита на върха на стълбата, може да бъде оценена само от напредващия катерач, който постоянно бива привличан от по-високи, по-благородни цели, които Христос му разкрива. Всички качества на ума и тялото трябва да бъдат включени в работа...

Осъществяването на нашето призвание и избиране изисква много по-голямо усърдие, отколкото мнозина влагат в това важно дело. “Защото ако правите това” – да живеете като събирате, като израствате в благодатта и познанието на нашия Господ Исус Христос – вие ще се изкачвате стъпка по стъпка по стълбата, която видя Яков и “никога няма да паднете”...

Нека да помислим за стълбата, показана на Яков. Човешкият род беше отделен от отношението [общуването] с Бога. Хората могат да гледат към изгубения рай, но не могат да видят начин на влязат в него и да поддържат общуването с небето. Грехът на Адам прекъсна всяко общуване между небето и земята. До момента, когато Адам и Ева нарушиха Божия закон, беше имало безпрепятствено общуване между земята и небето. Те бяха свързани чрез пътека, която Божеството можеше да преминава. Но

нарушаването на Божия закон прекъсна тази пътека и човешкият род беше отделен от Бога.

Веднага щом Сатана увлече прародителите ни в неподчинение на Божия свят закон, всяка връзка, която свързваше земята с небето и човешкият род с безкрайния Бог, изглеждаше прекъсната. Хората можеха да гледат към небето, но как можеха да стигнат до него? Но радвай се, земьо! Божият Син, Безгрешният, Съвършеният в послушание, става каналът, чрез който може да се поднови изгубеното общуване, пътят, чрез който може отново да се стигне до изгубения рай. Чрез Христос, нашият заместник и гарант, ние може да пазим Божиите заповеди. Можем да възвърнем верността си към Бога и Бог ще ни приеме.

Христос е стълбата... Това е стълбата, основата на която лежи на земята, а върхът стига до най-високите небеса. Разкъсаните връзки са поправени. Прокарано е шосе, по което могат да минат отрудените и обременените. Те могат да влязат в небето и да намерят покой. (Ръкопис 13, 1884. Ръкописи. Т. 19)

22 март

Христос е единствената ни стълба към небето

“Той сънува стълба, изправено на земята, чийто връх стигаше до небето... А Господ стоеше над нея и каза:... земята, на която лежиш, ще дам на теб и на потомството ти.” (Битие 28:12, 13)

Стълбата е средството за общуване между Бога и човешкият род. Чрез тайнствената стълба на Яков беше проповядвано благовестието. Както стълбата се простираше от земята, като стигаше до най-високите небеса и Божията слава се виждаше над стълбата, така и Христос в Своето божествено естество докосваше безкрайността и беше едно с Отец. А както стълбата, макар и с върха си проникваща в небето, беше поставена с основата си на земята, така и Христос, макар и Бог, облече божествеността си с човешко естество и дойде на света “в човешки образ.” Стълбата щеше да бъде безполезна, ако не се опираше на земята или ако не стигаше до небето.

Бог се появи в слава над стълбата, като погледна със съчувствие към грешащия, греховен Яков и му проговори с насърчителни думи. Отец вижда грешните човешки същества през Христос. Служещите ангели носеха вести на земните обитатели с помощта на стълбата. Единственият начин, по който хората могат да бъдат спасени, е като се държат за Христос.

Ние стигаме до небето като се изкачваме стъпка по стъпка по стълбата – цялото дело на Христос. Трябва да се държим здраво за Христос и да се

изкачваме чрез заслугите на Христос. Пускането от Него означава прекратяване на изкачването, падане, гибел...

Въпросът, който стои пред мъжете и жените, гледащи към небето, е “Как да стигна до обиталищата за благословените?” Това се осъществява като станем участници в божественото естество. Осъществява се като избегнем “произлязлото от страстите разтление в света.” Още и като влезем в светая светих чрез кръвта на Христос и се хванем за надеждата, дадена ни в евангелието... Като сме в Христос и все пак водени от Христос, като вярваме и действваме – като се доверяваме на Исус и все пак извършваме дела, за да събираме с Него, като се държим за Христос и постоянно се изкачваме нагоре към Бога...

Насочваме ви към домовете, приготвяни от Христос за всички, които Го обичат. Насочваме ви към този град, който има основи и чийто строител и градител е Бог... Изкачвайте се стъпка по стъпка и ще стигнете до Бога, който стои над стълбата, и до Святия Божи Град. Никой, който решително се изкачва по стълбата, няма да отпадне от вечния живот. “Понеже така ще ви са даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос.” (Ръкопис 13, 1884. Ръкописи. Т. 19)

23 март

Ценни уроци от опитността на Яков

“Тогава човекът каза: Пусни ме да си отида, защото се зазори. А Яков каза: Няма да те пусна да си отидеш, докато не ме благословиш.” (Битие 32:26)

Когато говорим на изкушаваните души за тяхната вина, това по никакъв начин не ги вдъхновява да вършат доброто... Издигайте пред тях възможностите, които са на тяхно разположение. Посочете им върховете, до които могат да достигнат. Помогнете им да се хванат за Господната милост, да се доверят на Неговата прощаваща сила. Исус очаква да ги обгърне с ръцете Си, да им даде сила, за да живеят един благоден, добродетелен живот.

Бог често довежда хората до криза, за да им покаже тяхната собствена слабост и да ги насочи към Източника на силата. Ако те се молят и постоянстват в молитва, ако се борят смело, техните слабости ще се превърнат в техни силни страни. Опитността на Яков съдържа много ценни уроци за нас. Бог научи Яков, че никога не може да постигне победа със свои собствени сили и че трябва да се бори с Бога за силата отгоре.

Яков цяла нощ се бори с Ангела. Най-накрая силният борец беше отслабен с докосване по бедрото. Сега той беше безпомощен и изпитваше ужасно силна болка, но не отпусна хватката си. Напълно разкаян и съкрушен, той се държеше за Ангела,... като молеше за благословение. Той

трябва да е имал увереността, че грехът му е простен. Неговата решителност все повече се увеличаваше, вярата му ставаше все по-искрена и настойчива до самия край. Ангелът се опита да се освободи. Той настоя: “Пусни ме да си отида, защото се зазори”. Но Яков отговори: “Няма да те пусна да си отидеш, докато не ме благословиш”.

Ако това беше самохвална, самонадеяна увереност, Яков щеше да бъде унищожен веднага. Но неговата увереност беше увереността на човек, който признава своето собствено недостойнство и все пак се доверява на верността на един Бог, който пази завета... Чрез смирението, покаянието и отричането от себе си този грешен, грешащ смъртен надделя над Величието на небето. Той беше се хванал с трепереща ръка за Божиите обещания и сърцето на безкрайната любов не можеше да обърне гръб на умоляването на грешника.

Като доказателство, че му е простено, името на Яков беше променено от напомнящо за греха му в напомнящо за победата му. “Няма да се наричаш вече Яков,” – каза Ангелът – “а Израел (т.е. борец с Бога), защото си бил в борба с Бога и с хора и си надвил.”

Ще получим ли сила от Бога, за да печелим победа след победа, или ще се опитваме да се борим със свои собствени сили, докато най-накрая паднем победени и изтощени от напразните усилия? Нека чрез предаването си на Бога да получим силата, която трябва да притежава всеки, който побеждава в битката срещу злото.” (Ръкопис 2, 1903)

24 март

Любовта към Бога ни води до сигурност в Него

“Ако се опълчи против мен и войска, сърцето ми няма да се уплаши; ако се повдигне против мен война, и тогава ще имам увереност.” (Псалм 27:3)

Трябва да желаете всички да разберат, че вие не сте свои си, но сте на Този, който ви купи с неизмерима цена и че вие не само сте длъжни, но и решени да Го прославите с телата и душите си, които са Божии. Дано една толкова необятна любов ви подтиква да изповядвате Христос не само на думи, но и с живота си, да принасяте плод за Божията слава.

Ние преминаваме през вражеска територия. От всички страни има врагове, които се опитват да спрат напредъка ни. Те мразят Бога, мразят и всички, които Го следват и носят името Му. Но тези, които са наши врагове, са врагове и на Господа, и въпреки че са силни и хитри, все пак Предводителят на нашето спасение, който ни ръководи, може да ги надвие. Както слънцето разпръсква облаците от пътеката си, така и Слънцето на Правдата ще премахне препятствията за нашия напредък. Можем да

ободрим душите си като гледаме към невидимите неща, които ще ни развеселят и ободрят по време на пътуването ни.

Наистина можем да кажем, че “Твоето присъствие е наша сигурност, наше съкровище, наша слава, наша радост.”... Молим ли се Христос да ходи там, където ходим ние и да живее там, където живеем ние? Ако в този свят можем да живеем без Христос, Той ще живеем без нас в по-добрия свят. Но ако се държим за Него като живеем с жива вяра, като казваме с Яков “Няма да те пусна,” ако умоляваме “Не ме отхвърляй от присъствието Си и не отнемай от мен Святия Си Дух,” за нас е обещанието “Никога няма да те оставя и никога няма да те забравя.”

Не можем да си позволим да живеем като пренебрегваме великото спасение, предложено на нас при такива щедри условия. Познаването на изискванията на Бога като наш Баща ще ни предпазва от нарушаването на заповедите Му. Това ще ни прави нетърпеливи да Го радваме. Като Негови деца ние трябва да ходим в светлината, в един живот достоен за Бога, който ни е призовал в славата и в Своето вечно царство.

Чели сме историята за един благороден принц, който носел снимката на баща си винаги близо до сърцето си, и при важни случаи, когато имало опасност да го забрави, той изваждал образа, гледал го и казвал: “Дано не извърша нещо неподходящо за един такъв чудесен баща.” Бог иска от нас като християни никога, никога да не Го изгубваме от погледа си дори за един миг...

Божият народ е наречен корона, венец. Сатана иска алчно да сграбчи Господното съкровище, но Бог го е поставил на сигурно място, така че Сатана не може да го придобие... Ние сме в безопасност, в пълна безопасност от измамите на врага, докато имаме непоклатимо доверие в Бога. (Писмо 8, 1873)

25 март

Характерът ни често се разкрива в децата ни

“А Израел обичаше Йосиф повече от всичките си деца, защото беше син на старостта му, и му беше направил шарена дрешка.” (Битие 37:3)

Яков беше избрал наследството на вярата. Той беше положил много усилия да го получи чрез измама, коварство и лъжа. Но Бог беше позволил греха му да доведе до своето собствено поправление... Грехът на Яков и поредицата от събития, до които той доведе, не пропуснаха да упражнят влияние за зло – влияние, което разкри своите горчиви плодове в характерите и живота на синовете му...

Обаче имаше един с напълно различен характер – най-големият син на Рахил - Йосиф, чиято рядко срещана красота сякаш само отразяваше вътрешната красота на ума и сърцето... Той слушаше наставленията на

баща си и обичаше да се покорява на Бога... Тъй като майка му беше починала, той все повече се привързваше към баща си и сърцето на Яков беше привързано към това дете на старостта му...

Но дори тази обич щеше да стане причина за проблеми и мъка. Яков неразумно показваше предпочитанието си към Йосиф и това събуди ревността на другите му синове... Бащинският неблагодарен подарък за Йосиф – една скъпа горна дреха или туника, която обикновено носеха издигнати хора – им се стори още едно доказателство за неговото пристрастие... Злобата им още повече се увеличи, когато един ден момчето им разказа съня, който беше сънувал...

Когато момчето застана пред братята си с красивото си лице, осветено от Духа на Вдъхновението, те не можаха да сдържат възхищението си. Но не решиха да се отрекат от лошите си пътища и намразиха чистотата, която беше укор за греховете им...

Братята трябваше да се местят от едно място на друго, за да намерят паша за стадата си... Мина известно време без никакви вести от тях и бащата започна да се страхува за тяхната безопасност... Затова изпрати Йосиф да ги намери и да му донесе вест за тяхното благополучие...

Йосиф се приближи, без да подозира опасността... Но вместо очаквания поздрав, той беше ужасен от ядосаните и отмъстителни погледи, с които се сблъска... Хванаха го и смъкнаха дрехата му... Грубо го замъкнаха до един дълбок ров, хвърлиха го в него и когато се убедиха, че нямаше никаква възможност да избяга, го оставиха там да умре от глад, докато те “седнаха да ядат хляб.”

Но някои от тях се тревожеха. От това отмъщение те не почувстваха удовлетворението, което бяха предвкусвали. Скоро видяха да приближава една група пътници. (Патриарси и пророци)

26 март

Реакцията към обстоятелствата разкрива истинския характер

“Тогава Юда каза на братята си: Каква полза, ако убием брат си и скрием кръвта му? Елате да го продадем на исмаилянците; да не слагаме ръка на него, защото е наш брат, наша плът.” (Битие 37:26, 27)

Сега Юда предложи да продадат брат си на тези езически търговци [исмаилянците], вместо да го оставят да умре. Докато той беше успешно премахнат от пътя им, те щяха да бъдат очистени от кръвта му, “защото” – настоя той – “е наш брат, наша плът.” Всички се съгласиха с това предложение и Йосиф бързо беше измъкнат от ямата.

Когато той вида търговците, ужасната истина проблесна пред него. Да станеш роб беше съдба, много по-страшна от смъртта. В изблик на панически страх той умоляваше ту един, ту друг от братята си, но

напразно. Някои се трогнаха от жалост, но страхът от присмех ги смълча. Всички чувстваха, че вече са отишли твърде далеч, за да отстъпят. Ако пощадяха Йосиф, той несъмнено щеше да разкаже всичко на баща си, който нямаше да си затвори очите за жестокостта им към любимия му син. Закоравявайки сърцата си за молбите му, те го предадоха в ръцете на езическите търговци. Керванът потегли и скоро се изгуби от погледа...

Докато керванът пътуваше на юг към границите на Ханаан, момчето все още можеше да различи в далечината хълмовете, където стояха палатките на баща му. В самотата и нещастieto си той горчиво плака, като си спомни за този любящ баща... Той очакваше бъдещето с треперещо сърце. Каква промяна в ситуацията – от нежно обичан син в презиран и безпомощен роб!...

Но според Божието провидение дори това преживяване щеше да стане благословение за него. За няколко часа той беше научил това, което иначе можеше да не научи за години. Баща му със своята силна и нежна любов му беше направил лоша услуга със своето пристрастие и угаждане на сина си... Бяха насърчавани грешки, които сега трябваше да бъдат поправени. Той започваше да става самодоволен и придирчив...

Тогава мислите му се насочиха към бащиния му Бог... Беше му разказано за Господните обещания към Яков и как щяха да бъдат изпълнени... Душата му се развълнува от силна решителност да докаже верността си към Бога – при всички обстоятелства да се държи както подобава на поданик на небесния Цар. Той искаше да служи на Господа с неразделено сърце, щеше да посреща изпитанията на съдбата си с твърдост и да изпълнява всяко задължение с вяност. Преживяното в един ден се оказа повратна точка в живота на Йосиф. Ужасното бедствие го беше превърнало от галено дете в мъж – разумен, смел и самообладан. (Патриарси и пророци)

27 март

В края на краищата истината ще спечели победата

“Няма да се отнеме скиптър от Юда, нито управителен жезъл отсред краката му, докато дойде Сило. И на него ще се покоряват племената.” (Битие 49:10)

Великата борба между Принца на живота и принца на тъмнината е продължавала и се е засилвала с всяко следващо поколение. Жестока е наистина водената битка между доброто и злото, между истината и лъжата, между царството на светлината и царството на мрака. Истината се е борила срещу лъжата и лъжата срещу истината. Битката продължава хиляди години...

Истината, такава каквато е в Исус, ще спечели победата, която е пророкувана за нея. Но на хората ще изглежда, че лъжата поглъща истината. По-голямата част от човечеството ще потъне в идолопоклонство. Те ще издигат това, което Христос не е издигал, и ще се опитват да разрушат Божия велик стандарт за праведност...

Сатана е наречен автор на греха. “Затова се яви Божият Син, за да съсипе далата на дявола.” Първото явно поражение на Сатана беше неспособността му да победи Христос в пустинята на изкушението...

“Няма да се отнеме скиптър от Юда, нито управителен жезъл отсред краката му, докато дойде Сило. И на него ще се покоряват племената.” Това пророчество беше изречено от умиращия Яков и отправено към синовете му. Но то имаше голямо значение да идващите поколения... Скиптърът е жезъл, носен от царете и управниците като знак на власт... “Няма да се отнеме скиптър от Юда.” Знакът на неговото племе ще остане. Юда няма да престане да бъде отличаващо се племе, докато дойде Сило... И племето на Юда наистина запази своето върховенство през всички нещастия до първото идване на Христос. То остана специално племе до идването на Сило.

Умиращият Яков изрече това пророчество почти хиляда и седемстотин години преди смъртта на Христос. Самият Христос отдръпна завесата, за да може пророческото око на Яков да проследи историята на наследниците си... Той видя сред това племе да се издига чуден Съветник - това беше обещаният Потомък, Сило, Божият Пратеник, който щеше да основе духовно царство. Яков видя времето, когато скиптърът повече нямаше да бъде в ръцете на Юда. Народите щяха да се съберат под знамето на Христос. Когато евреите застанаха пред Пилат, за да арестува Христос, те казаха: “Нямаме друг цар освен Цезаря.” Чрез това те признаха, че наистина скиптърът се е отнел от Юда. (Ръкопис 110, 1897)

28 март

Добротата е истинското величие

“След като господарят му видя, че Господ беше с него... Йосиф придоби благоволение пред очите му и му служеше. И той го постави настоятел на дома си, като предаде в ръката му всичко, което имаше.” (Битие 39:3, 4)

Бог може да направи и най-скромните последователи на Христос по-скъпоценни от чисто злато, дори повече от офирско злато, ако се оставят в Неговата преобразяваща ръка. Те трябва да бъдат решени да използват по най-благороден начин всяка способност и възможност. Божието слово трябва да бъде предмет на тяхното изучаване и техен водител при вземането на решение кое е най-възвишеното и най-доброто във всички

случаи. Единственият безгрешен характер, съвършеният Образец, представен пред тях в евангелието, трябва да бъде изучаван с най-дълбок интерес. Единственият съществен урок, който трябва да бъде усвоен, е че само добротата е истинското величие...

Най-слабият последовател на Христос се е съюзил с Безкрайната Сила. В много случаи Бог може да направи малко с учени мъже и жени, защото те не чувстват нуждата да се облягат на Него, който е източникът на всяка мъдрост...

Ако се доверявате на своята собствена сила и мъдрост, със сигурност ще се провалите. Бог призовава към пълно и цялостно посвещение и няма да приеме нищо по-малко от това. Колкото по-трудно е положението ви, толкова повече се нуждаете от Исус. Любовта и страхопочитанието към Бога пазеха Йосиф чист и неопетнен в двора на царя...

Невъзможно е да стоиш на издигнато възвишение без да си в опасност. Бурята оставя незасегнато обикновеното равнинно цвете, но се бори с дървото, извисяващо се над планинския хълм. Има много хора, които Бог може да използва, ако са бедни – Той може да ги направи полезни там и да ги увенчае със слава после – но преуспяването ги е провалило. Те са били завлечени в ямата, защото са забравили да бъдат смирени – забравили са, че Бог е тяхната сила – и са станали независими и самодоволни.

Йосиф издържа изпитанието на характера в нещастieto и златото не потъмня от преуспяването. Той показва същата свята почит към Божията воля, когато беше в затворническата килия, както и когато стоеше до трона. Йосиф носеше религията си навсякъде и това беше тайната на непоклатимата му вяроност. Като представител на Христос, ти трябва да притежаваш всепроникващата сила на святостта. Трябва да бъдеш скрит в Исус. Не си в безопасност, докато не се хванеш за ръката на Христос. Трябва да се пазиш от всякаква самонадеяност и да подхранваш такъв дух, който по-скоро ще страда, отколкото да извърши грях. Никоя спечелена победа не е така ценна, като победата над себе си. Егоистичните стремежи и желанието за върховенство ще умрат, когато Христос поеме контрола над чувствата. (Ръкопис 14, 1889)

29 март

Не трябва да бъдем контролирани от обстоятелствата

“Господ благослови дома на египтянина заради Йосиф... А Йосиф беше строен и красив.” (Битие 39:5, 6)

Мнозина обвиняват обстоятелствата и изтъкват като оправдание за състоянието си неблагоприятната ситуация и това, че са захвърлени в обществото на не религиозни, угаждащи на себе си и невъздържани хора.

Но не се заблуждавайте. Вие можете да влияете на обкръжението си, вместо да се поддавате и да бъдете оформяни по характер от обстоятелствата. Благочестието ще издържи изпитанието, защото то притежава жив корен, който да го поддържа, и извор, който да го подхранва.

Покварата на човешката сърце е това, което го кара да обича приятелството на лекомислените и безбожните. Истинската тайна на всички истински последователи на Исус и тяхната постоянна, неопетнена цялост, е любовта към истината и към праведността. Техният морален вкус не е покварен и макар че са заобиколени от злото, дълбокото дело на истината, изработено в сърцата им, ги пази във верността и непоколебимостта им към Бога, дори и в много лоши обстоятелства. Това е плодът, който израства на дървото на християнина – вярата, която осъзнава Божието присъствие и помощ по всяко време. Те постоянно се боят да не си навлекат неодобрението на Бога, когото почитат и когото обичат. Точно този принцип запази Йосиф сред изкушенията. Вие трябва да изградите истинска вяра в Бога, в Неговата милостива доброта и вяра в присъствието Му. Трябва да се молите така, както никога не сте се молили преди.

Албърт [един приятел] не е полезен за теб и ти не си полезна за него, защото не употребявате силата на влиянието си за добро. Вашето влияние засилва изкушенията на Сатана и всеки от вас отдалечава другия от истината, чистотата и святостта. Ангелите се изчервяват от вашите думи и действия. Станали сте изкушение един за друг. И двамата трябва силно да смирите душите си в подножието на кръста и да се научите на кротост и смирение на сърцето. Само истинската набожност, втъкана в характера, ще направи младите хора светлина в света...

Страхът от Бога – колко малко от него съществува сега!... Съществуват хора, които ще бъдат като мъжете и жените, помагачи в построяването на ковчега. Те чуват истината, те имат всяка възможност да станат хора с морална стойност, но не избират приятелството на добрите, а на порочните. Ако има влияние, което не е небесно, те се събират с такива хора и се обединяват с тях, и макар че играят роля в подготовката на истината, която ще приготви един народ да устои в деня на Господа, те ще загинат във всеобщото разрушение като дърводелците на Ной, които помагача да се построи ковчега. Бог да помогне вие да не бъдете в тази група. (Писмо 36, 1887. Ръкописи. Т. 18)

30 март

Истинският характер се разкрива в действията

“Жената на господаря му хвърли очи на Йосиф и му каза: Легни с мен. Но той отказа и каза на жената на господаря си:... как да извърша аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?” (Битие 39:7-9)

Според Божието провидение Йосиф беше лишен от своя щастлив дом и ученията и примера на боящия се от Бога баща, и жребият му беше хвърлен в едно семейство от непросветени езичници. Там добродетелта му беше жестоко изпитана. За живота на един млад човек отделянето от домашното влияние и мъдрите съвети и излизането на нови сцени и мъчителни изпитания, е винаги критичен период...

Бог беше с Йосиф в неговия нов дом. Той вървеше по пътя на дълга - понасящ злото, но не и вършещ злото. Затова той получаваше Божията любов и защита, защото внасяше религиозните си принципи във всичко, което предприемаше. Каква голяма разлика има между случая на Йосиф и случаите на млади хора, които очевидно си пробиват път направо във вражеска земя, като се излагат на жестоките нападения на Сатана. Йосиф страдаше заради праведността, докато някои други сами си докарват изпитанията. Йосиф не скри своята религия или решително благочестие, за да избегне преследването.

Бог даде благоденствие на Йосиф, но насред благоденствието дойде най-мрачното бедствие. Съпругата на господаря му беше разпусната жена, която подтикваше стъпките му към ада. Щеше ли Йосиф да се откаже от моралното злато на характера си и да се поддаде на съблазните на една порочна жена? Щеше ли да си спомни, че Божието око е върху него?

Малко изкушения са по-опасни или по-фатални за младите хора от изкушението на чувствеността и никое изкушение, на което се подадат, няма да се окаже толкова пагубно за душата и тялото за вечността. Благополучието на цялата му бъдеще беше окачено на едно мигновено решение. Йосиф спокойно обърна очите си към небето за помощ, измъкна се от свободната си горна дреха, като я остави в ръката на изкушителката си, и докато очите му блестяха от упорита решителност, вместо от несвята страст, той възкликна: “Как да извърша аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?”...

Истинската религия се простира до всички мисли на ума, като прониква до всички тайни мисли на сърцето, до всички мотиви за действие, до обектите и посоката на чувствата, до цялата рамка на нашия живот. “Бог ме вижда” ще бъде лозунгът, стражата на живота ни...

Но Йосиф беше християнин... Той навлезе в проблемите на затворниците. Той беше весел, защото беше християнски благородник. Чрез тази дисциплина Бог го приготвяше за позиция на голяма отговорност, почит и полезност, а той беше склонен да учи... уроците, които Господ искаше да му предаде. (Писмо 3, 1879. Ръкописи. Т. 4)

31 март

Порокът не побеждава добродетелта

“И господарят му взе Йосиф и го хвърли в тъмницата... Но Господ беше с Йосиф и показваше благост към него, и предразположи тъмничния началник към него.” (Битие 39:20, 21)

Където и да сте поставени, трябва да бъдете укрепвани от твърди принципи. Влезте в живота, решени с Божията помощ да оставате твърдо верни на нещата, които са честни, истинни, прекрасни и с добра репутация. Страхът от Бога, обединен с любовта към това, което е благородно, чисто и възвишено, ще ви пази от непочтени действия... Колко приятен и удовлетворяващ ще бъде споменът през целия живот, че макар да сте били изложени на много и жестоки изкушения, ръцете ви не са били опетнени от непочтеност и сърцата ви не са били осквернени от любими изкушения...

Какъв урок за всички младежи имаме в историята на Йосиф. При него моралната чистота беше запазена въпреки силните изкушения. Колко жестоко и изкусително беше нападението над неговата добродетел! Идващо от такъв източник и в такава форма, то имаше всички възможности да поквари един млад ум. Йосиф беше спасен от своите религиозни принципи, които го накараха веднага и твърдо да устои на сатанинската хитрост. Неговата изкусителка, чиято цел беше осуетена, злонамерено се опита да унищожи този младеж, чиято добродетел не успя да поквари, и обвини Йосиф точно в това престъпление, което той не искаше да извърши... Бог превърна затворничеството на този млад човек в средство за неговото издигане. Ако не беше това злонамерено действие от страна на Потифаровата съпруга, Йосиф никога нямаше да стане министър-председател на Египет.

Въпреки че порокът сякаш тържествуваше, докато добродетелта беше стъпкана в праха, Йосиф не вгорчи съдбата си с роптаене. Той имаше истинска религия... Бог преподаваше на Йосиф важни уроци. Той го приготвяше за един пост на доверие, почит и полезност. Йосиф се научи да управлява, като първо се научи да се подчинява. Той смири себе си, а Бог го възвиси. Библейската религия никога не унижава вярващия. Точно обратното, тя издига и облагородява всички, които примат и се покоряват на ученията ѝ. Страхът от Бога е силна защита за младежите. С този щит те могат да преминат неопетнени и през най-покваряващи сцени.

Скъпи сине [Едсън], не се издигай над простотата на един смирен християнски живот. Нека характерът на Йосиф бъде твой характер. Нека неговата сила да устоява на изкушенията бъде твоя сила. Твоите усилия ще имат успех, ако ги правиш с Божията сила. Исус помага сега. Молитвата на

твоята майка е благословието на Исус винаги да почива върху теб.
(Писмо 20, 1868)

1 април

Можем да израстваме във вярата като Моисей

“С вяра Моисей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с Божия народ, а не да се наслаждава за кратко време на греха.” (Евреи 11:24, 25)

Египет, по онова време най-великото царство на земята, предложи на Моисей най-високо почитания пост. Но той не прие привлекателното изкушение, “защото издържа като човек, който вижда Невидимия.”...

Силата на Моисей беше в неговата връзка с Източника на всяка сила, Господ Бог на войнствата. Той се издига величествено над всеки земен мотив и напълно поверява себе си на Бога. Той размисли, че принадлежи на Господа. Макар да беше обвързан с официалните интереси на египетския цар, той постоянно изследваше законите на Божието управление и така вярата му растеше. Тази вяра беше ценна за него. Тя беше дълбоко вкоренена в почвата на по-ранните поучения, които беше получил, и наученото в живота му трябваше да го подготви за великото дело на избавянето на Израел от робството...

След убийството на египтянина, той осъзна, че не е разбрал Божия план, избяга от Египет и стана овчар. Вече не правеше планове за велики дела, но стана много смирен. Мъглата, която забулваше ума му, се разнесе и той обучи ума си да търси Бога като прибежище. Той разпозна Божието присъствие в обкръжението си. Цялата природа сякаш беше изпълнена с присъствието на Невидимия. Той позна Бога като един личен Бог и докато размишляваше върху Неговия характер, все повече и повече усещаше присъствието Му. Намери убежище във вечните ръце. Бог говореше с Моисей лице с лице, както човек говори със своя приятел. Ярките лъчи на Слънцето на Правдата проникваха в сърцето и в дълбините на ума му. Бог беше неговото прибежище. Бог беше неговото обиталище, неговия дом...

И вие като Моисей можете чрез вяра да издържите, като такива, които виждат Невидимия. Господ желае да ви подари скъпоценна опитност. Бог има за вас едно дело, което трябва да свършите. Можете да се стремите към по-възвишени, вечни неща. Бог е близо до всички, които Го призовават с цяло сърце. Какво са предимствата и почестите, които светът ви предлага, когато ги сравним с привилегиите на Божиите синове?...

Сенките на мрака скоро ще изчезнат. Идва зората. Краят на борбата е много близо. Има корона на живот, приготвена за всеки, който е бил участник с Христос в страданията Му. (Писмо 21а, 1893. Ръкописи. Т. 14)

2 април

Божиите методи на обучение са различни от човешките

“Моисей побягна от Фараон и се засели в Мадиямската земя.” (Изход 2:15)

Моисей прекара четиридесет години като пастир на стада, за да бъде подготвен да разбира себе си и да се пречисти, като изхвърли всичко от себе си и така Господ да може да осъществи Своя воля в него. Господ не взема за Свои работници просто едни работи в ум и чувства. И двете са важни за извършване на делото, но тези човешки елементи на характера трябва да бъдат пречистени от недостатъци не чрез говорене за Божията воля, но чрез вършене на Неговата воля. Ако някой желае да върши Божията воля, той ще разбере учението. Моисей беше подложен на Божието обучение. Той издържа един дълъг процес на умствено обучение, за да стане подходящ за водач на Израелевите армии.

Избраните от Бога хора ще получат вдъхновение, но не и онези, които имат високо мнение за собственото си умствено превъзходство. Всеки човек, когото Бог ще използва, за да върши волята Му, трябва да мисли скромно за себе си и да се стреми да получи светлината с упорита сериозност. Бог няма да изисква от никой човек да става послушник, да се самоунижава доброволно и да става все по-неспособен. Бог призовава всеки, с който работи, към най-възвишеното мислене, молитва, надежда и вяра.

Мнозина, подобно на Моисей, трябва да се отучат от доста неща, за да научат точно уроците, от които имат нужда. Моисей трябваше сам да се обучи чрез най-строгата умствена и морална дисциплина и Бог работеше с него преди да стане способен да обучава умовете и сърцата на другите. Той беше получил наставления в египетски двор. Нищо не беше пренебрегнато като ненужно, за да бъде обучен като пълководец на армии. Фалшивите теории на египтяните идолопоклонници бяха всадени в ума му и заобикалящите го влияния и нещата, които гледаше, не можеха лесно да бъдат отхвърлени или поправени.

Така се получава и с мнозина, които са имали погрешно обучение в която и да е област. Всички идолопоклоннически безсмислици на езическите науки трябваше да бъдат премахнати – малко по малко, точка по точка – от ума на Моисей. Йотор му помогна да постигне правилна вяра в много неща, както я разбираше самият той. Той вървеше нагоре към светлината, където можеше да види Бога с неразделено сърце. Бог Йехова му се разкри. Това цялостно умствено обучение в Египет и обучението му като пастир в планините, на чист въздух, направи мисълта му дълбока и силата му да върши Божието слово голяма. (Ръкопис 45, 1890. Ръкописи. Т. 2)

3 април

Трябва винаги да се облягаме на Бога

“С вяра [Моисей] напусна Египет, без да се бои от царския гняв; защото издържа като човек, който вижда Невидимия.” (Евреи 11:27)

Моисей беше Божие дете, избрано за специално дело. Тъй като беше осиновен от дъщерята на фараона, той беше високо почитан от хората в царския двор. Всички имаха огромно желание да го възхваляват като евентуален царски внук. Те гледаха на него като наследник на трона.

Моисей беше умен човек и Бог в провидението Си го постави на място, където можеше да придобие знание и да се подготви за велико дело. Той получи цялостно обучение на генерал. Когато излизаше, за да срещне врага, той успяваше; а при завръщането си от битката цялата армия пееше в негова възхвала.

Въпреки това Моисей постоянно поменеше факта, че Бог ще избави децата на Израел със Собствената Си ръка. Макар и учен човек сред египтяните, той получи в службата си за фараона определена настройка, която го правеше неспособен за чудесното дело, което трябваше да извърши. Тази слабост се прояви, когато той посети братята си и “видя някакъв египтянин, че биеше един евреин.” Моисей взе случая в свои ръце и насаме “уби египтянина и го скри в пясъка.”...

За да може Моисей да стане подходящ за определеното му дело, небесният Бог го отдели от предишната му среда. Той трябваше да постъпи в едно друго училище – училището на Провидението. Каква промяна настъпи в живота и работата на Моисей!...

Ако преценяват това преживяване от човешка гледна точка, наблюдателите биха обявили невероятен провал по отношение на Моисей. Вместо да позволи на този учен генерал, който беше считан за напълно подготвен да върши определеното му дело, да върви напред и да осъществи това, което беше предсказано, че трябва да осъществи, Господ го изпрати в планините, за да получи такова обучение, което щеше да го направи подходящ за израелев генерал...

Бог планира Моисей да остане сам, като се обляга на Неговата силна ръка, за да се научи да се моли и да вярва... Всеки трябва да има лична опитност. Ние постоянно трябва да учим уроците, които Провидението е предвидило да научим... Ако се поставим на място, където очакваме другите да ни обгръщат с подкрепата си, ако зависим от тленна помощ, ние всъщност няма да познаваме своята собствена сила, защото не устояваме сами с Божията помощ. Когато сме захвърлени на място, където трябва сами да устоим, коренът на нашата вяра се захваща за единствената сигурна опора – безкрайния Бог. (Ръкопис 36, 1885)

4 април

Трябва да работим за настоящето и за вечността

“...поразяваше египтяните, а избави нашите къщи.” (Изход 12:27)

Вечните интереси на всеки един от нас са поставени на карта. Всички ще бъдем изпитани и изкушени. Мнозина се държат така, сякаш няма дявол, няма изкусител, нито борба между доброто и злото. Докато не осъзнаете, че има нещо, срещу което да се борите, краката ви ще се подхлъзват. Някой ще дойде в църквите ни с някаква вест и вие няма да можете да различите светлината от тъмнината и най-вероятно ще приемете тъмнината за светлина.

“Затова помни как си приел и си чул и го пази, и се покай. И така, ако не бодърстваш, ще дойда като крадец и няма да знаеш в кой час ще дойда върху теб.” (Откр. 3:3)

Мнозина се сближават твърде много със света. Мнозина не са обърнали внимание на светлината, която ни призовава да подложим децата си на най-добрите влияния, където те ще чуват истината. Мнозина не са обърнали внимание на наставлението от Господа да вземат децата си от обществените училища и да ги дадат в училища, където могат да научат истините от Божието слово, заповед след заповед, правило след правило. Обучението им трябва да бъде подготовка за обучението, което ще продължи в по-висшето училище в небето.

Когато Божиите съдби щяха да паднат над египетската земя, Христос чрез Моисей даде наставления на израелтяните да съберат децата си вътре и да ги държат под собствения си покрив. Ако някои се намереха в къщите на египтяните, те нямаше да избегнат язвите. Дръжте децата си близо да вас и възможно най-далеч от светските и лоши влияния. Господ иска да пригответе децата си за бъдещия вечен живот. Ако не внимаваме, децата ни ще попият същия дух на неверие, който се разкри между древните израелтяни, поради което Бог не успя да ги въведе в Обещаната земя.

Нека да си сложим цялото Божие всеоръжие и да се държим като хора, което чакат своя Господ да слезе с небесните облаци. Когато правите това, ще бъдате обръщани души. Вашите проповедници няма да се трудят месец след месец без да могат да доведат нито един човек при истината. Трябва да ловите души. Понякога ще хващате риба, а понякога не, но трябва да постоим в Божето дело, като знаем, че Той ни е дал една вест за невярващите – вест, която ще прокара пътя си към много сърца. (Ръкопис 161, 1904)

5 април

Божият външен печат символизира вътрешната вяра

“А когато децата ви попитат: какво искате да кажете с този обред? Ще отговорите: Това е пасхално жертвоприношение за минаването на Господа, Който отмина къщите на израелтяните в Египет.” (Изход 12:26, 27)

Всеки човек според своя характер се присъединява към групата с един от двамата предводители – Принцът на живота или принцът на мрака... ако служим на греха, ще получим наградата на нарушителите на закона на Йехова пред съдийския трон на Христос... Всички покани, дадени от един милостив Бог – дадени, но пренебрегнати, отказани и отхвърлени – ще бъдат представени на всеки човек поотделно, както и присъдата, която ще определи съдбата на душата за вечно блаженство или за наказание с огъня на Божия гняв, който ще сложи завинаги край на историята на грешниците.

Условието, поставено пред евреите в Египет в онази нощ, когато бяха убити първородните, беше всяко семейство да покаже такава вяра в дадената от Бога вест, която щеше да ги накара да действат със свършено покорство към наставленията, дадени им от Бога. Всички членове на семейството трябваше да се съберат в жилищата на евреите. Те трябваше да ядат Пасхата, напълно подготвени за тръгване, дори с тоягите си в ръце. Бог щеше да извърши Своето дело на съд и това щеше да накара фараона да осъзнае, че Господ, Той е Бог, и че освен Него няма друг бог.

Божият ангел щеше да мине край къщите на евреите, които имаха поръсена кръв по трегерите и праговете. Този знак трябваше да бъде зачетен.

Но представете си, че обитателите на къщата бяха лекомислени и не съберяха децата си при себе си у дома. Или представете си, че децата, които бяха родени и възпитани в Египет, сметнеха това само за една приумица и за напълно ненужно, и отблъснаха молбите на родилите си, като измислеха някакво извинение, както хората, поканени на сватбеното тържество. Тогава Божието наказание нямаше да ги пощади, но ударът със сигурност щеше да падне и върху първородните от евреите, както върху първородните на египтяните.

Какво е състоянието на тези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата на Исус? Ако в семействата има хора, които отказват да се покоряват на Господа и да пазят съботата, тогава върху тях не може да се постави печата. Запечатването е залог от Бога за пълната сигурност на Неговите избрани. Запечатването показва, че вие сте Божиите избрани. Той ви е определил за Себе Си. Като запечатани от Бога, ние сме закупено от Христос притежание, и никой не може да ни вземе от ръката Му. (Ръкопис 59, 1895. Ръкописи. Т. 15)

6 април

Последиците от закоравяването на сърцето срещу Бога

“И Господ закорави сърцето на египетския цар Фараон, така че той преследваше израелтяните.” (Изход 14:8)

Когато силната и убедителна светлина от Бога дойде, за да разкрие великия Аз Съм, фараонът беше принуден да отстъпи. Но веднага щом натискът беше премахнат, неговото неверие се възвърна и той се противопостави на голямата светлина, която Бог беше дал. Когато отхвърли доказателството от първото чудо, той пожъна семената на неверието, което, оставено на естественото си развитие, роди реколта от своя собствен сорт. След това царят не искаше да бъде убеден от никое действие на Божията сила. Монархът закорави сърцето си и продължи стъпка по стъпка към неверието, докато в цялото обширно египетско царство първородните – гордостта на всеки дом – бяха поразени със смърт. След това той забърза след израелтяните с армиите си. Опита се да върне един народ, избавен от ръката на Всемогъществото. Но той се бореше с една Сила, по-велика от всяка човешка сила, и затова загина във водите на Червеното море с войнството си.

Тези, които презират Божия закон, извършват същия грях като фараона. Те закоравяват сърцата си. Божият глас бива отхвърлен заради човешки теории, заради сатанински внушения и заблуди. Светият Дух бива отблъснат и отхвърлен. Греховете на бащите се въздават върху децата...

Божият Дух държи злото под контрола на съвестта. Когато хората възвишават себе си над влиянието на Духа, те жънат реколтата на беззаконието... Предупрежденията им влияят все по-малко и по-малко. Те постепенно изгубват страха Божи. Сеят за плътта и ще пожънат поквара. Реколтата от семето, което те самите са посели, назрява... Тяхното плътско сърце се превръща в каменно сърце. Отхвърлянето на истината затвърдява беззаконието им... Всички трябва да разбират средството, чрез което душата бива унищожена. Това не става поради някакъв указ, който Бог издава срещу мъжете и жените. Той не ги прави духовно слепи. Бог дава достатъчно светилна и доказателства, за да могат те да разграничат истината от лъжата. Но Той не ги насилва да приемат истината. Той ги оставя свободно да изберат доброто или злото. Ако хората отхвърлят доказателството, което е достатъчно, за да насочи преценката им в правилната посока, и веднъж изберат злото, те ще направят това и втори път с по-голяма готовност. Третият път те още по-нетърпеливо ще се отдалечат от Бога и ще изберат за застанат на страната на Сатана. И ще продължат по този път, докато се затвърдят в злото и повярват в лъжата, която са ценили високо като истина. (Ръкопис 126, 1901. Проповеди и изказвания. Т. 2)

7 април

Божият закрилящ облак в пустинята

“Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята? Защо постъпи така, че ни изведе от Египет?” (Изход 14:11)

Преживяването на децата на Израел при напускането на Египет съдържа много важен за нас урок. Мнозина смятаха, че повече от един милион хора бяха отклонени от правилния път към една долина, оградена от планини. Пред тях се простираше Червеното море, а зад тях беше фараоновото войнство, следващо ги в бързо преследване.

В началото на вървежа си децата на Израел бяха водени от облак. Невежи и суеверни поради дългите години на робство в една суеверна страна, хората гледаха на този облак с учудване. Някои го наблюдаваха със страх, докато други твърдяха, че това е благоприятна поличба. Когато хората направиха лагер край морето, те видяха в далечината бляскавите доспехи и движещите се колесници на фараоновото войнство. Сърцата им се изпълниха с ужас. Някои извикаха към Господа, но значително по-голямата част забързаха към Моисей с недоволството си...

Моисей беше силно разтревожен, че хората показват толкова малка вяра в Бога, въпреки че бяха постоянно свидетели на изявите на Неговата сила в тяхна полза... Вярно е, че нямаше възможност за избавление, ако Самият Бог не се намесеше за тяхното освобождаване, но след като бяха доведени до това положение в подчинение на божественото ръководство, Моисей не се страхуваше от последиците. Неговият спокоен и насърчителен отговор към хората беше: “Не се бойте; стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши...”

Не беше лесно да се задържи множеството на Израел в очакване пред Господа. Поради липсата на дисциплина и самоконтрол те станаха раздразнителни и неблагоприятни... Чудният облачен стълб ги беше водил като знак от Бога да вървят напред. Но сега те се съмняваха дали той не предрича някое ужасно бедствие, защото не ги ли беше довел той до неподходящата страна на планината в път, който не може да се премине?...

Но сега, при приближаването на египетската армия, която очакваше да ги направи лесна плячка, облачният стълб величествено се издигна, мина над израелтяните и слезе между тях и египетските армии. Между преследваните и техните преследвачи се вмъкна стена от мрак. Египтяните повече не можеха да различават лагера на евреите и бяха принудени да спрат. Но със съгъстяването на нощния мрак облачната стена стана голяма светлина за евреите, като изпълни целия лагер с лъчите на деня. Това, което беше ужас за хората, беше станало тяхна защита. (Ръкопис 6а, 1903)

8 април

Бог избава своя народ от врага

“И Господ предизвика оттеглянето на морето цялата онази нощ от силен източен вятър и в морето се яви суша, и водите се раздвоиха. Така израелтяните влязоха сред морето.” (Изход 14:21, 22)

“Вървете” беше заповедта, дадена чрез Моисей, и тя беше повторена от старейшините на различните племена. Израелевото войнство послушно пристъпи по пътеката, която беше прокарана за тях по толкова необичаен и чуден начин. Светлината от Божия огнен стълб светеше над пенестите гриви на огромните вълни и осветяваше пътя, който приличаше на огромна, изорана сред морските води бразда.

Когато облакът бавно се придвижи напред, египетските часовои откриха, че израелтяните бяха преместили лагера си и мощната армия веднага се приготви за тръгване. Те чуха звука от стъпките на евреите, но не можеха да видят нищо, защото облакът, който светеше на израелтяните, беше за египтяните тъмна стена. Водени от звука, те ги последваха по чудотворно направената пътека, която Бог беше приготвил за Своя народ. Те вървяха след тях цялата нощ, но се движеха бавно, защото колесниците им вървяха тежко. И все пак те продължаваха, като очакваха скоро да проникнат през облака и да настигнат бегълците.

Най-накрая нощните сенки отминаха, утрото изгря и армията на преследвачите почти настигаше бягащите евреи... Пред удивените им погледи тайнственият облак се превърна в огнен стълб, стигащ от небето до земята. Затрещяха гръмотевици и заблестяха светкавици. “Облаците изляха поройни води; небесата издадоха глас; също и стрелите Ти прелетяха. Гласът на гърма Ти беше във вихрушката; светкавиците осветиха вселената; земята се потресе и се разклати.”

Египтяните бяха обхванати от объркване и смут. Сред разбунените стихии, в които чуха гласа на един разгневен Бог, те се опитаха да се върнат по стъпките си и да избягат към брега, от който бяха тръгнали. Но Моисей протегна жезъла си и събраните на куп води, които съскаха, ревяха и жадно търсеха плячката си, се втурнаха и погълнаха египетската армия в мрачните си дълбини.

Когато пукна зората, тя разкри пред израелевите множества всичко, което беше останало от мощния им враг – облечените в ризници тела, изхвърлени на брега. За една нощ бяха избавени от най-ужасната опасност... Сам Йехова ги беше спасил и сърцата им се обърнаха към Него с благодарност и вяра. Чувствата им намериха израз в песни на хваление. (Ръкопис 6а, 1903)

9 април

В края на краищата Божиите врагове ще загинат

“Господ помете египтяните сред морето.” (Изход 14:27)

По целия свят, който Той е създал, няма нито едно царство, което да е независимо от Бога. И когато мъжете и жените в едно земно царство или общност разберат законите, които са направени, за да ръководят поданиците на Владетеля на вселената, но все пак отказват да им се подчиняват, те си навличат осъждането на закона, който Бог, нашият върховен Владетел, е установил от сътворението на земята...

Поради упоритостта на фараона беше решено, че Божият глас, изразен в заповеди, трябва да изиска израелтяните да бъдат освободени от робството им. Фараонът отказа и Господ наказва царството, защото земният владетел не пусна Божия народ да отиде и да изгради царство под божествено управление. Отказът на фараона докара много язви над Египет, докато упоритият цар беше подтикнат да отстъпи пред Божия план. И тогава той отново закорави сърцето си в бунт против Бога и изпрати огромната си армия да върне израелтяните към непрестанната им служба за египетския владетел.

Господ подежда по свръхестествен начин за спасението на Своя народ. Той прокара път за бягство в средата на Червеното море. Водите бяха струпани като здрава стена и се откри пътека за избавление на израелевите войнства под предводителството на Моисей.

В преследването на Израел огромните египетски армии дръзнаха да прекосят морето по същата пътека. Пред тях имаше тъмен облак и все пак те продължиха. Когато цялата армия – “всички фараонове коне, неговите колесници и конници” – бяха на самото морско дъно, Господ каза на Моисей: “Простри ръката си над морето.” Израел беше преминал по сухо, но те чува виковете на преследващите ги армии. Когато Моисей простря жезъла си над морето, струпаните води, които бяха застанали като огромна стена, потекоха в естественото си русло. Нито един от египетските мъже в тази огромна армия не се избави. Всеки загинаха в решимостта си да следват своя собствен път и да отхвърлят Божия път. Този случай беше краят на изпитателния им период.

Така ще се случи и с всяка група от хора, които отблъснат дадената от Бога светлина и настойчиво следват път на действие, който обезсилва закона на Този, който е върховен Владетел над всички царе – над всички земни сили, които се противопоставят на закона на върховния Владетел на вселената и се опълчват в боен ред срещу изричната воля на великия АЗ СЪМ. (Ръкопис 35, 1906. Ръкописи. Т. 21)

10 април

Само истинската вяра оцелява при изпитание

“Израел видя онова велико дело, което Господ извърши над египтяните; и народът се уплаши от Господа и повярваха в Господа и на слугата Му Моисей.” (Изход 14:31)

Гласовете на народа проехтяха над водите на Червеното море в славно ликуване.

Но скоро вярата им беше изпитана. Господ щеше да разбере доколко може да разчита на Своя народ да Му бъде предан и верен. Те отпътуваха на тридневен път в пустинята и не намериха вода. “После дойдоха в Мера, но не можеха да пият от водата на Мера, защото беше горчива.”... “Тогава народът роптаеше против Моисей: Какво да прием?” Вместо да се доверят на Бога и да Му се боят, като вярват в Него при очевидно обезсърчителни обстоятелства, те хвърлиха укор върху предводителя си.

Така постъпват хората и от това поколение. Сатанинският план на изкушение е винаги един и същ. Докато всичко върви благоприятно, хората мислят, че имат вяра. Но когато дойдат страдания, бедствия или разочарование, те падат духом. Вярата, която зависи от обстоятелствата или обкръжението, която е жива само когато всичко върви гладко, не е истинска вяра.

В затруднението си Моисей извика към Господа. Точно това трябваше да правят и децата на Израел, избавени толкова наскоро. Господ чу вика на Своя слуга, срещу когото хората бяха изrekli толкова много горчиви думи. Той показа на Моисей едно дърво, което “като хвърли във водата, водата се подслади.” Не силата на самото дърво превърна горчивата вода в сладка, а това беше силата на Този, който беше загърнат в облачния стълб, Този, който може всичко...

Дали тогава хората оцениха и признаха Божиите благословения? Бяха ли сърцата им изпълнени с благодарност и признателност към Него? Проведоха ли служба на хваление, както докато стояха на бреговете на Червеното море? Нямаме никакво доказателство, че вярата им беше усилена от Божията милост, благодат и любов към тях...

Когато дойдат негодите, за да ни изпитат, когато не виждаме да се приближава голямо благополучие и охолство, а вероятно намаляване на тези неща, когато има затруднения, изискващи жертва от всички, как ще приемем сатанинските намеци, че всичко се разпада, че ни очакват тежки проблеми?... Трябва да съберем частиците от небесни благословения и знаците за доброто, като кажем: Господи, вярвам в Теб, в Твоите слугители и в Твоето дело. Ще вярвам в Теб. (Писмо 49а, 1896)

11 април

Грехът на неверието отдалечава от Бога

“Във всичките им скърби Той скърбеше и ангелът на присъствието Му ги избави; поради любовта Си и милосърдието Си Той сам ги изкупи, вдигна ги и ги носи пред всички древни дни. Но те се разбунтуваха и оскърбиха Святия Негов Дух.” (Исая 63:9, 10)

От самото начало на навлизането на греха Христос беше със Своя народ, за да оспори властта на Сатана, защото видя, че борбата трябва да се продължи тук на земята. Сатана се противеше на Божия Син във всяко Негово усилие да изкупи Своя народ. Обгърнат в облачния стълб през деня и в огнения стълб през нощта, Христос напътстваше, ръководеше, съветваше децата на Израел по време на пътуванията им от Египет до Ханаан. Но колко неохотно приемаха израелтяните да бъдат водени, колко неохотно приемаха да бъдат управлявани от гласа на Господния Ангел! Колко нетърпеливи бяха да отстояват своята собствена линия на поведение, да оправдават себе си и бунтовните си чувства и да следват своите собствени идеи и планове!

Самият мощен Съветник беше обвинен в облачния и огнения стълб и наблюдаваше лагера на Своя народ. Самият Той ги поправяше, когато тръгваха по лошите си пътища и ги насърчаваше да се доверяват на живия Бог, за да ги води в безопасност към Обещаната земя. Те постоянно бяха под погледа, който никога не задремва или заспива, и все пак се оплакваша от Моисей – човекът, когото Бог беше назначил за техен видим водач и с когото Исус Христос говореше лице в лице, както човек говори с приятеля си. Въпреки факта, че Господ действаше чрез Своя слуга Моисей, те не устояваха на изкушенията на врага и не заставаха твърдо за принципите, когато той ги изкушаваше да правят зли догадки, да ревнуват и да търсят грешки.

Но техният провал е обяснен от боговдъхновеното Слово и е дадено предупреждение на нас, които живеем във времето на края, за да не паднем и ние в същия пример на неверие... Израелевите деца се поддадоха на силата на врага, като подхранваха зло и невярващо сърце и се отдалечаваха от живия Бог, и щом се намериха на страната на врага, той настоя на своето предимство и ги направи свои съюзници до край. Грехът на неверието, чрез който беше унищожено доверието им в Божия Син, отклони Израел от Бога. Точно когато трябваше да хвалят Бога и да възвеличават името на Господа, като говорят за Неговата доброта и като разказват за силата Му, те се оказаха невярващи и бяха изпълнени с недоволство и оплаквания. Измамникът се опитваш да внесе разногласия сред тях с всяко възможно средство, да възбуди завист и омраза в сърцата им срещу Моисей и да ги подбуди да се бунтуват срещу Бога. Като

послушаха гласа на великия измамник, те бяха доведени до бедствия, изпитания и унищожение. (Ръкопис 65, 1895. Знамения на времето, 25 април, 1895)

12 април

“Докога ще отказвате да пазите заповедите ми...?” (Изход 16:5)

“А на шестия ден нека сготвят внесеното, което ще бъде два пъти, колкото събират всеки ден.” (Изход 16:5)

Господ допусна Неговия народ Израел да изпадне под египетско робство, защото те не ходеха в Неговите пътища, но Го обезславяха чрез постоянните си беззакония. Тук, подложени на потисничество и тежка робия, те не можеха да пазят Божията събота и поради продължителното смесване с този народ от идолопоклонници вярата им беше объркана и изопачена. Връзката с безбожниците и невярващите ще има същото влияние върху онези, които вярват в настоящата истина, освен ако не поставят Господа винаги пред себе си, за да може Неговият Дух да бъде техен щит...

Фараонът видя мощното действие на Божия Дух. Той видя чудесата, които Господ извърши чрез Своя слуга, но отказа да се подчини на Божията заповед. Бунтовният цар беше запитал надменно: “Кой е Господ, че да се подчиня на гласа Му и да пусна Израел? Не познавам Господа, нито ще пусна Израел да си отиде.” И когато Божиите съдби все повече натежаваха върху него, той продължи да упорства в отхвърлянето Му. Чрез отхвърлянето на небесната светлина, той се закорави и стана безчувствен... Онези, които възвишават своите собствени идеи над ясната и конкретна Божия воля, казват като фараона: “Кой е Господ, че да се подчиня на гласа Му?” Всяко отхвърляне на светлината закоравява сърцето и замъглява разбирането. По този начин хората все по-трудно разграничават доброто и злото и все по-дръзко се съпротивляват на Божията воля.

Господ изведе Израел от Египет, за да може да пазят съботата Му, и им даде специални насоки как да я пазят. Наставленията, дадени на Моисей, бяха записани за полза на всички, които трябваше да живеят на земята до края на времето. Бог е говорил, нека да слушаме думите Му и да им се покоряваме.

Когато беше дадена манната, хората бяха изпитани във връзка с Божия закон. Тогава Господ каза на децата на Израел чрез Моисей: “Ето, ще ви изпратя хляб от небето; и ще излиза народът всеки ден да събира колкото им трябва за деня, за да ги изпитам – ще ходят ли по закона Ми, или не.”...

Въпреки това конкретно указание от Бога, някои излязоха и събираха манна на седмия ден, но не намериха никаква. И Господ каза на Моисей:

“Докога ще отказвате да пазите заповедите ми...?” За да няма никаква грешка по този въпрос, Отец и Синът слязоха на планината Синай и там в ушите на целия Израел страховито и величествено бяха изречени предписанията на Неговия закон. (Ръкопис 3, 1885)

13 април

Опитността на Израел ни напомня за важноста на съботата

“Вижте, понеже Господ ви даде съботата, затова на шестия ден ви даде хляб за два дни. Останете по местата си; на седмия ден никой да не излиза от мястото си. И така, на седми ден народът си отпочиваше.” (Изход 16:29, 30)

Преди да бъде даден законът от Синай, Господ извършваше чудо всяка седмица, за да внуши на хората святостта на съботата. Той им даваше манна от небето за храна и всеки ден те събираха тази манна, но на шестия ден събираха двойно, според наставленията на Моисей...

“Израелевите чада ядоха манна четиридесет години, докато дойдоха до населена земя. Те ядоха манна, докато стигнаха до границите на Ханаанската земя.” По този начин, в продължение на четиридесет години Бог извършваше чудо пред народа Си всяка седмица, за да им покаже, че Неговата събота е свят ден.

Бог заповяда да се построи светилище, където Израелтяните да могат да Му се покланят по време на пътуванията си в пустинята. Дадена беше заповед от небето това светилище да се построи без бавене. Поради святостта на делото и нуждата от бързина, някои твърдяха, че работата по светилището трябва да продължи и в събота, както през другите седмични дни. Христос чу тези предложения и видя, че хората бяха в голяма опасност да бъдат впримчени в клопка поради заключението, че би било оправдано да се работи в събота, за да може да се завърши светилището възможно най-бързо.

Към тях дойде словото: “Съботите Ми наистина да пазите.” Макар че работата по светилището трябваше бързо да бъде извършена, съботата не трябваше да бъде използвана за работен ден. Дори работата по Господния дом трябваше да отстъпи пред свящото спазване на Господния ден за почивка. Така Бог ревнува за почитта към Своя паметник на сътворението.

Съботата е знак между Бога и Неговия народ. Тя е свят ден, даден ни от Твореца като ден, в който да почиваме и да размишляваме за свети неща. Бог определи той да бъде спазван във всяка епоха като вечен завет...

Когато се въздържаме от работа на седмия ден, ние свидетелстваме на света за това, че сме на Божията страна и се стремим да живеем в съвършено покорство на Неговите заповеди. По този начин ние признаваме за наш Върховен Господар Богът, който направи света за шест

дена и си почива на седмия... Истинската събота трябва да бъде възстановена до своето подобаващо положение като Божи ден за почивка. (Ръкопис 77, 1900. Ривю и Херълд, 28 октомври, 1902)

14 април

Предупреждения срещу извращения апетит

“По-добре да бяхме умрели от Господната ръка в Египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и когато ядохме хляб до ситост; защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това множество от глад.” (Изход 16:3)

Бог възнамеряваше да даде големи благословения на Своя народ. Той възнамеряваше да ги заведе в една добра земя, която поради богатството и плодородието си беше наречена земя, където текат мляко и мед. Бог планираше да ги остави там като здрав, силен и мощен народ, ако те се подчиняха на изискванията Му. Израелтяните бяха живели с богата и изобилна храна в Египет, но не най-здравословната за тях, и Бог щеше да ги преведе през пустинята до добрата земя, която им беше обещал. В пътуванията им [Той] щеше да отнеме от тях месото и щеше да им даде проста, но здравословна и добра храна, и да ги установи в добрата Ханаанска земя като един мощен народ, в който няма нито един немощен мъж, жена или дете във всичките им племена...

От падението на Ева чрез необузданото желание да удовлетвори апетита, това е било преобладаващият грях на човешкото семейство. След нейното съгрешаване, Ева убеди съпруга си също да яде. Адам не беше измамен като Ева, но беше повлиян от нея да направи същото, което и тя направи – да яде и да рискува да поеме последиците, тъй като, каза тя, нищо лошо не ѝ се беше случило. Адам се поддаде на изкушенията на съпругата си. Той не можеше да понесе мисълта да е отделен от нея. Яде и изгуби пълнотата си. От тази печална случка – която въведе греха в нашия свят – неконтролираният, похотлив апетит и силното влияние което един грешен човек упражнява над друг, са нанасяли все по-увеличаващо се окаянство, което е невъзможно да се опише с думи. Чрез никое друго изкушение за човечеството Сатана не е постигал по-голям успех, отколкото чрез апетита.

При пътуванията си в пустинята, сред Израелевите армии постоянно възникваха бунтове и метежи, защото техните покварени желания не можеха да бъдат задоволени. Моисей беше доведен до ужасно объркване и сърцето му беше омъчнено от постоянните оплаквания на децата на Израел, защото Бог, техният собствен Бог, не им даваше месо.

Те постоянно си представяха проблемите и очакваха лошото. Ревнуваха Моисей, като мислеха, че може да има егоистични мотиви да ги

изведе от Египет и че може да иска да ги заведе в пустинята, за да загинат там, а той да се обогати с притежанията им. (Ръкопис 32, 1885)

15 април

Християнският живот не е винаги зелени пасбища

“Ето, Аз ще заста на пред теб там, на канарата в Хорив; а ти удари канарата и от нея ще потече вода, за да пие народът.” (Изход 17:6)

Макар пътят да е неравен, ние трябва да упражняваме безрезервна вяра в Господната сила да ни води. Опитността на децата на Израел при пътуването им през пустинята е урок за нас в тази област. “След това цялото общество израелтяни тръгнаха от пустинята Син... според Господната заповед; и разположиха стан в Рафидим, където нямаше вода, за да пие народът.”...

Този, който беше обгърнат от облачния стълб, ги водеше и само по Негова изрична заповед те бяха разположили стана си на това място. Генералът на небесните армии знаеше, че в Рафидим няма вода, и доведе народа си там, за да изпита вярата им. Но колко незадоволително доказаха те, че са народ, на когото Той може да се довери. Той постоянно беше разкривал Себе Си на избрания Си народ. Беше убил първородните на всички египетски семейства, за да осъществи избавлението им, и беше ги извел от земята на робството им с издигната мишца. Беше ги хранил с ангелска храна и беше сключил завет да ги заведе в Обещаната земя. Но сега, когато се срещнаха с трудност, те се разбунтуваха, не се довериха на Бога и се оплакваха, че Моисей беше извел тях и децата им от Египет, само за да умрат от жажда в пустинята. Чрез оплакванията си и липсата на вяра те обезславиха Бога и изпаднаха в състоянието да не могат да оценят Неговите милости.

Днес мнозина смятат, че като започнат християнски живот, ще бъдат свободни от всякакви трудности. Но всички, които вдигат кръста си, за да следват Христос, стигат в опитността си до някой Рафидим. Животът не се състои от зелени пасбища и разхлаждащи потоци. Внезапно ни връхлита разочарование, настъпва лишение, появяват се обстоятелства, които ни завеждат на трудни места. Когато следваме тесния път, като правим всичко, което ни е възможно според разума си, откриваме, че ни сполетяват мъчителни изпитания. Мислим, че сигурно сме действали според нашата собствена мъдрост, отдалечени от Бога. Изобличени от съвестта, ние разсъждаваме, че ако сме ходили с Бога, е нямало да пострадаме така...

Но още от древността Господ е водил Своя народ към Рафидим и Той може да реши и нас да заведе там, за да изпита нашата вяроност и преданост към Него. Поради милостта си към нас, Той не винаги ни поставя на най-

лесните места, защото ако направи това, ние в самодоволството си ще забравим, че Господ е нашият помощник във време на нужда. (Писмо 24, 1896)

16 април

Животът на християнина трябва да се отличава с чистота

“Господ каза още на Моисей: Иди при народа, освети го днес и утре нека изперат дрехите си.” (Изход 19:10)

Неправилните лични навици са сред най-разпространените причини за болести. Редът и чистотата са закони в небето. Наставленията, дадени на Моисей, когато Господ щеше да оповести Своя закон на планината Синай, бяха много взискателни в това отношение... Беше им заповядано да направят това, да не би да има някаква нечистота в тях, когато се явят пред Бога. Той е Бог на реда и изисква ред и чистота от Своя народ.

Децата на Израел не биваше в никакъв случай да позволяват някаква нечистота да остава по дрехите или тялото им. Тези, които имаха някаква нечистота, трябваше да бъдат изведени от стана до вечерта и после от тях се изискваше да изчистят себе си и дрехите си преди да могат да се върнат. Беше им заповядано също да изнасят всички свои отпадъци на известно разстояние от лагера...

Днес Господ изисква от Своя народ не по-малко, отколкото в древността. Ако чистота беше толкова необходима за пътуващите в пустинята, които бяха на чист въздух почти през цялото време, тя не е по-малко необходима на нас, които живеем в затворени къщи, където мръсотията е по-забележима и има по-нездравословно влияние.

Моралният закон, изречен от Синай, не може да има място в сърцата на хора с навици на безредие и мръсотия. Ако децата на Израел не можеха дори да слушат оповестяването на този свят закон без чистота на тялото и дрехите, как може тези заповеди да бъдат записани на сърцата на онези, които са неспретнати във външността си и разхвърляни в домовете си?...

Жестоки епидемии от треска са настъпвали в села и градове, които са били считани за абсолютно здравословни и това е довеждало до смърт или нарушено здраве на хората. В много случаи помещенията точно на онези, които са ставали жертва на тези епидемии, съдържат факторите за унищожението, които изпращат смъртоносна отрова в атмосферата и тя бива вдишвана от семейството и съседите...

Когато лорд Палмерстън беше министър-председател на Англия, той по едно време беше помолен от духовенството на Шотландия да определи един ден за пост и молитва, за да се предотврати холерата. Той отговори: “Очистете и дезинфекцирайте улиците и къщите си, насърчавайте чистотата и здравето сред бедните и се погрижете да бъдат изобилно

снабдени с добра храна и дрехи, и предприемете подходящите санитарни мерки като цяло, и няма да имате случай да постите и да се молите. Нито пък Господ ще чуе молитвите ви, докато тези неща - Неговите профилактични средства, остават пренебрегнати.” (Ръкопис 58, 1890)

17 април

Божият закон не е даден само за Израел

“И така, сега, ако наистина слушате гласа Ми и пазите завета Ми, то повече от всички племена вие ще бъдете Мое собствено притежание, защото Мой е целият свят; и вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свята народ.” (Изход 19:5, 6)

Господ възнамерява да направи изговарянето на Своя закон сцена на страшно величие, в съответствие с неговия възвишен характер... Бяха направени приготовления според заповедта и в подчинение на една следваща заповед Мойсей каза да се постави ограда около планината, за да не може нито човек, нито животно да влязат без позволение в свещеното място...

Сутринта на третия ден, когато очите на всички хора бяха обърнати към планината, върхът ѝ беше покрит от плътен облак, който ставаше все по-черен и гъст, като се простираше надолу, докато цялата планина беше обвита във мрак и страшна тайнственост. После се чу звук като от тръба, призоваващ хората да се срещнат с Бога и Моисей ги отведе до подножието на планината. От гъстата тъмнина проблеснаха ослепителни светкавици, докато трясъкът на гръмотевиците ехтеше и проехтяваше сред околните възвишения...

Гръмотевиците спряха. Тръбата вече не се чуваше. Земята застина. Настъпи период на тържествена тишина и после се чу Божият глас. Господ извести Своя закон, като говореше от гъстата тъмнина, която Го обгръщаше, докато стоеше на планината, заобиколен от свита от ангели...

Йехова разкри Себе си не единствено в страшното величие на съдия и законодател, но като съчувстващ пазител на Своя народ: “Аз съм Господ, твоят Бог, Който те изведе от египетската земя, от дома на робството.” Този, когото те вече познавах като свой водач и избавител, който ги беше извел от Египет, като направи нов път за тях през морето и повали фараона и неговото войнство, и който по този начин беше показал, че стои над всички египетски богове – сега Той изговаряше Своя закон.

По това време законът не беше изречен единствено за полза на евреите. Бог ги почете като ги направи пазители и хранители на Своя закон, но той трябваше да бъде пазен като свят завет за цялата земя. Заповедите на декалога са пригодени за цялото човечество и те бяха дадени за наставление и напътствие на всички. Десет заповеди – кратки,

обхващащи всичко и авторитетни – обхващат задълженията на хората към Бога и към другите хора. И всички са основани на великия основополагащ принцип на любовта. (Патриарси и пророци)

18 април

Вкорененият бунт е неизлечим

“Народът се събра срещу Аарон и му каза: Стани, направи ни богове, които да ходят пред нас; защото този Моисей... не знаем какво му стана.” (Изход 32:1)

Всички са свободни да изберат и заемат позиция на страната на бунтуващите се или с онези, които са на страната на Бога и на истината – онези, които са се трудили сериозно, предано и безкористно в това велико дело и които са издържали изпитания, упреци, и са се борили смело в Господните битки.

Вкорененият бунт е неизлечим. Той първо започна в небето с ангела, който беше следващият по ранг след Исус Христос. Този издигнат ангел имаше симпатизанти, които се присъединиха към неговия бунт. Той, Сатана, големият бунтовник, беше изгонен от небето и всички негови симпатизанти в бунта споделиха съдбата му. От тогава неговото целенасочено дело е да подтиква към бунт всички, над които може да спечели контрол.

Ангелът каза: “Бунтът ще продължи до момента, когато приключи делото на вестта на третия ангел. Не се чудете, нито се обезсърчавайте. Този, който победи водача на бунта, стои начело на това велико дело. Макар че Сатана може да се възвисява и да изглежда победител за известно време, първият велик Победител зорко го наблюдава и той няма да може да направи повече, отколкото Исус му позволи. На Сатана е позволено да има власт за известно време, за да се разкрият искрените, да се изпитат верните, да се развият фалшивите и да се отделят от чистите по сърце. Верните и истинните ще бъдат прочистени от бунтовниците, когато му дойде времето, защото са събрани всички верни.”

После ми бяха показани пътуванията на децата на Израел. Бунтът беше нещо обичайно за древния Израел. Моисей се беше отдалечил от тях само за четиридесет дена, но това беше достатъчно дълго време, за да бъде осъществено едно от най-големите отстъпничества от Бога, който им беше показал такава специална благосклонност и чийто глас бяха чули наскоро от планината Синай. Той изрече Десетте заповеди в страшно величие, в ушите на целия народ, което ги накара прекомерно да се уплашат, да се разтреперят и да помолят Моисей великият Йехова повече да не им говори, но той да получава словата и да им ги съобщава. Те си направиха теле и

обърнаха гръб на Бога чрез най-низко идолопоклонство – поклонението пред делото на техните собствени ръце. (Ръкопис 1, 1865)

19 април

Моисей беше пример на истинско смирение

“Но сега, ако искаш, прости греха им; но ако не, моля Ти се, заличи мен от книгата, която си написал.” (Изход 32:32)

След като децата на Израел бяха чули даването на Десетте заповеди на Синай, те изпаднаха в идолопоклонство и Господ им се разгневи. Той каза на Моисей: “Сега Ме остави... да ги изтребя; а от теб ще направя велик народ.” Но не. Човекът, който се беше научил да търси изгубените овце в пустинята, който беше преживял студ и бури, но не беше оставил да се изгуби нито една овца, не можеше да се откаже от народа, оставен на грижата му. Той помоли Бог да не се отказва от тях, но да прости беззаконието им...

Моисей заяви: “Ако ти не дойдеш с мен, не ни извеждай оттук.” Той повече не разчиташе на себе си. Лозунгът му беше: Богът на Израел е моята Сила и моят Водач. Той не беше обожаван като царете на другите народи. Той постоянно казваше на децата на Израел, че е само това, което го е направил Богът на Израел. Във всички битки, в които постигаха победа, той им казваше, че не трябва да си присвояват славата, защото Богът на Израел е този, който е спечелил победата заради тях.

Когато Господ каза на Моисей “Аз ще бъда с теб,” можем да си помислим, че този силен Божи човек ще бъде удовлетворен. Но той не беше. Той продължи да моли. “Тогаваше Моисей каза: Покажи ми, моля, славата Си.” Беше ли Моисей укорен за тази дързост?... Той [Бог] взе този силен мъж на вратата и го постави в една цепнатина на скалата и там му разкри славата Си...

Когато Моисей се върна при народа, те не можеха да гледат лицето му, защото беше говорил с Бога и лицето му отразяваше Божиата слава, която му беше разкрита. “Кожата на лицето му блестеше.” Когато говореше с хората, той трябваше да покрива лицето си с покривало.

Не надутият, невярващ самохвалко, но смиреният, предан човек е велик в Божиите очи. За да може да отговори на молитвите на народа си, Господ желае те да придобият лична опитност. Колкото повече се приближават до Исус Христос, толкова по-отблизо наблюдават Неговата красота и живот и толкова по-скромно ще става мнението им за себе си. Колкото по-скромно оценяват себе си, толкова по-ясно ще виждат Божиата слава и величие. Когато хората твърдят, че са осветени и благочестиви, няма нужда от по-ясно доказателство, че не са благочестиви. (Ръкопис 36, 1885)

20 април

Бог подканва към свята дързост, когато се приближаваме към Него

“Тогава Моисей каза: Покажи ми, моля, славата Си.” (Изход 33:18)

Всички, които имат отговорни постове трябва да осъзнаят, че първо трябва да бъдат силни с Бога, за да могат да бъдат силни с хората... Бог се вслушва в молитвата на Своите себеотрицателни работници, които се трудят за напредъка на Неговата кауза. Той дори е благоволявал да говори лице в лице със слаби простосмъртни. Той изслушва не само с търпение, но и с одобрение настойчивите молитви на онези, които наистина копнеят за Неговата помощ.

Неговият слуга Моисей чувстваше своята слабост да извърши великото дело пред себе си и се молеше Божието присъствие да го придружава с настойчивост, която изглеждаше почти дързост. Но вместо да бъде укорен, искреният молител получава отговора: “Самият Аз ще бъда с теб и Аз ще те успокоя” – уверение, че всички негови товари може да бъдат възложени върху Бога. Но умът на Моисей е толкова обременен с огромната тежест на отговорностите, лежащи върху него, че се приближава все повече към Бога и моли за все повече. Отговорът от Бога е: “И това, което си казал, ще направя, защото си придобил Моето благоволение и те познавам по име.”

Насърчен от своя успех, Моисей дръзва да отиде и по-нататък – той притежава свята дързост, която стига до точката, когато става непонятна за окаяните, ограничени човешки същества. Чрез молитвата божият слуга се е приближавал все повече до Бога и сега отправя молба, която никой простосмъртен не е посмявал някога да изрече: “Покажи ми, моля, славата Си.” Ще отхвърли ли сега Бог Своя слуга за очевидната му дързост? И трети път идва отговорът: “Аз ще направя да мине пред теб цялата Моя благост.”...

О, какво благоволение от страна на Бога! Тази ръка, която направи световите, взема този силен мъж на вратата и го поставя в цепнатината на скалата, за да може да му покаже Своята слава и да направи да мине пред него цялата Му благост...

И най-блестящият им, и най-сериозното проучване, и най-възвишеното красноречие никога не могат да заменят Божията мъдрост и сила в онези, които носят отговорностите, свързани с Неговата кауза... Бог е осигурил всичко, за да може работниците да получат помощта, която само Той може да даде. Ако те позволят на делото си да бъде прибързано, претоварено и объркано, така че да нямат време за религиозни размишления и молитва, те ще допускат грешки. Ако знамето не е

издигнато от Исус Христос срещу Сатана, дяволът ще победи онези, които са включени във важното дело за това време. (Ръкопис 6, 1879)

21 април

Небесни наблюдатели са свидетели на всяка изговорена дума

“Те казаха: Само чрез Моисей ли говори Господ? Не говори ли и чрез нас? И Господ чу това.” (Числа 12:1, 2)

Аарон и Мариам се разсърдиха на Моисей поради брака му... Те мислеха, че той се смята за по-горен от тях и завинаги трябва да останат на второ място. Сатана желаше да породи у тях точно това чувство. Неговата работа беше да продължи делото, което беше започнал в небето... Сатана не може да засегне ума, способностите за мислене, очите на ума. Но той може да направи нещата, които очите виждат, да изглеждат съответстващи на коварните му действия... Аарон и Мариам станаха едно в мисли. Те си поговориха и казаха: “Само чрез Моисей ли говори Господ? Не говори ли и чрез нас?” Забележете какво последва: “И Господ чу това.”

Господ чува много неща, които хората казват, и Той разбира потока от зло, който интензивно се задейства чрез думите, изговорени в тайно. Ако хората могат винаги да имат предвид, че има присъстващ Свидетел, който чува всяка изговорена от тях дума, дори в тайната стаичка, ще има много по-малко лични разговори, изричани от човешките устни, за да заразяват умовете на другите с техните идеи и лоши предложения, които изказват гласно изкушенията на великия измамник...

Имаше Един, който можеше да оправдае Моисей. Чуйте Неговото свидетелство. Думите звучат през каналите на времето като доказателство, че Божият ум не е в хармония с мислите на неосветените хора. “А Моисей беше много кротък човек – повече от всички хора, които бяха на земята... Тогава Господ слезе в облачен стълб, застана пред входа на шатъра и повика Аарон и Мариам, и те двамата излязоха. Той каза: Слушайте сега думите Ми. Ако има пророк между вас, аз, Господ, ще му стана познат чрез видение, на сън ще му говоря. Но слугата Ми Моисей не е така поставен, той, който е верен в целия Ми дом; с него аз ще говоря уста с уста... След като облакът се оттегли от шатъра, ето, Мариам беше прокажена, бяла като сняг.”...

Тъй като Аарон и Мариам бяха почетени с дял в делото, те сметнаха, че са равни на Моисей, и те наистина бяха много важна част от великото цяло. Те чувстваха, че трябва да им се отдаде чест и че Моисей не трябва да получава цялата почит. Нека хората да осъзнаят, че където и да е поставил Бог него/нея, той или тя трябва да възложат цялото си доверие в Бога. (Писмо 7, 1894)

22 април

Внимавайте да не носите лъжлив доклад

“Не можем да излезем против онзи народ, защото е по-силен от нас.”
(Числа 13:31)

Делото се нуждае от млади хора – такива, които заинтересовани ще поемат работата и ще я продължат напред с ревност и сила. Но Господ е и винаги ще бъде с възрастните, непоколебими водачи, които са се държали здраво за истината в моменти на опасност. Когато основата на вярата на по-младите водачи е сякаш пометена и техните къщи се разрушават, свидетелства като това на Халев ще бъдат чути от възрастните воители: “Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем.” Това се чу гласът на неверието. “Не можем да излезем против онзи народ, защото е по-силен от нас.” Една дума на неверие подготвя пътя за още много. Сатана не пуска лесно един човек, когото може да изкушава, за да обезславя Бога чрез изразяване на неверие...

Как се отрази този доклад върху събранието?... “И всички израелтяни роптаеха против Моисей и Аарон; и цялото общество им каза: Да бяхме измрели в Египетската земя! Или в тази пустиня да бяхме измрели!”...

Нека всички внимателно да четат четиринадесетата глава от Числа и нека разберат, че хората могат да носят лъжливи доклади, както направиха изпратените със задачата, засягаща придвижването на повече от един милион хора...

Онези, които донесоха обезсърчителния доклад и внесоха обезкуражение в целия стан на Израел, послужиха на сатанинските сили и напълно се разбунтуваха срещу Бога, когато им се противопоставиха поради невярното им свидетелство. И увлякоха разочарованото събрание след себе си, защото те повярваха в тяхното представяне на земята. Събранието застана на погрешната страна и подбуждани от сатанинските сили, те извикаха срещу верните шпиони и предложиха на хората да убият с камъни Исус Навин и Халев, които дръзнаха да представят истинската картина по отношение на земята.

Но за онези, които са свидетелствали вярно за истината, винаги има осигурена закрила. Кое спаси живота на Исус Навин и Халев? “Тогава Господната слава се яви в шатъра за срещане пред всички израелтяни.”...

Тук имаме изрично доказателство, че Господният гняв беше разпален срещу бунтовния народ – онези, които бяха благословени с велика светлина и скъпоценни възможности да разбират Божията воля, която им беше предадена от Самия Христос, техният невидим Водач, обгърнат от облачния стълб през деня и от огнения стълб през нощта. (Писмо 106, 1897. Ръкописи. Т. 15)

23 април

Не изговаряйте думи на неверие

“Ходихме в земята, в която ни изпрати; и наистина, там текат мляко и мед; ето и плода ѝ.” (Числа 13:27)

До тук думите [на шпионите] бяха изговорени в истина, но вижте какво последва. След описването на красотата и плодородието на земята, всички освен двама от шпионите нашироко се разпростряха върху опасностите и рисковете, което стояха пред израелтяните, ако се опитаха да завоюват ханаанската земя...

Тяхното неверие хвърли мрачна сянка над събранието. Издигна се мъчително ридание, премесено с безразборен ропот на гласове. Халев осъзна ситуацията и направи всичко възможно да се противопостави на лошото влияние на своите неверни другари. Той не опроверга казаното. Стените бяха високи и ханаанците – силни. Но Бог беше обещал земята на Израел.

“Да вървим напред незабавно и да я завладеем” – каза Халев – защото можем да я превземем.” Но десетте, като го прекъснаха, обрисоваха препятствията в още по-мрачни цветове, отколкото отначало. “Не можем да излезем против онзи народ” – заявиха те – “защото е по-силен от нас... И целият народ, който видяхме в нея, са много високи мъже. Там видяхме исполините, Енаковите синове, от исполинския род; и пред тях на нас ни се виждаше, че сме като скакалци; такива се виждахме и на тях.”

Правилно е хората да се считат като скакалци, когато се сравнят с Господа, израелевия Бог. Но от страна на шпионите беше израз на липса на вяра да сравняват по този начин израелтяните с хората, които бяха видели в Ханаан. Децата на Израел имаха на своя страна мощните сили на небето. Единственият Бог, който, обгърнат от облачния стълб, ги беше водил през пустинята, се биеше за тях. Те бяха видели проявата на Неговата сила при Червеното море, когато при Неговото слово водите се разделиха, като направиха за тях явен път през морето. Въпреки това, когато шпионите видяха укрепените градове в Обещаната земя, те позволиха на неверието да влезе в сърцата им и се върнаха в събранието с неверен доклад...

Това ни показва до какво отчаяние може да доведе хората неверието. Братя и сестри, когато във вас възникнат мисли на неверие и недоверие, помнете че мълчанието е красноречие. Не изговаряйте думи на неверие, защото такива думи са семена, които ще поникнат и ще принесат плод. Сред нас като цяло има твърде много говорене и твърде малко молитви. Мислим и говорим за съществуващите трудности, а забравяме да се доверяваме на Господа. Божият Дух ще действа мощно за Своя народ, ако ние Му дадем възможност. (Ръкопис 10, 1903)

24 април

Да се научим да се доверяваме и да се покоряваме

“И ако изстребиш този народ като един човек, тогава народите... ще кажат: Понеже Йехова на можа да въведе този народ в земята... затова ги погуби в пустинята.” (Числа 14:15, 16)

Господ беше изпълнил словото, което изговори на Авраам, когато обяви, че след като Израелевите деца бъдат в робство четиристотин години, Той ще ги освободи... Но тук, на прага на обещаната земя, те Го обезславиха, като отстъпиха пред неверието.

Ще бъдем доведени в трудни места, но не трябва да чакаме дотогава, за да се научим да се доверяваме и покоряваме. Сега, точно сега, е денят, в който имаме възможностите и привилегията да се научим. Когато светлината на истината блести над нас, трябва да научим този урок. Нека да се молим Бог да ни даде истинско разбиране на Неговия характер и желание да Му се покоряваме.

Трябва да устояваме в силата и мощта на Израелевия Бог. Ще направим ли това, братя и сестри? Или ще мърморим и ще се оплакваме, като се взираме в препятствията по пътя и правим от къртичината планина? Днес Бог дава на Своя народ доказателства за Своята сила, както даде на Израел, за да утвърди вярата им. Ще оставят ли те тези доказателства безплодни? Ще постъпват ли така, сякаш Бог не е действал в тяхна полза? Господ желае ние да признаем Неговата сила, Неговата благодат и Неговото спасение, които ни е осигурил на безкрайна цена – със смъртта на Единородния Си Син.

Живеем във време на изпитания, време на проверка, време на изследване. Бог изпитва Своя народ, за да види дали може да действа в тяхна полза. Той не може да действа за тях, ако отварят сърцата си за подбуждането на врага. Той не може да Си сътрудничи с тях, ако те се доверяват на хора, вместо да гледат към Исус и да се наслаждават на Неговата добродетел и любов. Той иска да направи от нас един народ, чрез който да може да разкрива Своята благодат, и Той ще направи това, ако само Му дадем възможност, ако пожелаем да отворим прозорците на душата към небето и да ги затворим за земната тълпа, ропот, оплаквания и търсене на грешки...

Онези, които днес роптаят срещу Божиите определени представители, като отслабват доверието на хората в тях, вършат същото дело, което вършеха и децата на Израел. Господ чува всяка дума на ропот. Той чува всяка дума, намаляваща влиянието на онези, които Той използва, за да провъзгласяват истината, която трябва да приготви един народ да устои в последните дни. (Ръкопис 10, 1903. Бюлетин на Генералната конференция, 30 март, 1903)

25 април

Днес все още имаме нужда от хора като Халев

“Но Халев успокояваше народа пред Моисей, като казваше: Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем.” (Числа 13:30)

В различни периоди от историята на нашето дело е имало голяма нужда от хора като Халев. Днес имаме нужда от истински предани работници, които изцяло следват Господа, които не са склонни да мълчат, когато трябва да говорят, които застават твърди като стомана за принципа, които не се опитват да проявяват показност, но които разбират, че науката на молитвата се състои в упражняването на вяра и вършенето на дела, които ще свидетелстват за Божията слава и ще действат за доброто на Неговия народ...

Бог не желае да има в Своето дело водачи, които да служат с разделено сърце. Неговите служители трябва да заемат позицията да не одобряват нито едно зло дело. Следването на Исус изисква искрено обръщане от самото начало и всекидневно повторение на това обръщане.

Имало е моменти, когато кризата е определяла характера... Има хора, които са угасили своето духовно зрение. Те не могат да различат свящото от обикновеното. Гласът им е най-силен, когато са в служба на врага. Би било изцяло за тяхно добро да запазят мълчание. Това е тяхната сила. Мълчанието е тяхното красноречие. Има огромно значение за всеки човек дали е на страната на Господа по даден въпрос или на страната на Сатана.

Днес Божият народ има далеч по-голяма светлина, отколкото имаше древния Израел. Те имат не само увеличената светлина, която ги огрява, но и наставленията, които Бог даде на Моисей, за да ги предаде на народа. Бог определи разликата между свящото и обикновеното и заяви, че тази разлика трябва стриктно да бъде съблюдавана...

Господ е дал на Своя народ голяма светлина и скъпоценни наставления. Каква мъка, какъв срам, каква душевна болка са изпитвали Божиите предани служители, които са чували, като Исус Навин и Халев, как Израелтяните отхвърлят своя водач... и избират един от тяхното бунтовно множество да ги заведе обратно в Египет. С оплакванията си Израелтяните богохулстваха срещу Бога. Бог беше дал да се разбере, че защитата на ханаанската земя е оттеглена и че сега е подходящото време за тях да влязат в нея.

Халев провъзгласи истината за онова време и за всяко време: “Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е много добра. Ако бъде благоволенieto на Господа към нас, тогава Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде – земя, където текат мляко и мед. Само недейте востава

против Господа, нито се бойте от народа на земята, защото те са ястие за нас; защитата им се оттегли от тях; а Господ е с нас; не бойте се от тях.” (Писмо 39, 1899)

26 април

Когато се изправим пред трудности и изпитания

“Наистина нито един от тях няма да види земята, за която се клех на бащите им.” (Числа 14:23)

Когато възникнат трудности в които и да е клон на делото – както това със сигурност ще стане, защото воюващата църква не е още тържествуваща църква – цялото небе наблюдава, за да види накъде ще поемат онези, на които са възложени святи отговорности. Някои ще се препъват; някои ще слушат съблазняващите духове; някои ще изберат тъмнината вместо светлината, защото не са верни на Бога. Онези, които живеят в Христос, няма да се провалят, нито ще бъдат обезсърчени, подобно на своя Господар...

Господ изисква нашите неразделени чувства. Ако хората не са искрени, те ще пропаднат в деня на изпитанието, проверката и пробата. Когато врагът събира силите си в боен ред срещу тях и битката става трудна, точно когато са необходими цялата сила на ума и способностите, цялата тактичност на мъдрото воюване, за да се отблъсне врага, онези, които са нерешителни, ще обърнат оръжията си срещу своите собствени войници. Те отслабват ръцете, които трябва да бъдат силни за воюване.

Бог изпитва всички, които познават истината, за да види дали на тях може да се разчита да се бият в Господните войни, когато са силно притиснати от началствата и властите, и управниците на тъмнината в този свят и злите духове в небесните места. Пред нас стоят опасни времена и нашата единствена безопасност е да имаме Божията пробуждаща съвестта сила всеки ден, като се предаваме напълно на Него, за да вършим Неговата воля и да ходим в светлината на Неговото лице. (Виж 1 Петрово 2:9)

Сега, когато сме точно пред прага на Обещаната земя, нека никога да не повтаря греха на неверните съгледвачи... Те накараха хората да вярват, че е глупаво и дръзко да се отиде и да се завладее земята. По този начин те заразиха цялото събрание с неверие...

Докато хората подхранваха съмнения и вярваха на неверните съгледвачи, златната възможност за Израел отмина. Обитателите на земята бяха подбудени към решителен отпор и делото, което Господ се беше подготвил да извърши за тях, за да изяви Своето величие и Своето благоразположение към Своя народ, не можеше да бъде извършено поради тяхното грешно неверие и бунт...

Трябва ли тогава, в тези последни дни, точно преди да влезем в небесния Ханаан, Божият народ да похранва духа, който беше изявен в древния Израел? Мъжете и жените, които са изпълнени със съмнения, критичен дух и роптания, могат да посеят семената на неверието и недоверието, които ще родят изобилна реколта. (Ръкопис 6, 1892)

27 април

Истинската морална и умствена сила произхожда от Бога

“Но понеже слугата ми Халев има в себе си друг дух и той напълно Ме последва, затова него ще въведа в земята, в която влезе, и потомството му ще я наследява.” (Числа 14:24)

Целият християнски свят е въввлечен във великата борба между вярата и неверието. Всички ще вземат страна. Някои очевидно не могат да участват в конфликта и от двете страни. Те може да не вземат страна срещу истината, но те не застават смело за Христос заради страха да не изгубят собствеността си или да не понесат укори. Всички такива хора се считат към Божиите врагове.

Моралността не може да бъде отделена от религията. Не всички консервативни традиции, възприети от учени хора и от писанията на известни хора от миналото, са безопасен водач за нас в тези последни дни, защото великата битка пред нас е такава, каквато светът никога не е виждал...

Никой от нас, дори ако има минали опитности, не може да бъде в безопасност, ако не живее като човек, който вижда Невидимия. Ние ежедневно и ежечасно трябва да бъдем подбуждани от принципите на Библейската истина – праведност, милост и любов към Бога. Всеки човек, който иска да има морална и умствена сила, трябва да ги извлича от божествения Източник.

Във всеки момент и при всяко решение се питайте: Това ли Господния път? С отворени пред себе си Библии се съветвайте с осветения ум и добрата съвест. Сърцето ви трябва да бъде затрогнато, душата ви развъълнувана, умът и интелектът ви събудени от Божия Дух. Святите принципи, изложени в Неговото слово, ще дадат светлина на душата. Казвам ви... нашият истински източник на мъдрост, добродетели и сила е кръстът на Голгота. Христос е Начинателят и Усъвършителят на вярата ни. Той казва: “Без Мене не можете да направите нищо.” Исус е единственият сигурен гарант за интелектуален успех и напредък.

Трябва да упражняваме умереност във всичко, за да може вкусът да бъде възвисен, апетитът контролиран, страстите подчинени. Господ Исус може да ни осигури благодат за всичко. Любов, радост, мир,

дълготърпение, любезност, доброта, вяра, кротост, умереност – това са плодовете, раждани от дървото на християнина...

Ако искате да имате божествено просветление, идете при трона на благодатта и ще ви се отговори от седалището на милостта. Отец и Синът сключват споразумение да спасят света чрез Христос, който ще даде Себе Си, за да може всеки, който вярва в Него, да не загине, но да има вечен живот. Някоя човешка или ангелска сила не може да направи такъв завет. (Ръкопис 16, 1890)

28 април

Приемайте поправящите забележки и извличайте полза от тях

“Цялото общество е свято... Защо възвисявате себе си над Господното общество?” (Числа 16:3)

Докато някои, които биват поправяни, ще признаят, че са навредили на делото, има други, които ще обвинят в нелюбезен дух този, който им е показал истинско приятелство, като ги е насочил към погрешните им постъпки, и ще бъдат или безочливи, или неуважителни към укоряващия ги, или ще си сложат маската на накурнена невинност. Тази мъченическа външност е благовидно лицемерие и е целенасочено предназначена да измами онези, които лесно биват заслепени, които са винаги готови да съчувстват на престъпниците...

[Корей, Датан и Авирон] роптаеха и повлияха на хората да ги подкрепят в бунта и дори когато Бог простря ръката Си и погълна престъпниците, и хората побягнаха към палатките си в ужас, техният бунт не беше излекуван.

Дълбочината на недоволството се изяви дори при Господната присъда. Сутринта след унищожаването на Корей, Датан и Авирон и техните съучастници, хората дойдоха при Моисей и Аарон и казаха: “Вие избихте Господния народ.” Заради това фалшиво обвинение към Божиите служители бяха убити още хиляди хора, защото в тях имаше грях, възвишаване и самонадеяна порочност.

Примерът, представен в историята на децата на Израел, ще има ли влияние и сред нас? Тези, които твърдят, че вярват в истината, ще бъдат ли повлияни да съдят от гледна точка на своите човешки чувства, както направи Израел? Когато Божиите служители са призвани да извършат неприятното задължение да поправят грешащите, нека тези, върху които Господ не е възложил това задължение, да не застават между нарушителя и Бога. Ако не можете да видите нещата в светлината, в която те са били представени, запазете спокойствие. Нека стрелите на Всевишния да паднат точно там, където Той се е прицелил...

Укорът и порицанието могат и ще попаднат много по-точно в целта, отколкото хората са си представяли. Бог владее Своето дело и ще бъдат направени изявления, които ще изпитат вярата и верността на Божия народ. Има такива, които са имали голяма светлина, но които са далеч от Бога и в сърцата си са отстъпници...

Но все пак може да се радваме, че още не е твърде късно, за да бъде поправено злото. Исус е един възкръснал, жив Спасител, наш Адвокат в небесните дворове. “Ако съгреша някой, имаме Ходатай при Отца – Исус Христос Праведния.” Веднага щом грешниците осъзнаят своя грях в светлината на Божието слово, щом се покаят и потърсят прошка с разкаяна душа, като изповядат греховете си, Господ ще чуе и ще отговори. (Писмо 12а, 1893)

29 април

Да бъде слава на Бога, а не на личното Аз

“С жезъла си удари канарата два пъти; и потече много вода... Но Господ каза на Моисей и Аарон: Понеже не Ми вярвахте, за да Ме осветите пред израелтяните, затова вие няма да въведете това общество в земята, която им давам.” (Числа 20:10-12)

Най-голямото безумие в света за всеки от нас е да си приписва заслугите за всеки успех, който постигаме. Колкото по-смирено ходим с Бога, толкова повече Той ще ни се разкрива, за да ни помага. Бог никога не е възнамерявал да изпраща Своите слуги да вършат някакво дело за Него, като имат срещу себе си противопоставянето на Сатана и злите ангели, без да им дава божествена подкрепа. Причината за това, че нямаме по-голям успех в делото, е че разчитаме на своите собствени усилия, вместо на помощта, която Бог ще ни даде... Помислете за това как Сатана управлява своите проводници и действа чрез тях, за да извършва своето дело на тъмнина и измама. Вашата привилегия е да вярвате, че Исус ще действа по-настойчиво за вас, за да вършите Неговото дело...

Цялото небе и заинтересувано от делото на онези, които ще бъдат спасени в Божието царство. “Без мен” – казва Христос – “не можете да направите нищо.” Затова не можем да си присвоим нито една частица слава. Въпреки че можете да усещате слабостта си, все пак можете да се свържете с могъщия Бог. Зная, че аз съм нищо, но Исус е мощен да спасява. Аз не мога да направя нищо, но Исус може да извърши велики неща. Бог желае да бъде част от делото, но моите усилия биха били безплодни без Неговата помощ.

Постоянният вик на Израел беше “Моисей направи това”, а изпусаха Бога от погледа си. Бог имаше да предаде на Своя народ един урок и когато Моисей дръзна да си присвои славата, Бог показа на народа, че не

Моисей, но Бог беше извършил делото. Най-накрая словото дойде до Моисей: “Ти няма да влезеш в святата земя.” Господ показа на израелевото войнство чия ръка ги водеше.

Когато чувстваме пълната си нищожност, точно тогава Христос вижда, че е настъпил момента да даде Своя Дух. Той ще ни облече в Своето спасение, когато отдадем на Него всички заслуги и слава за делото. Господ да ни помогне, мои братя и сестри, да научим скъпоценните уроци в училището на Христос. Тези уроци са кротост и смирено сърце. Някои никога не научават тези уроци. Те постоянно действат със свои сили и не разбират кой е Източникът на тяхната сила и способности. (Ръкопис 8, 1886)

30 април

Неверието и роптанието въздигат Сатана

“А Господ каза на Моисей: Направи си от мед една змия-усойница и я сложи на висока върлина; и всеки ухапан, като погледне към нея, ще остане жив.” (Числа 21:8)

Същият урок, който Христос заповяда Моисей да даде на децата на Израел в пустинята, е за всички подобни души, които страдат от бича на греха. От издигация се на талази облак Христос проговори на Моисей и му каза да си направи медна змия и да я постави на прът. После да каже на всички, които са ухапани от горителните змии, да погледнат и да живеят. Какво щеше да стане, ако вместо да погледнат, както им заповяда Христос, те бяха казали: “Не вярвам, че гледането изобщо ще ми помогне. Аз страдам твърде силно от жилото на отровната змия.” Трябваше да се научат на послушание, абсолютно и сляпо послушание, без да спират, за да питат за причината или научното обяснение на въпроса...

Гледането към себе си няма да ви даде нито светлина, нито надежда, нито мир. Колкото повече гледате и размишлявате върху тези неща, толкова по-объркани и обезсърчени ще ставате. Вие угаждате на Божия и човешкия враг, като стоите в пещерата на мрака, където няма нито един лъч от Светлината на живота...

Ако само мъжете и жените можеха да видят и осъзнаят как тяхното неверие и скръбно роптание въздигат Сатана и му отдават почит, докато ограбват Исус Христос от неговата слава в делото на спасяването им – напълно и изцяло от всеки грях!... Той разкъса веригите на гроба и излезе, за да вземе отново живота Си, който беше жертвал заради нас. Той издържа цялото това страдание заради нас... Той ще бъде наш помощник и наше прибежище във всеки момент на нужда. Той трябва да бъде разкрит в нашата християнска опитност като достатъчен за всичко, като стоящ винаги до нас Спасител.

Само погледнете и ще живеете. Ние обезславяме Бога, когато не излизаме от тъмната килия на съмненията, за да отидем в горната стая на надеждата и вярата. Когато Светлината блести с цялата си ослепителност, нека да се хванем за Исус Христос със силната ръка на вярата. Не подхранвайте повече съмненията си, като ги изказвате и ги внушавате в умовете на другите и по този начин ставате проводници на Сатана, за да посява семената на съмнението. Говорете с вяра, живеете с вяра, подхранвайте любовта към Бога. Свидетелствайте пред света за всичко, което представлява Исус за вас. Възвеличавайте Неговото свято име. Говорете за Неговата доброта, говорете за Неговата милост, говорете за Неговата сила. (Ръкопис 42, 1890)

1 май

Моисей разгледа Обещаната земя във видение

“Затова отсреща ще видиш земята; но в нея няма да влезеш – в земята, която давам на израелтяните.” (Второзаконие 32:52)

Когато [Моисей] се върна назад към опита си като водач на Божия народ, едно погрешно действие помрачаваше репутацията му. Той чувстваше, че няма да се страхува от смъртта, ако това беззаконие можеше да се заличи. Беше уверен, че покаянието и вярата в обещаната Жертва бяха всичко, което Бог изискваше, и Моисей отново изповяда греха си и помоли за прошка в името на Исус.

И сега пред него беше представена панорамна гледка на Обещаната земя. Всяка част от земята беше разпростряна пред него, не смътна и неопределена в неясната далечина, но издигаща се ясна, отчетлива и красива пред зарадвания му поглед. В тази сцена тя беше представена не каквато изглеждаше тогава, но каквато щеше да стане с Божиите благословения върху нея, когато Израел я завземеше. Сякаш гледаше един втори Едем. Имаше планини, облечени в кедри от Ливан; хълмове, побелели от маслини и ухаещи с аромата на лози; обширни зелени плодородни равнини с ярки цветя, тук палмови дървета от тропиците, там полета с полюшващи се пшеница и ечемик, слънчеви долини, озвучени от ромолящи ручей и чуруликащи птици, красиви градове и прекрасни градини, езера, богати с изобилие на риба, стада, пасящи по хълмовете и дори сред скалите събраните съкровища на дивите пчели...

Моисей видя избрания народ да се установява в Ханаан, всяко племе в собственото си наследство. Той имаше видение за историята след заселването на Обещаната земя – дългата, тъжна история за тяхното отстъпничество и наказанието се разпростира пред него. Той ги видя разпръснати сред езичниците поради греховете си, видя славата оттеглена от Израел и неговите красиви градове в развалини, а народът пленник в

непознати земи. Видя ги възстановени в земята на бащите си и най-накрая подчинени на владичеството на Рим.

Беше му позволено да погледне във времето и да види първото идване на нашия Спасител. Той видя Исус като бебе във Витлеем... Последва Спасителя в Гетсимания и видя агонията в градината, предателството, подигравките и мъченията – разпъването на кръста...

Пред погледа му се открива още една сцена – земята, освободена от проклятието, по-прекрасна от красивата Обещана земя, представена пред него преди малко. Няма грях и смъртта не може да влезе. Там множествата на спасените намират своя вечен дом. (Патриарси и пророци)

2 май

Гробът не може да задържи Божиите спящи светии

“И така, Господният слуга Моисей умря там, в Моавската земя, според казаното от Господа.” (Второзаконие 34:5)

След като грехът навлезе в света, Едем беше взет от земята, защото Бог не желаше той да понесе белезите на проклятието... Когато Моисей видя тази прекрасна градина [във видение], изражение на радост се появи на лицето му. Но Божият служител беше отведен още по-нататък. Той видя земята пречистена с огън и очистена от всяка следа на грях, от всеки белег на проклятие, обновена и дадена на светиите за притежание до века. Той видя земните царства, дадени на светиите на Всевишния...

В новата земя ще бъдат изпълнени пророчествата, които евреите прилагат за първото идване на Христос. Тогава светиите ще бъдат изкупени и направени безсмъртни. На главите си ще носят короните на безсмъртието, а на лицата им ще бъдат изобразени радост и слава, които ще отразяват образа на техния Изкупител.

Моисей видя Ханаанската земя такава, каквато ще изглежда, когато стане дом на светиите. Евангелист Йоан получи видение за същата земя, за която пише: “И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали; и море нямаше вече. Видях и святия град, новия Йерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях – техен Бог.”

Докато Моисей гледаше тази сцена, на лицето му се изписаха радост и тържество. Той можеше да схване силата на всичко, което му разкриха ангелите. Възприе цялата сцена така, както беше представена пред него. Умът му беше непоколебим, интелектът му бистър. Силата му не беше отслабнала, зрението му не беше замъглено. После той склопи очи в смъртта и Божиите ангели го погребяха на планината. И той спеше там.

Но не мина много време преди да дойде Христос, за да възкреси Моисей към живот. Когато застана до гроба и му заповяда да излезе, Сатана застана до Него, като каза: “Той е под мое владичество. Аз го изкуших и той се поддаде. Дори Моисей не успя да опази Божия закон. Той го престъпи и застана на моята страна в борбата. Присвои си славата, която принадлежеше на Бога. Той е моя собственост, защото чрез греха си се е поставил под моята власт и моята сила.” (Ръкопис 69, 1912. Ръкописи. Т. 10)

3 май

Възкресението на Моисей потвърждава поражението на Сатана

“Но архангел Михаил, когато в борба с дявола се препираше за Моисеевото тяло, не посмя да произнесе против него хулителна присъда, а каза: Господ да те смърти!” (Юда 9)

Сатана упорито се бореше за тялото на Моисей. Той отново се опита да влезе в спор с Христос по отношение на несправедливостта на Божия закон и с измамна сила повтори лъжливите си твърдения за това, че с него са се отнесли несправедливо. Обвиненията му бяха такива, че Христос не използва срещу него докладите за жестокото дело, което той беше извършил в небето чрез измамни преиначавания, лъжите, които беше изрекъл в Едем и които доведоха до греха на Адам и разбунването на най-лошите страсти в израелевото войнство, за да ги накара да роптаят и да се бунтуват, докато Моисей изгуби самоконтрол... Христос не отвърна със същото на думите на Сатана. Той не повдигна срещу него никакви укорителни обвинения, но възкреси Моисей от мъртвите и го взе в небето.

Тук за пръв път беше упражнена силата на Христос да пречупи силата на Сатана и да даде живот на мъртвите. Тук започна Неговото дело на оживотворяване на погиналото. По този начин той засвидетелства, че наистина е Възкресението и Живота, че има силата да изкупи онези, които Сатана е направил свои пленници, че макар хората да умират, те отново ще живеят. Съществуваше въпросът: “Ако човек умре, ще оживее ли?” (Йов 14:14) Сега този въпрос намери своя отговор.

Това действие беше велика победа над силите на мрака. Тази изява на мощ беше едно неоспоримо свидетелство за върховенството на Божия Син. Сатана не беше очаквал, че тялото ще бъде възкресено след смъртта. Той беше смятал, че присъдата “Пръст си и в пръстта ще се върнеш” правеше телата на мъртвите негово неоспоримо притежание. Сега той осъзна, че ще бъде лишен от плячката си, че смъртните ще възкръснат отново след смъртта.

След като Моисей беше върнат към живота, небесните порти на Рая бяха отворени и Исус влезе вътре със Своя пленник. Моисей вече не беше

пленник на Сатана. Като следствие от греха си, Моисей заслужи наказанието за престъплението и стана подвластен на смъртта. Когато беше възкресен за живот, над него придоби право на собственост друго име – името на Исус, неговия Вожд.

Дните на изгнанието почти свършват. Наближава времето, когато всички спящи в гробовете ще чуят Неговия глас и ще излязат, някои за вечен живот, други за окончателно унищожение. Христос ще възкреси всички Свои светии, ще ги прослави с безсмъртни тела и ще отвори за тях портите на Божия град. (Ръкопис 69, 1912. Ръкописи. Т. 10)

4 май

Трябва да предаваме истината с тактични думи

“Блажен онзи човек, който устоява на изкушение; защото като бъде одобрен, ще приеме за корона живота, който Господ е обещал на онези, които Го обичат.” (Яков 1:12)

Нашите работници, които носят вестта на милост и предупреждение към света, често изричат силни твърдения, които е по-добре да бъдат смекчени. Всяко твърдение трябва да бъде внимателно обмислено. Не трябва да се произнася нито една дума, която ще даде на противниците на нашата вяра преимущество над нас. Нека да не бъде изричано нищо с дух на отмъщение, нищо, което да носи дори най-малкия белег на укорително обвинение. Когато Христос спореше със Сатана за тялото на Моисей, Той не посмя да изрече срещу него укорително обвинение.

Истината ще понесе изпита на всяко обвинение. Нека тя бъде изречена силно, като в Исус, и нека качествата на работника да бъдат скрити в Христос. Нека да не се изрича нито една дума, която да разбунва отмъстителен дух в противниците на истината. Нека да не се върши нищо, което да възбуди духа на змията, защото той ще бъде разкрит достатъчно скоро, и то в цялата си змеева същност, срещу онези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата на Исус. Има наследствени склонности и естествени предразположения, които ще се борят за проява, но личното Аз трябва да се стои в Исус. Истината трябва да се появява в своята красива, тържествена същност, изпълнена с достойнство, възвисяваща и облагородяваща. Нека душите, които са близко до погиване, да получат от учителя на истината само такива впечатления, които не са временни, но трайни като вечността. Дайте възможност на Светия Дух да оформи по приемлив начин душите, които се обръщат от лъжата към истината, от мрака към светлината...

Внимавайте за всяка дума, обуздавайте всяко чувство, като не давате възможност на Сатана да тържествува над вярващите. Ще дойде време, когато ние ще бъдем призовани да застанем пред царе и управници, съдии

и власти в защита на истината. Тогава наблюдаващите ще бъдат изненадани да научат, че техните постове, техните думи, самите им изрази, изказани по един невнимателен или необмислен начин, когато са нападали лъжата или са издигали истината – изрази, които те не са смятали, че ще бъдат запомнени – ще бъдат повторени и те ще бъдат изправени пред тях, и враговете им ще спечелят предимство, като вложат свое собствено тълкувание на тези думи, които са изречени необмислено.

Прикрити сатанински проводници са по следите на всеки истински работник за Господаря. Нека това да не се забравя: всички, които се борят за истината, трябва да се борят законно, и когато изпаднат в трудности, те няма да бъдат объркани и смутени от своите собствени лекомислени твърдения и импулсивно изречени думи. (Писмо 66, 1894)

5 май

Бог извършва чудесата с цел

“А свещениците, които носеха ковчега на Господния завет, стояха твърдо на сухо сред Йордан; и целият Израел преминаваха по сухо, докато целият народ премина Йордан.” (Исус Навин 3:17)

По това време на годината – пролетния сезон – топящите се снегове от планините бяха така наводнили Йордан, че реката преливаше бреговете си и не можеше да се премине през обичайните бродове. Бог желаше това преминаване на Израел през Йордан да бъде чудо...

Придвижването напред започна на определеното време, като ковчега, носен на раменете на свещениците, вървеше в авангарда... Всички гледаха с дълбок интерес, докато свещениците напредваха към брега на Йордан. Те наблюдаваха как се движат неотклонно напред със свещения ковчег към разбуненото, бушуващо течение, докато краката на носачите стъпиха във водата. Тогава изведнъж водата от горната страна се дръпна назад, докато потокът отдолу се изтече и леглото на реката се откри...

Когато целият народ премина, самият ковчег беше занесен на западния бряг. Веднага щом той стигна до безопасно място и “краката на свещениците” стъпиха на сухо, държаните в плен води – един буен порой – бяха освободени и се втурнаха надолу по естественото легло на потока.

Идващите поколения нямаше да останат без свидетел на това велико чудо. Докато носещите ковчега свещеници бяха все още сред Йордан, дванадесет предварително избрани мъже – по един от всяко племе – взеха по един камък от леглото на реката, където стояха свещениците и го пренесоха до западния бряг. Тези камъни бяха издигнати като паметник на първото място за лагеруване отвъд реката...

Влиянието на това чудо беше от огромно значение и за евреите, и за техните врагове. За Израел то беше едно уверение за Божието постоянно

присъствие и закрила – доказателство, че Той ще действа за тях чрез Исус Навин така, както беше действал чрез Моисей...

Тази проява на божествена сила в полза на Израел беше предназначена и да увеличи страха, който те вдъхваха в околните народи, и по този начин да подготви пътя за тяхната по-лесна и пълна победа... На ханаанците, на целия Израел и на самия Исус Навин беше дадено явно доказателство, че живеят Бог, Царят на небето и земята, беше сред Своя народи и че Той нямаше да ги остави, нито да ги забрави. (Патриарси и пророци)

6 май

Можем смело да следваме Господа

“Исус пристъпи към него и му каза: Наш ли си или от неприятелите ни? А човекът отговори: Не, но за военачалник на Господното войнство дойдох аз.” (Исус Навин 5:13, 14)

След смъртта на Моисей юздите на управлението бяха поставени в ръцете на Исус Навин. Неговата служба носеше със себе си голяма чест и голяма отговорност и поръченията, дадени на Моисей, сега бяха прехвърлени на него по един явен начин. “Сега” – каза Господ – “стани и мини през Йордан, ти и целият този народ, в земята, която Аз давам на тях, на израелтяните. Всяко място, на което стъпят краката ви, ви го давам, както казах на Моисей.”...

Когато Исус Навин разгледа град Йерихон и неговите укрепления, той издигна сърцето си в молитва към Бога, защото това, което се виждаше, беше сякаш против него. “Срещу него стоеше човек с изваден меч в ръка.” Това не беше видение, но самият Христос, а славата Му беше скрита под човешки облик...

Ако очите на Исус Навин се отвореха, той щеше да види присъстващото небесно войнство, което щеше да събори стените на Йерихон и да предаде града в ръцете на Божия народ. Сега с цялата си увереност Исус Навин можеше да изпълни поръчението и да остави своя толкова голям и смущаващ товар на Господа!...

Господ благослови Своя избран народ с благополучие... Бог заяви, че този народ ще бъде Негов свят народ и обеща, че ако те пазеха завета с Него, Той щеше да задоволява всяка тяхна нужда, потребна за щастието им.

Наставлението, което Исус им даде, когато изясни на Моисей условията за това благополучие и освобождението от болестите, беше много конкретно. “Вас избра Господ, вашият Бог, да Му бъдете собствен народ” – каза той – “измежду всички племена, които са по лицето на земята. Господ не ви предпочете, нито ви избра затова, че сте по-

многобройни от останалите племена; защото вие сте най-малобройни от всички племена. Но понеже Господ ви възлюби и за да опази клетвата, с която се е клел на бащите ви, затова Господ ви изведе със силна ръка и ви изкупи от дима на робството, от ръката на египетския цар Фараона.”...

Тази увереност идва до Божия народ при тяхното земно пътуване към небесния Ханаан, където е приготвено богато наследство за всички, които обичат Бога и пазят Неговите заповеди. (Ръкопис 134, 1899)

7 май

Победите се печелят с Божията сила, а не с нашата

“И така... когато народът... нададе мощен вик, стената падна на мястото си. Тогава хората влязоха в града... и превзеха града.” (Исус Навин 6:20)

В послушание на божествената заповед Исус Навин строи израелевите армии. Не трябваше да се предприема никакво нападение. Те просто трябваше да обикалят около града, като носят Божия ковчег и свирят с тръбите. Първо идваха воините – една група избрани мъже, които да завладеят града не със своите собствени сили и юначество, но чрез подчиняване на напътствията, дадени им от Бога. Следваха седем свещеника с тръби. После Божият ковчег, заобиколен от ореол от божествена слава, беше носен от свещеници, облечени в дрехи, носещи белега на святата им служба. Следваше израелевата армия, с всяко племе при своето знаме... Не се чуваше нито звук, освен стъпките на това мощно войнство и тържествения ехтеж на тръбите, отекващ между стените и звучащ по улиците на Йерихон...

Израелевото войнство обикаля около града шест дена. Дойде седмия ден и с първите лъчи на зората Исус Навин строи армиите на Господа. Сега им беше казано да минат седем пъти около Йерихон и при мощния екот на тръбите да извикат с висок глас, защото Бог им беше предал града...

Когато завърши седмата обиколка, дългото шествие спря. Тръбите, които бяха замлъкнали за малко, сега издадоха звук, който разтърси земята. Стените от здрав камък с техните стабилни кули и назъбени парапети се разклатиха, преместиха се от основите си и с трясък паднаха разрушени на земята. Жителите на Йерихон бяха парализирани от ужас и израелевите войнства влязоха и превзеха града.

Израелтяните не бяха спечелили победата със своите собствени сили. Завоеванието беше изцяло на Господа. И като пръв плод от земята, градът и всичко в него трябваше да бъде посветено като жертва на Бога... Само вярната Рахав с нейния дом бяха пощадени в изпълнение на обещанието на съгледвачите...

Пълното унищожение на хората от Йерихон беше само изпълнение на заповедта, дадена преди това чрез Моисей и отнасяща се до жителите на Ханаан: “Да ги удариш и напълно да ги унищожиш.”... За мнозина тези заповеди изглеждат несъвместими с духа на любов и милост, заповядан в други части на Библията, но те всъщност бяха предписания на безкрайната мъдрост и доброта... Ханаанците се бяха отдали на най-отвратително и унижително езичество и земята трябваше да бъде очистена от това, което щеше съвсем сигурно да предотврати изпълнението на Божиите милостиви намерения. (Патриарси и пророци)

8 май

Очите ни трябва да са насочени към Христос

“Впускам се към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус.” (Филипяни 3:14)

През целия си живот ще се сблъскваме със силите на мрака и ще постигаме ценни победи. Нашите очи трябва да са винаги насочени към прицелната точка за наградата. Когато Исус Навин тръгна от Йордан, за да завладее Йерихон, той срещна едно величествено Същество и веднага Го предизвика: “Наш ли си или от неприятелите ни?” Отговорът беше: “За военачалник на Господното войнство сега дойдох... Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято.” Не Исус Навин, водачът на Израел, а Самият Христос извърши делото по завземането на Йерихон.

Това бяха уроци, постоянно давани на децата на Израел. Като насочваше вниманието им към небесния Бог, Христос ги учеше да не присвояват славата за себе си. Нека да не подхранваме себе възвишаване Когато започнем да мислим, че сме нещо, нека да помним, че не притежаваме нищо по-различно или по-добро от другите смъртни, освен това, което Бог ни е дал.

Когато сте в нужда, помнете нашата връзка с децата на Израел. Тяхната история е ясно проследена от боговдъхновеното перо. Не трябва да повтаряме техния пример на роптаене и недоволство. Бог не сложи в устата на Моисей нито една дума на осъждане. В това отношение те бяха отделени и различаващи се от всички други народи.

Когато приемат религията на Исус Христос, мнозина сякаш смятат, че правят стъпка надолу. Те имат нужда да направят стъпка надолу от своето самомнение и самодоволство и да се смирят пред Бога. Но онези, които се свързват с живия Бог като Негови синове и дъщери, правят стъпка нагоре...

Трябва да говорим за небето и небесните неща, като стоим в смирена молитва пред Бога. Не е безопасно за никой от нас да чувства, че ние се намираме на място, където краката ни не могат да се подхлъзнат, но трябва да чувстваме, че земята, на която стоим, е свята. Очистете храма на душата

от оскверняванията, за да може Христос да влезе и да бъде върховен владетел. Като гледаме към Исус Христос, ние можем да заприличваме все повече на Неговия образ. Колкото по-тясно сме свързани с Него, толкова по-ясно ще виждаме нашите несъвършенства... За да познаем силата и мощта на истинското благочестие, ние трябва да се скрием в Исус, като Му се посветим изцяло... Посветете цялата си сила, целия си ум и всички способности на Бога. Работете предано, където и да ви постави Той и независимо в какво скромно положение. (Ръкопис 36, 1885)

9 май

Вярата и доверието в Христос осигуряват истинския успех

“В света имате скръб; но дерзайте, Аз победих света.” (Йоан 16:33)

В тези последни дни Нашият Господ познава борбите на Своя народ със сатанинските проводници, обединени със злите хора, които пренебрегват и отказват това велико спасение. В своята огромна откровеност и искреност нашият Спасител, мощният Генерал на небесните армии, не скрива суровата борба, която те ще преживеят. Той посочва опасностите, той ни показва плана на битката и трудното и опасно дело, което трябва да бъде извършено, а после издига гласа Си преди да влезе в битката, [като ни казва] да преценим цената и същевременно [насърчава] всички да вдигнат оръжията на своето воюване и да очакват небесното войнство да събере армиите си, за да воюва в защита на истината и праведността.

Човешката сила ще намери свръхестествена сила и помощ във всеки суров сблъсък, за да върши делата на Всемогъществото, и настойчивата вяра и съвършеното доверие в Бога ще осигурят успеха. Докато някогашният заговор на злото е строен в боен ред срещу Неговия народ, Той им заповядва да бъдат смели и силни и да се борят храбро, защото трябва да спечелят небето и защото имат много повече от ангел в редиците си – мощният военен Генерал води небесните армии. Както при завземането на Йерихон, нито една от израелевите армии не можеше да се похвали с упражняването на своята ограничена сила за повалянето на стените на този град, но Вождът на Господното войнство планира тази битка с най-голяма лекота, за да може единствено Господ Бог да получи славата, а да не бъдат възвишавани смъртните. Бог ни е обещал цялата сила.

Сега нямаме нужда от велики дарби, а имаме нужда от смирени сърца и непосредствени, осветени лични усилия, бдение, молитва и упорита работа... Христос е изпратил Своя представител – Светия Дух, който обгражда Неговите живи представители, заели се да проникват в невежеството с ярките лъчи на Слънцето на правдата. Неговият глас ще

дава увереност: “И ето, Аз съм с вас пред всичките дни, до свършека на века.” Трябва винаги да помним факта, че водим битката в присъствието на невидимия свят.

Ние всички трябва спокойно да се облегнем на Бога, докато гледаме препятствията и упоритото неверие, и обмисляме всички рискове, които могат да бъдат поети, и тогава чуваме гласа на Исус: “Не бойте се, Аз победих света.” Да, Христос е победител. Той е нашият Водач, нашият Вожд и ние можем да напредваме към победата. Ние ще живеем, защото Той живее. (Писмо 51, 1895)

10 май

Как Бог гледа на предполагаемия “малък” грях

“Нещо обречено има сред теб, Израелю. Не можете да устоите пред неприятелите си, докато не махнете обреченото изсред вас.” (Исус Навин 7:13)

Онези, които изповядват, че са християни, и все пак не успяват да постигнат истинска набожност, са фалшива светлина, фалшиви знаци, сочещи в погрешна посока... Те не успяват да приложат в живота си принципите на истината, в които изповядват, че вярват, и смятат греховете и грешките си за маловажни. Когато Ахан открадна златната плочка и вавилонското облекло, той също смяташе, че това е незначително нещо...

Поради греха на този един човек Господното присъствие беше оттеглено от израелевите армии. Господ не желаше да служи на греховете им. Когато израелевите деца излязоха срещу Гай, те бяха поразени...

Когато се върнаха обратно опозорени, победени от врага, “Исус раздра дрехите си и падна по лице на земята пред Господния ковчег, където той и израелевите старейшини лежах до вечерта, и посипаха пръст върху главите си. И Исус каза: Ах! Господи Йехова, защо преведе този народ през Йордан, за да ни предадеш в ръцете на аморейците да ни погубят? О, да бяхме били доволни да си седим отгъб Йордан! О, Господи, какво да кажа, след като Израел обърна гръб пред неприятелите си? И като чуят ханаанците и всичките други жители на земята, ще ни обкръжат и ще заличат името ни от земята. Какво ще сторим за великото Си Име?”

Ако имате духовно прозрение, можете да видите от молитвата на Исус Навин, че считаното от Ахан за съвсем малко нещо беше причината за силната болка и мъка на отговорните израелеви мъже... Виновният Ахан не чувстваше бремето. Той го прие много равнодушно...

Преди народът да отиде да завземе Йерихон, те бяха наставени какъв курс да следват. Исус Навин беше казал: “Градът и всичко, което е в него, ще бъдат обречени на Господа.”... Ахан беше чул тази заповед, но той пожела обречено нещо от Йерихон, което беше предназначено за

унищожение. Той дори беше готов да открадне златото и среброто, които трябваше да са обречени на Бога и да ги постави в съкровищницата на своя дом...

Чуйте думите от устните на Исус Христос, който беше обгърнат в облачния стълб: “Аз няма да бъда вече с вас, ако не изтребите проклетия човек изсред вас.” (Писмо 13, 1893. Младежки наставник, 25 януари, 1894)

11 май

Никой грях не може да бъде скрит от Бога

“И който бъде посочен с обреченото, да бъде изгорен с огън – той и всичко, което има, понеже е престъпил Господния завет и е извършил беззаконие в Израел.” (Исус Навин 7:15)

Господ не посочи виновника, но даде напътствия какво да се направи. Той каза: “И така, приближете се утре според племената си; и племето, което Господ посочи, да се приближи според семействата си; и семейството, което Господ посочи... според мъжете.”...

Чрез това пресяване до дъно Господ разкрива факта, че Той знае скритите нечестни неща, колкото и да мислят хората, че са скрити. В цялата ситуация Ахан показва решимостта си да не признава своя грях. Но сега Господ приписа греха на него. Ако Исус Навин беше обявил греха на Ахан, мнозина можеха да съчувстват на виновния, когато той протестира, че е невинен и те можеха в човешките си преценки да мислят, че с него са се отнесли лошо, с него са злоупотребили. Точно така постъпват мнозина днес, когато хората биват укорени за греха, защото изпускат Бога от сметките си. Точно по тази причина Исус Навин се отнесе с Ахан по този начин. Той каза: “Сине мой, въздай сега слава на Господа, Израелевия Бог и Му се изповядай. Каж ми какво си направил, не скривай от мен.”

Господ беше казал на Исус Навин точно какво беше направил Ахан, но толкова много хора са водени от човешко съчувствие и вършителят на зло е толкова често извиняван, че Господ възнамеряваше да даде на Израел един урок, който трябваше да бъде и за наша полза днес. Затова Исус Навин помоли младия човек да каже какво е направил...

Ако върху Ахан беше въздадено наказание преди да беше изповядал греха си със собствените си устни, хората, които имаха естествена склонност към бунт, щяха да обвинят Исус Навин, че се е отнесъл жестоко с младия човек и щяха да го изобличат като немилостив в налагането на такова ужасно наказание...

Ахан призна и каза: “Наистина аз съгреших пред Господа, Израелевия Бог, като направих следното: Когато видях между плячката една хубава вавилонска дреха, двеста сикли сребро и една златна плочка, тежка

петдесет сикли, харесаха ми... Сега са скрити под земята в шатъра ми, а среброто е най-отдолу.”...

“Тогава целият Израел уби Ахан с камъни и го изгориха с огън, след като го убиха с камъни.” (Писмо 13, 1893. Младежки наставник, 25 януари, 1894; 1 февруари, 1894)

12 май

Бог вярно изпълнява обещанията Си

“Вие видяхте всичко, което Господ, вашият Бог, извърши заради вас с всички тези народи; защото Господ, вашият Бог, Той е, Който е воювал за вас.” (Исус Навин 23:3)

След края на завоевателните войни Исус Навин се беше оттеглил в спокойното уединение на своя дом в Тамнат-сарах... Господ беше внушил на Своя верен слуга да направи както Моисей беше направил преди него – да прегледа историята на народа и да си спомни условията на договора, който Господ беше сключил с народа, когато им даде Своето лозе.

Бяха изминали няколко години, откакто народът се беше установил в наследството си и вече можеше да се види реколтата от същите грехове, които до тогава бяха докарвали съдбите над Израел. Когато Исус Навин почувства немощта на напредналата възраст да се промъква крадешком над него, той се изпълни с тревога за бъдещето на своя народ. Когато те още веднъж се събраха около него, той се обърна към тях с по-голяма загриженост, отколкото има един баща... Въпреки че ханаанците бяха подчинени, те все още притежаваха значителна част от земята, обещана на Израел, и Исус Навин призова народа да не се заселва спокойно и да не забравя Господната заповед напълно да изгони тези идолопоклоннически народи...

Исус Навин се обърна към самите хора като към свидетели на това, че докато се съобразяваха с условията на договора, Бог вярно беше изпълнявал Своите обещания към тях... Сатана измамва мнозина с правдоподобната теория, че тъй като Божиата любов към Неговия народ е толкова голяма, Той ще извини греха в тях и че макар заплахите в Божието слово да служат на определена цел в Неговото морално управление, те никога няма да бъдат буквално изпълнени. Но в отношенията Си със Своите творения Бог поддържа принципа на праведността, като разкрива истинското естество на греха – като показва, че сигурната последица от него е нещастие и смърт. Никога не е имало и никога няма да има безусловна прошка за греха. Такава прошка би показала пренебрегване на принципите на праведност, които са самата основа на Божието управление...

Бог честно ни е показал последиците от греха и ако тези предупреждения не са действителни, как можем да бъдем сигурни, че обещанията Му ще бъдат извършени? Това т.нар. великодушие, което би премахнало правосъдието, е не великодушие, а слабост...

След като представи Божията доброта към Израел, Исус Навин призова народа в името на Йехова да избере на кого ще служи... Исус желаше да ги подтикне да служат на Бога не принудително, но с желание. Любовта към Бога е самата основа на религията. Служенето на Бога просто поради надеждата за награда или поради страха от наказание не би помогнало на никого. Откритото отстъпничество не би било по-обидно за Бога от лицемерието и само формалното поклонение. (Ръкопис 135, 1899. Младежки наставник, 13 юни, 1901; 20 юни, 1901)

13 май

Никога не забравяйте как Бог ви е водил в миналото

“Изберете днес на кого искате да служите... но аз и моят дом ще служим на Господа.” (Исус Навин 24:15)

Ако онези, които са все още на сцената на действията, които са имали опитности в Божиите постъпки за издигане и напредък на делото, ще стоят твърди, както Исус Навин, за да усилят вярата на Божия народ като припомнят миналите благословения и милости, и те самите ще бъдат благословени и ще бъдат благословение за онези, които не са имали тази опитност. Ако те разказват за жертвите, направени от започналите делото, и припомнят на хората простотата на ранните работници и Божията сила, която беше изявена, за да предпазва делото от грешки, заблуди и прекалености, те ще имат оформящо влияние върху работниците от днешното време.

Когато изгубим от погледа си това, което Господ е направил в миналото за Своя народ, ние изгубваме от погледа си Неговите сегашни действия в негова полза. Хората, които сега навлизат в делото, не знаят почти нищо за самоотвержеността и самопожертвувателността на онези, върху които Господ възложи бремето на делото в неговото начало. Това трябва да им се разказва отново и отново...

Между Принца на живота и принца на мрака е в своя разгар една сурова борба и тази битка изисква постоянна бдителност от страна на посветените работници... Ако мъжете и жените отказват да приемат Господните пътища, ако те се противопоставят на изпратената от небето светлина по каквато и да е причина, те ще бъдат сметени за работници на беззаконието... Когато такива хора видят грешката, която са направили, и осъзнаят, че не са имали правилния дух, че са се опитали да убият това, което Господ е желал да бъде оживено, нека честно и открито да признаят

грешката си... когато смирят сърцата си пред Бога, както направи Давид, като признаят, че са сбъркали, те имат сигурното Божие слово, че ще получат прошка...

Сатана е бил насърчен в специалното си дело за нашето време. Онези, които в миналото са извършвали грешки, но не са се смирили, не са признали напълно злините си и не са ги оправили, ще продължат да бъдат движени от своя собствен дух. Те ще наричат истината лъжа и лъжата истина. Тези работници в края на краищата ще се намерят на страната на Сатана във великата борба...

Както Бог е верен на Своето обещание, така също и ще бъде верен в Своите заплахи. Братя и сестри, аз може да съм в тишината на гроба преди тези предупреждения от Бога да постигнат желаните ефекти върху умовете и сърцата ви. Но с думите на Павел ви казвам: “Като познаваме страха от Господа, убеждаваме хората” навсякъде да се покаят. (Ръкопис 23, 1899)

14 май

Понякога биват изпълнявани неосветени желания

“А Господ каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не отхвърлиха теб, а Мен отхвърлиха, за да не царувам над тях.” (1 Царе 8:7)

Имаме един жив Вожд и всички, които имат служба със святи отговорности, трябва при всяка стъпка да се питат: “Това ли е Господния път?” Всички трябва постоянно и непрекъснато да очакват от Исус напътствие и да пазят принципите на всяка цена. Въпросът не в това какво могат да направят ограничените хора, но какво може да направи Бог чрез ограничените хора, които са склонни да се учат, които са смирени, себеотрицателни и осветени. Не можем да възложим и най-малкото доверие на човешките способности, освен ако божествената сила не си сътрудничи с човешката...

Бог е дал разум и таланти на смъртните хора, само за да ги съхраняват и за да ги изпита, за да провери дали ще действат по Неговия начин, дали ще вършат волята Му и дали няма да разчитат само на себе си...

Когато Израел си поиска цар, за да ги “съди, както е при всички народи,” “Самуил не одобри предложението им.” “И Самуил се помоли на Господа. А Господ каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не отхвърлиха теб, а Мен отхвърлиха, за да не царувам над тях.”... Израел се беше уморил от набожни управници, които изпълняваха Божиите намерения. Божията воля и Божията слава бяха винаги пред тях според Божиите наставления. Те искаха реформирана религия, за да може чрез външното, ласкаещо благополучие да бъдат считани за велики в очите на околните народи. Както по-рано бяха

жадували за праза и лука на Египет, и бяха роптали, защото нямаха всичко, с което да задоволят своя апетит, и бяха обявили решението си по-скоро да се върнат обратно в робството, отколкото да се отрекат от апетита, те сега обиждаха Бога в Самото Му лице, като отхвърляха Неговото мъдро управление. Те жадуваха за богатства и великолепии, подобни на народите около тях...

Духът на Сатана внушаване в сърцата на хората, че Израел трябва да следва неговия собствен сатанински замисъл. Те бяха омагьосани от дявола да извършват своите собствени намерения дори пред лицето на сериозните възражения на техния остарял пророк, когото имаха достатъчно причини да уважават, и да вярват, че той им говореше думите, които Самият Бог му беше казал да им говори. (Ръкопис 40, 1890)

15 май

Бог желае да води Своя народ – само ако той Му позволи

“Народът обаче не искаше да послуша Самуиловия глас, а каза: Не! Нека има цар над нас.” (1 Царе 8:19)

По-нататък Бог каза на Самуил да удовлетвори тяхната [на народа] молба, но да даде силно свидетелство срещу тях по отношение на греха да изберат по-скоро тленен владетел, отколкото божествен владетел... Да имат цар не беше според Божия план, но според обичаите на народите, които не познаваха и не признаваха Бога.

След това ясно изказване те все още настояваха да постигнат своето и Самуил се съгласи. Хората бяха решени да имат цар. Те решиха, че Самуил не разбира ситуацията. Ако само познаваше всички обстоятелства, мотиви и планове, и разбираше добре като тях големите предимства, той щеше да бъде така склонен, както тях, да имат цар, който да излиза и влиза пред тях, за да не можеха народите да ги гледат отвисоко и да ги презират. В тяхната духовна слепота те не можеха да погледнат отвъд Самуил и да проумеят, че чрез Божия служител те чуват Божието слово.

Бог водеше, направляваше и действаше за Своя народ, много често без да бъде видян. Враговете им не можеха да различат източника на тяхната мъдрост и сила и кой трябваше да бъде прославен за тяхното чудесно избавление и удивителен успех. Бог действаше чрез Гедеон. Но начинът на тяхното избавление беше такъв, че нито едно човешко същество не можеше да си припише славата, и при разказа за тази чудесна победа те не можеха да възвеличат мъдростта на никой смъртен човек... Силата, мъдростта и мощта бяха в небето, но те ги искаха на земята. Произхождаха от Бога, техния мощен Цар, но те искаха да ги имат видимо въплътени в един човек. В светлината на това Бог счете греха на Израел за отхвърляне на Самия Него. Ако те бяха подхранвали свещен, почтителен страх от Бога

като техен върховен Управител, никога нямаше да облекат във власт човешка сила и да бъдат контролирани от нея.

Обаче Господ не можеше да остави Саул да бъде поставен на отговорен пост без божествено просветление. Той трябваше да получи ново призвание и Господният Дух слезе върху него. В резултат на това той беше променен в нов човек. Господ даде на Саул нов дух, други мисли, други цели и желания, различни от предишните. Това просветление заедно с духовното познание за Бога трябваше да свърже неговата воля с волята на Йехова.

Като познаваше Божията воля, която беше ясно изказана пред него, дали Саул премина изпитанието, дали показва почит към Бога? Когато попадна в трудна ситуация, той не послуша и не се подчини на ялната Божия заповед, но дръзна да извърши беззаконие. (Писмо 12а, 1888)

16 май

Непослушанието към Бога довежда до недостойни извинения

“Всеизгарянията и жертвите по същия начин ли са угодни на Господа, като послушанието на Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността – от тлъстината на овни.” (1 Царе 15:22)

Живеем в последните дни и Сатана действа с всички свои пъклени хитрини, за да мами и унищожава душите. Според свидетелствата почти всички, на които са правени забележки и са укорявани, посрещат укорите с “Вярвам в свидетелствата, но не ги разбирам.” Господ е поправят лошите им пътища, за да ги спаси от нещастие, измама и унищожение. Но те продължават по същия начин, сякаш светлината и предупрежденията никога не са стигали до тях. Ако бяха в съгласие с Бога, те нямаше да се отдалечат от Него. Точно защото толкова са се отдалечили от Бога, те не могат да чуят гласа Му, когато ги вика: “Върнете се при Мен и аз ще се върна при вас,” “и ще излекувам отстъпничествата ви.”

След като Саул не се подчини на Божието изискване да унищожи амаличаните, той срещна Самуил и каза: “Благословен да си от Господа! Изпълних Господната заповед. Но Самуил попита: Как да разбирам тогава това блееие на овце, което чувам?”... Отговорът беше същият, който сме чували в подобни случаи – едно извинение, една лъжа: “Народът пощади по-добрите от овцете и говедата, за да пожертва на Господа, твоя Бог.” Саул не каза “моя” или “нашия,” но “твоя” Бог. Мнозина, които изповядват, че служат на Бога, са в същото положение като Саул – прикриващи честолюбивите цели и гордостта от показността с одежда на привидна праведност...

Самуил погледна Саул с негодувание, но все пак и с дълбоко съжаление и неприкрита мъка за греховния път, по който беше поел този, когото пророкът обичаше така искрено. Но тази мъка не трябваше да запечатва устните му... Самуил изрече острите думи на Господа... “Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли теб да не си цар.”

О, колко малко хора могат да почувстват мъката в сърцето, която Самуил носеше при завръщането си в Рама! Бог беше възложил върху него бремето за Саул и бремето на тази ужасна вест, която трябваше да занесе на монарха.

Грешниците рядко имат правилно отношение към порицанието. Те обвиняват тези, които отварят устните си, за да изрекат предупредителните думи, като че ли това е личен въпрос. В слепотата си те не успяват да осъзнаят, че с непреклонното си упорство отблъскват последното предложение на светлината и милостта. (Ръкопис 1а, 1890)

17 май

Любезността побеждава егоизма

“Тя каза на слугите си: Вървете пред мен; и аз идвам след вас. Но на мъжа си Навал не каза нищо.” (1 Царе 25:19)

Господ би искал съпругата да показва уважение към съпруга си, но винаги в Господа. В характера на Авигея, съпругата на Навал, имаме пример за женственост според заповедта на Христос, докато нейният съпруг показва какъв може да стане един мъж, който предава себе си под контрола на Сатана. Когато Давид бягаше от лицето на Саул, той беше разположил стана си близо до притежанията на Навал и докато беше в Кармил, беше защитавал стадата и пастирите на този човек от всякакви загуби. Във време на нужда Давид изпрати пратеници до Навал с едно любезно послание, в което молеше за храна за себе си и хората си, а Навал отговори безочливо, като отвърна на доброто със зло и отказа да сподели изобилието си със своите ближни...

Навал лъжливо обвини Давид и хората му, за да оправдае себе си в егоизма си, и представи Давид и последователите му за избягали роби... Един от младите мъже на служба при Навал, който се боеше от лошите последици на Наваловата безочливост, дойде и представи случая пред съпругата на Навал, защото знаеше, че тя има различен дух от съпруга си и е много благоразумна жена. Той изложи истинския характер на Навал, като представи трудностите пред нея, и каза: “Знай това и размисли какво ще направиш, защото зло е решено против господаря ни и против целия му дом. Той е толкова злонрав човек, че никой не може да му продума.”

Авигея осъзна, че трябва да се направи нещо, за да се предотвратят последиците от Наваловата грешка, и че тя трябва да поеме отговорността

за незабавните действия без да се съветва със своя съпруг. Тя знаеше, че ще бъде безполезно да говори с него, защото той щеше да приеме предложението ѝ само с ругатни и презрение. Щеше да ѝ напомни, че той е господарят в къщата, че тя е негова съпруга и следователно подчинена на него, и трябва да прави това, което той заповяда... Тя събра такива неща, които смяташе за най-подходящи, за да успокои яростта на Давид, защото знаеше, че той беше решен да отмъсти за нанесената му обида...

Постъпката на Авигея в този случай беше одобрена от Бога и обстоятелствата разкриха в нея един благороден дух и характер... Авигея срещна Давид с уважение, като му показва почит и зачитане, и защити делото си красноречиво и успешно. Въпреки че не извини безочието на съпруга си, тя все пак помоли за пощада на живота му. Тя също показва, че е не само благоразумна, но и набожна жена, запозната с Божиите дела и пътища спрямо Давид. (Ръкопис 17, 1891. Ръкописи. Т. 21)

18 май

Плодовете на мекия отговор

“Мек отговор отклонява от ярост, а оскърбителната дума възбужда гняв.” (Притчи 15:1)

Отношението на Авигея и примирителните дарове смекчиха духа на Давид. Той заяви, че намерението му е било да унищожи Навал и дома му, но че сега ще се въздържа от отмъщението, защото вярва, че тя е била изпратена от Господа, за да го предпази от извършването на едно толкова голяма зло. Той обеща, че молбата ѝ винаги ще се помни, дори когато седне като владетел над Израел, и че никога няма да търси възмездие за обидата от Навал.

Макар че Навал беше отблъснал Давид и другарите му в нужда, още същата нощ той организира пищен пир за себе си и своите необуздани приятели и се отдаде на ядене и пиене, докато изпадна в пиянски унес. На следващия ден, когато влиянието на пиянската оргия беше попреминало, съпругата му разказа колко близко е бил той до смъртта и как е било отклонено бедствието... Парализиран от ужас, той се отпусна назад и никога не се възстанови от шока.

От тази история разбираме, че има обстоятелства, при които е по-добре жената да действа бързо и независимо, като върви решително по пътя, за който знае, че е Господния път. Съпругата трябва да стои до съпруга си като равна на него, като споделя всички житейски отговорности и отдава дължимото уважение на този, който е избрал нея за другар за цял живот. “Защото мъжът е глава на жената, както Христос е глава на църквата и само Той е Спасител на тялото,” или на църквата... Когато Духът на Христос контролира съпруга, подчинението на съпругата ще

носи спокойствие и полза, защото той ще изисква от нея само това, което е за добро, и то по същия начин, както Христос изисква подчинение от църквата...

Когато съпругът има благороден характер, чисто сърце и възвишен ум, който всеки истински християнин трябва да притежава, това ще личи в брачната връзка. Ако той има ум Христов, няма да унищожава тялото, но ще бъде изпълнен с нежна любов, като се опитва да постигне най-високия стандарт в Христос. Той ще се опитва да пази здравето и духа на съпругата си...

Господ Исус Христос и Неговата връзка с църквата са били неправилно представени от много съпрузи в тяхната връзка със съпругите им, защото те не ходят в Господния път... Не е според Божия план съпругът да има контрол като глава на дома, когато той самият не се подчинява на Христос. (Ръкопис 17, 1891. Ръкописи. Т. 21)

19 май

Божиите наставления трябва да бъдат внимателно пазени

“Докога ще плачеш за Саул, тъй като Аз съм го отхвърлил да не царува над Израел? Напълни рога си с миро и иди; Аз те изпращам при витлеемеца Есей; защото Си промислих цар измежду неговите синове.” (1 Царе 16:1)

Когато Бог призова Давид от бащината му кошара за овцете, за да го помаже за цар над Израел, Той видя в него един, на когото можеше да придаде Своя Дух. Давид беше податлив на влиянието на Светия Дух и Господ в Своето провидение го обучи за службата му, като го подготви да изпълнява Неговите планове...

Колко радостно ликува Давид в Бога и във връзката си с Него. “Кой е канара освен нашия Бог?... Жив е Господ и благословена да бъде Канарата ми, и да се възвиси Богът на избавлението ми.” Той е моята сила, моята мощ. Той е източникът и основата на всички мои благословения. Той ще бъде като сянка на голяма канара в изсушена земя. Той е моята сила, моята подкрепа. Той ме пази в безопасност. В Него ще вярвам аз...

След като Давид беше направен цар на Израел, Бог не го поздрави за възвишеното му положение или за почетната титла и големината на властта му, но му даде наставления по отношение на отговорностите, които тежаха върху него. Тези наставления трябваше да бъдат старателно пазени, като Господно слово към всички, които щяха да последват Давид и да управляват народа. Те трябваше често да бъдат повтаряни като съвети за бъдещите поколения...

Колкото по-големи отговорности носят хората, толкова по-смирени трябва да бъдат и толкова по-взискателни към себе си, да не би да оттеглят

доверието си от Бога и да станат високомерни, надменни, безочливи и възвисяващи себе си. Това е опасността, заплашваща онези, които са били специално облагодетелствани от Бога. Докато те не станат мъдри в Божиата мъдрост и докато не се опитват постоянно да изявяват Божиите качества, ги грози опасността да считат себе си достатъчни за всичко...

Хората, поставени на отговорни постове, трябва да бъдат мъже и жени, които се боят от Бога и които осъзнават, че са само човешки същества, а не Бог. Те трябва да бъдат хора, които ще управляват под Божието ръководство и за Него. Ще дават ли израз на Божиата воля за Неговия народ? Позволяват ли на егоизма да опетнява думите и действията им? След като спечелят доверието на народа като мъдри водачи, които се боят от Бога и пазят Неговите заповеди, започват ли да омаловажават възвишеното положение, което Божият народ трябва да заема в тези опасни дни? Ще станат ли чрез своята самоувереност лъжливи пътепоказатели, които насочват по пътя към приятелство със света, вместо по пътя към небето? (Ръкопис 163, 1902)

20 май

Един грях често ускорява появата на следващия

“Тогава гневът на Давид пламна силно против този човек и той каза на Натан: В името на живия Господ, човекът, който е направил това, заслужава смърт.” (2 Царе 12:5)

Библията няма много неща за казване в похвала на смъртните хора. Отделено е малко място за разкази, посветени на добродетелите дори на най-добрите мъже и жени, които някога са живели. Това мълчание не е безцелно, то не е без поука за нас. Всички добри качества, които хората притежават са дар от Бога. Техните добри дела са извършени с Божиата благодат чрез Христос...

Точно духът на самоувереност и себе възвишаване подготви пътя за падението на Давид... Според обичаите, разпространени сред източните владетели, престъпленията, които не биваха търпени сред поданиците, оставаха не осъждани при владетелите. Монархът нямаше задължението да практикува същото себе владеене като поданика. Всичко това сякаш снижаваше чувствителността на Давид към изключителната греховност на порока... Веднага щом Сатана успее да отдели душата от Бога – единственият Източник на сила, той ще се опита да възбуди несвятите желания на плътското човешко естество...

Докато се намираше в спокойствие и сигурност, Давид се отдели от Бога, поддаде се на Сатана и навлече на душата си петното на вината... Витсавее, чиято фатална красота се беше оказала капан за царя, беше съпругата на хета Урия, един от Давидовите най-смели и предани

служители... Всички усилия, които Давид положи, за да прикрие своята вина, останаха напразни. Той се беше предал в ръцете на Сатана... Изглеждаше, че има само един изходен път и в отчаянието си той побърза да прибави убийство към прелюбодейството...

На пророк Натан беше заповядано да занесе вест на укор към Давид. Това беше ужасна в строгостта си вест. Много малко владетели могат да получат такова порицание без да отредят сигурна смърт на укорителя... Обръщайки се към Давид като към божествено определен пазител на правата на неговия народ, пророкът разказа една история за зло дело и потисничество, която изискваше обезщетение...

Натан загледа втрещено царя. После, като издигна дясната си ръка към небето, заяви тържествено: “Ти си този човек.” “Защо ти презря словото на Господа и извърши зло пред очите Му?” Виновникът може да се опита, както Давид, да скрие престъплението си... Може да се опита да скрие завинаги злото дело от човешки погледи или разчуване. Но “всичко е голо и открито пред очите на Този, пред Когото има да отговаряме.”...

Укорът на пророка докосна сърцето на Давид. Съвестта се събуди. Вината му се издигна пред него в цялата си чудовищност. Душата му се преклони в покаяние пред Бога. С треперещи устни той каза: “Съгреших пред Господа.” (Патриарси и пророци)

21 май

Характерът се разкрива в нещастиято

“А Давид нареди на всички слуги, които бяха с него в Йерусалим: Станете на бягаме, иначе никой от нас няма да може да се спаси от Авесалом.” (2 Царе 15:14)

Давид беше най-достоеен за възхищение в часа на своето нещастие. Този кедър на Бога не беше показвал никога по-голямо истинско величие, отколкото когато се бореше с вихрушката и силната буря... Със съкрушен дух и тъжни чувства, но без нито една дума на ропот, той обръща гръб на местата на своята слава, но също и престъпление, и бяга за живота си.

Семей излиза, когато Давид преминава, и с порой от проклетия хвърля върху него хули, камъни и пръст. Един от Давидовите верни мъже казва: “Позволи ми да мина отсреща и да му отсека главата.” В мъката и смирението си Давид отговоря: “Когато кълне и когато Господ му е казал: Прокълни Давид, кой може да му каже: Защо правиш така?”...

Когато ходът на върволицата е спрял от Садок и Авиатар, заедно с левитите, които идват носейки Божия ковчег – символът на Божието присъствие, Давид вижда за миг звездата на надеждата сред облаците, защото с този ценен символ при него, той може много да подобри положението си...

Но колко не себичен, колко благороден е мъжът Давид! В съкрушителното си нещастие, Давид взема своето решение. Той, подобно високия ливански кедър, гледа към небето. Царската заповед гласи: “Върни Божия ковчег в града.”... Неговото уважение и почит към Божия ковчег няма да му позволи да се съгласи той да бъде изложен на опасност при превратностите на бързото му бягство...

Той не можеше да се съгласи да ограби града от този символ, който му дава името “Свята планина.” Ако имаше егоистични мотиви и високо мнение за себе си, той с радост щеше да събере всичко, което би възстановило потъващите му богатства и би му дало възможност да си осигури безопасност. Но той връща святия ковчег на мястото му и няма да предприеме нищо, докато не види завръщането на свещениците със святия товар на мястото му в скинията в Сион...

Гласът на съвестта, по-ужасен от Семей, припомняше греховете му. Урия беше постоянно пред очите му. Неговото голямо престъпление беше прелюбодейството... Макар че не беше убил Урия със собствената си ръка, той знаеше, че вината за смъртта му лежи върху него...

Спомни си колко често Бог беше действал за него и помисли: “Ако Той приеме моето покаяние, Той може да ми покаже Своето благоразположение и да превърне жалеенето ми в радост... От друга страна, ако няма благоволение към мен, ако ме е забравил, ако желае да ме остави да отида в изгнание или да загина, няма да роптая. Заслужавам съдбите му и ще се подчиня на всичко.” (Писмо 6, 1880)

22 май

Угризенията на Давид бяха толкова големи, колкото вината му

“Аз обитавам на високо и свято място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушилите се.” (Исая 57:15)

Грешниците рядко имат правилно отношение към порицанието... Колко малко симпатия изпитват към този, който носи тежкия товар, възложен му от Господа! Те възприемат ролята на мъченици и смятат, че заслужават голямо състрадание, защото са укорени и им е даден съвет, противен на собствените им представи и чувства. Те могат да приемат някои неща, но с упорита настойчивост се вкопчват в грешките си и в собствените си представи. “Защото непокорството е като греха на врачуването, а упорството – като нечестието и идолопоклонството.” Божието слово е отхвърлено във всички намерения и цели...

Колко различен беше характерът на Давид! Въпреки че беше извършил грях, когато Бог му изпрати остри укори, той винаги се прекланяше пред Господните наказания. Давид беше възлюбен от Бога не

защото беше съвършен човек, а защото не подхранваше упорита съпротива към Божиата ясна воля. Духът му не се издигаше в бунт против укора...

Давид извърши големи грехове, но той беше и точно толкова много смирен, и разкаянието му беше толкова дълбоко, колкото и вината му. Нямаше по-смирен човек от Давид, когато осъзнаеше греха си. Той показа, че е силен мъж, не в това, че винаги устояваше на изкушенията, но в показаното душевно разкаяние и искрено покаяние. Той никога не изгуби доверието си в Бога, който постави сурово порицание в устата на Своя пророк. Той не намрази Божи пророк. Той беше възлюбен още и за това, че разчиташе на милостта на един Бог, когото обичаше, на когото служеше и когото почиташе.

На когото е простено много, той обича много. Давид не приемаше съвет от другари, които извършваха грехове спрямо Бога. Точно в това пропадат мнозина. Те остават в среднощна тъмнина, защото предпочитат да се съветват с онези, които не ходят в Господните наставления. Те ще извиняват греха в грешника, когато няма покаяние, и ще подминават злините, когато Бог не ги е простил. Давид се доверяваше повече на Бога, отколкото на хората. Божието решение беше прието като справедливо и милостиво. О, колко много хора ходят в слепота и водят други в същата пътека, където и едните, и другите могат да загинат, защото не се вслушват в укорите на Божи Дух! (Ръкопис 1а, 1890)

23 май

Получаването на Божиата прошка означава и получаване на Неговото оправдание

“Блажен онзи, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит. Блажен онзи човек, на когото Господ не вменява беззаконие и в чийто дух няма измама.” (Псалм 32:1, 2)

Мнозина извършват грешката да се опитват да определят подробно тънките разлики между оправдание и освещение. В определенията на тези два термина те често внасят свои собствени представи и размишления. Защо да се мъчим да бъдем по-щателни, отколкото е Вдъхновението, по жизненоважния въпрос на оправданието чрез вяра? Защо да се опитваме да изнамираме всяка дребна подробност, като че ли спасението на душата зависи от това всички да имат точно като вашето разбиране по този въпрос? Не всички виждат нещата по един и същи начин. Вие сте в опасност да направите от един атом цял свят и един свят да превърнете в атом.

Когато покаяните грешници, съкрушени пред Бога, разпознаят Христовото изкупление за тях и приемат това изкупление като тяхна единствена надежда в този живот, а и в бъдещия, техните грехове са

простени. Това е оправданието чрез вяра. Всяка жива душа трябва да подчини изцяло неговата или нейната воля на Божията воля и да бъде постоянно в състояние на покаяние и разкаяние, като показва вяра в изкупителните заслуги на Изкупителя и напредва от сила към сила, от слава към слава. Прощката и оправданието са едно и също нещо...

Оправданието е обратното на осъждането. Божията безкрайна милост е изявена към тези, които изобщо не я заслужават. Той прощава престъпленията и греховете заради Исус, който е станал умилюстивение за нашите грехове. Чрез вяра в Христос виновният престъпник получава Божието благоволение и силната надежда за вечен живот...

Давид получи прошка за престъплението си, защото смири сърцето си пред Бога в покаяние и душевно разкаяние, и повярва, че Божието обещание да прощава ще бъде изпълнено. Той изповяда греха си, покая се и беше възстановен. Във възторга от сигурната прошка той възкликна: “Блажен онзи, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит. Блажен онзи човек, на когото Господ не вменява беззаконие и в чийто дух няма измама.” Благословиението идва поради прощката. Прощката идва чрез вярата, че грехът, който е изповядан и от който сме се покаяли, е понесен от великия Носител на греховете. По този начин от Христос идват всички наши благословения. Неговата смърт е изкупителната жертва за нашите грехове. Той е великият Посредник, чрез когото получаваме Божията милост и благоволение. Следователно Той е наистина Начинателя, Автора, както и Усъвършителя на нашата вяра. (Ръкопис 21, 1891. Ръкописи. Т. 9)

24 май

Преживяванията на Давид бяха подобни на нашите

“Към Теб ще извикам, Господи, канара моя; не замълчавай към мен, да не би, ако останеш мълчалив към мен, да заприличам на онези, които слизат в рова.” (Псалм 28:1)

Давид е представител на всички човешки същества. Неговата история представлява интерес за всяка душа, която се стреми към вечни победи. За господари на живота му се бореха две сили. Неверието строяваше своите войнства и се опитваше да затъмни светлината, падаща върху него от Божия трон. В сърцето му ежедневно се водеше битка, като Сатана оспорваше всяка стъпка напред на силите на праведността. Давид разбираше какво означава да се бориш срещу началствата и властите, срещу духовните сили на нечестието в този свят. От време на време изглеждаше сякаш врагът ще спечели победата. Но в края на краищата побеждаваше вярата и Давид ликуваше в спасителната сила на Йехова.

Всеки друг последовател на Христос трябва да премине през борбата, която водеше Давид. Сатана е слязъл тук с голяма сила, като знае, че му остава малко време. Борбата се води пред погледа на небесната вселена и ангелите са готови да издигнат знамето срещу врага на Божиите войници, които са в затруднение, и да сложат в устата им песни на победа и ликуване. (Ръкопис 38, 1905. Библейски коментар на адвентистите от седмия ден. Коментари на Елън Г. Уайт. Т. 3)

Винаги когато Божията воля е престъпена от народи или отделни хора, идва денят на възмездието. Мнозина отхвърлят Божията мъдрост и предпочитат мъдростта на светските хора, като възприемат някоя човешка измислица или хитрина. Давид постави Божието слово до себе си на своя трон. Затова беше непоклатим. Но като забрави неговите доктрини, той опетни една от най-чистите репутации...

Трябва да доведем религията си до библейския стандарт. Не трябва да се поставяме в обстоятелства, където да искаме от мъдростта да приветства или отхвърли Божиите думи, както ни се харесва. Никога не давайте повод на света да смята, че християнинът и светът имат един и същи ум и преценка. Има ясна граница между вечния Бог и църквата от една страна и света от друга. Двете не могат да станат едно. Едното избира Господния път, а другото – пътищата на Сатана. Винаги ще бъде необходимо да се борим за вярата, веднъж завинаги дадена на светиите...

Хората от света мразят Библията, защото тя няма да им позволи да извършват грехове, както им се иска, и да носят със себе си наследствените и придобитите черти на характера. Те искат техните собствени представи да бъдат ценени като Божия ум. Те се противопоставят на Божието слово по същата причина, поради която евреите викаха “Махнете Христос!” – защото Той укоряваше техните грехове и излагаше наяве престъпленията им. (Писмо 16, 1888)

25 май

Божиите наказания – по-предпочитани от човешките?

“Давид отвърна на Гад: Намирам се в голяма утеснение; обаче нека паднем в ръката на Господа, защото Неговите милости са много; но в ръката на човек да не изпадна.” (2 Царе 24:14)

Давид нанесе обида на Бога, когато преброи Израел. Божият укор падна върху него, защото той направи себе си Бог, като че ли можеше да измери силата на израелевите армии чрез техния брой. “Това е Господното слово към Зоровавел, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на силите.” Бог не зависи от броя на Израел за успеха на Своето дело. Неговите армии наброяват хиляди по хиляди, и

десетки хиляди по хиляди. Те сътрудничат с хората, които се свързват с Бога, за да бъдат проводници на светлината. (Ръкопис 17, 1898)

Душата, която има искрени и честни намерения, по-малко се страхува от Бога, отколкото от хората, които имат стоманени сърца. Душата, която се извива от човешка болка, се отвръща от лъжливи обвинения и осъждане от хората, които не могат да четат в сърцето, но все пак поемат върху себе си отговорността да съдят другарите си. Душата се обръща към Онзи, в когото няма и сянка от недоразумение, Онзи, който знае всички сърдечни мотиви, който е запознат с всички обстоятелства на изкушението. Бог познава всяко дело в живота от миналото, но макар да осъзнава това, страдащата душа е готова да довери своето дело на Бога, като знае, че Той е един Бог на милостта и съчувствието.

Когато на Давид беше казано да избере наказание за греха си, той каза: “Нека паднем в ръката на Господа, защото Неговите милости са много; но в ръката на човек да не изпадна.” Той чувстваше, че Бог познава борбата и болката на душата. Когато на хората се даде възможност да зърнат Божия характер, те не го виждат в безсърдечния, отмъстителен дух, изявяван в човешките проводници. Те осъзнават, че нещастията и изпитанията са Божиите определени средства за дисциплиниране на Неговите деца и за преподаване на Неговия път, за да могат да се хванат за Неговата благодат... Когато бедните отстъпили души са заведени до реката на Божията любов, те възкликват: Когато ме изпита, ще изляза като пречистено злато. Страдащите души стават търпеливи, доверчиви, тържествуващи в Бога и при неблагоприятни обстоятелства...

Когато ограничените, грешащи хора покажат явно, че считат себе си за по-важни от Бога, когато смятат себе си за праведни, но не изявяват тази нежност на духа, която характеризираше живота на нашия Господ Исус, ние можем да разберем, че ако не се покаят, техният светилник ще бъде бързо поместен от мястото му. (Ръкопис 7, 1895. Свидетелства към проповедниците)

26 май

Нашите представи за Бога са основани на нашите опитности

“Ще спомена делата Господни; защото ще си спомня чудесата, извършени от Теб в древността, и ще размишлявам върху всичко, което си сторил, и делата Ти ще преговарям.” (Псалм 77:11, 12)

Внимавайте как тълкувате Писанието. Четете го със сърце, отворено за влиянието на Божието слово, и то ще излъчва небесна светлина, като дава разбиране на простите. Това не означава слабоумните, но онези, които не се простират отвъд своите възможности и способности в опита да бъдат

оригинални и независими, когато се стремят да постигнат знание, по-голямо от това, което се включва в истинското познание...

Псалмистът Давид преживяваше много промени на ума си. Понякога, когато получаваше видения за Божията воля и пътища, той изпитваше приповдигнати чувства. След това, когато зърнеше обратната страна на Божията милост и непроменима любов, всичко изглеждаше обгърнато в облак от мрак... Когато той разсъждаваше върху трудностите и опасностите на живота, те изглеждаха толкова заплашителни, че той мислеше, че е изоставен от Бога поради греховете си. Гледаше на греха си в такава силна светлина, че възкликваше: “Ще отхвърля ли Господ довека? И няма ли вече да покаже благосклонност?”

Докато ридаеше и се молеше, той получаваше по-ясна представа за характера и качествата на Бога, и обучаван от небесните проводници, той реши, че неговите представи за Божията справедливост и строгост са били преувеличени... Когато Давид размишляваше за Неговите [на Бога] обети и обещания за тях [Израел] и като знаеше, че те бяха колкото за Израел, толкова и за всички, които се нуждаят от тях, той ги прие за себе си...

Когато Давид прие тези обещания и привилегии за себе си, той реши, че няма повече да прави прибързани заключения, като се обезкуражава и пропада в безпомощно отчаяние. Душата му се насърчаваше, когато съзерцаваше целия Божи характер, разкрит в Неговите учения, Неговото търпение, Неговото ненадминато величие и милост, и осъзна, че делата и чудесата на Бога не трябва да имат ограничено приложение.

Но опитността на Давид отново се промени. Когато видя, че престъпниците и грешниците получаваха благословения и благополучие, докато онези, които наистина обичаха Бога, бяха обградени с трудности и смущения, които отявлените грешници нямаха, той сметна, че Божиите пътища не бяха безпристрастни... “Защото завидях на надменните, като гледах благоденствието на нечестивите... Не са... измъчвани като другите хора.”

Давид не можеше да разбере това, докато не отиде в Божието светилище, и тогава каза: “Размишлявах върху сетнината им.” “Ти наистина си ги сложил на хлъзгави места, тръшнал си ги на разорение... Но за мен е добре да се приближа към Бога.” (Ръкопис 4, 1896)

27 май

Църквите трябва да бъдат строени за Божията слава

“Така Соломон завърши Господния дом... всичко, каквото дойде в сърцето на Соломон да направи в Господния дом и в своята къща, свърши го благополучно.” (2 Летописи 7:11)

Почти преди три хиляди години по божествено поръчение в Ерусалим беше построен храмът. Избраният от Бога народ беше много покровителстван. Те живееха в скъпи къщи, докато все още се покланяха на Бога в скиния със завеси. Тук шекината, видимият символ на Божието присъствие, обитаваше между херувимите, и Бог блестеше от съвършенството на красотата...

Имало е моменти, когато е изглеждало необходимо поклонението пред Бога да се извършва в много скромни места. Но Господ не задържа Своя Дух, нито отказва присъствието си заради това. По онова време това беше най-доброто, което неговия народ можеше да направи, и ако те Му се покланяха в Дух и истина, Той никога не укоряваше или осъждаше техните усилия...

Господ напомни на Давид за ниското положение, в което беше той, когато Бог го призова и му повери големи отговорности, и Той искаше Давид да помни, че неговото благополучие и успех идваха чрез Божието благословение, а не поради някаква наследствена доброта, която притежаваше. Въпреки че Бог не му позволи да извърши желанието на сърцето си, Той му даде следващата най-висока чест – да повери делото на неговия син.

Соломон получи специална мъдрост от Бога. Но Соломон не намери сред работниците от своя народ и религия тези умения, тези изящни способности, които той считаше за решаващи при извършване делото на строежа на храма за небесния Бог. Затова почувства, че трябва да изпрати надалеч за занаятчии – хора, които щяха да се представят добре в отговорното дело, което им беше поверено...

Ние нямаме заповед от Бога да издигнем сграда, която да се сравнява по богатство и великолепие с храма. Но ние трябва да построим скромен дом за поклонение, обикновен и скромен, спретнат и съвършен в конструкцията си. След това нека онези, които имат средства, да се погрижат да бъдат така щедри и изискани в издигането на храма, където да можем да се покланяме на Бога, както са били в избирането на място, построяването и обзавеждането на техните собствени къщи. Нека те да покажат готовност и желание да почетат Бога повече, отколкото себе си. Нека да строят съвършено, но без излишно разточителство. Нека домът да бъде построен удобно и грижливо, за да може, когато е представен пред Бога, Той да го приеме и да позволи Духът Му да почива върху поклонниците, които гледат единствено Неговата слава... Нека всички – и млади, и стари – да донесат дарове и дарения, за да помогнат в строежа на дома за Бога... (Ръкопис 23, 1886)

28 май

Църквите трябва да бъдат удобни места за Божии обиталища

“Царят [Давид] каза на пророк Натан: Виж сега, аз живея в кедрова къща, а Божият ковчег стои под завеси.” (2 Царе 7:2)

Докато живееше в своята кедрова къща, Давид почувства смущение на съвестта, когато разсъди, че нямаше подходящо място за обиталище на Божия ковчег, който символизираше Неговото присъствие. Той все още стоеше в скинията, която беше построена в пустинята и беше пренесена по целия път от Хорив до Ерусалим в едно дълго пътуване от почти четиридесет години. Но сега народът беше приключил дългото пътуване и беше получил постоянно място за живеене. Давид се оглеждаше около себе си и виждаше скъпите постройки от кедр, домовете на жителите, заселени в красивата ханаанска земя, и в него се роди идеята да се построи храм, достоен за Божие обиталище. Беше посочено мястото за сградата и Соломон се зае с великото дело...

Хората, строящи храма, бяха много и домът, който строяха беше обширен и величествен; и Господ, небесният Бог, ги почете, защото те Му бяха построили светилище, където можеха да се срещат, за да Му се покланят. Тези, които Му се покланяха искрено, получаваха благословенията Му.

Първата скиния, построена според Божиите напътствия, беше наистина благословена от Него. По този начин хората се приготвиха да се покланят в храма, направен не с ръце – небесния храм. Камъните за храма, построен от Соломон, бяха всичките приготвени в каменоломната и бяха пренесени до мястото за храма. Те бяха съединявани без да се чува звук на брадва или чук. Гредите също бяха оформяни в гората. Принадлежностите бяха по същия начин донесени в храма, напълно приготвени за употреба.

Мощната секира на истината е взела един народ от каменоломната на света и този народ, който изповядва, че е Божие дете, бива подготвян за мястото си в Неговия небесен храм. Ние желаем секирата на истината да извърши своето дело за нас... Ние сме тук като стажанти и трябва да минем през Божията ръка. Всички остри ръбове и неравни повърхности трябва да бъдат изгладени и ние трябва да бъдем камъни, подходящи за сградата. Ние сме доведени в църквата с недостатъци на характера, но не трябва да ги задържаме. Ние трябва да бъдем подготвени и изравнени, за да ставаме за сградата. Трябва да бъдем “Божии съработници,” защото сме “Божия нива,” “Божие здание.” С оглед на това ние трябва да осъзнаем, че храмът не трябва да е осквернен от грехове. Трябва да бъдем живи камъни, не умрели, но живи, които да отразяват образа на Христос. Трябва да бъдем поклонници в дух и истина. (Ръкопис 49, 1886. Ръкописи. Т. 3)

29 май

Божията църква има нужда от водачи с различни дарби

“Пазете и изпитвайте всички заповеди на Господа, вашия Бог, за да продължавате да владеете тази добра земя и да я оставите след себе си за наследство на потомците си завинаги.” (1 Летописи 28:8)

Последното велико дело на Давид на официалния му пост беше да привлече още веднъж вниманието на народа към тяхната важна връзка с Бога като поданици на Неговата теокрация...

Изисква се вяност към Бога за получаването на благословенията, които Той е обещал да даде на всички покоряващи на Неговите наставления. Всички, които са приети в служба на Него, трябва да изпълняват заповедите Му. Ако със сърце, разум и душа вършат Неговата свята воля, те стават представители на Неговото царство.

Тържественото поръчение на Давид трябва да се помни от онези, които са на отговорни постове днес, защото то е толкова обвързващо за тези хора, колкото беше обвързващо за Соломон по времето, когато беше дадено. В днешните дни на изпитания Божият народ бива изпитван и изпробван така сигурно, както хората в дните на Соломон.

Цялата тази глава [1 Летописи 28] е много важна за целия Божи народ, който живее в наши дни... Божията служба не е поверена на преценката и избора на един човек, но е разделена между онези, които желаят да работят с интерес и себепожертвувателност. По този начин всички, според способностите и уменията, които Бог им е дал, носят отговорностите, които Той им е определил. Важните интереси на един велик народ бяха поверени на водачи, чиито дарби бяха подходящи, за да се справят с тези отговорности. Някои бяха избрани да ръководят деловите работи; други бяха избрани да се грижат да духовните въпроси, свързани с поклонението на Бога. Цялата религиозна служба и всеки клон от деловия живот трябваше да носи подписа на небето. “Святост на Господа” трябваше да бъде мотото на работниците от всяка област. Считаше се за жизнено важно всяко нещо да бъде извършвано с ред, приличие, вяност и бързина.

Господ дава мъдрост на всички, които са заети в служба на Него. Носената в пустинята скиния и храмът в Ерусалим бяха построени според специалните наставления от Бога. В самото начало Той даде конкретни указания за оформлението и осъществяването на Неговото дело. В нашата епоха Той е дал на Своя народ голяма светлина и наставления във връзка с напредъка на Неговото дело – върху една възвишена, изтънчена, облагородяваща основа. (Ръкопис 81, 1900)

30 май

Показвайте загриженост при създаването на приятелства

“Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадена.” (Яков 1:5)

Цялата мъдрост, която притежават хората, е дар от Бога и Той може и ще придаде мъдрост във всеки човек, който иска от Него с вяра. Соломон търсеше мъдрост от Бога и му се даде в голяма мярка. Но как гледаше на него небесната вселена, когато той изкриви тази мъдрост и вложи Божия велик и свят дар в себе възвишаване? Бог го избра да построи храма, но как изкриви той святата отговорност! Той се съюзи с идолопоклоннически народи. По този начин той самият, който при посвещаването на храма се беше молил сърцата им да бъдат неразделено отдадени на Господа, започна да отдалечава сърцето си от Бога. Той изложи интересите на душата си в опасност чрез създаване на приятелства с Господните врагове.

Колко внимателно трябва да се подбират приятелствата! Приятелството със света със сигурност ще понижи стандарта на религиозните принципи. Езическите съпруги на Соломон отвърнаха сърцето му от Бога. Неговата фина чувствителност беше притъпена и той стана коравосърдечен, защото изгуби съчувствието си към хората и любовта си към Бога. Съвестта му беше загрубяла и управлението му се превърна в тирания.

Соломон подготви пътя за своето собствено падение, когато потърси мъдри занаятчии от други народи, за да построи храма. Бог беше учителят на Своя народ и Той предвиждаше те да пребъдват в Неговата мъдрост и с дадените от Него таланти те трябваше да бъдат първи пред всички. Ако имаха чисти ръце, чисто сърце и благородна, осветена цел, Господ щеше да им даде Своята благодат. Но Соломон обръщаше внимание на светското вместо на Бога, и откри, че предполагаемата му сила е слабост. Той внесе в Ерусалим маята на злите влияния, които бяха увековечени чрез многоженството и идолопоклонството. Няма съмнение кой подтикна Израел към грехове.

Въпреки че по-късно Соломон се покая, неговото покаяние не премахна идолопоклонническите обичаи, които беше внесъл в народа. Всеки лично ще предаде наследство или от добро, или от зло. Среброто от Тарсис и златото от Офир бяха получени от Соломон на ужасна цена, дори с предателство към святите отговорности. Порочните връзки с езическите народи поквариха добрите нрави. Когато Господния народ се отвръща от Бога на всяка мъдрост и търси народи, които не обичат Бога, за да придобие мъдрост и да стигне до решение, Господ ще му позволи да следва тази мъдрост, която не идва отгоре, а отдолу. (Ръкопис 44, 1894. Бюлетин на Генералната конференция, 25 февруари, 1895)

31 май

Отдалечаването от пълнотата може да изложи душата на опасност

“И Господ възвеличи Соломон твърде много пред целия Израел и му даде такова царско величие, каквото никой цар не беше имал преди него в Израел.” (1 Летописи 29:25)

Соломон, който някога тържествено беше заповядал на народа при посвещаването на храма “Нека сърцата ви да бъдат съвършени пред Господа, нашия Бог,” избра свой собствен път в сърцето си се отдели от Бога. Той можеше да се свърже с Бога и да получи все по-голямо знание за Него, но той се отказа от своята отговорност и се отдалечи все повече от Бога...

Като наблюдаваме тази картина, виждаме какво се случва на хората, когато се отделят от Бога. Една погрешна стъпка подготвя пътя за втората и третата, и всяка стъпка се прави много по-лесно от предишната. Нека да внимаваме да се излагаме на опасност душата си, като се отдалечаваме от принципите на пълнотата. Няма сигурност в експериментирането с божествените пазители на мира и праведността.

Направи ли Господ грешка като постави Соломон на толкова отговорен пост? Не, Бог го подготви да носи тези отговорности и му даде благодат и сила при условие, че Му е покорен. “Тогава ще благоуспяваш” – каза Давид – “ако внимаваш да изпълняваш заповедите и съдбите, които Господ заповяда на Моисей за Израел. Бъди силен и смел, не се страхувай, нито се ужасявай.”

Господ поставя хората на отговорни постове, не за да вършат своята собствена воля, но Неговата воля. Докато те спазват Неговите святи принципи на управление, Той ще ги благославя и ще им дава сила, като ги признава за Свои сътрудници. Бог никога не изоставя този, който е верен на принципа.

Нека онези, които са на отговорни постове, помнят, че ние приближаваме към опасностите на последните дни. Целият свят преминава на изпит пред Бога... Нека никой да не прави грешащите, ограничени хора свои водачи. Бог е Този, който стои зад смъртните, Този, от когото всички получават мъдрост и знание, което им дава способност да вършат доброто. А Бог желае да помогне на всеки. Той няма любимци.

Нека онези, на които Бог дарява богати дарби, да внимават, да не би гордостта и самодоволството да ги завладеят. Човекът, който упражнява голямо влияние, този, когото хората са склонни да следват, трябва постоянно да бъде в молитвите на другите работници и да бъде съветван от тях. Нека те да се молят той или тя да бъдат запазени от гордост и себе възвишаване (Ръкопис 164, 1902)

1 юни

Благополучието понякога води до духовно падение

“Тогава разгледах всички дела, които бяха извършили ръцете ми, и труда, в който се бях трудил; и, ето, всичко беше суета и гонене на вятъра и нямаше полза под слънцето.” (Екlesiаст 2:11)

Соломон написа книгата Притчи, но след време неговата мъдрост се смеси с плява. Кога дойде плявата? След зрелостта, изпълнена с такива славни перспективи, настъпи промяна в историята на Соломон. Той не продължи да бъде верен на своята чистота и вярност към Бога. Той премина границите, които Бог беше издигнал, за да запази Своя народ от идолопоклонството. Господ беше отделил Израел като народ и ги беше направил хранители на святата истина, която да бъде дадена на света. Но Соломон подхранваше гордост от политическата сила. Той насърчаваше съюзите с езическите царства...

В ранните години от своето управление Соломон беше посетен от савската царица. Тя дойде да види и чуе неговата мъдрост и след като го беше чула каза, че и половината не ѝ било съобщено. Но неговото мъдро и много справедливо управление се промени. Той, който беше познавал Бога и истината, направи големи разходи, за да угоди на безбожните си съпруги. Той си направи скъпи градини. Божиите пари, които трябваше да бъдат пазени свято и с тях да се помага на бедните сред народа, както беше заповядал Бог, бяха погълнати от амбициозните царски проекти. Те бяха отклонени от първоначалната си цел... На страдащите не бяха дадени къщи, храна и облекло, както Бог беше посочил, че трябва да се прави. Чрез разточителните си разходи Соломон се опитваше да угоди на съпругите си и да прослави себе си. По този начин той изразходи средствата, които бяха в изобилие, и наложи тежки данъци върху бедните...

Неговата морална способност беше изчезнала, както изчезва силата на един парализик. Той се опита да съвмести светлината с тъмнината, да служи на Бога и на мамона. Той се чувстваше свободен да си прави експерименти с необузданата разпуснатост. Но порокът и чистотата не можеха да бъдат смесени и пътят, по който царят вървеше, донесе неговото собствено наказание. Той се отдели от Бога и знанието за Бога го напусна...

Хората, които се занимават с пари, трябва да научат урока от историята на Соломон. Онези, които имат солидни доходи, са постоянно в опасност да смятат, че парите и положението ще им осигурят уважение и че не трябва да бъдат толкова възискателни. Но себе възвишаването е само един сапунен мехур. Чрез неправилна употреба на дадените му дарби Соломон отстъпи от Бога. Когато Бог дава на хората благосъстояние, те

трябва да внимават да не следват фантазиите на собствените си сърца, да не би да изложат на опасност простотата на своята вяра и да опорочат религиозната си опитност. (Ръкопис 40, 1898)

2 юни

Сатана подготвя непреодолими изкушения

“...човек, на когото Бог дава богатство, имот и почести, така че душата му не се лишава от нищо, което би пожелал, на когото, обаче, Бог не дава власт да яде от тях, а чужденецът ги яде.” (Екlesiаст 6:2)

Животът на Соломон е пълен с предупреждения не само към младите, но и към зрелите и по-възрастните, които преминават житейския хълм и застават срещу залязващото слънце. Ние виждаме и чуваме за младежи, които са нестабилни и се колебаят между правдата и злото, а потокът на греховните страсти се оказва твърде силен за тях. Но не търсим нестабилност и нелоялност в хората на зрелостта. Очакваме характерът да е оформен, принципите да бъдат стабилно вкоренени. В много случаи това е така, но има и изключения, като Соломон... Когато силата му трябваше да е най-голяма, той се оказва най-слабият от хората...

На всяка стъпка трябва да се питаме: “Това ли е Господния път?” Докато сме живи, трябва да пазим твърдо и целенасочено чувствата и страстите. Отвътре е порокът, отвън са изкушенията и всеки път, когато Божието дело напредва, Сатана прави планове да подреди така обстоятелствата, че изкушенията да дойдат с непреодолима сила върху душата. Докато сме живи, трябва да пазим твърдо и целенасочено чувствата и страстите...

Мнозина са затваряли очите си за опасността и са продължавали да вървят по свой собствен път, заблудени от Сатана, докато се поддадат на изкушенията му. Тогава те се отдават на отчаянието. Това беше историята на Соломон. Но дори за него имаше помощ. Той наистина се покая от пътя на греха и намери помощ. Нека никой да не дръзва да извършва греха, така както направи той, като се надява, че той/тя също ще може да се възстанови. Можем да се наслаждаваме на греха само като се изложим на опасността от вечна загуба. Но никой, който е паднал, не трябва да се предава на отчаянието...

Злоупотребата с благородните таланти в случая на Соломон трябва да бъде предупреждение за всички. Само добротата е истинското величие. Всеки ще остави наследство от добро или зло. На източния връх на Елеонската планина се намираха паметните камъни на Соломоновото отстъпничество... Йосия, младият реформатор, в своята религиозна ревност унищожил тези образи на Астарта, Хамос и Молох, но разбитите парчета и купчините развалини останаха срещу планината Мория, където стоеше

Божия храм. Когато чужденците от следващите поколения попитаха: “Какво означават тези развалини срещу Господния храм?”, на тях им отговаряха: “Това е Соломоновата планина на Прегрешението, където той построи олтар за поклонение на идолите, за да угоди на своите езически съпруги.” (Писмо 8б, 1891)

3 юни

Пазете се от тези, които противоречат на Божиите заповеди

“Еровоам стоеше при жертвеника, за да покади... Също и жертвеникът се разцепи и пепелта се разсипа от жертвеника, според знамението, което Божият човек даде чрез Господното слово.” (3 Царе 13:1-5)

Когато Еровоам [цар на десет от израелевите племена след Соломон] видя олтара разцепен и пепелта от него изсипана на земята, той извика гневно: “Хванете го.” “И ръката му, която протегна против него, изсъхна, така че не можа да я върне назад към себе си.” Стреснат, той каза на пророка: “Изпроси, моля те, благоволенията на Господа, твоя Бог, и се помоли за мен, за да ми се възстанови ръката. И така, Божият човек се помоли на Господа; и ръката на царя... стана както беше преди това.”

“Тогава царят каза на Божия човек: Ела с мен у дома да обядваме и ще ти дам подарък. Но Божият човек отвърна на царя: Дори и да искаш да ми дадеш половината от дома си, няма да вляза с тебе... защото това ми беше заръчано чрез Господното слово: Не яж хляб там, нито пий вода и не се връщай по пътя, по който беше дошъл във Ветил.”

Пророкът отказа да приеме каквото и да е от Еровоам, но падна в изкушението на един възрастен пророк, който живееше във Ветил... Той му каза: “Ела с мен и яж хляб.” Но Божият човек му отговори така, както беше отговорил на Еровоам... Възрастният пророк го излъга, като каза: “И аз съм пророк, както си ти; и ангел ми говори чрез Господното слово, като ми каза: Върни го със себе си у дома си, за да яде хляб и да пие вода.” Той заяви, че Господ беше говорил чрез него, когато това не беше вярно...

Божият човек безстрашно беше занесъл своята укорителна вест. Той не беше се поколебал да изобличи царската фалшива система на поклонение. Беше отказал да приеме поканата на Еровоам, въпреки обещанието за награда. Но си позволи да бъде убеден от един, който твърдеше, че има вест от небето.

Когато Господ даде на един човек заповед, както даде на Своя вестител, Самият Той трябва да отмени заповедта. Върху онези, които се отвръщат от Божия глас, за да слушат противоположни заповеди, ще се изпълни заплахата за зло. Тъй като този вестител послуша лъжливи заповеди, Бог допусна той да бъде унищожен...

Разцепеният олтар, парализираната ръка, ужасните последици от неподчинението на пророка – това бяха доказателствата, които трябваше да накарат царя да се отвърне от лошите си пътища и да служи на Господа. Но ние четем: “Еровоам не се отвърна от лошия си път.” (Ръкопис 1, 1912)

4 юни

Гняв към Божиите вестители

“Ахаав му каза: Ти ли си, смутителю на Израел? А той отговори: Не аз смуцавам Израел, а ти и твоят бащин дом. Защото вие изоставихте Господните заповеди.” (3 Царе 18:17, 18)

Бог щеше да бъде с Ахаав, ако той беше ходил според небесните съвети. Но Ахаав не направи това. Той се ожени за една жена, отдадена на идолопоклонство. Езавел имаше повече влияние над царя, отколкото Бог. Тя го доведе до идолопоклонство, а с него и народа. Бог изпрати Илия в Израел с предупредителни вестии, но нито кралят, нито народът поискаха да обърнат внимание на думите му. Те гледаха на него като вестител на зло. Най-накрая Бог изпрати суша над земята.

Дали народът разпозна и прие целта на тази язва и дали смириха сърцата си пред Него? Не. Езавел каза, че пророците на Йехова са докарали това бедствие върху тях. Тя каза, че целият Израел страда поради техните укори и че няма да има спокойствие или благополучие в земята, докато тези пророци не бъдат убити. По този начин беше възбудено чувство на гняв срещу хората, които Бог беше изпратил, за да умоляват народа да се покае от пороците си. Много святи хора умряха заради своето свидетелство. Илия беше запазен чрез чудото на божествената сила, за да оповести пред царя и царицата Божиите предупреждения и заплахи.

“Иди, представи се на Ахаав” – каза Господ на Илия. Когато царят и пророкът се срещнаха, Ахаав каза: “Ти ли си, смутителю на Израел?”... Но Илия каза: “Не аз смуцавам Израел, а ти и твоят бащин дом. Защото вие изоставихте Господните заповеди и ти последва ваалимите.”

Той каза на Ахаав да събере всички пророци на Ваал. После дойде чудната изява на Божията сила. През целия ден фалшивите пророци викаха към Ваал, но не получиха отговор. Когато Илия се помоли на небесния Бог, отговорът беше даден веднага. Пророците на Ваал се бяха молили диво и несвързано. Илия се помоли просто и пламенно, като помоли Бог да покаже превъзходството Си над Ваал, за да може Израел да се върне към Него. Когато молитвата се издигна, дойде отговорът. От небето слезе огън и погълна жертвата и водата, с която тя беше напоена.

Като видя тази чудесна изява на сила, Израел извика: “Йехова, Той е Бог.” Докато сърцата им бяха развълнувани и смекчени от чудото, което

видяха, Илия използва това благоприятно време, за да убие фалшивите пророци. (Ръкопис 29, 1911)

5 юни

Духовните извисявания няма да предотвратят духовните падения

“Тогава Езавел прати човек до Илия да каже: Така да ми направят боговете – да! – и повече да прибавят, ако утре, около този час, не постъпя с твоя живот, както с живота на всекиго от тях.” (3 Царе 19:2)

Независимо колко смели, успяващи и безстрашни са били вярващите в Бога при извършването на някое специално дело, ако те не гледат постоянно към Бога и не вярват постоянно в делото, което Той им е възложил, те ще изгубят смелостта си. След като Бог им е показал чудна изява на Своята сила, като ги е стимулирал да вършат Неговото дело, ще възникнат обстоятелства за изпитание на вярата им, и те ще пропаднат, ако не се доверяват безрезервно на Господа.

Така беше и с Илия. С Божията помощ той беше поразил пророците на Ваал. Но беше разочарован от последиците на Божията изява. При заплахите на злата царица той изгуби своята смелост и вяра. Изгуби от погледа си Този, под чиято закрила живееше, и побягна за живота си без да му бъде заповядано. Той беше ужасно потиснат, защото се беше надявал на големи резултати от чудото, извършено пред народа.

Ако Илия, който знаеше, че беше извършил божествената воля, беше запазил доверието си в Бога, ако беше направил Бога свое прибежище и сила, като застане непоколебимо и непоклатимо за истината, впечатлението върху царя и народа щеше да предизвика реформация. Илия беше подготвен за изпитание чрез вдъхновението от Бога, но когато заплашителната вест на Езавел му беше донесена и изкрещяна в ушите му, той се пусна от Божията ръка като събуждащ се от дълбок сън...

Това беше моментът, когато трябваше да има дързост в Господа, като покаже една жива, действена вяра. Той не трябваше да бяга от поста на своя дълг. Бог му беше показал чудесна изява на Своята сила, за да го увери, че няма да го изостави, че Неговата сила беше напълно достатъчна да го подкрепя, защото Той е Господ на силите на небето и земята.

Но Илия забрави Бога и избяга... “Тогава легна и заспа под хвойната. По-късно ангел се допря до него и му каза: Стани, яж. Илия погледна и видя, че до главата му имаше пита, печена на жарава, и стомна с вода... А ангелът Господен дойде втори път и се допря до него, като му каза: Стани, яж, защото пътят е много дълъг за теб.”

Сърцето ми се топи в мен, докато чета думите на Святото слово и виждам интереса на небесното семейство към верните слуги на Всевишния. “И той стана, яде и пи, и със силата от онова ястие пътува

четиридесет дни и четиридесет нощи до Божията планина Хорив.” (Писмо 62, 1900)

6 юни

Когато сте извънредно много изкушавани, погледнете към Исус

“И поиска за себе си да умре, като каза: Стига, сега, Господи. Вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си.” (3 Царе 19:4)

Исус скърбеше с всички наши скърби. Вождът на нашето спасение беше усъвършенстван чрез страдание. В този живот ние ще бъдем проверени дали ще издържим Божия изпит. Когато дойдат изкушенията на Сатана, ще имаме изпитание. Ще бъдем ли победени от омагьосващата сила на Сатана или ще победим сатанинските изкушения, както Христос ги победи? Умът ни ще бъде ли изпълнен с небесните съкровища на истината, за да можем да посрещнем врага на душите с “Писано е,” както направи Христос, а не с някоя от нашите необмислени думи? Сатана разбира повече от това което е “писано,” отколкото мнозина, които изповядват, че са християни, защото той е усърден изследовател на Писанието и неговото дело е да изопачава Божията истина, да води хората към непослушание и пренебрегване изучаването на Божието слово...

Голяма грешка е да заповядваме на Бога. Илия не знаеше какво говори, когато каза на Бога, че е живял достатъчно, и помоли да умре. Господ не възприе думите му на сериозно, защото той имаше да извърши едно дело преди да бъде възвисен и пренесен в небето. Забравили ли сме, че Исус, Величието на небето, страдаше като изкушаван? Исус не позволи врагът да го завлече в тресавището на неверието или да го изблъска в блатото на униинето и отчаянието...

Бог мрази греха. Делото на Сатана е да изкушава към зли дела. Колко умело действаше Сатана със своята омагьосваща сила, за да плени умовете да изберат греха вместо праведността. Влиянието на един човек върху друг беше станало опасно, защото Сатана водеше и контролираше ума и предаваше това влияние от един човек върху друг за своя собствена полза. Но Господ Исус, с посредничеството на Своя Свят Дух, променя реда на нещата и поема греховете и вината на човешкия род върху Себе Си, привлича хората към Себе си, освещава ги и ги използва като Свои сътрудници, за да употребяват силите си да вършат напълно противоположно дело на това, което ги Сатана съветва...

“Противопоставяйте се на дявола и той ще бяга от вас. Приближавайте се към Бога и Той ще се приближава към вас.” Колко скъпоценно за изкушаваната душа е това недвусмислено обещание. Ако онези, които са в трудности и изкушения, държат очите си насочени към Исус и се приближават към Бога, като говорят за Неговата доброта и милост, Исус се

приближава към тях, и неприятностите, които са смятали почти за непоносими, изчезват...

Пред нас се изправят бурни времена, но това не трябва да ни притеснява. Да се тревожиш означава да не вярваш, но Христос ви кани с думите: “Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.” (Писмо 43, 1892)

7 юни

Най-голямото не винаги означава най-хубавото

“Оставил съм Си, обаче, в Израел седем хиляди души, всички онези, които не са преклонили колена пред Ваал.” (3 Царе 19:18)

“Там [на планината Хорив] [Илия] влезе в една пещера, където се засели. Тогава Господното слово дойде към него и му каза: Какво правиш тук, Илия? А той отговори: Аз съм бил много ревнив за Господа, Бога на Силите; защото израелтяните изоставиха завета Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, но и моя живот искат да отнемат.”

“Тогава Господ му каза: излез и застани на планината пред Господа. И, ето, Господ минаваш и силен вятър цепеше хълмовете и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не беше във вятъра. А след вятъра имаше земетресение, но Господ не беше в земетресението. А след земетресението – огън, но Господ не беше в огъня. А след огъня – тих и нежен глас. Илия, когато го чу, покри лицето си с кожуха си, излезе и застана при входа на пещерата.”

Лошото му настроение беше успокоено. Господ искаше той да разбере, че буйните, шумни стихии не винаги донасят най-добрите резултати. Тихият, нежен глас можеше да усмири, да смекчи и да постигне велики неща.

Господ убеди Илия, че извършителите на злото не винаги остават ненаказани. Той му каза да отиде в областта на Хорив и да определи трима човека, която трябваше да изпълнят Господното намерение за наказването на отдадения на идолопоклонство Израел. Действащи по различни начини, тези тримата трябваше да отмъстят заради спора, който Бог водеше с Израел.

После Този, който познава всяко сърце, поправи впечатлението, поддържано от Илия, че само той е останал верен на поклонението на Бога. “Оставил съм Си, обаче,” – каза Господ – “в Израел седем хиляди души, всички онези, които не са преклонили колена пред Ваал, и всички, чиито уста не са го целунали.”

Господ желаше да научи Своя служител, че не най-великата изява, най-мощното представяне, са нещото, което действа най-успешно в извършването на Неговото дело. Не винаги се постига най-много добро

чрез най-мощното представяне с помощта на писание или дума. (Писмо 62, 1900)

8 юни

Да се научим да ръководим чрез служене

“А Елисей, Сафатовия син, от Авелмеола, помажи за пророк вместо теб.” (3 Царе 19:16)

Добре ще е да помислим над случая на Елисей, когато беше избран за неговото дело. Елисей произхождаше от семейство, което беше пазило истинската древна вяра на Израел. Той не живееше в гъсто населени градове. Баща му беше земеделец, фермер. Дори по време на пленничеството имаше души, които не бяха се покварили и не бяха отстъпили от Бога, и това семейство беше от онези седем хиляди, които не бяха преклонили коляно пред Ваал.

Наближаваше времето Илия да приключи земните си работи. Трябваше да бъде избран друг, за да продължи делото за онова време. В хода на своето пътуване Илия беше насочен на север... Сега всичко поникваше, като че ли за да компенсира времето на глад и оскъдица. Изобилните дъждове бяха направили повече за земята, отколкото за сърцата на хората. Тя беше по-добре подготвена за работа, отколкото сърцата на отстъпилия Израел.

Накъдето и да погледнеш Илия, земята, която виждаше, беше притежание на един човек – един човек, който не беше преклонил коляно пред Ваал и чието сърце беше останало неразделено в служенето на Бога. Собственикът на тази земя беше Сафат. Сред добитъка цареше оживена дейност. Докато стадата се радваха на зелените пасбища, отрупаните ръце на неговите слуги сееха семената за реколтата.

Вниманието на Илия беше привлечено от Елисей, синът на Сафат... Елисей беше получил обучението си далеч от разпуснатостта на града и двореца. Той беше обучен в навици на простота, подчинение на родителите си и на Бога... Но въпреки мекия си и тих дух, Елисей не беше с непостоянен характер. Той притежаваше честност и вярност, любов и страх към Бога. Той имаше качествата на владетел, но заедно с тях цялата скромност на човек, който иска да служи. Умът му беше свикнал да бъде верен в малките неща, да бъде верен във всички дела, за да може, ако Бог го призове да действа незабавно за Него, той да бъде готов да слуша гласа Му...

В дома си той беше заобиколен от богатство, но осъзнаваше, че за да получи всестранно обучение, трябваше да бъде упорит работник във всеки вид работа, която трябваше да бъде извършена. Той не би се съгласил да бъде в някое отношение по-малко осведомен от работниците на баща си.

Първо искаше да се научи как да служи, за да може да знае как да ръководи, наставлява и заповядва. Докато вършеше всичко, на което бе способен с поверените му от Бога способности, като помагаше на баща си в домашните задължения, той служеше на Бога. (Писмо 12, 1897)

9 юни

Когато Бог ни призове, как отговаряме?

“И така... Илия... намери Елисей, Сафатовия син, който ореше с дванадесет двойки волове пред себе си... Илия отиде при него и хвърли кожата си върху него.” (3 Царе 19:19)

Когато Илия видя Елисей в полето със слугите да оре с дванадесет двойки волове, той отиде на полето, където работеха и докато минаваше, развърза кожата си и го хвърли на раменете на Елисей. През трите и половина години на безплодие и глад семейството на Сафат се запозна с делото и мисията на пророк Илия. Божият Дух внуши в сърцето на Елисей значението на това действие. Това беше неговият знак, че Бог го призовава да бъде приемник на Илия. Това беше подобно на заповедта на Христос към богатия младеж да остави всичко – къщите, земите, приятелите, богатствата, удобствата и охолството и “ела и Ме последвай.”

Илия отмина, като че ли с това приключи всичко. Но той знаеше, че Елисей беше разбрал значението на това действие и го остави без да каже и една дума, за да реши дали ще приеме призива или ще го отхвърли. Елисей забърза след пророка и като го задмина, го помоли за разрешение да си вземе сбогом с родителите си и със семейството си.

Отговорът на Илия беше: “Иди, върни се, какво съм ти сторил?” Това не беше отхвърляне, а изпитание, проба. Ако сърцето му беше привързано към дома и предимствата му, той беше свободен да остане там. Но Елисей беше готов да чуе Божия призив. Той не беше непокорен и бягащ преди да дойде призива и когато беше призован, той показа, че няма да се колебае, няма да отстъпва, нито ще се дърпа...

Ако Елисей беше попитал Илия какво се очаква от него, каква ще бъде работата му, той щеше да отговори: Бог знае; Той ще ти извести. Ако разчиташ на Господа, Той ще отговори на всеки твой въпрос. Можеш да дойдеш с мен, ако имаш доказателство, че Бог те е призовал. Ако не, недей. Не идвай, само защото аз съм те призовал. Увери се сам, че Бог стои зад мен и че чуваш Неговия глас. Ела, ако смяташ всичко за измет, освен придобиването на Божието благоволение.

Нека всички да помним, че Господ няма да приеме служене с половин сърце. Могат да служат съвършено онези, които обичат да вършат Божията воля... Ако продължаваме да опознаваме Господа с желание и с радост, ще познаем, че “неговото излизане е приготвено като утрото.”...

Елисей веднага остави всичко и започна своето служене. (Писмо 12, 1897)

10 юни

Скромните задачи подготвят за по-висше служене

“Тук е Елисей, Сафатовият син, който повиваше вода на Илиевите ръце.” (4 Царе 3:11)

Неговото [на Елисей] сбогуване не беше изпълнено със скръб и горчиво съжаление. В дома му направиха пир за честване на почитта, с която беше удостоен един от семейството. И кое беше първото дело на Елисей? Трябваше да поеме малките неща и да ги върши от все сърце. За него се говори, че е поливал вода на ръцете на Илия, неговия господар. Той беше личният прислужник на пророка.

Всяка работа, независимо колко малка изглежда, която се върши за Господаря с пълно себепредаване, е приемлива за Него така, както и най-възвишената служба... Смиреното, доброволно служене е предназначено за всеки, който твърди, че е Божие дете.

След като Елисей служи известно време на Илия, той беше призван да заеме своето място в първата редица. Никой по онова време нямаше да бъде по-велик от него. Той беше работил под ръководството на Илия като ученик и сега дойде времето, когато главният ръководител беше отстранен, а този под него излезе напред. И точно както Илия беше готов да бъде взет в небето, така и Елисей беше готов да заеме своето място като приемник на пророка...

“И пророческите ученици, които бяха в Йерихон, дойдоха при Елисей и го попитаха: Знаеш ли, че днес Господ ще ти вземе господаря, който е бил над теб? А той отговори: Да, зная това... Тогава Илия му каза: Остани тук, моля, защото Господ ме прати до Йордан. А Елисей отговори: Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, че няма да те оставя.” Така дойдоха в Йерихон... “А те двамата застанаха при Йордан. И като взе кожуха си и го сгъна, Илия удари водата; и тя се раздели на едната и на другата страна, така че двамата преминаха по сухо... И докато те още ходеха и разговаряха, ето, появи се огнена колесница и огнени коне, които ги разделиха един от друг; и Илия възлезе с вихрушка в небето.

И Елисей видя това... Той взе кожуха, който падна от Илия, удари водата и каза: Къде е Господ, Илиевият Бог? И като удари и той водата, тя се раздели и Елисей премина.”...

Докато ореше на нивата, Елисей беше научил урока да не си позволява да се поддава на провалите или обезсърчението. Сега той беше хванал ралото в друга област на работа и нямаше да се провали или да бъде обезкуражен. Всеки път, когато му беше отправена поканата да се върне,

той заявяваше: “Заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, че няма да те оставя.” (Писмо 12, 1897)

11 юни

Важни са ежедневните житейски задължения

“Верният в най-малкото и в многото е верен.” (Лука 16:10)

Когато Елисей последва Илия и пътуваше с него, той първо започна като слуга. Трябваше да извършва скромното задължение да полива вода на ръцете на Илия. Но той не прекъсваше скромната си работа до най-последното пътуване. Тогава трябваше да му бъде разкрито, че Илия щеше да бъде взет в небето. Както беше призван от дванадесетте чифта волове и ралото, той последва Илия без роптание, като остави богатия дом, където беше обичан, за да прислужва на пророка в несигурния му живот. Той доброволно изпълняваше и най-скромните задължения. Неговата връзка с Илия разкриваше, че той има качествата на характера, които щяха да издържат на изпитанията и несгодите, че той е много полезен млад човек със скъпоценни качества на характера. Той преживяваше изпитания и изкушения в изобилие, но разчиташе на Бога в мъчителните обстоятелства. Обкръжението от богатство и удобства около него беше едно изкушение. В дома си той беше напълно способен да управлява, но в служенето на Илия той трябваше да придобие опит, трябваше да се научи как да служи на господар, за да се научи да служи на Бога.

Хората одобряват много от грешките, свързани с работата им. Те надценяват способностите си и при изпитания и несгоди се разкрива, че за да бъдат съработници с Христос, имат нужда от по-различен опит, отколкото са имали. Хората, които не осъзнават нуждата си да служат на Бога в малките неща, като извършват скромни дела, дават непогрешимо доказателство, че не са годни да служат в по-големите неща. Когато са небрежни към скромната служба като маловажна, те дават свидетелството, че не могат да им се поверят по-големи отговорности.

Идеята, която преобладава в някои умове и която трудно се променя - идея, която те са допуснали несъзнателно да се вплете в техния опит, е това, че трябва да се заема определен благороден и достоен пост, иначе влиянието на тяхното проповядване ще бъде помрачено. Но когато тези хора се научат да проповядват, те ще знаят, че скромната, дейна служба означава да се занимават с ежедневните задължения и да получават обучение, крайно необходимо за извършване на обикновените житейски задължения във всяко скромно занятие – това може да бъде обработването на земята, ходенето след ралото, сеенето и жъненето...

Не трябва да се пренебрегват или подценяват скромните ежедневни задължения в живота. Истинското обръщане към Бога ще действа като мая

на всеки етап от задълженията в житейските взаимоотношения. Тогава, ако Господ види, че сме верни в най-малкото, че сме усърдни и упорити в използването на физическите си сили, като извършваме с ръцете си това, което някой трябва да извърши, Той ще каже: “Изкачи се по-високо. Могат да ти бъдат поверени и по-големи отговорности.” (Писмо 64, 1897)

12 юни

Гневът може да стане причина да пропуснем Божиите благословения

“А слугите му се приближиха и му казаха: Татко наш, ако пророкът ти беше заръчал нещо голямо, не би ли го извършил? И така, колко повече, като ти казва: Окъпи се и се очисти!” (4 Царе 5:13)

Често си мисля за случая с Нееман. Той желаше голямо благословение, дори очистване от проказата. Като чу за силата на пророк Елисей, той отиде при него да разбере какво може да направи, за да бъде излекуван. И Елисей му изпрати вестта: “Иди, окъпи се седем пъти в Йордан; и ще се обнови плътта ти и ще се очистиш.

А Нееман се разгневи и си отиде, като казваше: Ето, аз мислех, че той непременно ще излезе при мен, ще застане и ще призове името на своя Бог, ще положи ръката си върху мястото и така ще изцери прокажения. Реките на Дамаск, Аван и Фарфар не струват ли повече от всички води на Израел? Не мога ли да се окъпя в тях и да се очистя? Затова той се обърна и си отиде много разгневен.

А слугите му се приближиха и му казаха: Татко наш, ако пророкът ти беше заръчал нещо голямо, не би ли го извършил? И така, колко повече, като ти казва: Окъпи се и се очисти!

Тогава Нееман слезе и се потопи седем пъти в Йордан, според думите на Божия човек; и плътта му се обнови като на малко дете и се очисти.”

Всяка душа наследява определени не християнски черти на характера. Великото и благородно дело на цял един живот е да контролираме тези склонности към зло. Точно малките неща, които пресичат пътя ни, най-вероятно ни карат да изгубваме силата на самоконтрола.

Господ ще почете онези, които в този живот са били верни в малките неща... Те няма да се намерят недостатъчни, когато пред тях дойдат по-големите изпитания. Онези, които прославят Бога в малките ежедневни житейски задължения, ще станат мъже и жени с трезва преценка. Каквото и изпитание да ги постигне, те ще стоят твърди за правото.

Бог ще ви разбере, когато отворите сърцата си за Него. Той знае от какво дисциплиниране се нуждае всеки един човек. Ако Го помолите, Той със сигурност ще ви даде сила да устоявате на злото. Вашата вяра ще порасне и ще дадете доказателство пред другите за подкрепящата Божия сила. (Писмо 123, 1904)

13 юни

Заплетената мрежа на греха

“Но Гиезий, слугата на Божия човек Елисей, си каза... аз ще се завтека след него и ще взема нещо от него.” (4 Царе 5:20)

Рядко се случва един грях да остане единствен или да бъде ограничен в обхвата на нарушаването на едно предписание или една забрана на моралния закон. Винаги се получава оплитане в неподчинението, което води изкривената съвест към по-голяма степен на заплитане, като се навлиза все повече във все по-големи изкушения и грехове...

Сърцето, което не е напълно предадено на властта на Христос, има отворена врата, през която влиза Сатана, и най-големият измамник оплита душата в изкусни извинения за извършването на тайните зли намерения. Всички тези извинения и лицемерие се забелязват от Бога и са като паяжини в очите на Този, който никога не задремва или заспива. О, с каква готовност намира човешката душа жалки и окаяни извинения, за да мами и прикрива своя грешен път, по който върви. Съществува справедлив съдия, който претегля действията. Той не може да бъде измамен, нито излъган. Един ден той ще отметне покривалото, ще разбули съвестта и ще помете тези извинения като мъгла.

Господ Бог има свидетел за всяка сделка. Укорът на Елисей към Гиезий, когато той отрече да е последвал Нееман, беше: “Откъде идваш, Гиезий?” Отговорът е: “Слугата ти не е ходил никъде.” Тогава последва суровото порицание, което показва, че той знаеше всичко. “Не отиде ли сърцето ми с теб, когато човекът се върна от колесницата си, за да те посрещне? Време ли е да се приемат пари и дрехи, маслини и лозя, овце и говеда, слуги и слугини? Затова Неемановата проказа ще се залепи за теб и за рода ти до века.” Господ беше разкрил всичко. Разговорът с Нееман и най-малките събития от сцената бяха точно представени пред него. О, делата на силите на мрака са толкова измамващи!

Елисей разкри на Гиезий самите мисли в сърцето му и това, че желаше да се обогати със земното богатство на Нееман. Той беше човек, който трябваше да бъде знаменосец в Господната армия, но чрез изкушенията на Сатана неговите действия бяха камък за препъване на Нееман, в чийто ум беше проникнала чудесна светлина и той беше благоприятно настроен към истината, за да служи на живия Бог. Гиезий излезе от присъствието на пророка като прокажен. Господ ви призовава да търсите Неговия съвет, да бъдете верни на собствената си душа и на Бога и да се опитвате най-сериозно да опазите себе си и децата си от капаните на Сатана. (Писмо 22, 1893)

14 юни

Стойността на душите в сравнение с нечия репутация

“Стани, иди в големия град Ниневия и викай против него; защото нечестието му излезе пред Мен.” (Йона 1:2)

Когато хората от Ниневия се смириха пред Бога и извикаха към Него за милост, Той чу вика им. “И като видя Бог делата им, как се обърнаха от лошия си път, Бог се разкая за злото, което беше решил да им направи, и не го направи.”

Но Йона показа, че не цени душите в този окаян град. Той ценеше своята репутация - да не би те да кажат, че той е фалшив пророк... Сега, когато вижда Господ да употребява Своите качества на милост и да пощадява града, който беше покварил пътищата си пред Него, Йона не помага на Бога в Неговото милостиво намерение. Той не се вълнува от интересите на хората. Не го огорчава факта, че трябва да загинат толкова много хора, които не са били научени да вършат добро. Чуйте неговото негодувание:

“Затова, моля Ти се Господи, вземи още сега живота ми; защото ми е по-добре да умра, отколкото да живея. А Господ каза: Правилно ли е да негодуваш? Тогава Йона излезе от града и седна на източната страна край града, където си направи колиба, под която седеше на сянка, докато види какво ще стане с града. И Господ Бог определи да израсне една тиква, която се издигна над Йона, за да има сянка над главата му. И Йона се зарадва твърде много за тиквата.”

Тогава Господ даде на Йона урок с притча. Той “определи един червей, който поразил тиквата и тя изсъхна. Щом изгря слънцето, Бог определи горещ източен вятър; и слънцето печеше върху главата на Йона, така че той примираше и поиска за себе си да умре, като казваше: По-добре ми е да умра, отколкото да живея.”... “Тогава Господ каза: Ти пожали тиквата, за която не си се трудил, нито си я направил да расте, която се роди в една нощ и в една нощ загина. А аз не трябва ли да пожая онзи голям град Ниневия, в който има повече от сто и двадесет хиляди души, които не умеят да различават дясната си ръка от лявата, освен многото добитък?”

В историята на Ниневия има урок, който внимателно трябва да изучавате... Трябва да осъзнавате задължението си към другите хора, които са невежи и осквернени, и които имат нужда от помощ. (Ръкопис 164, 1897)

15 юни

Стойте твърди за принципа

“Но Даниил реши в сърцето си да не се оскверни от изрядните ястия на царя, нито от виното, което той пиеше; затова помоли началника на евнусите да не се оскверни.” (Даниил 1:8)

Даниил беше просто младеж, когато беше отведен като пленник във Вавилон. Той беше на около петнадесет или шестнадесет години, защото е наречен дете, което означава, че е бил още юноша. Защо Даниил отказа да яде от пищната трапеза на царя? Защо отказа да употребява вино като питие, когато царят беше заповядал да го поставят пред него? Той знаеше, че ако го пие, виното щеше да му хареса и щеше да го предпочита пред водата.

Даниил можеше да каже, че на царската трапеза и при царската заповед няма начин за измъкване. Но той и неговите другари се съветваха заедно... Те решиха, че самото вино е капан. Познаваха историята на Надав и Авиуд, която беше достигнала до тях на пергаменти. При тези мъже употребата на вино беше увеличила любовта им към него. Те пиеха вино преди изпълняването на святите служби в светилището. Техните сетива бяха объркани. Те не можеха да различат святия и обикновения огън. В безчувственото състояние на техните умове те извършиха това, което Господ беше заповядал да не се върши от никой със свята служба...

Наставлението, дадено на народа, беше старателно съхранявано и често бяха съчинявани песни, чрез които то да се преподава на децата, за да може чрез песните те да се запознават с истините...

Едно второ съображение на тези млади пленници беше, че царят винаги се молеше за благословение над ястията и се обръщаше към идолите си като към божества... Според тяхното религиозно обучение това действие посвещаваше всичко на езическия бог. Даниил и тримата му приятели счетоха, че да седят на масата, където се извършва такова идолопоклонство, ще бъде обезславяне на небесния Бог...

Това решение изискваше много. Те бяха считани за роби, но получаваха особено благоволение поради тяхната очевидна интелигентност и красота на характера. Но решиха, че всяка преструвка, дори седенето на масата на царя, яденето от храната и приемането на виното, дори без да го пият, би било отхвърляне на религиозната им вяра... Те не избраха да бъдат изключителни, но трябваше да бъдат, иначе щяха да покварят пътищата си във вавилонските дворове и да бъдат изложени на всякакви изкушения в яденето и пиенето. Покваряващите влияния щяха да премахнат тяхната защита и те щяха да обезславят Бога и да разрушат своя собствен характер. (Ръкопис 122, 1897)

16 юни

Божието слово – основата за изграждане на характера

“Опитай, моля, слугите си десет дни, през което време да ни се даде да ядем зеленчук и да пием вода... и според каквото видиш, постъпи със слугите си.” (Даниил 1:12, 13)

Даниил се постави в правилна връзка с Бога и външните обстоятелства и възможности. Той беше взет като пленник във Вавилон и заедно с другите беше подложен на обучение, за да бъде подготвен за пост в царския двор. Бяха му определени храна и питиета, но четем, че той реши да не се осквернява нито с царските ястия, нито с виното, което пиеше.

Даниил не действаше необмислено в предприемането на тази стъпка... Даниил каза на надзирателя, който отговаряше за него и неговите другари: “Опитай, моля, слугите си... И в края на десетте дни техните лица изглеждаха по-красиви и по-пълни, отколкото лицата на всички юноши, които ядяха от изрядните ястия на царя.”...

След като направиха това, Даниил и неговите другари направиха и много повече. Те не избираха за приятели онези, които бяха проводници на принца на мрака. Те не ходеха с множеството, за да вършат зло. Те си осигуриха надзирателя като свой приятел и между него и тях нямаше никакви търкания. Те ходеха при него за съвет и едновременно с това го обучаваха чрез мъдростта на своето поведение.

Божията цел беше тези младежи да станат канали за светлината във вавилонското царство. Сатана беше решен да осуети тази цел. Той действаше върху умовете на младежите, които бяха отказали да бъдат Божии представители, като ги караше да ревнуват Даниил и неговите другари. По внушение на Сатана те правеха планове да впримчат онези, които толкова неотклонно и бързо напредваха в знанието...

Сатана се опитваше да осъществи тяхното унищожение... Те предано изследваха Божието слово, за да познават божествената воля. Чрез вяра те приемаха, че Този, на когото служат, ще им предаде Своята воля, и в отговор на вярата им Бог им разкри Своето слово... Те направиха Божието слово свой учебник, като го приемаха за основа, върху която трябва да изградят характера си. Те имаха само Стария завет...

Сатана често хвърляше сянка върху техния път, за да забули от погледа им божествената светлина и да затъмни вярата и доверието им в Бога. Но те не се поддаваха на това и Господ чрез молитвата им даде мъдрост и сила да го преодолеят с Него. (Писмо 34, 1900)

17 юни

Погрешният избор на приятели води до лоши последици

“А на тези четири юноши Бог даде знание и разум във всяко учение и мъдрост; и Даниил можеш да проумява всички видения и сънища.”
(Даниил 1:17)

Вие ще преминете пред този свят само веднъж. Тогава не избирайте за другари млади мъже или млади жени, които ще ви водят по лоши пътища. Отдръпвайте се от такива изкусители, защото те са ръце, помагачи на Сатана, използвани от него, за да подмамват душите да обезславят Бога... Не давайте на врага никакво предимство. Изучавайте историята на Даниил и неговите приятели. Въпреки че живееха на място, където отвсякъде се сблъскваха с изкушението да задоволяват себе си, Даниил и неговите другари почитаха и прославяха Бога в ежедневието си. Те решиха да избягват всяко зло, да отказват да поставят себе си на пътя на врага. И Бог възнагради тяхната непоколебима вярност с богати благословения.

Всеки от нас изгражда своето бъдеще. Всички, които желаят живота, който е съизмерим с Божия живот, трябва да застават твърдо срещу покварата, която разпръсва своята отвратителна болест над света. Те трябва да отхвърлят злото и да избират доброто, като смело устояват на изкушенията във всяка област. Те трябва да превъзмогнат малките изкушения и тогава ще бъдат заякчени, за да преодолеят големите.

Има такива, които казват: Не трябва да бъдете толкова взискателни към малките неща. В тези хора съвестта се приспособява към внушенията на злия, докато бъдат научени да вършат делото, което ги поставя в армията на Сатана. От малките злини те биват водени към големите... Низките страсти ги завладяват, като държат цялото същество под тиранията на сатанинската сила. Възвишените, благородни цели, които са можели да ръководят живота, са пометени от себе удовлетворяването...

Обединявайте се един с друг във верността си към добродетелта, във верността си към Бога. Бъдете усърдни. Стремете се нагоре към най-високите постижения. Господ препоръчва сериозните, решителни усилия за придобиване на такова знание и разбиране, което ще ви направи способни да заемете мястото си на най-високите рангове в горните дворове. Той гледа с одобрение бдителните, старателни ученици...

Молете се като Даниил – три пъти на ден, сами с Бога. Изповядвайте всеки грях, който сте извършили, всяка грешка, която сте направили... Бог казва: “Изповядвайте греховете си един на друг и се молете един за друг, за да се излекувате.” По този начин изграждате прегради между себе си и греха. Вие ходите в съгласие с Бога. Той Се е засвидетелствал като Един, който чува и отговаря на искрените ви молитви. Той ви е уверил, че ще ви прости и ще ви приеме. Колко силни можете да бъдете в тази увереност!

Господ е близо до всички, които Го призовават – близо, за да отговоря и за да благославя. (Писмо 134, 1901)

18 юни

Винаги отдавайте признание на Бога за разбирането, което дава

“Тогава тайната се откри на Даниил в нощно видение. Тогава Даниил, като благослови небесния Бог, проговори...” (Даниил 2:19)

Даниил потърси Господа, когато излезе заповедта да бъдат убити всички вавилонски мъдреци, защото не можеха да разкажат или изтълкуват един сън, който царят беше забравил. Той искаше не само тълкувание на съня, но и разказване на самия сън...

Магьосниците се уплашиха и разтрепериха. Те заявиха, че молбата на царя е малко неразумна и е изпитание, което е по-голямо от изискваното някога от някой човек. Царят се вбеси и постъпи като всички, които имат голяма власт и неконтролируеми страсти. Той реши, че всеки от тях трябва да бъде убит, и тъй като Даниил и неговите приятели се считаха към мъдреците, те също щяха да споделят тяхната съдба...

Даниил дойде пред царя и помоли за време да внесе този въпрос пред върховния съд на вселената, чиито решения не могат да бъдат обжалвани. Когато молбата му беше изпълнена, Даниил постави целия въпрос пред своите приятели, които заедно с него се покланяха на истинския Бог. Въпросът беше внимателно обмислен и на колене те помолиха Бога да им даде сила и мъдрост, които единствени можеха да им бъдат от полза в тази голяма нужда... С разкажани сърца те предадоха своя случай на великия Съдия на земята. Това беше всичко, което можеха да направят...

Даниил се помоли: “На Теб, Боже на бащите ми, благодаря и Теб славословя, Който си ми дал мъдрост и сила, като си ми открил онова, което измолих от Теб, защото си ни открил царската работа.”...

Даниил беше изпълнен с Духа на Исус Христос и той помоли мъдреците на Вавилон да не бъдат убити. Последователите на Христос не притежават качествата на Сатана, които ни карат да изпитваме удоволствие от измъчването и огорчаването на Божиите създания. Те притежават духа на своя Господар, който каза: “Аз дойдох да потърся и спася погиналото.”...

“Тогава Ариох побърза да въведе Даниил пред царя и му каза така: Намерих човек от юдейските пленници, който ще разкрие на царя значението.”... Тогава с цялото си смирение той [Даниил] призна, че мъдростта не е в него, но в небесния Бог, че видението му беше разкрито заради Божиите служители и за да може царят да узнае мислите на сърцето си. (Писмо 90, 1894)

19 юни

Да стоим твърдо за Бога в моменти на криза

“Нашият Бог, на Когото ние служим, може да ни отърве от пламтящата огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави; но ако не... на боговете ти няма да служим и на златния образ, който си поставил, няма да се кланяме.” (Даниил 3:17, 18)

Чудният сън на Навуходоносор направи значителна промяна в неговите разбирания и възгледи и за известно време той беше под влиянието на страха Божи. Но сърцето му не беше още пречистено от гордостта, светските амбиции, желанието за себевъздигане. След като първото впечатление беше заличено, той мислеше само за своето собствено величие и проучваше как сънят може да бъде използван за негова собствена прослава.

Думите “Ти си тази златна глава” дълбоко впечатлиха ума на Навуходоносор. Той реши да направи статуя, която да надминава оригинала. Стойността на тази статуя не трябваше да намалява от главата към ходилата като онази, която му беше показана, но да бъде цялата изградена от най-скъпоценния метал. По този начин цялата статуя щеше да представя величието на Вавилон и той реши, че чрез великолепието на този образ пророчеството за царствата, които трябваше да следват след неговото, щеше да бъде заличено от неговия ум и от умовете на другите, които бяха чули съня и тълкуванието му. От заграбените във войните съкровища Навуходоносор си направи “златен образ”... и издаде официално обръщение към всички служители на царството да се събрат за посвещаването на този образ и при звука на музикалните инструменти да се наведат и да му се поклонят...

Дойде определеният ден и при звука на омайната музика голямото събрание “падна и се поклати на златния образ.” Но тримата еврейски младежи Седрах, Мисах и Авденаго (нямаме сведения за присъствието на Даниил) не обезславиха небесния Бог с отдаване на почит към този идол. Тяхното действие беше докладвано на царя. Вбесен, той ги извика пред себе си и чрез заплахи се опита да ги накара да се обединят с множеството в поклонението на образа. Любезно, но твърдо те заявиха своята вяроност към небесния Бог и вярата си в Неговата сила да ги избави в часа на изпитанието.

Яростта на царя беше безгранична. Той заповяда пламенната пещ да бъде напалена седем пъти повече, отколкото обикновено се нагорещаваше. И без отлагане еврейските изгнаници бяха хвърлени вътре. Пламъците бяха толкова буйни, че мъжете, които хвърлиха евреите вътре, бяха обгорени до смърт. (Ръкопис 110, 1904)

20 юни

Бог е с нас във всяко изпитание

“И като се събраха сатрапите, наместниците, областните управители и царските съветници, видяха, че огънят не беше оказал въздействие върху телата на тези мъже, косъм от главата им не беше изгорял.” (Даниил 3:27)

Изведнъж лицето на царя преbledня от ужас. Той се вгледа напрегнато в нажежените пламъци и като се обърна към своите съюзени попита с уплашен глас: “Не хвърлихме ли сред огъня трима вързани мъже?” Отговорът беше: “Вярно е, царю.” С треперещ от вълнение глас монархът възкликна: “Ето, виждам четирима развързани мъже, които ходят сред огъня, без да са засегнати от пламъците; и по изгледа си четвъртият прилича на син на боговете.”

Еврейските пленници бяха разказали на Навуходоносор за Христос, Изкупителят, който щеше да дойде и по така даденото описание царят разпозна образа на четвъртия в огнената пещ като Син на Бога. Като изтича към пещта, Навуходоносор извика: “Слуги на всевишния Бог, излезте.” И те се подчиниха като показаха пред голямото множество, че са непокътнати и по дрехите им не се усеща дори и мирис на огън. Верни на дълга, те бяха непоколебими въпреки пламъците. Само веригите им бяха изгорели.

Изпитанията ще постигнат всеки един от нас. Ние не знаем колко ще бъдат поставени на специални постове, където ще имаме възможност да изявим Божията слава. Трябва винаги да имаме предвид славата на нашия небесен Баща...

Историята ще се повтори. В наши дни голямото изпитание ще бъде по въпроса за пазенето на съботата... Издига се една съперническа събота, подобно на голямата златна статуя в полето Дура. Водачи, които твърдят, че са християни, ще призовават света да съблюдава фалшивата събота, която те са създали. Всички, които отказват, ще бъдат поставени под тиранични закони. Това е тайната на беззаконието, изобретението на сатанинските проводници, осъществено чрез човека на греха...

Трябва да предупреждаваме мъже и жени срещу поклонението на звяра и неговия образ – срещу почитането на идола на неделята. Но когато извършваме това дело, ние не трябва да започваме война срещу невярващите. Просто трябва да представим Господното слово в неговото истинско величие и чистота пред умовете на онези, които са невежи или безразлични към ученията му... Не трябва да им казваме, че ще отидат в ада, ако не пазят съботата от четвъртата заповед. Самата истина, придружена от силата на Светия Дух, ще убеди и обърне сърцата. (Ръкопис 110, 1904)

21 юни

Бог предупреждава срещу егоистичната гордост

“...да бъдеш изгонен измежду хората, жилището ти да бъде с полските животни... и да минат над теб седем времена, докато познаеш, че Всевишният владее в царството на хората и го дава на когото иска.” (Даниил 4:22-25)

Верният Даниил застана пред царя, не за да го ласкае, нито за да тълкува погрешно с цел да си осигури благоразположението му. На него почиваше тежкото задължение да извести на вавилонския цар истината. Той каза: “Господарю мой, сънят нека бъде върху онези, които те мразят, и това, което означава – върху неприятелите. Дървото, което си видял... си ти, царю.”

Считаме ли вавилонското царство за по-важно по Божия преценка, отколкото сътрудничеството и отговорностите, които е поверил на Своя избран народ, върху който идват последните дни? Тук виждаме действията на великия Аз Съм за промяна на сърцето дори на един езически цар. Има един Наблюдател, който действително познава всички дела на хората, но в по-специален смисъл - на онези, които трябва да представят Бога като получат Неговата свята истина в сърцето и я разкрият на света...

В съня на Навуходоносор истинската цел на властта е красиво представена чрез голямото дърво, “чиито листа били хубави и плодът му изобилен, дори достатъчна храна за всички, под което живеели полските животни и по клоните на което се подслонявали небесните птици.” (Ръкопис 29, 1895)

Пророк Даниил изтълкува съня на царя и добави сериозното предупреждение: “Затова, царю, нека ти бъде угоден моят съвет да напуснеш греховете си чрез вършене на правда и беззаконията си – чрез правене благодеяние на бедните, дано се продължи благоденствието ти.”... Царят беше подложен на изпит и проба в продължение на дванадесет месеца. През това време неговите действия бяха претегляни на везните в небесното светилище.

Една сутрин, докато ходеше в двореца си, “царят проговори: Не е ли велик този Вавилон, който аз съградих с мощната си сила за царско жилище и за силата на величието си!” Докато царят се надуваше от самодоволство, дори докато “думата беше още в устата на царя и глас дойде от небесата, който каза: На теб се известява, царю Навуходоносоре, че царството премина от теб.” (Писмо 71, 1894)

22 юни

Ние определяме своята вечна съдба

“Сега аз, Навуходоносор, хваля, превъзнасям и славя небесния Цар; защото всичко, което върши, е с вярност и пътищата Му са справедливи; а Той може да смири онези, които ходят горделиво.” (Даниил 4:37)

Силата на народите и отделните хора не се намира във възможностите и способностите, които сякаш ги правят непобедими. Тя не се намира и в прехваленото им величие. Единственото нещо, което може да ги направи велики и силни е силата и намерението на Бога. Самите те, чрез отношението си към Неговите намерения, определят своята собствена съдба. Човешките истории разказват за постиженията на хората, за техните победи в битките, за техния успех в изкачването към светско величие. Божията история описва мъжете и жените, както ги вижда небето...

Пророк Даниил описа царствата, които щяха да се издигнат и да паднат. Когато изтълкува на вавилонския цар съня за големия образ, той обяви на Навуходоносор, че неговото царство ще бъде изместено. Неговото величие и сила в Божия свят ще имат своето време, а после ще се издигне второ царство, което също ще има своя изпитателен период за това дали народът ще издига единствения Владетел, единствения истински Бог. Като не направят това, те и тяхната слава ще потъмнеят и едно трето царство ще заеме тяхното място. Изпитано дали ще се покорява или не, това също щеше да премине и четвърто, силно като желязото, щеше да подчини световните народи. Това Слово, открито от безкрайния Бог на ограничените човешки същества, записано на пророческите страници и проследено на страниците на историята, заявява, че Бог е силата, която управлява...

Божият глас, чуван в отминалите епохи, звучи през времето от век на век чрез поколенията, които са излизали на сцената на действията и са я напусkali... Историята и пророчеството свидетелстват, че Богът на цялата земя разкрива тайни чрез Своите избрани носители на светлината в света... Чрез ужасното унижение от загубата на разума си Навуходоносор беше доведен до осъзнаването на собствената си слабост и до признанието за върховенството на живия Бог...

Бог е определил място на всеки човек в Своя велик план. Чрез истината или лъжата, чрез глупостта или мъдростта всеки изпълнява някаква цел, която води до определени резултати. И всеки според избора си на послушанието или непослушанието определя своята собствена вечна съдба. На всеки е дадена свободата да действа и върху всеки лежи отговорността за собствените му/й действия...

Ние не трябва да казваме Бог беше, а Бог е... Макар да биват свалени царе и заличени цели народи, душите, които чрез вяра се свързват с Божиите намерения, ще живеят завинаги. (Ръкопис 36, 1896)

23 юни

Бог все още се нуждае от хора, които не могат да бъдат покварени

“А предишните областни управители, които бяха преди мен, бяха товар на народа и освен четиридесет сикли сребро вземаха от тях хляб и вино; при това и слугите им господстваха над народа.” (Неемия 5:15)

Децата на Израел бяха отведени като пленници във Вавилон, защото се отделиха от Бога и вече не чувстваха, че техният дълг е да пазят принципите неосквернени от гледищата на околните народи. Поради отделянето им от Бога, Господ ги смири. Той не можеше да действа за тяхното благополучие, не можеше да изпълни Своя завет с тях, докато бяха неверни към принципите, които им беше дал, за да бъдат ревностно пазени и за да може народът да бъде предпазен от постъпките и обичаите на езическите народи, които обезславяха Бога... Той ги остави да ходят в своите собствени пътища и в Сион невинните страдаха заедно с грешниците.

Но сред децата на Израел имаше християнски патриоти, които бяха твърди като стомана за принципите, и Господ гледаше на тези верни и предани хора с голяма наслада... Те трябваше да страдат заедно с виновните, но в Божието провидение този плен беше средството те да бъдат изведени начело. Техният пример на неопетнена честност по време на пленничеството им във Вавилон сияе с небесен блясък.

Мнозина от Господния избран народ се бяха оказали недостойни за доверие. Те се отделиха от Бога и станаха егоистични, интриганти и непочтени. Ролята, която изиграха Даниил и неговите приятели, и Ездра и Неемия беше подчертано различна от това и Господ особено благослови тези мъже за това, че застанаха твърдо за правдата.

Неемия беше избран от Бога, защото имаше желание да Му сътрудничи като възстановител... Той не се съгласяваше да бъде воден и покваряван от хитростите на безпринципните хора, които бяха наети да извършат едно лошо дело. Той не искаше да им позволи да го принуждават чрез заплаха да следва пътя на страхливците. Когато видя, че се прилагат погрешни принципи, той не застана отстрани като наблюдател, който дава съгласието си чрез мълчанието си. Той не остави хората да мислят, че ще застане на страната на погрешното. Зае твърда, непоклатима позиция за правдата. Не позволи ни най-малкото влияние, което би изкривило установените от Бога принципи. Какъвто и път да поемеха останалите, той

можеше да каже: “Но аз не правех така, понеже се боях от Бога.” (Ръкопис 121, 1898)

24 юни

Постът не премахва нуждата от молитва

“Да бъде ухото Ти внимателно към молитвата на слугата Ти и към молитвите на слугите Ти, които обичат да се боят от името Ти; и направи да благоуспее, моля Ти се, слугата ти днес и му дай да намери милост пред този човек.”

Неемия, еврейският изгнаник, заемаше влиятелен и почетен пост в персийския двор. Като виночерпец на царя, той беше допускан в царското присъствие и въз основа на тази близост и неговите собствени големи способности и изпитана вяроност, той стана съветник на монарха. Той беше високо принципен човек с непреклонна честност и голяма проникателност.

В тази езическа страна, обкръжен от царското великолепие и разкош, Неемия не забрави Бога на бащите си, нито народа, на когото бяха поверени святите писания. Възвишеността на неговия пост не намали неговата набожност или любовта му към братята му... Той не се срамуваше да признае своята връзка с тях и с истината. Чувстваше, че трябва да почита истината навсякъде. Не се извиняваше, че вярата му е различна от вярата на хората в персийския двор...

Върху избрания град бяха връхлетели трудни и бедствени времена. Вестители от Юда описаха на Неемия неговото състояние. Вторият храм беше построен и части от града възстановени, но на процъфтяването му се пречеше, храмовите служби бяха прекъсвани и народът държан в постоянен страх от факта, че стените все още бяха в развалини, а портите – изгорени с огън. Столицата на Юда бързо се превръщаше в запустяло място, а малкото останали жители бяха дълбоко огорчени от подигравките на своите идолопоклоннически нападатели: “Къде е вашия Бог?”

Душата на еврейския патриот беше съкрушена от тези лоши новини. Толкова голяма беше мъката му, че не можеше нито да яде, нито да пие. Той каза за себе си: “...плаках, и тъжех няколко дни; и постих...” Но когато първият изблик на мъката му премина, в бедствието си той се обърна към сигурния Помощник. Записано е, че той се помоли “пред небесния Бог.” Облекчи товара на сърцето си пред Бога. Знаеше, че нещастията, които бяха постигнали Израел, бяха следствие от неговите беззакония и с дълбоко смирение той дойде пред Бога, за да помоли за прошка и подновяване на божественото благоразположение. Той предано изповяда греховете си и греховете на своя народ.

Като се хвана за божественото обещание чрез вяра, Неемия положи в подножието на небесната милост своята молба Бог да подкрепя делото на

своя покаяващ се народ, да възстанови силата му и да възобнови запустелите места. (Ръкопис 58, 1903)

25 юни

Вярата и делата трябва да вървят заедно

“...после казах на царя: Ако е угодно на царя и ако слугата ти е придобил твоего благоволение, изпрати ме в Юдея, в града на гробищата на бащите ми, за да го съградя.” (Неемия 2:5)

Най-накрая мъката, която тежеше на сърцето на Неемия, не можеше повече да бъде скривана. Безсънните нощи на сериозни молитви, изпълнените със задължения дни, затъмнени от сянката на неосъществената надежда, оставят своя белег върху лицето му. Острото око на монарха, свикнало ревниво да пази неговата собствена безопасност, е свикнало да разгадава израженията и да прониква зад маските. Като вижда, че някакъв скрит проблем измъчва неговия слуга, той внезапно запитва: “Защо е посърнало лицето ти, като не си болен? Това не е друго, освен скръб на сърцето.”

Въпросът изпълва слушателя с опасения. Няма ли царят да се разгневи, когато чуе, че докато е външно зает със службата си, мислите на придворния са пътували далеч при неговия бедстващ народ? Няма ли нарушителят да изгуби живота си? А грижливо таеният му план за възстановяването на Ерусалим – няма ли да бъде провален? “Тогава” – казва той – “се уплаших твърде много“. С треперещи устни и насълзени очи той разкрива причината на своята мъка – градът, който е мястото на гробищата на бащите му, стои разрушен, а вратите му са изгорени с огън. Затрогващият разказ събужда съчувствието на монарха, без да буди неговите идолопоклоннически предрасъждания. Един друг въпрос дава възможността, която Неемия дълго е търсил: “Какво е твоего прошение?”

Но Божият мъж не отговаря, докато първо не помоли за подкрепа Един, който е по-висш от Артаксеркс. “И се помолих” – казва той – “на небесния Бог.” Тихата молитва, тогава изпратена към Бога, беше същата, с която се беше молил в продължение на седмици – Бог да подпомогне молбата му. И сега, придобил смелост при мисълта, че има един всемогъщ и всемоушник Приятел, който да действа в негова полза, Божият човек спокойно запознава царя с желанието си да бъде освободен за известно време от службата си в двора и да бъде упълномощен да построи разрушените места в Ерусалим, за да го направи пак силен и защитен град. От тази молба зависеха много важни за еврейския град и народ резултати. “И царят” – казва Неемия – “ми разреши всичко, понеже добрата ръка на моя Бог беше над мен.”

Докато Неемия молеше Бога за помощ, той не скръсти ръце с чувството, че няма повече никаква грижа или отговорност за този въпрос. С възхитително благоразумие и предвидливост той продължи да извършва всички необходими приготовления, за да осигури успеха на начинанието. (Ръкопис 58, 1903)

26 юни

В Божието дело е необходимо внимателно планиране

“Нека ми бъдат дадени писма до областните управители отвъд реката, за да ме препращат, докато стигна в Юдея, и писмо до пазителя на царските гори Асаф, за да ми даде дървета да направя греди... за градската стена.” (Неемия 2:7, 8)

След като неговата [на Неемия] молба към царя беше посрещната така благоразположено, той беше окуражен да иска такова съдействие, което беше необходимо за извършване на плановете му. За да придаде достойнство и авторитет на мисията си, както и да си осигури защита по време на пътуването, той си обезпечи военна охрана. Получи царски писма до управителите на провинциите отвъд Ефрат – територията, която трябваше да премине по пътя към Юдея. Получи също и писмо до пазителя на царската гора в ливанските планини, което му заповядваше да осигури такава дървесина, каквата беше необходима за стената на Ерусалим и за сградите, които Неемия възнамеряваше да построи.

Примерът на този свят човек трябва да бъде урок за всички Божии хора – те не трябва само да се молят с вяра, но и да действат с мъдро усърдие и прецизност. С колко много трудности се сблъскваме и как пречим на Провидението да действа в наша полза поради това, че благоразумието, предвидливостта и усърдието се считат за почти несъвместими с религията... Внимателното обмисляне и добре разработените планове са толкова съществени за успеха на святите начинания днес, колкото и по времето на Неемия...

Неемия не разчиташе на несигурни неща. Средствата, които самият той не притежава, той измолва от онези, които могат да ги осигурят. Целият свят с неговите богатства и съкровища принадлежи на Бога, въпреки че сега е в ръцете на порочни хора. Ако Неговите служители предприемат мъдри и благоразумни действия, за да може добрата ръка на Господа да бъде с тях, те могат да получат средствата, от които се нуждаят за напредъка на Неговата кауза.

Преживяването на Неемия във връзка с възстановяването на Ерусалим преподава уроци, които ще бъдат необходими на Божия народ до края на времето. Времената изискват да има мъже и жени със силен и решителен характер. Павел казва: “Най-накрая, братя, заяквайте в Господа и в силата

на Неговата мощ. Облечете се с цялото Божие всеоръжие, за да можете да устоите срещу измамите на дявола.” Врагът ще смесва своето зло с всяко извършено добро дело, ако работниците не са нащрек. По този начин той се опитва да провали Божиите намерения. (Ръкопис 58, 1903)

27 юни

Нашите думи и действия упражняват мощно влияние

“Ездра беше утвърдил сърцето си да изучава Господния закон и да го изпълнява, и да учи в Израел наредби и закони.” (Ездра 7:10)

Ездра беше от синовете на Аарон, един свещеник, когото Бог избра да бъде средство за добро на Израел, за да може Той да облече в почит свещенството, чиято слава беше силно помрачена по време на плена. Ездра беше човек с голяма набожност и свята ревност. Той също беше учен човек и подготвен книжник в закона на Моисей. Тези качества го направиха изтъкнат човек.

Ездра беше подбуден от Светия Дух да изследва историческите и поетичните книги на Библията и по този начин той се запозна със смисъла и идеите на закона. По време на плена познанието на Божията воля беше до известна степен изгубено. Ездра събра всички преписи от закона, които можеше да намери. Той публикува копия от тях сред Божия народ и стана преподавател по закона и пророчествата в пророческите училища. Чистото Слово, усърдно поучавано от Ездра по този начин, даде познание, което беше безценно за онова време...

Ездра желаше да поучава другите на това, което знаеше и по този начин стана говорител на Бога, като обучаваше хората около себе си в познанието на истината, което щеше да просъществува и през вечните векове...

Докато Ездра се стараше да предаде това, което беше научил, неговите способности за действие се увеличиха и развиха. Пред света той стана свидетел на Господа за това какво представлява библейската истина, когато се извява в ежедневието на този, който я приема.

Примерът на Ездра в думи и действия носеше със себе си силно влияние, защото Божият Дух беше с него... Той усърдно подготвяше сърцето си за извършване на делото, което вярваше, че му беше поверено. Той издирваше думите, които бяха написани за задълженията на Божия избран народ, и намери един тържествен обет, който Божият народ беше изрекъл – че ще бъдат послушни на Божиите думи и на обета за Божието благословение върху покорните...

Всеки от нас има да извърши определена работа, а това може да бъде постигнато само чрез посветени усилия. Ще позволим ли на примера на

Ездра да докосне всеки един от нас лично и да ни научи как да използваме нашите знания от Писанията? (Писмо 100, 1907)

28 юни

Исус приема и защитава покаяващите се души

“Господ каза на Сатана: Господ да те смъмри, Сатано; да! Да те смъмри Господ, Който избра Йерусалим. Не е ли той една главня, изтръгната от огън?” (Захария 3:2)

Сатана претендира за правото да притежава онези, които някога са стояли под неговото черно знаме, но които са се обърнали от греха към живия Бог и са предали своите безпомощни души на Исус. Всички, които се хванат за заслугите на Христос чрез вяра, имат обещаната Божия дума, че ще бъдат примирени с Него...

Допускат се изпитания върху избрания Божи народ. Използват се изразите “Бог изкуши Авраам,” “Бог изкуши израелевите чада.” Това означава, че Господ позволи на Сатана да ги изкушава, за да може вярата им да се окаже на почит и слава, когато съдът започне да заседава и когато всеки човек бъде съден според делата, извършени в тялото. Бог познава всяко сърце, всеки мотив, всяка мисъл в сърцето, но Той позволява Сатана да изпитва, изкушава и изпробва Неговите вярващи деца, за да може да се разкрие тяхното доверие и увереност в Бога...

Господ мрази греха, но Той обича и прощава на покаяващия се, вярващ грешник, и приема всеки под Своето покровителство и власт. Сатана е по петите на всяка душа, но за всяко изкушение, което се допуска да дойде върху децата на Божията прощаваща любов, Бог осигурява изходен път, за да може те да не бъдат изпитани повече, отколкото могат да понесат...

“И Господ ми показа първосвещеника Исус, който стоеше пред ангела Господен; и Сатана стоеше отдясно му, за да му се възпротиви.” Делото на Сатана е ясно описано като противопоставяне на похвалното дело на Христос... Когато Христос застава между изкушаваните души и Сатана, врагът се вбесява и започва една дълга гневна реч на клевети и обвинения, като заявява, че Христос несправедливо защитава тези души и издига знамето срещу него самия...

В присъствието на не падналите светове, в присъствието на небесната вселена, в присъствието на ядосания противник, който ги обрисуваше в черни дрехи и морално осквернение, като настояваше да бъдат предадени в неговата ръка, Исус отговори на сатанинското злобно обвинение, с което той ги клеветеше пред Бога денем и нощем. На онези, които стояха пред Него, внимателно наблюдаващи борбата и отбелязващи решимостта на Сатана да унищожи праведните, Исус проговори с думите: “Съблечете от

него изцапаните дрехи. А на него каза: Ето, отнех от теб беззаконието ти и ще те облека в тържествени одежди.” (Ръкопис 27, 1894)

29 юни

Цялото небе чува нашите хваления и благодарности към Бога

“Тогава боящите се от Господа говореха един на друг; а Господ внимаваше и слушаше; и пред Него бе написана възпоменателна книга за онези, които се бояха от Господа и които мислеха за името Му.” (Малахия 3:16)

В думите на пророка [Малахия] са представени две групи свидетели. За първата група е написано: “вашиите думи са били безочливи против Мен, казва Господ... Вие казахте: Напрасно служим на Бога; и каква полза, че сме пазили заръчаното от Него и че сме ходили с жалеене пред Господа на Силите?” Тези думи описват хората, които е трябвало по-добре да представят скъпоценната истина, които е трябвало да бъдат пример на ново повярвалите. За всички, които Го следват, Господ е приготвил богат пир от небесни неща. Той е разпоредил онези, които Го следват, да не ходят в мрак, но да имат светлината на живота... Господ не призовава Своите вярващи, послушни последователи да покриват олтара със сълзи, но да живеят весело и щастливо...

Малахия се отвръща от мрачната картина, която Сатана представя на изповядащите се за последователи на Христос, защото тя очерня бащинския характер на Бога. Сатана е скалпил тази картина за съзерцаване от бедните, невярващи, скърбящи души и те са я окачили в залата на паметта, за да я гледат. Но Господ е представил една друга картина за съзерцаване от всеки вярващ. “Тогава боящите се от Господа говореха един на друг; а Господ внимаваше и слушаше.”...

Дали вярващите, които се срещат в малките си събрания в скромни църкви или в частни домове, често гледат тази картина, изработена от Господа на господарите?... Каква обнадеждаваща картина е тази, където Господ е представен като навеждащ се и внимаващ в изповедите, които правят Неговите свидетели! Какво вдъхновение трябва да ни дава знанието на факта, че цялата небесна вселена е представена като слушаща с удоволствие думите, които са изречени за възхвала на Божието име на земята...

Думите, които Бог и ангелите слушат с удоволствие, са думите на благодарност за великия Дар, който е даден на света в единородния Божи Син. Всяка дума за прослава на благословието от светлината на истината, която е дошла чрез вести на предупреждение и е разпръснала мрака на лъжата, е записана в небесните доклади. (Ръкопис 32, 1894)

30 юни

Да научим уроците от свещената история

“А всичко това им се случи за пример и се написа за поука за нас, върху които са дошли последните времена.” (1 Коринтяни 10:11)

Наставленията, дадени в Стария завет, са толкова действително слово на Христос, колкото и наставленията в Новия завет. Христос беше толкова действително Изкупител на човечеството във времето, когато беше написан Стария завет, колкото когато се яви във вид на човек. Той даде на хората от древния Израел точно толкова благоприятна възможност да изработят собственото си спасение, колкото и на онези, които слушаха думите Му.

Един характер, изграден по божествено подобие, е единственото богатство, което хората могат да пренесат от този свят в следващия. Изграденият в този свят характер определя съдбата на човека за вечността. Това, което е ценно в живота в този свят, ще бъде ценно и в настъпващия свят. Бъдещето на човека е определено от начина, по който той позволява да му се влияе. Ако човек подхранва и развива наследствените склонности към зло, като задоволява плътските предразположения, апетити и страсти, този човек никога не може да влезе в Божието царство. Но човекът, който се стреми да потиска злите предразположения, който желае да бъде ръководен от Духа на Исус Христос, бива преобразен...

Характерът на Христос беше илюстриран в Авел, Ной, Сит, Енох, Авраам, Йосиф, Моисей, Исус Навин, Самуил, Давид и цялото множество на онези, които са записани като притежаващи характери, които Бог може да одобри. [Като примери] са ни дадени също и Каин и всички, които изграждат характери, противоположни на истината, верността, послушанието и праведността. Всички имаха възможност да се излявят като членове на семейството на Каин или като членове на царското семейство... Чистотата и святостта идват единствено чрез Христос...

Ние трябва да слушаме гласа на Христос, който ни говори при сътворяването на света и от облачния стълб, защото нашето вечно благоденствие зависи от нашето покорство към Божия глас. Нека всички да действат предпазливо. Нека да не подминаваме нищо от това, което Христос е дали чрез святите хора от древността за полза на всяко поколение.

Всичко, което Божият ум е планирал и което ръцете Му са докоснали, представлява уроци, написани за поучение на нас, върху които са дошли последните времена. Нещата, които са се случили, ще се случат отново. Христовите думи на одобрение или неодобрение звучат през вековете до нашето време. Нашите духовни и вечни интереси са включени в

изложените факти. Господ има предвид точно това, което казва, и Той казва точно това, което има предвид. (Писмо 34, 1899)

1 юли

Нуждаем се от постоянна молитва, за да устоим на хитростите на Сатана

“А Исус, пълен със Светия Дух, когато се върна от брега на Йордан, беше воден от Духа в пустинята” (Лука 4:1).

Защо стана така, че в началото на публичното Си служене Христос бе отведен в пустинята, за да бъде изкушаван? Духът бе Този, Който Го заведе там, а Той отиде – не заради Себе Си, но заради нас - за да извоюва победата за нас. Това стана напълно доброволно. Христос беше воден от Духа, за да бъде изпитано Неговото човешко естество като Един, Който е поел задължението да застане начело на падналата в грях раса.

Преди това, а и тогава, Христос бе в съвършена хармония с Отец. Той трябваше да бъде изпитан и проверен като Представител на човешкия род. Беше заведен в пустинята от Духа, за да се срещне лично с врага и да победи този, който претендираше за върховенството над земните царства.

В пустинята Христос постеше, но не чувстваше глад. Отдаден на постоянна молитва към Своя Отец като подготовка да устои на противника, Божият Син не чувстваше спазмите на глада. Прекарваше времето Си в искрени моления насаме с Бога. Сякаш бе в присъствието на Своя Баща. Той искаше сила, за да срещне врага; искаше увереност, че ще получи благодат да извърши онова, което бе предприел заради човечеството. Мисълта за предстоящата борба Го караше да забравя всичко останало и душата Му бе нахранена с хляба на живота – точно както и днес изкушаваните души ще бъдат нахранени, ако отидат за помощ при Бога. Той се хранеше с истината, която трябваше да даде на хората, и получаваше сила да ги избави от изкушенията на Сатана. Видя как се съкрушава сатанинската сила над падналите и изкушаваните. Видя Себе Си как лекува болните, как утешава изгубените, как дава надежда на падналите духом и как проповядва Евангелието на бедните – как върши делото, което Бог беше очертал пред Него. Не усети никакъв глад, докато не свършиха четиридесетте дни на Неговия пост (...)

Христос бе в пустинята. Дивите зверове бяха единствените Му другари и всичко около Него Го караше да усеща човешкото Си естество. Изведнъж пред Него се появи ангел – очевидно един от онези, които отдавна не бе виждал, и се обърна към Него с думите: „Ако Си Божия Син, заповядай на тези камъни да станат на хляб”. „Ако си Божия Син” – ето намека за неверието. Тези думи изявяваха разяждащата горчивина в неговия [на Сатана] ум. Тонът на гласа му изразяваше абсолютно недоверие (Писмо 159, 1903. Ръкописи. Т. 21).

2 юли

Христос отказа да спори със Сатана

„Когато силният човек с оръжие пази дома си, имотът му е в безопасност” (Лука 11:21).

Той [Сатана] се присмя на идеята, че Христос, Величието на небето, е оставен да страда от глад в пустинята. Можеше ли Бог да се отнесе така със Своя собствен Син? Можеше ли да Го остави в пустинята с дивите зверове, без храна, без другари, без утеха? Намекна, че Бог никога не е възнамерявал да остави Сина Си в такова положение (...)

Думите от небето “Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение” все още звучаха в ушите на Сатана. Но той бе решил да накара Христос да се усъмни в това свидетелство. То даваше уверение на Христос за Неговата Божествена мисия (...) Целта на Сатана бе да Го накара да се усъмни в тези думи. Лукавият знаеше, че ако доверието на Христос в Бога би могло да се разклати, победата в цялата борба щеше да бъде негова. Щеше да успее да победи Божия Син. Надяваше се, че под влияние на унинието и извънредно големия глад вярата на Христос в Неговия Отец и ще избледнее и Той ще извърши чудо в Своя собствена полза. Ако би направил това, планът на спасението щеше да бъде провален.

Христос, Божият Син, каза в отговор: „Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста”. Той беше предупреден да не влиза в спор със Сатана. И макар че го позна от самото начало, не се поддаде на изкушението да спори с него. Укрепен от спомена за гласа от небето, Исус се осланяше на любовта на Своя Отец. Не желаше да разисква с изкушението.

Сатана бе успял да изкуши първия Адам в Едем (Адам бе разисквал с врага, като по този начин му бе дал предимство). Сатана беше упражнил своята хипнотична сила над първата човешка двойка и се опита да използва същата сила и при Христос. Но след като беше цитирано Писанието, разбра, че няма шанс за победа.

Дяволът дойде при Христос, като се надяваше да спечели победата. Мислеше, че има всяко предимство пред Него. Но беше победен от кротостта и смирението на Спасителя и от Неговото доверие в Божието Слово. Кротък, скромен и очевидно безпомощен, Христос беше по-силен от въоръжен мъж. О, как се стараше Сатана да Го накара да съгреша срещу Бога! Но всичките му усилия да Го отклони от верността Му към Неговия Небесен Отец се провалиха.

Спасителят получи небесното откровение, без да се възгордее (...) Врагът е хитър и много дързък, но не е непобедим. Той е силно въоръжен, но ако се държим близо до Начинателя на нашето спасение и използваме оръжието, което Той ни е дал, ще бъдем победители (Писмо 159, 1903. Ръкописи. Т. 21).

3 юли

Никое изкушение не можеше да накара Спасителя да извърши грях

„А за Сина казва: `Твоят престол, о, Боже, е до вечни векове; и скипърът на Твоето царство е скипър на правота`” (Евреи 1:8).

В пустинята Христос понесе изпитания, каквито хората изобщо не могат да си представят. Тук беше доведен лице в лице с измамната сила на Сатана, падналия ангел. Спрямо Спасителя врагът провеждаше същия курс на действие, както спрямо Адам и Ева в Едем. Той започна с оспорване на върховенството Му. „Ако си Божи Син, каза той, дай ми доказателство (...)”

Сатана знаеше много добре кой е Христос, защото, когато Спасителят отиде в Гадаринската страна, злите духове в двамата обладани от демони хора извикаха: „Какво имаш ти с нас, Исусе, Сине на живия Бог? Дошъл си да ни измъчваш преждевременно ли?” Когато Христос премина през изпитанието на втория Адам, красотата на Неговия характер заблестя през човешкото Му естество. В Личността Му Сатана можеше да прозре славата и чистотата на Светия, с Когото беше свързан в небесните дворове. Когато гледаше Христос, в ума му изплува споменът за това какъв беше той самият тогава. По онова време той бе красив и свят. Себевъзвишаването го бе накарало да се стреми към по-висше положение от това на Христос. Но се бе провалил. Дали сега щеше да успее да прокара плана си чрез отслабеното човешко естество на Христос? Знаеше, че ако може да Го накара да се откаже дори за съвсем малко от предаността Си към Своя Отец, щеше да има света изцяло под своята власт и щеше да го управлява така, както само той в своето променено естество можеше. Но Този, Когото Сатана се опитваше да победи, бе небесният Господ и всички усилия на изкушителя се оказваха напразни. Когато видя, че не може да постигне победата, в него се роди злобна омраза (...)

Това Сатана отнесе Христос на кулата на храма и Му каза да се хвърли долу (...) По този начин той се опитваше да Го накара да извърши греха на дързостта. Напомни Му за служението на ангелите. Но никакво изкушение не можеше да накара Спасителя да приеме предизвикателството на изкушителя (...)

Противникът, изглежда, имаше власт да заведе Христос, където и да поиска, защото след това Го отнесе на една изключително висока планина и там Му представи всички земни царства и тяхната слава (...) Точно тогава божествеността проблесна през човешкото естество на Исус и падналите ангели Го видяха прославен пред тях, когато Той изрече думите: „Махни се, Сатана (...)”.

Като Предводител в небесните дворове Христос бе свикнал ангелите да Му служат. И по всяко време на Своя земен живот Той можеше да поиска от Своя Отец дванадесет легиона от

ангели. Но никакъв подкуп, никакво изкушение не можеха да Го накарат да изяви Своите Божествени права, нито да бъде отклонен от вършенето на Божията воля (Писмо 7, 1900).

4 юли

Христос доказа, че можем да спазваме заповедите

„Ако си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове.” (Матей 4:3)

Ако Божественото Му естество не беше облечено в дрехата на човешкото, Христос нямаше да може да се съедини с падналия род на човеците и да стане техен Изкупител. За да бъде истински Спасител, Той трябваше да разбере силата на всички наши изкушения, да премине през всички изпитания и страдания, през които и ние трябва да преминем (...) Сатана – мощният враг, който беше изгонен от небето, от дълго време претендираше за владичество над земята. Христос дойде да победи този враг, за да може чрез Божествената благодат ние също да постигнем победа над врага на нашите души. Като застана начело на човечеството, Христос показа на Вселената чрез съвършеното Си послушание, че хората могат да спазват Божиите заповеди.

При всички обстоятелства – в благоденствие или нещастие, приетан и отхвърлян, на сватбено тържество или измъчван от глад – Христос остана верен на всяка заповед от Божия закон и стана за нас пример на съвършен живот. Понесе всяка трудност, която може да постигне бедните и огорчените. Понесе умора и глад, без да извърши грях. Разбра всяко безпокойство, което може да ни постигне. Издържа изпита на послушанието от детството Си до Своята зрелост.

Когато беше отведен в пустинята, за да бъде изкушаван, Исус бе воден от Божия Дух. Не Той покани изкушението. Отиде в пустинята, за да бъде сам, да размишлява за Своята мисия и дело. Чрез пост и молитва трябваше да събере сили за окървавената пътека, която щеше да измине. Но Сатана знаеше, че Спасителят е в пустинята и сметна, че това е най-подходящото време да отиде при Него. Отслабнал и измършавял от глад, изтощен и измъчен от душевната болка, „толкова беше погрозняло лицето му, повече от лицето на който и да било човек, и образът му – от образа на който и да е от човешките синове”. Бе настъпила благоприятната възможност за Сатана. Той предположи, че сега ще успее да победи Христос.

Първото изкушение беше свързано с апетита. Като че ли в отговор на молитвите Му, при Спасителя дойде същество с вид на небесен ангел. То заяви, че има поръчение от Бога да оповести края на Неговия пост. Спасителят беше изтощен от гладуването. Копнееше за храна, когато Сатана неочаквано се появи пред Него. Като посочи към камъните, разпръснати из пустинята и приличащи на хлябове, изкушителят каза: „Ако си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове” (Ръкопис 155, 1902. Проповеди и изказвания. Т. 2).

5 юли

Христос посрещна изкушението с Писанието

„Писано е: `Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста`” (Матей 4:4).

Макар че той [Сатана] се появява като ангел на светлината, тези първи думи разкриват характера му: „Ако си Божи Син”. Тук виждаме намек за неверие. Ако Исус би направил това, което предложи Сатана, това би означавало съгласие със съмнението. Лукавият знаеше, че ако доверието на Христос в Бога бъде разклатено, победата в цялата борба щеше да бъде негова. Надяваше се, че под влияние на униинето и силния глад Христос ще изгуби вяра в Своя Отец и ще извърши чудо в Своя собствена полза.

Не беше лесно за Божия Син да слуша мълчаливо най-големия измамник. Но не трябваше да доказва Своята божественост пред Сатана. Той посрещна изкушителя с думите от Писанието. „Писано е”: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста”. Исус повтори думите, които бе казал на Израел преди повече от хиляда и четиристотин години. Същите думи са съвет и към нас. Необходимо е да общуваме с Този, Който ни дава живот, Този, който поддържа ударите на сърцето и биенето на пулса. Бог дава дъха на живота на всеки член от Своето голямо семейство. Той заслужава нашето искрено уважение и сериозно посвещение. Когато се замислим какво е направил за нас, можем ли да не Го обичаме?

Ако светът би осъзнал Божиите права над човечеството, не бихме нито чували, нито виждали ужасните грехове, които сега заливат света. Подобно на предпотопните жители, обитателите на света почти напълно са забравили Бога и неговия Закон (Ръкопис 155, 1902. Проповеди и изказвания. Т. 2).

Когато сатанинското лукавство владее човешкия ум, измамните влияния се възприемат [като] идващи от небето. Ако на измамите му се позволи да навлязат, много души ще бъдат впримчени в тях, преди да са разбрали, че това не е от Бога, а от врага на всяка праведност (Ръкопис 37, 1903. Поглед нагоре).

6 юли

Мисията на Христос е завършена само чрез страдание

„Ако си Божи Син, хвърли се долу; защото е писано: `Ще заповяда на ангелите Си за Теб; и на ръце ще Те вдигат, да не би да удариш о камък крака Си`” (Матей 4:6).

Второто изкушение бе свързано с дързостта (...) Сега Сатана се надяваше, че е срещнал Христос на Негова собствена територия. Лукавият враг представи думи, излезли от Божиите уста. Той показа явно, че е запознат с Писанията. Но когато цитира обещанието „Ще заповяда на ангелите Си за Теб”, той пропусна думите „да Те пазят във всичките Ти пътища”, т.е. във всички избрани от Бога пътища. Исус отказа да се отклони от пътеката на послушанието. Не желаше да принуждава Провидението да Го спаси и по този начин да се провали в задачата Си да ни даде пример на доверие и покорство. Той никога не извърши чудо в Своя собствена полза. Всичките Му чудотворни дела бяха за доброто на другите. Исус заяви на Сатана: „Писано е още: `Да не изпитваш Господа, твоя Бог`”. Бог ще запази всички онези, които ходят в пътеката на послушанието, но отдалечаването от нея означава дръзко заставане на сатанинска почва. Там със сигурност ще се провалим (...)

Исус победи и при второто изкушение. И сега Сатана разкри своята истинска същност, като заяви, че е богът на този свят. Той постави Божия Син на една висока планина, представи пред Него панорамна гледка на всичките земни царства – едно след друго – в цялата им слава. Очите на Исус, съвсем доскоро срещали само мрак и пустош, сега се взираха в сцена на неопикуема красота и богатства. Тогава се чу гласът на изкушителя: „На Теб ще дам цялата тази власт и слава на тези царства, защото на мен е предадена и аз я давам на когото искам. И така, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое”.

Мисията на Христос можеше да бъде изпълнена само чрез страдание. Пред Него лежеше живот на мъка, трудности, борби и позорна смърт. Сега Той можеше да се избави от ужасното бъдеще, като признае върховенството на Сатана. За да направи това обаче, трябваше да се откаже от победата във великата борба. Христос заяви на изкушителя: „Махни се, Сатана, защото е писано: `На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш`”. Христовата божественост проблесна през страдащото човешко естество. Сатана нямаше власт да се противопостави на заповедта да се махне. Унижен и разярен, той беше принуден да се оттегли от присъствието на Изкупителя на света (Ръкопис 155, 1902. Проповеди и изказвания. Т. 2).

7 юли

Бог Отец утешава Изкупителя след изпитанието

„Тогава дяволът Го остави; и ето, ангели дойдоха и Му прислужваха” (Матей 4:11).

След като врагът се оттегли, Исус падна изтощен на земята. Беше издържал изпитанието, но сега лежеше примрял на бойното поле. Коя ръка щеше да повдигне главата Му? Как щяха да се погрижат за Него и да Го нахранят, за да може да възвърне силата Си? Щеше ли да бъде

оставен на загине, след като бе спечелил победата? О, не! Небесните ангели бяха наблюдавали битката с неописуем интерес и сега дойдоха и послужиха на Божия Син, докато Той лежеше примрял. Той бе укрепен с храна, утешен с вестта за любовта на Неговия Отец и с уверението, че цялото небе тържествува за Неговата победа. Той се върна от пустинята, за да проповядва със сила Своята вест за Божията милост и спасение.

Каква надежда щяхме да имаме, ако Сатана бе спечелил победата?? Христос дойде да разкрие пред непадналите светове, пред ангелите и човешкия род, че в Божия закон няма нито едно ограничение, което да не можем да спазваме. Дойде да представи Бога в човешко естество. Изпълни всяко условие, което се изисква и от нас (Ръкопис 155, 1902. Проповеди и изказвания. Т. 2).

В борбата си със Сатана човешкото семейство има на разположение цялата помощ, която имаше и Христос. Не трябва да бъдем побеждавани. Можем да бъдем повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил и е дал живота Си за нас (...) Божият Син в човешко естество се бореше със съвсем същите жестоки и очевидно съкрушителни изкушения, които нападат и нас – изкушения да се отдадем на апетита, да пристъпим дръзко там, където Бог не ни е завел, и да се покланяме на бога на този свят – да жертваме своя вечен живот заради омайващите удоволствия на този живот. Всеки ще бъде изкушен, но Словото заявява, че няма да бъдем изкушени повече, отколкото имаме способността да издържим. Ние можем да устоим и да победим лукавия враг!

Всяка душа трябва да спечели небето и да избегне ада. Всички ангели са готови да дойдат на помощ на изпитваните и изкушавани души. Той, Синът на безкрайния Бог, устоя на пробата и в изпитанието заради нас. Кръстът на Голгота се изправя живо пред всяка душа. Когато случаите на всички хора бъдат решени в съда и някои бъдат предадени на страдания заради презрението си към Бога и за незачитането на Неговата слава, изразено чрез непослушание, никой няма да има извинение – не е било задължително никой да загива. Всеки сам е можел да избере кой да бъде неговият господар – Христос или Сатана. В голямото изпитание всеки човек може да получи цялата помощ, която е получил и Христос (Писмо 116, 1899).

8 юли

Ангелите се намесват в моменти на изкушения

„... ще заповяда на ангелите Си за теб да те пазят във всичките ти пътища. На ръце ще те вдигат, да не би да удариш о камък крака си” (Псалм 91:11, 12).

Категорично е посочено, че Сатана действа в децата на непослушанието не само като има достъп до умовете им, но и като действа чрез тяхното съзнавано и неосъзнато влияние, за да подтиква и други към същото неподчинение. Ако злите ангели имат такава власт над хората в

тяхното непокорство спрямо Бога, колко по-голяма власт имат добрите ангели над онези, които се стараят да бъдат послушни. Когато възложим доверието си върху Исус Христос, послушанието изработва праведност, а Божиите ангели действат в сърцата ни, за да ни насочват към доброто (...)

В пустинята на изкушението дойдоха ангели и послужиха на Господа. Те бяха с Него през цялото време, докато беше изложен на нападенията на сатанинските оръдия. Тези нападения бяха по-жестоки от всичко, което човек би могъл да преживее. Всичко беше заложено на карта в полза на човешкото семейство. В тази борба Христос дори не използваше Свои собствени думи, но разчиташе на „Писано е”. В тази борба човешкото естество на Христос беше подложено на изпитание по начин, който никой от нас няма да преживее.

Князът на живота и Князът на мрака се срещнаха в страховита битка. Но Сатана не можа да спечели и най-малкото предимство в дума или действие. Това бяха истински изкушения – не преструвки. Христос „пострада като изкушен”. Небесни ангели присъстваха и държаха знамето вдигнато, за да не може Сатана да превиши своите граници и да пречупи човешкото естество на Божия Син. При последното изкушение дяволът представи пред Него възможността да спечели целия свят с цялата му слава, ако само би пожелал да се поклони пред този, който твърдеше, че е изпратен от Бога.

Божествеността проблесна през човешкото естество и Сатана и този път беше безапелационно отблъснат. „Махни се!” – каза Христос (...) Това беше достатъчно. Дяволът не можеше да продължава повече. Ангели дойдоха и послужиха на Спасителя. Никой човешки ум не може да схване колко сурова беше тази борба. Добруването на цялото човешко семейство и на самия Божия Син бяха заложени на карта. Едно съгласие от страна на Христос, една дума на отстъпка и Сатана щеше да претендира, че светът е негов. Но пред Христос се появи небесен ангел, защото борбата завърши. Човешката сила беше готова да се поддаде. Обаче цялото небе пееше песента на вечната победа (Писмо 116, 1899. Избрани вест. Кн. 1).

9 юли

Божията сила е на разположение, за да ни носи победа

„... Неговата Божествена сила ни е подарила всичко, което е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила” (2 Петрово 1:3).

Ние трябва да бъдем участници в познанието. Когато гледах картини, представящи идването на Сатана при Христос в пустинята на изкушението във вид на противно чудовище, аз си мислех колко малко познават Библията художниците! Преди падението си Сатана беше вторият след Христос, най-висшият ангел в небето. Колко глупаво е тогава да се предполага, че

той ще се приближи при Христос в пустинята в такъв вид, какъвто му е даден в илюстрацията „Играта на живота”. Някои са виждали тази картина. След като беше постил четиридесет дни и четиридесет нощи, Спасителят огладня. Точно тогава Сатана се появи пред Него. Дойде като красив небесен ангел с твърдението, че Бог му е възложил да обяви край на поста на Исус. „Ако си Божи Син – каза той, – заповядай тези камъни да станат хлябове”. Но в сатанинския намек за недоверие Христос разпозна врага, срещу чиято сила бе слязъл на земята да се съпротиви. Той нямаше да приеме предизвикателството, нито щеше да бъде засегнат от изкушението (...)

Христос се придържаше към всяко Божие слово и победи. Ако винаги когато сме изкушавани, заемаме подобна позиция, ако отказваме да си играем с изкушението или да спорим с врага, ще постигнем същата опитност. Ние сме победители, когато престанем да разискваме с дявола. Всеки от нас трябва да знае, че сме на бойното поле, че трябва да заемем твърда и правилна позиция пред Божиите очи и да я отстояваме. По този начин ще получаваме обещаната Божествена сила и ще придобиваме „всичко, което е необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила”.

Има нещо, което се нарича „участие в божественото естество”. Ще бъдем изкушавани по най-различни начини, но трябва да помним, че е осигурен начин, чрез който да можем да победим (...) Онези, които наистина вярват в Христос, са станали участници в Божественото естество и имат на разположение сила, която могат да получат при всяко изкушение. Те няма да преживеят поражение. В моменти на изпитание ще изискват обещанията и чрез тях ще избягнат разтлението, което е навлязло в света чрез похотта.

Знаем, че ще ни струва нещо да застанем на тази позиция пред света. И това наистина е така. Но какво е струвало нашето спасение на небесната Вселена? За да ни направи участници в Божественото естество, Небето даде Своето най-ценно съкровище. Божият Син остави Своята царска дреха и царска корона и дойде на нашата земя като малко дете (Ръкопис 9а, 1908).

10 юли

Всяко преодоляно изкушение е скъпоценна победа

„Блажен всеки, който се бои от Господа и ходи по Неговите пътища; защото ще ядеш плода от труда на ръцете си; блажен ще бъдеш и ще благоденстваш” (Псалм 128:1, 2).

Трябва да покажете на света своето решение да бъдете жители на рая. Нека от устните ви да не излизат лекомислени и непочтителни думи. Това, което казвате в света, ще има особени последици, ако съответства на онова, което говорите в църквата. Вашето отношение, вашите думи, вашият дух постоянно оставят впечатления върху хората, с които общувате (...)

На всяка душа Сатана предлага царствата на този свят в замяна на изпълнението на неговата воля. Това беше голямата примамка, която той представи на Христос в пустинята на

изкушението. Дяволът казва и на последователите на Христос: Ако следвате моите начини на действие, аз ще ви възнаградя с голямо богатство. Всеки християнин в определен момент е доведен до изпитанието, което ще разкрие всяко слабо място в характера. Ако изкушението бъде преодоляно, човек е спечелил скъпоценна победа (...) В последния дързък опит на Сатана да победи Христос Той го посрещна с думите: „Махни се Сатана, защото е писано: `На Господа, твоя Бог да се покланяш и само на Него да служиш.`” Дотук отговорите на Спасителя към Сатана бяха положителни. Сега Той заповядва на изкусителя да се махне и Сатана Го оставя – победен, когато се беше надявал да бъде победител (...)

Онези, които си купуват успех на ужасната цена да се покоряват на волята на Сатана, ще открият, че са сключили трудна сделка. Всичко в търговията на Лукавия струва много скъпо. Преимуществовата, които той представя, са ужасен, измамен мираж. Обещаните големи надежди, които издига, са осигурени с цената на загуба на добрите, святите и чистите неща. Нека Сатана винаги да бъде объркван с думите „Писано е” (...)

Говоря тези думи на всички, които обичат Бога и се боят от Него. Хората, готови да извършват делата на праведността, няма да бъдат измамени от примамките на врага. Божиите ангели са до вас, за да попречат на изкушенията, ако вие искате това. Действията Ви ще бъдат ръководени от възвишено чувство за правото. Ще можете да различавате правилното от погрешното, истината – възвишената истина – от лъжата. Онези, които ще влязат в небесното царство, ще бъдат хората, постигнали най-високия стандарт на морален дълг, които не са се опитвали да скриват истината или да мамят, които са издигали Бога и са защитавали Неговото Слово, които не са извращавали принципите, за да поддържат измамите на Сатана (Писмо 188, 1905).

11 юли

Исус има силата да спаси всяка душа

„...Изпитването на вашата вяра, което е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и слава, и почест, когато се яви Исус Христос” (1 Петрово 1:7).

Ние не сме запазвани чрез своя разум, думи или богатство. В тези неща не намираме никаква сигурност. Запазвани сме само със силата на Бога чрез спасителна вяра. Живеем във време, когато трябва чрез вяра да се съюзим с безкрайния Бог или в противен случай няма да можем да победим мощните сили на мрака, които се опитват да ни унищожат (...)

Изкушенията ще дойдат. Но когато Сатана простира своята адска сянка пред нас, трябва чрез вяра да се скрием в закрилата на Христос – в Този, Който не само ни е създал, но и ни е изкупил със собствената Си кръв. Ние сме високо цененото Негово наследство. Трябва да Му

сътрудничим в изработването на нашето спасение. Сред изпитанията и изкушенията Неговата ръка ни държи и подкрепя. (...)

Онези, които твърдо държат вярата си до края, ще излязат от пещта на изпитанията като чисто злато, пречистено седем пъти (...) Когато сте в затруднение, помнете, че вярата, изпитана в пещта на скръбта, е по-скъпоценна от златото, изпитано в огън (...)

Мислите ли, че след като е дал Своя скъпоценен живот, за да изкупи съществата, които е сътворил, Христос няма да им даде и достатъчно сила, за да ги направи способни да победят чрез кръвта на Агнето и чрез словото на тяхното свидетелство? Той може да спаси всеки човек. По времето на възнесението Си Той казва: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята”. На Този, Който застана начело на човечеството, се даде цялата сила за нашето изкупление. Почти шест седмици Безгрешният се бори със силите на мрака в пустинята на изкушението, побеждавайки не в *Своя* полза, но в *наша* полза, като по този начин даде възможност на всеки син и дъщеря на Адам да победят чрез заслугите на Неговата безгрешност (...)

Само онези, които живеят в святост през този живот, ще видят Царя в Неговата слава. Премахнете всяка лъжлива или празна дума и всяко лекомислие и чувственост. Не позволявайте на мислите за светски забавления да поглъщат ума ви. Заемете се с делото за спасяване на душата си. Ако я изгубите, за вас би било по-добре никога да не се бяхте раждали. Не бива да става това. Можете да използвате всеки миг от този даден ви от Бога живот за слава на Неговото име. Укрепете се, за да устоите на силите на мрака и да не бъдете победени от тях (Ръкопис 110, 1901. Проповеди и изказвания. Т. 2).

12 юли

Бдете срещу сатанинските изопачавания на Писанието

„Но избавлението на праведните е от Господа; Той им е крепост във време на беда. Господ ще им помогне и ще ги избави, ще ги избави от нечестивите и ще ги спаси, понеже са прибягнали при Него” (Псалм 37:39, 40).

Изкушенията в пустинята, които Христос издържа, бяха личен сблъсък с лукавия, автора на греха. Някога Сатана беше осеняващ херувим в небесните двореци, втория по сила след самия Бог–Син. Той се надигна против Бога и подбуди някои от ангелите да се присъединят към него в бунта му. Стана война в небесата и Сатана и последователите му бяха изгонени. Изхвърлен от небето, Сатана реши да изгради свое царство на тази земя и да привлече човешкия род на своя страна. Но Христос обеща, че ако хората бъдат победени от изкушението, Той, Божият Син, ще стане техен Гарант.

Христос дойде в нашия свят, за да застане там, където бе стоял Адам, и да устои на изкушенията, на които Адам не успя (...) След кръщението Си Той отиде в пустинята и там бе

изкушаван от врага. Пости четиридесет дни и четиридесет нощи. След това, когато беше огладнял, Сатана дойде при Него като вестител от небесните дворове и Го изкушаваше (...)

Врагът добре познаваше силата на Божието Слово. Знаеше, че това Слово беше давало хляб на израилтяните в пътуванията им през пустинята и че то можеше сега да задоволи нуждите на Христос. Но не това беше Божието намерение. Той възнамеряваше да се отнася към Христос, както се отнася към хората. Христос не биваше да използва свръхестествена сила в Своя собствена полза, защото, ако би направил това, Сатана щеше да каже, че Неговото изпитание не е било честно поради използването на чудотворна сила. А също и че не може да изисква хората да спазват всички Негови заповеди, ако пазенето им би унищожило живот (...)

Лукавият искаше Христос да се провини в греха на дързостта, че ненужно излагайки на живота Си на риск. Той не повтори целия цитат, но пропусна думите „във всичките ти пътища,” т.е. по пътя на дълга. Ако Христос беше злоупотребил с Божията милост като рискува живота Си, за да даде на Сатана доказателство за това че е Месия, Той нямаше да върви в пътя на дълга.

Всички трябва да се запознаят с Божието Слово, защото Сатана го изкривява и цитира погрешно. Хората следват неговия пример, като представят части от Писанието на такива, които искат да ходят по лъжливи пътеки, а пропускат онова, което ще провали техните планове (Ръкопис 153, 1899).

13 юли

Исус ни дава силата да станем Божии чеда

„А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии чеда” (Йоан 1:12).

Ние сме притежание на Господа. За нашия откуп Христос е платил цена, която по никакъв начин не може да бъде пресметната. Той даде Себе Си като жива жертва на Бога. Той понесе греховете на престъпника, за да може Бог да оправдае покаяващия се и вярващ грешник и все пак да бъде справедлив. В пустинята Той победи всяко изкушение, свързано с апетита. Пости четиридесет дни и в изтощението Му Сатана Го нападна. Той обаче му отговори не със Свои думи, защото, ако беше направил това, Сатана бе готов да влезе в спор. (...) Беше представен изкушаващият намек „Ако Си Божи Син, накарай тези камъни да станат хлябове”. Но това „ако” не беше прието и така нямаше основание за спор (...)

В Своето човешко естество Исус даде доказателство, че при всяко изкушение, с което Сатана напада хората, за тях има помощ в Бога, ако се хванат за Неговата сила и се примирят с Него чрез послушание (...)

Цялото небе наблюдаваше действията на врага срещу Христос, когато Той изкушаван заради падналия човешки род. И цялото небе наблюдава усилията на всяка отделна душа при

всяко изкушение, което ще я връхлети. Ако човекът устои, ако не се поддаде в никой момент, Сатана не може да го победи. В небесните книги срещу твоето име Бог ще запише: „На този ден Сатана се опита да впримчи един от Моите изкупени, но той погледна към Мен и Аз му изпратих ангели, които да отблъснат мощния враг (...)”.

А какво ще отговорят онези, които са обърнали гръб на светлината и знанието и са живели безгрижен, егоистичен живот? Количеството на доказателствата, които са им били представени, получените от тях таланти и печалбата, която са донесли на Господаря – тези неща ще определят тяхната съдба за вечността.

Онези, които са имали привилегии, възможности и изобилие от светлина, ще бъдат съпоставени с онези, чиито религиозни предимства са били ограничени, но които са полагали старателни, постоянни усилия да получат вечния живот. За такива души Господ пее радостна песен (Ръкопис 49, 1897).

14 юли

Винаги можем да разчитаме на „Така казва Господ”

„Ако си Божи Син, заповядай на тези камъни да станат хлябове (...) Ако си Божи Син, хвърли се долу” (Лука 4:3-9).

В пустинята на изкушението богатствата на света бяха подкупът, предложен на нашия Господ. Сатана не дойде при Него с изкушенията си, докато човешкото естество не се изтощи и не изяви нуждите си (...)

Човешкото естество на Христос щеше да се отдръпне от това, което Го очакваше в пустинята. Но Той бе дошъл на света, за да може чрез приближаването до човека да изтръгне от ръцете на узурпатора избрания народ на Господа (...)

Личната борба между Принца на живота и принца на мрака бе започнала. Сатана се опитваше да победи Христос в Неговата физическа слабост. Опитваше се да накара Христос да приеме съмнението и да действа въз основа на него, като по този начин покаже, че подхранва съмнения. Ако Божият Син се бе подчинил на предложението на врага, „негово сатанинско величество” щеше пак да каже: „Покажи ми знамение, за да повярвам, че си Божият Син”. Но Христос не трябваше да прави това. Ако би извършил чудо в Своя полза, Той щеше да покаже, че се съмнява в Бога. Знамението, което е по-велико от всички чудеса – твърдото осляняне на „Така казва Господ” – е знамение, което не можеше да бъде оборено (...)

Колко ловко подходи Сатана към Ева в Едем! „Наистина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?” Неговият начин на говорене показваше прикрито презрение към Божиите думи. В думите му имаше фино замаскирано отрицание, отхвърляне, съмнение в Божията правдивост. Той се опитваше да внуши в ума ѝ мисълта, че Бог няма да направи това, което е

казал, че забраняването на такъв красив плод е в противоречие с Неговата любов и разбиране спрямо тях.

Сега той се опитваше да вдъхне у Христос своите собствени чувства. „Ако си Божи Син.” По този начин се стремеше да всади у Него собствените си съмнения (...) Би ли се отнесъл Бог по този начин към Своя Син? (...)

Има хора, у които изкушенията предизвикват недоверие в Бога и съмнение в Неговата любов (...) Те стават предатели, бунтовници срещу Бога и приемат изкушенията на този, когото са избрали за свой водач. Стават средство на Сатана, канал, през който той предава и на други умове и безверието, което е всадил в тях (Писмо 3, 1897).

15 юли

Ревностната, настойчива молитва ще донесе Божествена помощ

„Подвизавайте се да влезете през тясната врата; защото ви казвам, мнозина ще се стремят да влязат и няма да могат” (Лука 13:24).

Христос устоя на разнообразните изкушения на Сатана заради нас и чрез Своето име даде възможност и ние от своя страна да го победим. Когато сме обременени, когато сме притиснати от изкушенията, когато чувствата и желанията на естественото сърце се борят за надмощие, трябва да отправим ревностна, настойчива молитва към нашия Небесен Баща в името на Христос. Това ще ни донесе помощта на Спасителя, та чрез Неговото всесилно и въздействащо име да спечелим победата и да прогоним Сатана от себе си. Но не бива да се успокояваме, че сме в безопасност, докато от своя страна полагаме само слаби усилия (...)

Опасността за нас идва не от противопоставянето на света, но от податливостта на нашето естество към приятелство със света и поради склонността ни да подражаваме на хората, които не обичат Бога, нито Неговата истина. Загубата на земни неща заради истината, понасянето на големи неудобства заради принципа на верността не ни поставя в опасност да изгубим вярата и надеждата си. Но сме в реална опасност да понесем загуба поради възможността да бъдем измамени и победени от сатанинските изкушения. Изпитанията ще действат за наше добро, ако ги приемаме и понасяме без роптание. Те ще ни отделят от любовта към света и ще ни водят към по-пълно доверие в Бога.

Само в Бога можем да намерим помощ. Не бива да се ласкаем, че имаме някаква собствена сила или мъдрост, защото силата ни е слабост и преценката ни – безумие. Христос победи врага заради нас, защото жалеше нашата слабост и знаеше, че ще бъдем победени и ще загинем, ако не дойде да ни помогне (...)

Заслугите на Христос издигат и облагородяват човечеството. Единствено чрез името и благодатта Му е възможно да превъзмогнем падението, причинено от греха, а чрез

възвишеното Му Божествено естество можем да бъдем свързани с Безкрайния. Опасно е да мислим, че с някакво малко или обикновено усилие ще можем да спечелим вечната награда. Нека да имаме предвид колко много струваше на Спасителя да води заради нас борбата с лукавия и злобен враг. Сатана знаеше, че всичко зависи от успеха или провала му в опита да победи Христос с разнообразните си изкушения. Знаеше, че планът на спасението ще бъде проведен до своето изпълнение и че собственото му унищожение ще бъде сигурно, ако Христос устои на изпитанието, в което Адам се провали (Ръкопис 65, 1894. Ривю енд Херълд, 5 февруари, 1895).

16 юли

Победа, спечелена в името на Исус

„На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах със Своя Отец на Неговия престол” (Откровение 3:21).

Изкушенията на Сатана бяха много успешни в опорочаването на човешката природа, защото хората не можеха да устоят на мощното му влияние. Но като наш Представител Христос преживя жестока борба, като се осланяше напълно на Божията сила, за да може да бъде съвършен пример за нас (...)

Той пострада заради нас повече, отколкото можем да си представим. В Негово име трябва да приветстваме изпитанията и страданията, за да можем да победим така, както Той победи, и да бъдем издигнати до трона на нашия Бог. Нека имаме предвид живота и страданията на нашия скъпоценен Спасител и да помним, че ако не желаем да понасяме изпитания, трудности и борби, ако не желаем да бъдем съучастници в Неговите страдания, ще бъдем намерени за недостойни.

Трябва да спечелим напълно всичко в борбата с нашия мощен враг и нито за миг да не си позволяваме да се поддаваме на изкушенията му. Знаем, че със собствени сили не е възможно да успеем. Но знаем, че когато се смири и взе на Себе Си нашето естество, Христос се запозна с нашите нужди и самият Той понесе най-тежките изкушения, които хората ще трябва да понесат. Победи врага, като устоя на неговите внушения, за да можем ние да научим как да бъдем победители (...)

Христос е нашият образец, съвършеният и свят пример, който ни е даден да следваме. Никога не можем да бъдем еднакви с образца, но можем да Му подражаваме и да бъдем подобни на Него, доколкото са способностите ни (...) Когато предадем всичко, което имаме и което сме, на Бога, при сблъсъка си със Сатана трябва да помним, че в колкото мъчителни и опасни обстоятелства да сме оставени, ще победим в името и силата на Победителя. Когато зависим от Христос по този начин, всеки ангел ще бъде упълномощен да ни дойде на помощ и

няма да бъдем оставени да понесем поражение. Но не бива да очакваме да спечелим победата без страдание, защото Исус също пострада, когато побеждаваше вместо нас (...)

Християнският живот е битка, постоянна борба, боен поход. И всяко покоряване на Христос, всяко себеотрицание в Негово име, всяко истински понесено изпитание, всяка спечелена победа над изкушението са една стъпка в марша към славата на последната победа (Ръкопис 65, 1894. Ривю енд Херълд, 5 февруари, 1895).

17 юли

Христос е винаги с нас

„...не гледаме на видимите, а на невидимите неща; защото видимите са временни, а невидимите – вечни” (2 Коринтяни 4:18).

Четиридесет дни и нощи Той [Христос] пости в пустинята на изкушението и там Сатана дойде при Него с голяма сила, като се надяваше да Го победи в изтощението Му. Изкушенията, стоварени тогава върху Христос, бяха във всички случаи по-големи, отколкото онези на Адам. Но Изкупителят не се отклони нито на косъм от верността Си към Бога (...)

Макар да изглежда, че сте сами, все пак вие не сте, защото Христос е с вас. Вие сте в Неговото благословено присъствие. Имате и думите от пророците и апостолите, които звучат през вековете, за да ви насърчават към твърдост. Много от тези святи хора изгубиха живота си заради своята вяност към Бога. Ако пострадате заради истината, помнете, че не сте направили нещо повече от другите преди вас. Какви изпитания и нещастия е преживял ап. Павел и все пак той казва: „...нашата бързо отминаваща лека скръб произвежда все повече и повече вечна тежина на слава за нас”.

Когато се появят трудности (а те ще дойдат!), помнете, че Исус е до вас – постоянна помощ в моменти на нужда. Смелото посрещане на изпитанието е част от християнското воюване, което вълнува цялото небе. Христос знае с какви изкушения ще се сблъскате. Знае, че когато човек приеме истината, ще трябва да носи кръст и е готов да му даде нужната помощ.

Нека от живота ви да се излъчва светлината на истината. Питате: „Как да направя това?” Ако преди приемането на истината сте били нетърпеливи и капризни, нека сега животът ви да показва на хората около вас, че истината е имала осветяващо влияние върху сърцето и характера ви и че вместо нетърпеливи и капризни, сега сте весели и не роптаете. По този начин разкривате Христос на света (...)

В момента, когато произнасяте молитва за помощ, може да не усетите цялата радост и благословение, които бихте искали да почувствате. Но ако вярвате, че Христос ще чуе и ще ви отговори, мирът на Христос ще дойде (Ръкопис 8, 1885).

18 юли

Спасението е на разположение на всеки човек

„Затова, братя, постарайте се още повече да затвърждавате вашето призвание и избиране; защото, като вършите тези добродетели, никога няма да отпаднете” (2 Петрово 1:10).

Тук е увереността за нашия живот [2 Петрово 1:10]. Тук имаме изложени насоките за това как да постигнем живота, който е съизмерим с живота на Бога (...) Мнозина изповядват религията на Исус Христос, но не я живеят. Какво струва тогава тяхното изповедание? Те могат със същата увереност да напишат името си на пясъка – но колко дълго ще изтрае?

Религията на Исус Христос ни прави по-добри хора (...) Господ дойде в нашия свят, за да поправи деформирания човешки характер. Грехът го е направил уродлив. Бог желае ние да бъдем Негови синове и дъщери и във времето на изпитанието ни тук иска да придобием всички онези привлекателни качества, които Той е предвидял. „Понеже Неговата Божествена сила ни е подарила всичко”, не сме лишени от нищо, което ни носи живот и благочестие чрез познаването на Бога. Неговото обещание се състои в това, че ние ще бъдем участници в Божественото естество. Това означава всичко за нас.

Какви победи бихме спечелили в този живот, ако Христос не беше побеждавал стъпка по стъпка заради нас? В пустинята врагът Го посрещна с трите големи и най-важни изкушения, които ни нападат (...) Самият Христос бе изработил плана за това, че в човешкото Си естество ще трябва да понесе всяко изкушение, с което са атакувани хората.

Той не биваше да извършва чудо, за да избегне страданието, но да устои (...) Ако Адам бе разчитал на Божиите думи, вместо на думите на един непознат, нямаше да престъпи закона на Йехова. Всеки от нас ще бъде подложен на изкушение така, както бе подложен Исус Христос. И на какво можем да се надяваме? Възможно е да бъдем мъчително притискани от изкушенията, но можем да победим, защото Христос е осигурил морална сила на наше разположение.

Всичко, което има връзка с благочестието и всичко, което има връзка със спасението на човешката душа, ще бъде поставено на разположение на всеки човек по лицето на земята. Никой няма основание да се спъва и да се проваля (...) (Ръкопис 49, 1894).

19 юли

Всички могат да станат победители чрез Христос

„Може ли етиопец да промени кожата си или леопард – пъстротата си? Тогава можете да правите добро вие, които сте се научили да правите зло” (Еремия 13:23).

Знаем, че невъздържанието е навсякъде в нашия свят. Не е грях да ядем и да пием, за да поддържаме тялото си и да вършим това, което е за наше духовно добро. Но когато изгубим вечността от погледа си и прекалим с тези неща, тогава те се превръщат в грях. Навсякъде виждаме такива престъпления и такива грехове. Не е ли време самите ние да започнем да се замисляме?

Когато Бог казва „Не прави това”, какъв е резултатът? В много случаи вместо послушание към гласа на предупреждението, хората служат на изкушителя. И тогава вместо всички привлекателни неща, които Сатана им е представял, те получават беди и нещастия (...)

Когато Христос дойде в нашия свят като Бебе, ангелите запяха: „Слава на Бога във висините, а на земята мир, между човеците – благоволение” (...) Заедно с цялата своя синагога (защото твърди, че е религиозен!) Сатана реши, че Христос не трябва да изпълни замислите на Небето. След кръщението Си Божият Син се преклони пред Своя Отец на йорданския бряг. Небето никога преди не бе чувало такава молитва, каквато излезе от Неговите устни (...) Божията слава под формата на гълъб от лъскаво злато застана върху Него и от безкрайната Святост се чува думите: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение”. Човешкият род е обгърнат от човешката ръка на Христос, докато с божествената Си ръка Той се държи за трона на Безкрайния. Молитвата Му раздра тъмнината и стигна там, където е Бог. За всеки от нас това означава, че небето е отворено пред нас. Означава, че портите са отключени, че славата е предадена на Божия Син и на всички, които вярват в Неговото име (...)

Воден от Божия Дух, Христос влезе в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола (...) В края Сатана напусна бойното поле като победен враг. Спасителят устоя в изпитанието и стана Победител (...)

Какво направи Той за човешкото семейство? Издигна ни по скалата на моралната стойност и ние можем да станем победители чрез Този, който е Вседостатъчен. В Христос има надежда и за най-безнадеждните (...) Какво сърце, изпълнено с любов и съчувствие! (...) Когато Бог даде Своя Син, Той даде в Негово лице цялото небе. Повече от това не може да се даде (Ръкопис 27, 1893. Въздържание).

20 юли

В Христос можем да имаме съвършено човешко естество

„Пребъдвайте в Мен и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мен” (Йоан 15:4).

Сатана искаше да промени Божието управление, да постави свой собствен печат върху Закона на Божието царство. И тук започна борбата срещу Христос, която силно се разрасна. С

подмолните си действия, известни само на Бога, Луцифер се превърна в измамник, който стана баща на лъжата.

Сега, в пустинята, Сатана се среща с Него при различни обстоятелства. Обкръжаващата Го слава вече не се виждаше. Божият Син се бе смирил и бе взел върху Себе си нашето естество (...) През каква душевна агония премина Христос! През каква мъка! Какво мъчение за ума! Той бе изправен лице в лице не с противно чудовище, както го рисуват – с криле на прилеп и с раздвоени копита, – но с красив и светъл ангел, очевидно току-що излязъл от Божието присъствие (...)

Невъзможно е да схванем дълбочината и силата на тези изкушения. Изпитанието на нашия Господ в пустинята показва, че Той можеше да се поддаде на тези изкушения, иначе битката би била само фарс. Но Той не се поддаде на увещанията на врага, като по този начин доказа, че човешкото естество, обединено чрез вяра с Божественото естество, може да бъде силно и да устоява на изкушенията на злото.

Съвършеното човешко естество на Христос е същото, каквото можем да имаме и ние чрез връзката си с Христос. Като Бог, Христос не можеше да бъде изкушен. Но когато взе човешкото естество Божият Син можеше да бъде изкушен. Той дори взе не естеството на ангелите, а човешкото – напълно еднакво с нашето (...)

Тук изпитанието на Христос беше далеч по-голямо от това на Адам и Ева (Ръкопис 57, 1890. Ръкописи. Т. 16).

21 юли

Всички са призовани да бъдат Божии чеда

„Възлюбени, сега сме Божии чеда и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим, какъвто е” (1 Йоаново 3:2).

[Цитирано 1 Йоаново 3:1-3.] Тук Йоан получава видение за неизмеримата любов на един безкраен Бог. Йоан не може да намери думи да я опише и призовава света да я види. В Стария Завет имаше образи и символи, които предсказваха Христос. Хората, които бяха с Христос по време на Неговото служение, записаха делата Му в Новия Завет. Три и половина години учениците се учеха лично от Христос – най-великия Учител, Когото светът някога е познавал (...) Какво Го доведе на нашата земя? Адам и Ева бяха претъпили Божия закон в Едем (...)

Преди да дойде в нашия свят, Христос виждаше, че Сатана упражнява своята сила над човешкото семейство. Поради греха на Адам той изискваше цялото човечество. Посочваше към бедствията и болестите им и ги приписваше на Бога. Казваше, че Той няма да се смили над тях и те могат да приемат сатанинското управление. Исус се беше включил в спасението на

човешкия род с даването на Собствения Си живот. Той остави царската Си мантия и царската Си корона, за да може да облече божествеността в човешко естество (...)

Тъй като Божият закон беше нарушен, преобладаваше мнението, че за хората е невъзможно да го спазват (...) Той дойде в нашия свят, за да издигне човечеството до мярката на Божиите морални ценности. Победи там, където Адам бе пропаднал. Устоя на изкушенията на Сатана и излезе Победител.

Дойде в нашия незначителен свят и го почете, като взе на Себе Си човешко естество. Почете човечеството пред погледа на всички разумни създания (Ръкопис 16, 1893).

22 юли

Нашето влияние е сила за добро или за зло

„Разумните ще сияят със светлината на простора, както и онези, които обръщат мнозина в правда – като звездите до вечни векове” (Даниил 12:3).

Истинските християни ще имат опитност като тази на Христос в пустинята на изкушението, особено онези, които се занимават със спасяването на души от капаните на Сатана. Те ще се сблъскват с атаките на врага на всяка праведност. И както Христос победи, така могат и те да победят чрез Неговата благодат. Християните не трябва да мислят, че са изоставени от Бога, затова, че са подложени на мъчителни изкушения. Ако останат непоколебими пред изкушенията, Сатана ще ги остави и ангели ще им служат така, както послужиха на Исус. Няма утеха, равностойна на тази, на която се наслаждават християните, когато изкушената душа е страдала търпеливо и Сатана е бил победен. Те са свидетелствали за Исус, като напълно са се облегли на Божието Слово Така са устояли на всяка атака на Сатана, докато са го отблъснали и са спечелили победата.

Нека в никакъв случай да не подценяваме хората поради това, че са ужасно изкушавани и вълните сякаш ги заливат. Трябва да помним, че Исус беше мъчително изкушаван във всичко – така както ние, – за да може да помага на всички, които ще бъдат изкушавани (...)

Всички имаме лично влияние. Думите и действията ни оставят неизличими впечатления. Наш дълг е да живеем не за себе си, но за доброто на другите; да бъдем контролирани не от чувствата, но от принципа. Трябва да помним, че нашето влияние е сила или за добро, или за зло. Ние сме или светлина, която съживява, или ураган, който разрушава (...)

Божият закон изисква да се обичаме един друг, както обичаме себе си. Тогава всяка сила и действие на ума трябва да бъдат използвани за тази цел – да правим възможно най-много добро (...) Колко угодно е за Дарителя, когато ние държим царските дарове за душата по такъв начин, че да говорят със сила на другите! Те са свързващата брънка между Бога и хората и

разкриват Духа на Христос и небесните качества. Силата на светостта, която се вижда без самохвалство, говори много по-красноречиво, отколкото и най-умело изнесената проповед. Тя говори за Бога и разкрива на мъжете и жените техния дълго много по-мощно, отколкото думите. (Писмо 39, 1887. Ръкописи. Т. 20)

23 юли

Трябва да живеем с всяко Божие слово

„Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение” (Матей 3:17).

Когато Христос коленичи на бреговете на Йордан след кръщението Си, се появи ярка светлина, която слезе във вид на гълъб от лъскаво злато и Го освети. От небето се чу глас, който казваше: “Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение”. Препрочитаме тези думи, но не схващаме напълно тяхното значение. Сякаш не разбираме стойността им. Те ни казват, че сме приети във Възлюбения. Със Своята човешка ръка Христос обгръща падналия род, а с Божествената се държи за трона на Всемогъщия, като по този начин обединява земята с небето и падналите, ограничени човешки същества – с Безкрайния Бог. И Земята, която беше откъсната от Небето, е отново съединена с Него. Човешкият род, който е паднал в грях, получава отново Божието благоволение.

Ако бяха живели с всяко слово, което излизаше от Божиите уста, Адам и Ева никога нямаше да паднат в грях, никога нямаше да изгубят правото да ядат от дървото на живота. Хората, които сега живеят с всяка дума, която излиза от Божиите уста, ще бъдат върнати обратно в едемския им дом (...)

За отчаяните има щастие, надежда и мир. Не можем да си позволим да посвещаваме дадените ни от Бога способности само на обикновените неща от този свят. Необходимо е да имаме вяра, която ще се държи за обещанието, представено в Евангелието (...)

В Исус виждам несравнимо обаяние. Никога не говоря за изпитание, което да не мога да понеса, или за саможертва, която да не мога да направя. Виждам Един, Който е умрял заради мен, и Той не го е направил напразно. Ще поставя себе си в правилни отношения с Бога и ще приема правилното влияние свише. Аз не се интересувам от това, което светът ще каже за мен, но интересът ми е насочен към това: Господи, как да ти бъда угодна? Как да извърша мисията си в този свят?

Ако искаме да сме победители в края, трябва да се сражаваме в битки. Тогава ще открием, че плътта воюва срещу Духа и Духът срещу плътта. Ние решаваме кое ще тържествува (Ръкопис 16, 1886. Проповеди и изказвания. Т. 2).

24 юли

Исус е нашият пример как да победим Сатана

„Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело” (2 Тимотей 3:16, 17).

Големите основни изкушения, с които ще бъдем нападани, бяха посрещнати и победени от Христос в пустинята. Неговата победа над апетита, над дързостта и света показва как и ние можем да постигнем успех. Сатана е погубил милиони, като е изкушавал апетита им и ги е водил към отдаване на греховете на дързостта. Мнозина са, които изповядват, че са последователи на Христос и че чрез вяра са в битка срещу всяко зло в своето естество. Те обаче, без да се замислят, се впускат в обстоятелства на изкушения, които биха изисквали чудо, за да излязат от тях неопетнени. Размишлението и молитвата биха ги запазили и биха ги довели до избягване на опасните места, в които са поставяли себе си и които дават на Сатана предимство над тях.

Обещанията на Бога не са дадени, за да ги изискваме безразсъдно и за да ни пазят, докато ние сами се втурваме необмислено в опасности, нарушавайки законите на природата или пренебрегвайки благоразумието и разсъдъка, които Бог ни е дал. Това не би било истинска вяра, а дързост. Светските тронове и царства и тяхната слава бяха представени пред Христос. Никога няма да се сблъскаме с толкова силни изкушения, както тези, които нападнаха Него.

Но Сатана идва при нас със светските почести, с богатствата и удоволствията на живота. Тези изкушения се променят, за да съответстват на хората от всяка класа и положение, като ги изкушават да се отдалечават от Бога, да служат на себе си повече, отколкото на своя Творец. „Ще ти дам всичко това”, ни казва Сатана. „Ще ти дам всички тези пари, земя, власт, почести и тези богатства.” И ние сме омаяни, измамни и коварно подведени към собственото си унищожение. Отдадем ли се на материализма в сърцето и живота си, Сатана е удовлетворен.

Спасителят победи лукавия враг и ни показа как и ние можем да победим. Остави ни пример как да отблъскваме Сатана с Писанието. Той можеше да се възползва от Своята Божествена сила, можеше и да използва собствени думи, но тогава Неговият пример нямаше да бъде полезен за нас. Христос използва само Писанието. Колко важно е да се изследва и да се следва Божието Слово, за да може при спешен случай да бъдем “съвършено подготвен[и] за всяко добро дело” и специално въоръжени, за да посрещнем лукавия враг (Писмо 1а, 1872).

25 юли

Спасителят беше изкушен точно като нас

„...нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мен! Да! Нека се примири с Мен”
(Исая 27:5).

Опитайте се да си представите, че сте на мястото на Христос в пустинята. Не се чува човешки глас, но сте заобиколени с демони, измамно представящи се за небесни ангели, които обличат в най-привлекателни форми сатанинските лукави намеци срещу Бога. Извърганията им са най-измамни и изобретателни, за да подкопаят увереността ви в Бога и да унищожат вашето доверие. Държат ума ви в постоянно напрежение, за да ви подмамят към спор, като че ли четат мислите ви, които не изказвате гласно – точно както се случва с Ева.

Сатана не можа да изтръгне от Христос и една дума, за да Го подведе. Думите „Писано е” бяха изговаряни всеки път, когато Той бе изпитван. От устните на Христос излизаха само цитати от Божието Слово, което Той самият бе вдъхновил древните мъже да напишат (...)

Като Бог Той не можеше да бъде изкушен, но като човек можеше, и то силно, можеше и да се поддаде на изкушението. Неговото човешко естество трябваше да премине през същата и проба, през която минаха Адам и Ева. Човешкото Му естество беше сътворено. То дори не притежаваше ангелските сили. Беше човешко – еднакво с нашето. Той успя в изпита, на който Адам се провали. Така успя да изкупи позорното падение и грях на Адам.

Исус притежаваше човешко тяло и човешки ум. Беше кост от нашата кост и плът от нашата плът (...) Беше подвластен на разочарованията и изпитанията в Своя собствен дом, сред Своите братя. Не бе заобиколен както в небесните дворове с чисти и прекрасни същества. Бе заливан от трудности. Той дойде в нашия свят, за да съхрани един чист, безгрешен характер и да опровергае лъжата на Сатана, че за хората не е възможно да живеят според Божия закон (...)

Чрез участието си в божественото естество ние можем да стоим чисти, святи и неосквернени пред Бога. Божественото естество не стана човешко, а човешкото естество не стана Божествено чрез сливането на двете естества. Освен това Христос не притежаваше днешното грешно, покварено и вероломно естество, което ние притежаваме, защото в такъв случай нямаше да бъде съвършената жертва (Ръкопис 94, 1893. Ръкописи. Т. 6).

26 юли

В края ще видим Царя в Неговата красота

“На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е [сред] Божия рай”
(Откровение 2:7).

Ако почувствате желание да спорите с някого, просто излезте някъде и говорете за любовта на Христос към душите, които имат нужда от свидетелство в защита на истината. Говорете за красотата на Христос и злият дух, който е бил в сърцето ви, ще ви напусне. Това, от

което се нуждаем, е опитности в побеждаването на врага и в придържането към Всемогъщия. Не можем да си позволим да изгубим вечния живот!

Трябва да ви кажа, че е необходимо да търсим, да се молим и да работим за небето. Не можем да се възнесем към него с непроменените черти на характера си (...)

Не губете време в спорове с онези, които повдигат възражения, защото врагът ще им внушава достатъчно неща, за да отнемат от времето ви да ги оборвате. Силата ви е в това да държите на утвърждаването. В пустинята Христос не влезе в спор със Сатана. Ако Христос беше направил това, щеше да даде на врага решително предимство (...)

Затова ако днес хората повдигат пред вас възражения спрямо истината и се опитват да нарушат покоя ви, не се ядосвайте. Дръжте пътеката на утвърждаването. Утвърждавайте истината „Така казва Господ” и позволете да ви кажа: врагът скоро ще почувства желание да излезе от присъствието ви (...)

Нека отхвърлим битката, в която Лукавият се опитва да ни въвлече. Нека започнем да работим сериозно, за да преодоляваме наследените и придобити склонности към зло. Нека молим Бога да отнеме порочното предразположение към търсене на грешки и на негово място да ни даде живота и любовта на Христос (...)

Нужно е да спечелим небето и Христос иска да успеем. Той е умрял, за да можем да го имаме. Всяка душа, спасена в Божието царство, ще отдава слава на Него, а не на човек. Христос ще отвори за нас златните врати. Той ще ни покани да влезем (...)

Необходимо е да влезем в небето още тук, долу, в противен случай никога няма да влезем. Още на тази на тази земя трябва да започнем да живеем живота на Христос и тогава тя ще стане за нас небе, а също и за тези около вас. И в края ще видите Царя в Неговата красота. Ще усещате безкрайното Му обаяние и, докосвайки златната арфа, ще изпълвате небето със звучни мелодии и песни за Агнеца (Ръкопис 97, 1906).

27 юли

Чрез Божията помощ можем да бъдем победители над Сатана

„Но да благодарим на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос” (1 Коринтяни 15:57).

С цената на безценен откуп сме поставени в най-изгодна позиция, за да можем да бъдем освободени от робството на греха, причинено от падението на Адам. Никога няма да можем да разберем стойността на човешката душа, докато не осъзнаем великата жертва, направена на Голгота за изкуплението на душата. Грехът на Адам в Едем хвърли човешкия род в безнадеждно страдание. Но в плана на спасението е осигурен път за освобождение на всички,

които се съобразят с изискванията. Чрез жертвата на Божия Син ни е дадена втора възможност. Трябва да водим битка, но можем да бъдем победители чрез заслугите на Христовата кръв.

Бог видя, че за нас е невъзможно да победим със собствени сили. След грехопадението хората стават все по-слаби с всяко следващо поколение. Без помощта на Христос не можем да се противопоставяме на злото на невъздържанието. Колко благодарни трябва да сме, че имаме един Спасител и че Той се е съгласил да свали царската мантия, да остави царския си трон и да облече своята божественост с човешко естество – да стане „Човек на скърби и навикнал на печал” (...)

След Своето кръщение Божият Син бе отведен от Духа в пустинята и бе изкушаван от дявола. Той започна делото на изкуплението точно там, откъдето беше започнало унищожението, и бъдещото благоденствие на света зависеше от тази битка, водена от Княза на живота в пустинята. Да благодарим на Бога, че Той излезе Победител, като премина същото изкушение, в което Адам се провали, и изкупи позорното падение на Адам. Сатана напусна бойното поле като победен враг. Тази победа ни дава увереност, че чрез Божествената помощ ние може да излезем победители в битката с врага заради себе си и в наша собствена полза (...)

Сатана смяташе, че цялата власт на тази паднала в грях планета е негова. Но когато Христос дойде видя в Негово лице Един, Който можеше да устои на изкушенията му. Думите на Христос са: „Идва князът на този свят и той няма нищо в Мен.” Цялото небе наблюдаваше резултата от борбата между Христос и Сатана. Сега въпросът е ще се възползваме ли от ситуацията и ще излезем ли повече от победители чрез Този, Който ни обича? (Ръкопис 26, 1887).

28 юли

Готови ли сме за завръщането на Христос?

„Той беше в света и светът чрез Него бе създаден, но светът не Го позна” (Йоан 1:10).

Въпросът, който всеки от нас трябва да разреши, е: Готов ли съм за идването на Човешкия Син? Ако сте приели своя Спасител с жива вяра, ако сте се покаяли за греховете си, вие сте приети от Бога и ще Го посрещнете в мир.

Нека да обърнем внимание на стъпките, които Човешкият Син трябваше да извърви, за да изпълни плана на спасението. Той слезе от царския трон, свали царската Си одежда, облече Божествеността Си в човешко естество и дойде в този свят. Точно тук щеше да бъде бойното поле, където Христос и Сатана – князът на този свят – щяха да се срещнат. Въпросът за разрешаване бе: как Бог може да бъде справедлив и верен на Своя закон и все пак да оправдае грешника. Това можеше да бъде постигнато единствено чрез жертвата на Божия Син (...)

За небесните ангели беше трудно да скъсат с привързаността си към Сатана. Той зае позицията, че Божият закон е противен на небесните разумни същества. Войната между Христос и дявола започнала в небето, продължава и до днес на земята. Борбата е наблюдавана не само от небесните разумни същества, но и от всички светове, които Бог е създал. Издигнала се е сила, която твърди, че има право да променя „времена и закони” – това е човекът на греха. Но има ли той такава власт. Не, защото Божият закон е записан на каменни плочи, издълбани с Неговия собствен пръст и поставени в Божия храм в небесата. Този велик морален стандарт ще бъде критерият, според който ще бъдат съдени всички същества по лицето на земята – както живите, така и мъртвите.

Спасителят на света победи и спечели победата във всяко отношение (Ръкопис 11, 1886).

29 юли

По-добре да страдаме, отколкото да се поддадем на изкушението

„И те смири (...) за да те научи, че човек не живее само с хляб, но че човек живее с всяко слово, което излиза от Господните уста” (Второзаконие 8:3).

Дуелът между Христос и Сатана се водеше в пустинята, като очевидно Божият Син нямаше приятел, който да Му помага. Сатана е хитър. Лъжата е неговата стока в търговията. С цялата сила, която притежаваше, той се опита да победи човешкото естество на Христос (...)

Сатана бе омаял първия Адам с извъртанятия си, точно както омайва хората днес, като ги подвежда да вярват в лъжи. Адам не потърси Божествената сила, за да помогне на човешкото Си естество. Повярва на думите на Лукавия. Но вторият Адам нямаше да стане роб на врага.

Адам имаше предимство пред Христос в това, че когато беше нападнат от изкушителя, върху него не въздействаше нито едно от влиянията на греха. Той стоеше в силата на съвършеното здраве, като притежаваше пълната сила на ума и на тялото. Беше заобиколен от великолепието на Едем и всеки ден общуваше с небесните същества. Не беше така с Исус, когато навлезе в пустинята, за да се справи със Сатана.

Срещу Него бе използвано всяко средство, което врагът можеше да предложи. Точно когато Христос беше изтощен след дългия Си четиридесетдневен пост, най-умният от падналите ангели използва най-обаятелните думи, с които разполагаше, в усилието си да принуди разума на Христос да се подчини на неговия ум (...) „Ако си Божи Син – каза той, – покажи силата Си, като се освободиш от този настойчив глад.” „Заповядай тези камъни да станат хлябове.”

Когато Христос каза на Сатана: „Човек не живее само с хляб, но (...) с всяко слово, което излиза от Господните уста”, Той повтори думите, които беше изговорил на Израел преди повече от хиляда и четиристотин години. [Цитирано Второзаконие 8:3.]

Когато нямаше никакви средства за препитание в пустинята, Бог изпрати на Своя народ манна от небето и постоянно им даваше достатъчно количество. Този план трябваше да ги научи, че докато се доверяват на Бога и ходят в Неговите пътища, Той няма да ги изостави. Сега Спасителят практикуваше урока, който беше преподавал на Израел. На еврейското множество беше давана помощ чрез Божието Слово и чрез същото Слово тя щеше да бъде дадена на Исус. Той чакаше Бог да реши кога ще даде облекчение. Беше в пустинята поради послушанието Си към Бога и не искаше да се сдобие с храна, като последва внушенията на Сатана. В присъствието на наблюдаващата Вселена Той свидетелства, че е по-малко нещастие да изстрадаш това, което може да те сполети, отколкото да се отклониш по какъвто и да е начин от Божията воля. (Ръкопис 113, 1902)

30 юли

Христос знае точно как да ни помогне да победим

„От Господа, твоя Бог да се боиш, на Него да служиш” (Второзаконие 6:13).

Не трябва да представяме молбите си пред Бога, за да проверим *дали* Той ще изпълни Своето Слово, но *защото* ще го изпълни; не за да проверим *дали* ни обича, но *защото* ни обича.

“Отново дяволът го отведе на една висока планина (...) и Му каза: Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш.”

Това беше върховното усилие на Сатана. В това усилие той вложи цялата си измамна сила. Това беше обаянието на змията. Той упражни върху Христос силата на своето очарование, като се постара да Го накара да подчини Своята воля на неговата. В слабостта си Христос се хвана за Бога. През човешкото естество проблесна Божествеността. Христос се разкри като Небесния Предводител и думите Му бяха думи на Един, Който притежава цялата власт. „Махни се, Сатана – каза Той, – защото е писано: „На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш.”

Сатана беше поставил под съмнение факта, че Исус е Божият Син. В незабавното си изгонване той имаше доказателство, което не можеше да отрече. Нямаше властта да се противопостави на заповедта. Гърчейки се от унижение и бяс, той беше принуден да се оттегли от присъствието на Изкупителя на света. Победата на Христос беше така пълна, както беше пълен провалът на Адам.

Христос знаеше за дългите години на борба между хората и техния хитър враг. Той е прибежище за всички, които Го призовават, когато са обкръжени от изкушения. Изкушенията и изпитанията ще дойдат при всички нас, но не е нужно никога да бъдем побеждавани от врага. Нашият Спасител е победил заради нас. Сатана не е непобедим. Ден след ден той влиза в

двубой с онези, които са изпитвани, и се стараят чрез своите хитрини да придобие власт над тях. Неговата измамна сила е голяма и точно чрез това той печели повече победи, отколкото чрез нещо друго. Христос беше изкушен, за да може да знае как да помага на всяка душа, която ще бъде изкушена. Изкушението не е грях. Грехът се състои в поддаването на него. За душата, която се доверява на Исус, изкушението означава победа и увеличаване на силата.

Христос е готов да прости на всички, които идват при Него и изповядват греховете си. За изпитваната и бореща се душа са думите: „Нека да се хване за силата Ми, за да се примири с Мен; и ще бъде примирен с Мен”. Благодарение на Бога имаме Първосвещеник, който е преживял нашите немощи, „защото е бил във всичко изкушен като нас” (Ръкопис 113, 1902).

31 юли

Исус е спечелил победата заради нас

„Името Господне е яка кула; праведният прибягва в нея и е поставен нависоко” (Притчи 18:10).

Никога не е имало време, когато християните от всички класи толкова да са се нуждаели от ясно духовно зрение, както сега. Не е безопасно да изпускаме Христос от погледа си нито за един миг. Неговите последователи трябва да се молят, да вярват и да Го обичат пламенно (...)

Сатана поиска от Христос чудо като знак за Неговата Божественост. Но по-великото от всички чудеса – твърдото упование в „Така казва Господ” – беше знамение, което не можеше да бъде оспорено. Докато Христос поддържаше тази позиция, изкушителят не можеше да спечели никакво предимство (...)

Точно в момента на най-голямата си слабост Христос бе нападен от най-ужасните изкушения. По този начин Сатана мислеше, че ще надделее. Чрез тази тактика той бе печелил победи над мъже и жени. Когато силата отпадне и волята е отслабена, а вярата престане да почива върху Бога, тогава онези, които са устоявали дълго и смело за правдата, често са бивали победени. Когато Моисей беше изтощен от четиридесетгодишните скитания на Израел и за момент вярата му се пусна от Безкрайната Сила, той се провали точно пред границите на обещаната земя. Така се случи и с Илия, който бе стоял неустрашимо пред цар Ахав и се бе изправил пред целия Израел пред четиристотин и петдесетте пророци на Ваал. След този славен ден на Кармил, когато фалшивите пророци бяха избити и народът бе заявил предаността си към Бога, Илия побягна за живота си пред заплахите на идолопоклонницата Езавел (...)

Всеки път над нечий живот се спуснат тежки облаци, когато някой е объркан от обстоятелствата или е поразен от бедност и нещастие, Сатана е наблизо, за да изкушава и безпокои. Той напада слабите места в нашия характер. Опитва се да разклати доверието ни в

Бога, Който допуска да съществува такова състояние на нещата. Изкушени сме да се разколебаем в Неговата любов и мощ, да поставим под въпрос милостта Му (...)

Христос заяви на изкусителя: „Махни се, Сатана”. Така и ние можем да устоим на изкушението и да накараме Лукавия да се отдалечи от нас. Божият Син спечели победата чрез покорството и вярата Си в Своя Небесен Отец. И чрез апостола Той ни казва: „Смирявайте се пред Бога! Противете се на Сатана и той ще бяга от вас”. Ние не можем да спасим себе си от силата на изкусителя. Той е победил човечеството и когато се опитваме да устоим със собствени сили, ще станем жертва на неговите хитрини. Но „името на Господа е силна кула: праведният прибягва при нея и е в безопасност”. Сатана трепери и бяга и пред най-слабата душа, която намира убежище в това мощно име (Ръкопис 15, 1908).

1 август

Вярвайте, че Христос ще ни даде сила за победа

„Защото сме Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е предопределил да ходим” (Ефесяни 2:10).

В опитите си да победите ще се сблъскате с много изкушения. Но ако продължавате да се борите, Христос ще ви даде успех. Колкото са по-сериозни изпитанията, толкова по-скъпоценна ще е победата, която спечелвате. Само прибягвайте към Източника на вашата сила и тогава ще получите голямо благословение. Но трябва да се научим да полагаме всички свои грижи върху Исус Христос, нашия Помощник. Всяка своя болка и тъга отнесете при Господа в молитва.

Велико нещо е да се вярва в Исус. Чуваме мнозина да казват: „Вярвайте, вярвайте! Всичкото, което трябва да правите, е да вярвате в Исус.” Но наша привилегия е да се запитаме какво се включва в това вярване и какво обхваща то. Мнозина от нас имат формална вяра и не й дават реализация в живота си. Казва се, че и дяволът вярва и трепери. Докато беше в небето, той вярваше, че Христос е Божи Син. А когато дойде на тази земя, той се бори с Него като на бойно поле. Той вярваше, че Христос е Месия, но това може ли да го спаси? Не, защото той не вплиташе Христос в живота и характера си. Трябва да имаме тази вяра в Христос, която действа чрез любов и пречиства душата. Само тя ще ни накара да изоставим всичко, което е противно в очите Му.

Докато не придобием действена вяра, тя не може да ни ползва. Можете да признавате, че Христос е Спасителят на света, но Той ваш Спасител ли е? Вярвате ли днес, че Той ще ви даде сила и мощ да победите всеки недостатък на характера си? Трябва да израстваме до пълнотата на хора в Христос Исус и по този начин да се съграждаме в скъпоценен храм за Господа. Той казва: „Ще обитавам в тях и сред тях ще ходя; Аз ще бъда техен Бог и те – Мой народ”.

Има огромно значение дали живеем праведно, или в грях. На някои от нас Христос може да каже, че се срамува да ги нарича братя и сестри. Но жалостивият Спасител застава точно от дясната страна на онези, които са обременени с товари, за да им помага (...)

Той взе нашето естество върху Себе Си, за да може да слезе съвсем близо до нас в изкушенията, които ни нападат. В такъв случай няма ли да Го приемем като наш Спасител? Ако чувствате раните и жилото на греха, тогава трябва да извикате към Спасителя за помощ (Ръкопис 5, 1886).

2 август

Всички могат да познаят Бог-Отец

„Защото по благодат сте спасени, чрез вяра (...) Това е дар от Бога” (Ефесяни 2:8).

Исус Христос е нашият духовен критерий. Той разкрива Отец. Умът трябва да бъде подготвен да оцени делото и думите Му, защото Той слезе от небето, за да събуди копнеж за хляба на живота и да го даде на всички, които гладуват за духовно познание. Боговдъхновеното Слово заявява, че Неговата мисия бе да проповядва Евангелието на бедните и да провъзгласи благоприятната Господня година. Неговото Слово заявява, че Той ще съди земята и че островите ще чакат Неговия закон; че езичниците ще дойдат при Неговата светлина и царете – при бляскавата Му зора. Това бе Вестителят на бъдещия Завет, Синът на Праведността, Който щеше да се издигне в нашия свят.

Адам и Ева бяха създадени по Божия образ. Но Сатана действаше постоянно, за да разруши в тях богоподобие. Святата двойка се поддаде на изкушението и Божият образ бе заличен. Христос се зае за втори път със сътворението. Той щеше да пресъздаде човечеството. Когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син. Чуй, о, небе! И удивлявай се, о, земя! Появява се Определеният и Той не е друг, а Божият Син! Неговата Божественост е облечена в човешко естество.

Христос дойде, за да покаже съвършенството сред един несъвършен свят, покварен от бунт и грях. Вечното Слово се появи в човешки вид, като донесе със Себе Си цялата благодат и изцеление. Той донесе със Себе Си хляба на живота, който, ако бъде приет, ще е за нас като дървото на живота. Вдъхновеното Слово заявява за този Учител: „Защото Моисей наистина каза на бащите ни: Господ ще си издигне сред братята ви Пророк, подобен на мен; него слушайте във всичко, което ви каже. И ще стане така, че всяка душа, която не слуша този Пророк, ще бъде унищожена отсред народа”.

Въпросът как да придобиваме познание за Бога е за всички въпрос на живот или смърт. Четете Христовата молитва към Неговия Отец, която е предназначена не само за важен урок на учениците, но да премине през времето в полза на всички, които биха прочели

боговдъхновените Писания. „Отче – помоли се Той, – настана часът; прослави Сина Си, за да Те прослави и Синът Ти, както Си Му дал власт над всяко създание, за да може да даде вечен живот на всички, които Си Му дал. А това е вече живот, да познаят Теб – единствения истинен Бог – и Исус Христос, Когото Си изпратил” (Ръкопис 15, 1898).

3 август

Този, Който направи световите, стана безпомощно Бебе

„А Детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат беше на Него” (Лука 2:40).

Не можем да разберем как Христос е станал малко, безпомощно бебе. Лицето Му можеше да блести от светлина и тялото Му можеше да бъде високо и красиво. Той можеше да дойде по такъв начин, че да омае онези, които ще Го видят. Но не това беше начинът, който Бог предвидя за Неговото идване в човешкото семейство. Неговите черти трябваше да бъдат подобни на чертите на другите хора и той не трябваше да бъде толкова красив, че хората да Го сочат като различен от другите. Необходимо бе да дойде като един от нас, да стане наш Изкупител и Гарант, да плати дълга, който се изискваше от грешниците. Той трябваше да живее чист живот на земята и да покаже, че Сатана говори лъжа, когато твърди, че човешкото семейство му принадлежи завинаги и че Бог не може да го отнеме от ръцете му.

Хората първо видяха Христос като Бебе, като Дете. Неговите родители бяха много бедни и Той нямаше нищо на тази земя, освен това, което притежават бедните. Премина през всички изпитания, през които преминават бедните и низшите – от бебешкия период до детството, от младостта до зрелостта (...)

Колкото повече мислим за това, че Христос стана Бебе тук на земята, толкова по-чудно изглежда това. Как е възможно това безпомощно Бебе в яслата във Витлеем все пак да бъде самият Бог – Божият Син? Макар че не го разбираме, можем да вярваме, че Този, Който направи световите, стана безпомощно Бебе заради нас. Въпреки че стоеше по-високо от всеки ангел, въпреки че беше велик, колкото Отец на небесния трон, Той стана едно с нас. В Него Бог и човечеството станаха едно. И точно в този факт намираме надежда за падналия в грях човешки род (...)

От ранните Си години Христос живееше труден живот. В младостта Си работеше със Своя земен баща си в дърводелския занаят и по този начин показа, че в работата няма нищо срамно (...) Онези, които са безделни, не следват примера, даден ни от Христос, защото още от Дете Той беше образец на послушание и усърдие. Беше приятен слънчев лъч в домашния кръг. Вършеше своя дял от работата предано и с радост, като изпълняваше скромните задължения,

които Му се възлагаха в скромния Му живот. Христос стана едно с нас, за да може да ни направи добро (Младежки инструктор. 21 ноември, 1895).

4 август

Христос израстваше в познание, като вършеше делата, възложени Му от Неговия Отец

„Не знаете ли, че трябва да бъда на разположение на Своя Отец?“ (Лука 2:49).

Всяка година родителите на Исус ходеха в Ерусалим, за да участват в празника Пасха. Когато стана на дванадесет години, Исус отиде заедно с тях. Когато празникът свърши, те се отправиха на път към дома с някои от своите роднини, без да знаят, че Исус не е с тях. Предположиха, че е в групата и изминаха цял ден път, преди да разберат, че Той не е там. Уплашени от мисълта какво ли се е случило с Него, те се върнаха обратно в града (...)

Исус знаеше, че Бог Му е дал възможност да даде светлина на хората, които са в тъмнина, и се опитваше да направи всичко възможно, за да открие истината пред равините и учителите. Той подтикна тези мъже да говорят за различни стихове в Библията, които се отнасяха за очаквания Месия. Те смятаха, че по онова време Христос ще дойде на света с голяма слава и ще направи Израил най-великия народ на земята. Но Исус ги попита какво имат предвид Писанията, когато говорят за скромен живот, за страдание и мъка, за отхвърляне и смърт на Божия Син. Макар че изглеждаше като дете, търсещо помощ от тези, които знаят много повече от Него, малкият Исус внасяше светлина в умовете им с всяка изречена от Него дума (...)

Докато поучаваше другите, самият Той получаваше светлина и познание за Своето дело и мисия в света, защото ясно е казано, че Христос „израстваше в познание“. Какъв урок има в това за всички днешни младежи! Те могат да бъдат като Него и чрез изучаване на Божието Слово. Приемайки светлината, която Светия Дух може да им даде, те ще могат да дават светлина и на други.

Мъдрите законоучители бяха изненадани от въпросите, които това Дете Исус задава (...). Когато спряха за малко, Мария – майката на Исус – се приближи до Сина си и попита: „Сине, защо постъпи така с нас? Ето, баща Ти и аз те търсим“. Божествена светлина проблесна от лицето Му, когато вдигна ръката Си и каза: „Защо Ме търсите? Не знаете ли, че трябва да бъда на разположение на Своя Отец?“ Те не знаеха какво точно има предвид Той с тези думи, но знаеха, че беше добър Син, Който се покорява на заповедите им. Макар да беше Божи Син, Той отиде в Назарет и се подчиняваше на родителите Си (Младежки инструктор. 28 ноември, 1895).

5 август

Исус е пример за децата и младежите

„А Исус напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и хората“ (Лука 2:52).

Когато Исус видя жертвите, донасяни като приношения в храма, Светият Дух Му каза, че Неговият живот трябваше да бъде пожертван за живота на света. От най-ранните Си години Той бе пазен от небесни ангели. И все пак животът Му беше дълга битка срещу силите на мрака. Сатана по всякакъв начин се опитваше да Го изкуши и провали. Караше хората да разбират погрешно думите Му, за да не могат да приемат спасението, което Той бе дошъл да им донесе. Противопоставяха Му се и у дома, и публично – не защото вършеше зло, а защото животът Му не носеше нито едно петно от грях и осъждаше всяка нечистота (...)

Неговият свят живот беше укор и мнозина избягваха присъствието Му. Но имаше хора, които се стремяха да бъдат с Него, защото чувстваха мир там, където беше Той. Исус бе нежен и никога не се бореше за правата си. Но Неговите собствени братя Му се присмиваха и Го мразеха, като показваха, че не вярват в Него и като хвърляха презрение върху Него. Той се издигаше над трудностите в живота си – сякаш стигаше до светлината на Божието лице. Търпеливо понасяше обидите и стана пример за всички деца и младежи в човешкото Си естество (...)

Животът Му беше като квас, който действа сред обществото. Той ходеше, кротък и неосквернен, сред лекомислените, неразумните, грубите и несвятите, сред несправедливите бирници, безразсъдните прахосници, неправедните самаряни, езическите войници, грубите селяни и смесените тълпи. Отнасяше се към всяко човешко същество като към нещо с огромна стойност. Поучаваше хората да гледат на себе си като личности, на които са били дадени скъпоценни таланти. При правилна употреба тези таланти биха ги издигнали и облагородили и биха им осигурили вечни богатства. Чрез своя пример и характер Той поучаваше, че всеки миг от живота е скъпоценен като време, в което сеем семето за вечността (Младежки инструктор. 12 декември, 1895).

Исус приемаше присърце грижата за спасението на човешкото семейство. Знаеше че ако хората не Го приемат и не променят намеренията и живота си, ще бъдат завинаги изгубени. Това бе най-голямата грижа на душата Му и Той носеше този товар сам. От младостта Си беше изпълнен с дълбок копнеж да бъде фар в света. Възнамеряваше животът Му да бъде „светлина на света“. Така и стана и тази светлина все още свети за всички, които са в тъмнина. Нека да ходим в светлината, която Той е дал (Пак там, 2 януари, 1896).

6 август

Исус представяше истината, като използваше познати неща

„Всичко това Исус изказа на народа с притчи“ (Матей 13:34).

Великият Учител разгласи истината на хората, мнозинството от които не можеха да бъдат обучавани в училищата на равините, нито на гръцката философия. Исус изричаше истината по прост и непосредствен начин, като даваше жива сила и внушителност на всички Свои изказвания.

Равините и учителите буквално бяха затворили небесното царство за бедните и страдащите и ги оставяха да загиват. В Своите изказвания Христос не им представяше много неща наведнъж, за да не обърка умовете им. Изясняваше всеки въпрос ясно и отчетливо (...)

Божият Син беше Автор на всички бисери на истината от древността. Чрез делото на врага тези истини бяха изместени. Бяха откъснати от истинското си място и поставени в мрежата на заблудата. Делото на Христос бе да поправи и установи скъпоценните бисери в мрежата на истината. Принципите на истината, дадени от самия Него за благословение на света, бяха погребани и очевидно заличени от сатанинските сътрудници. Христос ги освободи от безсмислиците на лъжата, даде им нова и жива сила и заповяда те да блестят като скъпоценни камъни и да устоят завинаги. Самият Христос можеше да използва всяка от тези древни истини, защото самият Той ги бе сътворил – всичките (...)

Когато представи тези истини пред човешките умове, Той разчупи техния обичаен начин на мислене възможно най-малко (...) Пробуди мисленето им, като представи истината с помощта на техните най-познати дейности и предмети. В поученията Си използваше илюстрации, които задействаха най-святите им спомени и отзивчивост, за да може да достигне до най-съкровения храм на душата. Уеднаквяваше се с техните интереси и извличаше илюстрациите Си за Божията истина от великата „книга” на природата, използвайки неща, които им бяха познати: полската лилия, посяното от сеяча семе, изникването на семето и жътвата на зърното, небесните птици (...) Използваше всички тези символи, защото те щяха да им напомнят за Неговите уроци всеки път когато след това ги видят.

И макар че Сатана беше представил погрешно Божиите намерения и бе оклеветил Неговия характер, та хората да виждат Бога във фалшива светлина, Божията любов към Неговите земни деца никога не е преставала през вековете. Христовото дело се състоеше в това да разкрие Отец като милостив, съчувстващ, изпълнен с доброта и истина. Единородният Божи Син помита дяволската сянка, в която Сатана е обвинил Отец, и заявява: “Аз и Отец едно сме; като гледате Мен, виждате Бога” (Ръкопис 25, 1890).

7 август

Предпочитане на традицията вместо послушание към Божия закон

„И Той им каза: „Вие отхвърляте Божията заповед, за да спазвате вашите собствени традиции” (Марк 7:9).

Най-учените хора в дните на Христос – философите, законодателите, свещениците – в цялата тяхна гордост и възвишеност не можаха да схванат Божия характер. Когато се изпълни времето, Христос дойде в нашия свят, който беше поразен от проклятието на отстъпничеството и духовния мрак. Евреите се бяха обвили в тъмната мантия на неверието. Те не почитаха Божиите заповеди.

Онези, към които Той се обърна, считаха себе си за по-възвишени от всички други хора. Те гордо се хвалеха, че на тях са поверени Божиите Писания. Земята копнееше за учител, изпратен от Бога, но когато Той дойде така, както живите Писания казваха, че ще дойде, свещениците и наставниците на народа не можаха да разпознаят, че Той бе техният Спасител, нито пък разбраха начина на идването Му. Не бяха свикнали да приемат Божието Слово така, както е написано, или да позволят то да се тълкува само. Четяха го в светлината на собствените си максими и традиции. Толкова дълго бяха пренебрегвали изучаването и размишлението върху Библията, че страниците ѝ бяха тайна за тях. Те се отдръпнаха с отвращение от Божията истина и се обърнаха към човешките традиции.

Еврейският народ беше стигнал до критичен момент в своята история. Много беше заложено на карта. Щеше ли да отстъпи човешкото невежество? Щеше ли да настъпи жажда за по-дълбоко познание на Бога? Щеше ли тази жажда да се развие в копнеж за духовен живот? Щяха ли евреите да се отдръпнат от влиянието на фалшивите си учители, притъпили сетивата им, и да се обърнат към Бога за наставление? (...)

Когато Христос дойде като човек, върху света се изля поток от светлина. Мнозина щяха да Го приемат радостно. Щяха да тръгнат в светлината, ако свещениците и управниците им бяха верни на Бога и бяха ги насочвали в правилната посока, тълкувайки правилно истините от Словото. Но водачите на народа толкова дълго бяха преиначавали Писанията, че хората бяха подведени от лъжите им.

Като народ евреите отказаха да приемат Христос. Те се отвърнаха от Единствения, Който можеше да ги спаси от вечно унищожение. Подобно състояние съществува и днес в така наречения християнски свят. Хората, които твърдят, че разбират Писанията, отхвърлят Божия закон и упражняват силно, решително влияние против него. Какъв е резултатът? Погледнете поведението на младежите, които растат около нас (Ръкопис 24, 1891. Ръкописи. Т. 19).

8 август

Смъртните могат да победят само чрез Христос

„И ще напиша на него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име” (Откровение 3:12).

Никога човешкото семейство, изкупено чрез примера на Изпратения от Бога – чрез Единородния от Отец, – няма да разбере и напълно да схване ужасната борба, разразила се с измамна, съблазняваща сила и с прикритата смъртоносна омраза на Сатана срещу Господа, когато Той дойде на земята. След битката във великия ден на нашия Бог, когато силата на бунта ще е завинаги разбита и Христовото посредническо дело в неговата важност ще е представено толкова разбираемо, че всички изкупени от Божието семейство ясно ще схванат мисията на Божия Син като Посредник, Който е направил от падналия човешки род покаяни, смирени, кротки, възобновени същества – тогава ще се види ясно разликата между човека, който служи на Бога, и този, който не Му служи.

В нашия свят бунтът ще продължи и когато в небето се изговорят думите „Свърши се”. Бунтът в църквата се причинява от членовете ѝ, които се противят на Бога и на Неговите условия за спасение. Хората искат да имат достатъчно възможности да изтъкват себе си и да привличат вниманието. Те не знаят или не разбират, че изпълняват плановете на Сатана. Ако откажат да виждат и да бъдат просветлени, ако откажат да бъдат наставлявани, те отхвърлят посредническото лекарство, което е дадено за спасението на грешника – спасение не в греха, но от греха. Защото ясната цел в спасението на грешниците бе планираното лечебно дело на Христос.

Когато Христос за пръв път обяви пред небесното войнство Своята мисия и дело в света, Спасителят заяви, че ще остави благородния Си пост и че Той – Синът на Безкрайния Бог – ще покрие Своята свята мисия с човешки образ. Когато времето се изпълни, Той слезе от Своя трон, съблече царската мантия и свали царската корона. Облече Своята Божественост в човешко естество и дойде на тази земя, за да покаже какво трябва да правят хората и какво трябва да бъдат, за да победят врага и да седнат с Отец на Неговия трон. Постави се в положението да бъде бит от хората, вдъхновявани от Сатана – бунтовника, изгонен от небето.

Като Глава на човечеството, Христос живя на тази земя един свършен и последователен живот в съответствие с волята на Своя Небесен Баща. Винаги на първо място в ума и сърцето Му бе мисълта „Да бъде не Моята човешка воля, но Твоята” (Писмо 303, 1903).

9 август

Исус поучаваше и с думи, и с пример

„... и братята Му не вярват в Него” (Йоан 7:5).

Хората видяха, че още когато бе на дванадесет години, Светият Дух почиваше върху Исус. Той разбра част от тежестта на мисията, заради която беше дошъл в нашия свят.

Той разбира изкушенията на децата, защото понесе техните мъки и изпитания. Намерението Му да върши добро бе твърдо и постоянно. Макар че другите се опитваха да Го

накарат да извърши зло, Той никога не постъпи неправилно и не пожела да се отклони и най-малко от пътя на истината и правдата. Винаги се покоряваше на родителите Си и изпълняваше всяко задължение, което се появяваше на пътя Му.

Неговото детство и младост далеч не бяха спокойни и весели. Безукорният Му живот възбуждаше завистта и ревността на братята Му, защото не вярваха в Него. Те се ядосаха, че Той не постъпва във всичко като тях и не желае да върши зло заедно с тях (Младежки инструктор, 28 ноември, 1895).

Тъй като Той много бързо разграничаваше лъжливото от истинното, Неговите братя много Му се ядосаха. Казваха, че всичко, което свещеникът казва, трябва да бъде възприемано като свято и като заповед от Бога. Но Исус поучаваше едновременно и с думите Си, и чрез примера Си, че хората трябва да се покланят на Бога точно така, както Той ги е казал да Му се покланят, а не да извършват само церемониите, които религиозните водачи нареждаха да бъдат извършвани.

Свещениците и фарисеите също се ядосаха, че това Дете не желаше да приеме техните човешки измислици, максими и традиции. Като не успяваха да Го убедят да гледа на човешките традиции като святи, те отиваха при Йосиф и Мария и се оплакваха, че Исус поема погрешен път по отношение на религиозните обичаи. Исус знаеше какво означава семейството Му да бъде разделено срещу Него във връзка с Неговата вяра. Той обичаше мира, копнееше за любовта и доверието на членовете на семейството Си. Но разбра какво означава да оттеглят обичта си от Него. Понасяше укори и порицания, защото бе поел Божия път и не желаше да върши зло поради това, че другите го вършат зло. Оставаше верен на заповедите на Йехова.

Книжниците, равините и фарисеите не можеха да Го заставят да се откаже от Божието Слово и да следва човешките традиции, но можеха да влияят на Неговите братя по такъв начин, че животът Му да стане много горчив. Братята Му Го заплашваха и се опитваха да Го принудят да поеме по техния път, но Той продължаваше напред, като имаше Писанията за Свой водач (Пак там, 5 декември, 1895).

10 август

Исус се вълнува от човешките проблеми и затруднения

„Настойникът на угощението повика младоженеца и му каза: „Всеки човек слага първо доброто вино, а по-лошото – след като се понапият; а ти си задържал доброто вино досега” (Йоан 2:10).

Веселото празненство на еврейските сватби беше предшествано от тържествени религиозни церемонии. Страните изпълняваха определени ритуали за пречистване и изповядване на греховете.

Една много интересна част от церемонията се извършваше вечерта, когато младоженецът отиваше да вземе своята невеста и да я заведе у дома си. В дома на булката група от поканени гости чакаше появата на младоженеца. Когато той приближаваше, се чуваше вик: „Вижте, младоженецът идва, излезте да го посрещнете!“. Невестата, облечена в чисто бяло, с венец от цветя на главата, посрещаше младоженеца, и придружени от гостите, те излизаха от къщата на баща ѝ. На светлината на факлите, с впечатляваща показност, под звуците на песни и музикални инструменти процесията бавно се упътваше към дома на младоженеца, където започваше пиршество за гостите.

За този пир се доставяше най-добрата храна, която можеше да се намери. Като питие се използваше неферментирало вино. Беше обичайно за онова време сватбените празненства да продължават няколко дни. При този случай преди края на тържеството стана ясно, че запасът от вино се е изчерпал. Когато поискаха още вино, майката на Исус, която мислеше, че Той може да предложи нещо, за да се избегне това неудобство, дойде при Него и каза: „Нямат вино“. (...) Активната роля на Мария в този случай показва, че тя не е била само гост, но и роднина на една от страните. Като човек с власт, тя каза на слугите: „Каквото ви каже, направете го“.

Исус им каза: „Напълнете делвите с вода“. И те ги напълниха догоре. После добави: „Наточете сега и занесете на настойника на празненството“. Действието на Христос по това време беше записано за всички времена, за да можем да видим, че помогна дори в такова затруднение, каквото възникна при този случай. Но никога не направи чудо, за да помогне на Себе Си. Само преди няколко дни бе отказал да задоволи Своя глад, като превърне камъка в хляб според сатанинското внушение (Ръкопис 126, 1903).

11 август

Водата във вино

„Това извърши Исус в Кана Галилейска като начало на знаменията Си и яви славата Си; и учениците Му повярваха в Него“ (Йоан 2:11).

Исус Христос е начинателят на всяка мисионерска работа, извършена в нашия свят. Той правеше чудеса, за да лекува болните, но никога не извърши чудо за Своя собствена полза. Първото Му отбелязано чудо бе извършено на сватбено тържество в Кана, където Той превърна водата във вино.

Чрез това чудо Христос желаше да предаде урока, че неферментиралото вино е далеч по-за предпочитане пред ферментиралото. Христос никога не е създавал ферментирало вино. Виното, направено за този случай, беше точно като виното, което излиза пряко от грозда.

Христос познаваше влиянието на ферментиралото вино и като им даде чисто, неферментирало вино, им показа единственият безопасен начин, по който да използват гроздовия сок.

Христос не привлече вниманието към това действие, за да получи публично признание. Желаше да ги научи на важен урок. Той не направи, нито пи ферментирало вино. Христос наистина превърна водата във вино, но пи вино, прясно изцедено от гроздовете, и никога – нещо друго. Той е нашият пример във всичко. Преди смъртта Си остави като последно завещание на Своята църква хляба, представящ Неговото тяло, пожертвано за греховете на света, и виното, представящо Неговата пролята кръв. Но нищо друго освен безквасния хляб и неферментиралото вино не могат да бъдат използвани. Нищо ферментирало не бива да се използва в службата на причастието, защото то би унищожило образа, представящ кръвта на безгрешния Христос. Всички можем да считаме този въпрос за завинаги разрешен.

Христос извърши това чудо, за да предаде още един урок. Той не се поддаде на врага, когато бе изкушен да извърши чудо, за да задоволи Своите собствени нужди, като превърне камъка в хляб. Но в случая със сватбеното пиршество Божият Син желаше да изрази Своето съгласие и одобрение към присъстващите на сватбата. Не бе дошъл в този свят, за да забрани брака, да унижи или унищожи връзката и влиянието, които съществуват в домашния кръг. Той дойде да възстанови, издигне, очисти и облагороди всеки поток от чисто чувство, за да може семейството на земята да стане символ на семейството в небето. В християнския дом Божията благодат трябва да смекчи и преобрази човешкия характер и тогава църквата ще стане активна, жива, действаща. В такива семейства може да се пее песента:

„Наоколо се носят ангели,
наоколо се носят ангели!
Идете, занесете вестите в дома” (...)
(Ръкопис 22, 1898)

12 август

Живата вода идва от Исус

“Дойде една самарянка да си извади вода. Исус ѝ каза: „Дай Ми да пия” (Йоан 4:7).

Помислете как обстоятелствата изявяват истината пред умовете на хората. Спомнете си онази жена от Самария, която дойде както обикновено да си извади вода. Един Непознат, който стоеше до кладенеца, я помоли да пие. Започна разговор. Исус ѝ каза: „Ако знаеше Божия дар и Кой е Този, Който ти казва: „Дай Ми да пия”, ти щеше да Го помолиш и Той щеше да ти даде жива вода”. “Който пие от тази вода, пак ще ожадне; но който пие от водата, която Аз му давам, никога няма да ожадне, но водата, която ще му дам, ще стане извор на жива вода за вечен живот.”

Спомнете си уморителната работа, която тя трябваше да извършва всеки ден. И с мисълта за това какво предимство би било да има вода без тези трудности, жената каза: „Господине, дай ми тази вода, за да не ожаднявам, нито да идвам тук да вадя”. Тя не осъзнаваше, че Исус представя пред нея най-голямата полза за душата – водата на живота.

Живата вода бяха думите, изговорени от Него. Но тя скоро се интересува толкова, че остави съда си за вода и като отиде в града, занесе на съгражданите си думите: „Елате, вижте един Човек, Който ми каза всичко, което съм правила! Да не би Той да е Христос?”.

Жената беше дошла за вода, а чу за водата на живота. Тя беше убедена в греха си и повярва в Исус Христос. По този начин се излива свящото масло от святите вестители, представени чрез двете маслини дървета, и от там се налива в златните делви, а от тях в златните купи. Процесът продължава от приемането на златното масло до споделянето му с другите. Думите са изговорени, чувстват се несъзнателните влияния, които заобикалят душата, въпреки че не са изговорени преднамерено никакви думи. Често се изговаря дума, която е като посято семе (...)

Господ е дал предостатъчно възможности, така че небесните дарове да бъдат изобилно доставени на всички, та истината, каквато е в Исус, да бъде на първо място в сърцето и завинаги да живее в храма на душата. Тогава ще има пълно посвещение на Бога и всички истински вярващи ще станат „ловци на човеци”. Те ще се молят за мъдрост и ще живеят в съответствие с молитвата: „Вие сте светлината на света”. „Нека свети виделината ви пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” (Писмо 48, 1897).

13 август

Никой пост не е твърде нисък, за да бъде благороден в Христос

„Този не е ли дърводелецът, Син на Мария и брат на Яков и Йосия, на Юда и Симон? И сестрите Му не са ли тук, между нас? И те се съблазниха в Него” (Марко 6:3).

Христовият живот на смирение трябва да бъде урок за всички, които желаят да издигнат себе си над другите. Макар че нямаше никакво петно от грях Христос се унижи да свърже нашето паднало човешко естество със Своята божественост.

В смирение започна Той Своето мощно дело за въздигане на падналия и деградирал от греха род, като ги възстанови чрез Своята Божествена сила, която свърза с човечеството. Подмина големите градове и местата, известни със знанието си и с предполагаемата си мъдрост и установи дома Си в скромното и незабележимо селище Назарет. По-голямата част от живота Му премина на това място, откъдето се смяташе, че не може да излезе нищо добро. Докато беше на земята, Той извървя пътя, който ще да изминат бедните, изоставените, страдащите и

тъгуващите. Пое върху Себе Си всички злини, които трябва да понесат измъчените. Неговото семейство не се отличаваше със знание, богатство или обществено положение. Дълги години Той работеше в дърводелския занаят.

Евреите гордо се бяха хвалили, че Христос ще дойде като Цар, за да победи враговете Си и да стъпче езичниците в яростта Си. Но скромният и покорен живот на Спасителя, който трябваше да Го запечата свято в сърцата на народа и да им даде увереност в мисията Му, дразнеше и разочароваше евреите и всички знаем как те се отнесоха към Него.

Христос не възвисяваше хората, служейки на тяхната гордост. Той се смири и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Докато човешката гордост не се смири и подчини, докато упоритото сърце не бъде смекчено от Духа на Христос, не е възможно за Бога да отпечата Своето подобие върху него. Той, смиреният Назарянин, можеше да излее презрение върху гордостта на света, защото бе Предводителят в небесните дворове. Но Той дойде в нашия свят в смирение, за да покаже, че не богатствата или постове, или почетните звания са уважавани и почитани от небесната Вселена, но онези, които следват Христос, които правят всяко положение почетно чрез добродетелите на своя характер и чрез силата на Божията благодат.

Никой човек не е гарантиран срещу превъзнасянето на себе си срещу гордостта. „Защото така казва Възвишеният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чистото име е Святий: „Аз обитавам на високо и свято място, също с този, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирения, и да съживявам душата на съкрушения” (Писмо 81, 1896).

14 август

Христос ще създаде ново сърце в Своите последователи

„Исус му отговори, казвайки: „Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство” (Йоан 3:3).

Промяната, която трябва да настъпи в естествените, унаследените и придобитите склонности на човешкото сърце, е тази, за която Исус каза на Никодим: „Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство”. Тоест: В твоя случай няма да ти помогнат разговори. Доказателствата няма да внесат светлина в душата ти. Трябва да имаш ново сърце или няма да можеш да разпознаеш небесното царство. Не по-силните доказателства ще внесат в теб правилното отношение, но новите цели, новите извори на действие. Трябва да се родиш отново. Докато не настъпи тази промяна, докато всичко не стане ново, и най-силното доказателство, което може да ти бъде представено, ще бъде безполезно (...)

За Никодим това бе наистина много унижително изказване и той възприе думите на Христос с чувство на раздражение. Отговорът бе: „Как може стар човек да се роди?”. Но

Спасителят не посрещна този аргумент с друг. Като вдигна ръката Си, тържествено и със спокойно достойнство Той настоя с още по-голяма увереност: „Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство”.

Думите на Христос носеха урока, че вместо да се ядосва на простите думи на истината и да иронизира, Никодим трябваше да има далеч по-скромно мнение за себе си поради духовното си невежество. И все пак те бяха изречени с такова тържествено достойнство, а видът и тонът Му изразяваха такава искрена любов, че Никодим не се обиди, когато осъзна унижителното си положение (...)

Този урок представям като силно приложим за онези, които днес са на отговорни постове в Духовния Израил и чиито гласове, често чуващи се в съветите, са силно подобни на духа, който притежаваше Никодим. В действителност думите на Христос са изговорени точно толкова и за президенти на конференции, за старейшини на църкви и за заемащите отговорни постове в нашите църкви (...)

Никодим бе новороден в резултат от този разговор. През онази нощ на срещата с Исус виновният човек стоеше пред Спасителя под смекчаващото и смиряващо влияние на истината, която бе озарила ума му и впечатляваше сърцето му. Исус му каза не само, че трябва да има ново сърце, за да види небесното царство, но и как да получи това сърце (Писмо 54, 1895).

15 август

“Никой не е говорил така, както Този Човек”

„Тогава служителите дойдоха при главните свещеници и фарисеите; и те им казаха: „Защо не Го доведохте?” Служителите отговориха: „Никой не е говорил така, както Този Човек” (Йоан 7:45, 46).

Христос дойде в този свят точно както старозаветните Писания предсказваха. Въпреки това Той беше неразбиран и неправилно осъждан. Фарисеите бяха изпълнени с яростна омраза срещу Него, защото можеха да видят, че поученията му имат сила и привлекателност, от които техните думи бяха напълно лишени. Те решиха, че единственият начин да премахнат Неговото влияние, бе да Го осъдят на смърт, и затова изпратиха служители, за да Го хванат. Но когато тези служители се приближиха до Него и чува скъпоценните Му думи, бяха омаяни и забравиха своята задача (...)

„И вие ли сте заблудени?” – попитаха ги старейшините (...) Никодим им каза: „Нашият закон осъжда ли човек, преди да го изслуша и да разбере какво върши?”

Урокът, който Христос бе дал на Никодим, не беше напразен. В ума му се бе всадило убеждението и в сърцето си той бе приел Исус. След разговора си със Спасителя той изследва сериозно старозаветните Писания и видя истината, поставена в контекста на Евангелието.

Въпросът, зададен от него, беше мъдър и председателстващите съвета щяха да се съгласят с него, ако не бяха измамани от врага. Но тези хора бяха изпълнени с толкова предразсъдъци, че никакъв аргумент в полза на Исус от Назарет нямаше тежест пред тях, независимо колко е убедителен. Отговорът, който Никодим получи, беше: „Да не си и ти от Галилея? Изследвай писаното и виж, че от Галилея пророк не се издига”.

Свещениците и началниците бяха измамани да вярват според намерението на Сатана, че Христос произхожда от Галилея. Някои знаеха, че Той е роден във Витлеем, но запазиха мълчание, за да не бъде намалена силата на лъжата.

Фактите бяха ясни. Светлината не беше замъглена. Но делото на Христос беше тълкувано от различните хора според състоянието на тяхното мислене (...)

Принцът на мира дойде, за да провъзгласи истината, която трябваше да внесе хармония в човешкото мислене и живот. Дойде да донесе мир и да изяви Божията добра воля. Но земният Му живот завърши с разпъване на кръст (Ръкопис 31, 1889).

16 август

Осветени сме чрез истината в Исус

„Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина” (Йоан 17:17).

Всеки войник, участващ в духовната борба, трябва да бъде дързостен в Бога. Онези, които воюват в битките за каузата на Принца на живота, трябва да насочват оръжията си напред, а не да оформят празен квадрат и да насочват унищожителните си куршуми към хората, които служат под знамето на Принц Емануил. Нямаме време да се нараняваме или осъждаме един друг. Колко много са хората, които трябва да обърнат внимание на думите, изречени от Христос: „Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство”.

Мнозина твърдят, че са последователи на Христос и че имената им са записани в църковните книги. Те обаче не действат за укрепване на църквата и не са били осветени чрез истината. Не само приемането на истината, но практикуването на истината освещава душата. Нека онези, които желаят да бъдат осветени чрез истината, да изследват внимателно и с молитва и Стария, и Новия завет, за да могат да разберат какво е истината.

Истински обърнатите към Христос, трябва да бъдат постоянно нащрек, да не би да приемат лъжа на мястото на истината. Онези, които смятат, че няма значение какви са доктрините, в които вярват, стига да вярват в Исус Христос, са на опасна почва. Някои си мислят, че Бог ще ги приеме точно толкова и ако се покоряват на някой друг закон, вместо на Божия и като изпълняват други условия, вместо тези, които Той е обявил в Евангелието – така сякаш се покоряват на Неговите заповеди и приемат Неговите изисквания. Но те са във фатална

заблуда. И докато не се отрекат от тази ерес и не застанат в хармония с Неговите изисквания, не могат да станат членове на царското семейство.

Хората, които твърдят, че са осветени, а не обръщат внимание на думите, изговорени с Божествен авторитет от планината Синай, показват ясно, че няма да отдадат на Законодателя послушанието, изисквано от Него. „Отделени от Мене – казва Христос, –не можете да направите нищо”. Начинът за нашето усъвършенстване се намира в единството с Христос. „Аз в тях и те в Мен, за да бъдат свършени в единство.”

Небето не би било никакво удоволствие за душите, които не са били привлечени към Исус в този живот, за да изучават Неговия характер и да бъдат с Него в бъдещия живот. Те биха предпочели да бъдат навсякъде другаде, но не и в присъствието на Този, в Когото не намират удоволствие. Те не са Го познавали, докато са били в света, и не могат да се научат да Го познават и в небето (Ръкопис 40, 1894).

17 август

Господ ни възлага да сеем добри семена за добра реколта

„Небесното царство прилича на човек, който е посял добро семе на нивата си; но когато спяха хората, неприятелят му дойде и пося плевели между житото и си отиде” (Матей 13:24, 25).

Господ има да извършва едно дело в нашия свят. Но Той няма да го остави в ръцете на хора, които изобщо не познават Библията или тайните на небесното царство. Спасителят представя в притчи издигането и напредъка на делото, свързано с проповядването на Неговото слово и на настоящата истина за това време. Представя „кройката” на църква, която ще стои пред света като избрана и вярна. Притчата за сеяча показва начина, по който трябва да действаме. Делото на евангелското служене е сеенето на семето.

Притчата за житото и плевелите показва тайната на божествените и сатанинските сътрудници, които действат напълно противоположно, в истинска борба. Тази борба ще продължава до края на земната история. Нетленното семе е живото Божие слово, което действа за личното осветение на приемащите го, като ги издига и ги прави участници в Божието естество.

Трябва да се обмислят много неща. Онези, които през целия си живот са били слуги на греха и са действали напълно противоположно на Божествената воля, трябва да се обърнат напълно. Иначе квасът на злото ще действа подмолно, подобно на Сатана, който, представяйки се за ангел на светлината, изкушаваше Христос да се противопостави на Върховната воля на Бога. Божият велик стандарт за праведност е омразен на вкусовете и апетитите на грешните хора. Действената енергия на Спасителя и тази на унищожителя се противопоставят една на друга.

Житото трябва да се събира в житницата на Христос. Плевелите отначало изглеждат като житото, но когато настъпи жетвата, те ще бъдат изхвърлени. Обаче дълго време те приличат на житото. Сатана полага решителни усилия да измами и да води по неведоми пътеки онези, които имат някаква връзка с Божието Слово. Той ще измисля всякакви възможни планове да удължи времето на своя контрол. Господ не одобрява покварени църковни сдружения. Спасителят ще ръководи Своето дело за проповядване на Евангелието по такъв начин, че да не се насърчават злите работници, да не се търпят пагубни сдружения в християнските събрания (Ръкопис 7, 1900).

18 август

Христос изцелява паралитика и прощава греховете му

„И ето, донесоха при Него един паралитик, сложен на постелка; и Исус, като видя вярата им, каза на парализирания човек: „Дерзай, синко; прощават ти се греховете!“ (Матей 9:2).

Когато Исус дойде като човек в нашия свят, Сатана беше подвел евреите към практикуването на религия, която доставяше удоволствие на силите на мрака. Изповядващите се за Божи народ се бяха отдалечили от своя Бог и следваха друг водач. Чрез тяхното своенравие те вървяха към унищожение, но Христос дойде, за да оспори властта на Сатана.

Животът на Христос тук бе дълга битка. Сатана подбуждаше злите сърца и задействаше завистта и предразсъдъците срещу Божия Син, Спасителя на света. Караше хората да се съмняват и да оспорват думите, делата и мисията Му. Евреите следваха Христос от място на място, за да хванат, ако е възможно, някоя Негова дума, за да я изопачат, да я изтълкуват погрешно и да я разпространят, като й придадат значение, каквото никога не е било изразявано или помислено. По този начин пътят на Христос бе възпрепятстван от хората, които твърдяха, че са праведни и святи.

Така Сатана подвежда хората, които биха могли да бъдат сила за Христос, да действат на страната на врага. Кара ги да стават негови проводници, чрез които той внушава в сърцата на хората съмнение, подозрение, бунт, омраза.

Водачите на народа постоянно търсеха извинение за своето отношение на неверие. И когато Той извършваше най-убедителните Си чудеса, те бяха готови да се хванат за всяко нещо, което изглежда като възражение срещу Неговите претенции, че е Бог. Когато изцели паралитика, Исус му каза: „Синко; прощават ти се греховете“.

Чрез чудото, което извърши, Христос промени сърцето на човека и обнови неговия ум и тяло. По този начин показва на фарисеите, че има власт да прощава греховете и да донася праведност и мир на грешника. Но в Неговите в неговите думи, изречени с Божествена власт,

фарисеите намериха повод за неверие и обвинение. Исус видя, че колкото и дълбоко вкоренени да бяха принципите, противопоставящи се на Божията воля, все пак те бяха заблуда и лъжа и произхождаха от врага на всяка праведност. Затова каза на хората: „Всеки, който е от истината, слуша Моя глас” (Ръкопис 65, 1895. Знамения на времето, 25 април 1895 г.).

19 август

Сърцето трябва отново да бъде изпълнено с Божията любов

„Тогава отива и взема със себе си седем други духове, по-зли от него, и като влязат, живеят там” (Матей 12:45).

Човекът от притчата се бе отделил от Сатана, бе отказал да върши неговото дело. Но проблемът с него бе в това, че след като сърцето му бе „пометено” и „украсено”, той пропусна да покани Небесния Гост. Не е достатъчно да опразним сърцето. Празнотата трябва да бъде изпълнена с Божия Дух. Душата трябва да се „обзаведе” с качества Му. Хората могат да изоставят много лоши навици, но все пак да не бъдат истински осветени, защото нямат връзка с Бога и не са станали едно с Христос.

Сатана, големият бунтовник, постоянно се опитва да ни подмами да вършим грях срещу Бога. Той ни представя лъжи и измислици, изправяйки ги срещу ясно разкритата Божия воля. Издига низките страсти срещу чистота и себеотричането, противопоставя човешката воля срещу Божията, воюва мъдростта отдолу срещу мъдростта отгоре (...) Ще бъде ли Бог изместен назад, а нашата воля направена върховен владетел? Може ли това да бъде контролиращата сила на Бога? (...)

Предупредена съм, че оттук нататък ще имаме постоянна борба. Така наречената наука и религията ще бъдат противопоставени една на друга, защото ограничените човешки същества не схващат силата и величието на Бога. Бяха ми представени следните думи от Святото слово: „Ще излязат хора от самите вас и ще говорят извратени неща, за да отвличат учениците след себе си”. Това със сигурност ще се види сред Божия народ. Ще има такива, които няма да могат да схванат най-чудесните и важни истини за това време – истини, жизненоважни за тяхната собствена сигурност и спасение. Докато въпроси, които, сравнени с тях, са почти като атоми и в които едва ли има и зрънце истина, се разглеждат и преувеличават от силата на Сатана толкова много, сякаш са от най-голяма важност.

Докато хората, обичащи своето его, подчиняват религията на света, Бог изисква Неговите поклонници да подчинят света на религията (Ръкопис 16, 1890).

20 август

Докосването с вяра е изцелително

„А Исус, като се обърна и я видя, каза: „Дерзай, дъще, твоята вяра те изцели!“ (Матей 9:22).

Сатана е унищожител. Господ е Възстановителят. Господ не винаги е можел да действа като Лекар по начина, по който желае, защото, казва Той: „не искате да дойдете при Мен, за да ви дам живот“. Търсим облекчение от всеки друг източник, освен от Този, Който е заявил пред отворената гробница на Йосиф: „Аз съм възкресението и животът“.

Христос срещна една бедна душа, която бе похарчила всичките си пари, за да може да бъде излекувана от физическо страдание. Но не стана по-добре, а по-скоро състоянието ѝ се влоши. И ето че едно докосване на Христос с вяра премахна дългогодишната немощ. Тази страдаща жена се приближи до Божия Син, докосна дрехата Му с вяра и веднага беше изцелена. „Кой ме докосна?“ – попита Христос. Петър учудено отговори: „Виждаш навалицата, която те блъска, и как казваш: „Кой ме докосна?“.

Христос желаше да даде урок, който никога да не бъде забравен от всички присъстващи. Щеше да покаже разликата между докосването на живата вяра и случайното докосване. Той каза: „Някой ме докосна, защото усетих, че сила излезе от Мен“. Когато разбра, че не може да се скрие, жената излезе, трепереща напред и като се хвърли в краката Му, разказа своята окаяна история. Христос я утеши. „Дъще – каза Той, – твоята вяра те изцели. Иди си с мир и бъди свободна от болестта си!“

Защо не идваме при Исус с вяра? Мнозина само Го „докосват“ случайно. Жената направи повече от това. Тя протегна ръката си с вяра и беше незабавно излекувана. Приятелите на истината ще почитат Този, Който е Автор и Усъвършител на тяхната вяра. Христос ще изяви Себе Си като лекар във възстановяването както на тялото, така и на душата. Божиите съработници ще се впрегнат заедно с Христос и ще поставят себе си – душа, тяло и дух – в правилна връзка с Бога.

Волята на мъжете, жените и децата трябва да бъде обучена чрез сътрудничество със Спасителя (...) Духовното, както и физическото здраве, ще бъдат постигнати и ще показват наяве благословието, което Господ Исус е дошъл да предаде на всеки, който вярва в нашия свят (Писмо 106, 1898).

21 август

Проповедта на планината

„А Исус, като видя множествата, изкачи се на хълма; и когато седна, учениците Му дойдоха при Него“ (Матей 5:1).

Проповедта на Христос на планината беше предназначена да навлезе в нашето ежедневие. Заповедите Му са толкова широкообхватни, че включват дори нашите помисли. Но колко малко хора обръщат внимание на думите на Спасителя! В резултат ще се сблъскаме с възражения. Някой ще твърдят, че са напълно водени от Духа и затова не е нужно да обръщат много внимание на Божия закон или на коя да е част от Божието Слово. Други пък, които твърдят, че имат голяма светлина, а не са осветени от истината, са опасни хора, но могат лесно да бъдат разпознати. „Да прибягнат при Закона и при свидетелството. Ако не говорят според това Слово, няма светлина в тях” (Исая 8:20).

Трябва да очакваме, че ще бъдем нападани от силите на мрака, но ако успешно се съпротивляваме, в небето ще има голяма радост. Душите на хората са високо ценени от небесните войнства. Не трябва да заставаме под ничие знаме, освен под Христовото (Ръкопис 45, 1886).

Христос говореше така, както не е говорил никой човек. Пред умовете и съвестта на множествата, които слушаха Неговата проповед на планината и уроците Му, илюстрирани чрез познати за тях неща, Божият закон бе представен така, че да го схванат. Сред хилядите, обърнати в един ден, след като Христос беше възкръснал от гроба и се беше възнесъл при Отец, бяха точно тези, които бяха чули и повярвали в думите, изговорени при този случай.

Когато стоеше сред народа, облечен в човешко естество, Господ Исус Христос копнееше да разкрие на учениците Си дълбоките тайни на Спасителния план. Но беше принуден тъжно да каже: „Имам да ви кажа още много неща, но сега не можете да ги понесете”. Временното, земното беше толкова примесено в умовете им с духовното и вечното, че свещеното и небесното бяха засенчени (...)

Душата трябва да бъде изпълнена с Духа на Великия Учител, за да може умът да проникне в дълбоките Божии неща. Истината ще разшири и обогати ума. Нейната красота, чистота, святост [и] оживотворяваща сила ще вдъхновят приемащите я и те няма да се съгласят да бъдат ограничавани в делото си. Копнеещата душа ще вика към живия Бог: „Покажи ми славата Си!” (Ръкопис 104, 1898).

22 август

Небето уважава чистата, несебична вяра

„Един стотник дойде при Него и Му се молеше: „Господи, слугата ми лежи у дома парализиран и много се мъчи”. Той му каза: „Ще дойда и ще го изцеля” (Матей 8:5-7).

Стотникът чувстваше своето недостойнство. Беше човек със смирен дух, въпреки че имаше власт. Чувстваше се недостоеен да приеме под своя покрив Исус Христос с Неговата сила да върши чудеса. Но изговорената от Него дума щеше да бъде всичко, което е необходимо –

точно както стотникът можеше да каже на подчинените си войници: „Иди”, и той отива; и на друг: „Ела”, и той идва; а на слугата си: „Направи това”, и той го прави”.

Той просто имаше доверие в изговорените думи, с които Христос щеше да изцели неговия слуга. Когато чу това, Спасителят се зачуди: „Истина ти казвам, не съм виждал такава голяма вяра дори в Израил”.

Когато обещаният Месия се яви, еврейският народ не пожела да Го приеме заради начина, по който пророците предсказаха, че ще дойде. А ето един човек, който очевидно не е от Израел и не беше имал възможностите, изобилно получавани от евреите, но който във вяра и разбиране на Христос далече беше изпреварил Божия народ.

Кои всъщност бяха израилтяните – евреи или езичници, варвари, скити, роби или свободни? Исус беше „в света и светът чрез Него беше създаден, а светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха” (Йоан 1:10, 11). А този римлянин, командир с власт, дойде при Исус с искрена молба за един от своите слуги, болен от парализа, измъчван от болки. Неговата вяра в простотата си беше чиста и несебична. Той не поиска от Исус: „Покажи ми знамение от небето”, но Го умоляваше да помогне на неговия страдащ слуга. Каза Му, че се чувства недостоен да Го приеме под своя покрив. Но Този, Който обитава на високо и свято място, все пак желае да дойде и да живее със смирените и съкрушените по сърце.

Нека хората да приемат светлината, каквато е представена в Божието Слово, и ще имат непоколебима цел, за да могат да устоят в своята морална независимост сред трудностите и опасностите на живота. Характерът се формира и съхранява чрез истината – характер, който ще издържи в предстоящото време на изпитание и проба, независимо колко жесток ще бъде натискът, независимо колко сурови ще бъдат злочестините. Принципът на праведността действа отвътре навън и може да бъде забелязан (Писмо 114, 1895).

23 август

Исус върви с нас през всички житейски бури

„А Исус веднага им проговори: „Дерзайте! Аз съм; не бойте се!” (Матей 14:27).

Днес трябваше да пиша за Христос, ходещ по морето и смълчаващ бурята (...) Колко жива беше в съзнанието ми лодката с учениците, блъскана от вълните. Нощта беше мрачна и бурна. Техният Господ не беше с тях. Морето бе развълнувано, ветровете – срещу движението им. Ако Исус, техният Спасител, беше там, те щяха да се чувстват в безопасност. През цялата дълга и изтощителна нощ те се навеждаха над греблата, като с мъка си прокаряваха път срещу вятъра и вълните. Бяха обградени с опасности и ужаси. А бяха силни мъже, свикнали на трудности и рискове, които не се плашеха лесно от опасности.

Силата на гребците се изчерпа, безмилостната буря не стихваше. Вятърът блъскаше бясно вълните, сякаш се опитваше да погълне лодката и тях самите. О, как копнееха за Исус! В часа на най-голямата опасност, когато се бяха отказали и мислеха, че са изгубени, сред блясъка на светкавиците в четвъртата стража на нощта Исус се появи пред тях, като ходеше по водата. О, значи Исус не ги е забравил! Неговото бдящо око ги беше наблюдавало с нежно съчувствие и състрадателна любов през цялата тази ужасна буря. В най-голямата им нужда Той беше близо до тях.

Точно когато отчаянието вече изместваше надеждата, когато чувстваха, че са напълно изоставени, световният Изкупител ги бе наблюдавал с обич, така нежна, с каквато майката наблюдава страдащото си дете. Тази любов е безкрайна. Учениците бяха отначало уплашени. Но над рева на яростната буря се чува думите, които те най-много копнееха да чуят: „Дерзайте! Аз съм; не бойте се!” Тяхната увереност се възвърна. „Исус! Това е Исус!” – повтаряха те един на друг. – Не бойте се, това е Исус, Учителят!”

Исус заповяда на ветровете и на развълнуваните води: „Мълчи, стихни”. О, колко много пъти в нашите преживявания сме били в подобно на учениците положение. Колко пъти Христос ни се е разкривал и е превръщал мъката в радост. О, силен Изкупител! Милостив и състрадателен Спасител, който можеш със Своята безкрайна сила да смълчиш всички бури, да оживотвори всички сърца! Ти Си нашият Изкупител.

Нека Му се доверяваме както в буря, така и слънчев ден (Писмо 5, 1876).

24 август

Месия от пророчествата отхвърлен

„И Той каза: „Истина ви казвам, никой пророк не е приет в собствената си страна” (Лука 4:24).

С какъв огромен интерес беше наблюдаван от небесните ангели и от непадналите светове спорът, в който бе отстоявана правотата на Закона. Не само за този свят, но за небесната Вселена и за световите, които Бог е създал, този спор трябва завинаги да бъде разрешен. Обединението на мрака бдеше и за най-малката възможност да се издигне и възтържествува над Божествения и човешки Заместник и Гарант на човешкия род, за да може отстъпникът да извика: „Победа!” и светът и обитателите му завинаги да станат негово владение. Но Сатана нарани само „петата”. Той не можеше да се докосне до „главата”. Сега той видя, че истинският му характер е ясно разкрит пред цялото небе и че небесните същества и световите, създадени от Бога, ще са изцяло на Божия страна. Видя, че неговите изгледи за бъдещо влияние пред тях са напълно пресечени. Човешкото естество на Христос ще показва през вечните векове това, което е разрешение великата борба.

Кое беше подбудило собствения народ на Господа да хвърли толкова презрение върху Него? Евреите очакваха земен княз, който да ги избави от властта, за която сам Бог бе заявил, че ще ги контролира, ако откажат да пазят пътя на Господа и да се подчиняват на Неговите повеления, заповеди и закони. Те гордо се хвалеха, че царят на Израел, „звездата от Юда“, ще ги освободи от робство и ще ги направи „царско свещенство“.

Но не липсата на видима почит, богатства и слава накара евреите да отхвърлят Исус. Слънцето на Правдата, което блестеше сред моралната тъмнина с толкова ясно видими лъчи, разкриваше разликата между греха и светостта, между чистота и осквернението. А такава светлина не беше добре дошла за тях.

Това, което Христос беше определил за Свое дело, бе изпълнено. Болните бяха изцелени, обладаните от демони – освободени, прокажените и парализиците – възстановени. Немите говореха, ушите на глухите чуваха, мъртви бяха възкресявани и Евангелието се проповядваше на бедните. Всяко чудо, извършено от Христос, ги убеждаваше в Неговия истински характер, който отговаряше на описанието на Месия от пророчествата. Но хората, които не приеха светлината от Небето, се настроиха още по-решително срещу тези доказателства.

Ученията на Христос чрез принципите и примера Му представляваха засяването на семе, което после трябваше да бъде обработвано от Неговите ученици (Ръкопис 143, 1897).

25 август

Пеенето отблъсква силата на Сатана

„Господ е сила моя и щит мой; на Него уповава сърцето ми и Той ми помогна; затова се развесели сърцето ми и с песните си ще Го възхваля“ (Псалм 28:7).

Господ Исус Христос дойде на света, за да изживее живот на смирено послушание, от какъвто всяко същество на земята ще има полза. Онези, на които Христос е допуснал изпитания, за да оформят характера си за небето, трябва да следват Неговия пример. Ако те наистина – ученици в училището на Христос, няма да възвишават себе си поради това, че притежават къщи и земи, защото Господ в Своето провидение им е дал назаем от Своите блага, които да използват.

Христос прие човешко естество, за да може да съпреживее и разбере чувствата на всички сърца. Неговият дух никога не беше толкова изпълнен със земни грижи, че да няма време да мисли за небесните неща. Той можеше да изрази Своята радост, като пее псалми и песни за Бога. Хората от Назарет често Го чуваха да издига гласа Си в хвала и благодарност към Небесния Си Отец. Той често общуваше с Небето чрез песни и всички, които бяха около Него и често се оплакваха от изтощението си в работата, бяха развеселявани от сладката мелодия,

която излизаше от устните Му. Неговите хваления сякаш прогонваха злите ангели и като тамян изпълваха стаята със сладко благоухание.

Това също имаше поучителна стойност. То говореше на хората, че могат да общуват с Бога чрез думите на святи песни. Христос отвлечаше умовете на слушателите Си от тяхното земно изгнание и ги насочваше към техния бъдещ вечен дом.

Молитвеният дом може да е много скромен в сравнение със Соломоновия храм, но той е не по-малко признат от Бога. За онези, които се покланят в него, той е врата към небето, ако се покланят на своя Небесен Отец в дух и истина и в красотата на светостта. Когато се пеят хвалебни песни, когато искрени и ревностни молитви се въздигат към небето, когато се повтарят уроците за чудните Божии дела, когато благодарността в сърцето се изразява в молитви и песни, ангели подемат звуците и се присъединяват към хвалението и благодарността към Бога.

Тези ритуали отблъскват силата на Сатана. Те прогонват ропота и оплакванията и Сатана губи почва. Бог ни учи, че трябва да се събираме в Неговия дом, за да изграждаме качествата на съвършената любов. Това ще направи земните обитатели подходящи за домовете, които Христос е отишъл да приготви за всички, които Го обичат. Те ще се събират в светилището всяко събота и всяко новолуние, за да обединяват гласовете си във възвишени песнопения, в благодарност и хваление до века на Този, Който седи на престола, и на Агнето (Ръкопис 24, 1898).

26 август

Фарисеите отказаха да признаят силата на Христос

„А фарисеите казаха: „Чрез началника на бесовете Той изгонва бесовете” (Матей 9:34).

В мощните дела на Христос имаше достатъчно доказателства за вяра. Но тези хора не искаха истината. Те не можеха да не признаят реалността на делата на Христос, но можеха да хвърлят укор върху всички тях. Трябваше да признаят, че делата Му са придружавани от свръхестествена сила. Но тази сила, заявиха те, произхождала от Сатана. Наистина ли вярвах в това? Не, но бяха толкова решени истината да не повлияе върху сърцата им и да не бъдат обърнати, че приписаха на дявола делото на Духа.

О, състрадателен към всички Изкупител! Каква любов, каква несравнима любов бе Твоята! Обвинен от водителите на Израил, че върши Своите милостиви дела чрез княза на демоните, презиран и оклеветен, Той все пак беше като един, който не вижда и не чува. Делото, за което слезе от небето, не трябваше да остане недовършено. Той видя, че е необходимо истината да бъде разкрита пред хората. Лъчите от Светлината на света трябваше да блеснат и да прогонят тъмнината на греха и суеверията, да разграничат лъжата от истината.

Христос не използва сила или принуда, за да привлече хората при Себе Си. Но докато провъзгласяваше истината, сърцата на онези, които изповядваха, че са Божи чедра, се барикадираха против нея, а които нямаха такива високи привилегии и не бяха се облекли в нечистата дреха на собствената си правда, се почувстваха привлечени към Христос. Техните умове бяха убедени и светлината и истината зазвучаха във Вселената.

Сатана усилено се опитваше да скрие от света великата изкупителна Жертва, която разкрива закона в цялото Му свято достойнство и внушаваше на сърцата отвращение от силата на неговите обвързващи изисквания. Лукавият воюваше срещу Христос и обединяваше всички свои зли ангели с човешки сътрудници, за да се противопостави на Неговото дело. Но докато вършеше това, небесните същества се съединяваха с човешки сътрудници работата по възстановяването.

Ето сблъсък на две велики сили – на истината и праведността и старанията на Сатана да обезсили Божия закон. Човешките проводници, омаяни от мощта на Сатана, действат в редовете на врага. Спасителят използва Свои собствени сътрудници като Божии съработници. Онези, които желаят да бъдат Божии чедра, не бива да очакват да преминат лесно през този живот. Ние не сме оставени сами да водим тази битка. Исус Христос е Вождът на нашето спасение (Ръкопис 61, 1899).

27 август

Адамовото позорно падение е изкупено чрез Христос

„...както в Адам всички умират, така в Христос всички ще оживеят” (1 Коринтяни 15:22).

Христос е наречен вторият Адам. В чистота и святост, свързан с Бога и възлюбен от Него, Той започна оттам, откъдето бе започнал първият Адам. Но първият беше във всяко отношение в по-благоприятни обстоятелства, отколкото Христос. Чудесните условия, създадени в Едем за свята двойка, бяха дар от един Бог, Който ги обичаше. Всичко в природата беше чисто и неосквернено. Плодовете, цветята и красивите извисяващи се дървета изобилстваха в Едемската градина. Всичко, което Адам и Ева пожелаваха, им беше изобилно доставяно.

Но дойде Сатана и им внуши съмнения в Божия мъдрост. Обвини Него, техният Небесен Баща и Владетел, в егоизъм, защото, за да изпита тяхната вяност, Той им бе забранил да ядат от плода на дървото на познанието. Ева падна в изкушението, а Адам прие забранения плод от ръката на своята съпруга. Пропадна в най-малкото изпитание, което Господ можеше да промисли, за да се види неговото послушание. И тогава върху нашия свят се изсипаха злочестините. Човекът имаше свято естество – безгрешно, чисто, неосквернено. Но се провали, защото послуша внушенията на врага. И неговото потомство също се поквари (...)

Когато дойде, Христос навлезе в един свят, който не беше предан на Бога, свят изцяло закоравял и опетнен от проклятието на бунта срещу Твореца. Върховният измамник провеждаше делото си с огромна енергия, докато проклятието на беззаконието се стовари върху земята. Хората бяха покварени от хитрините на Сатана. Като претендираше, че притежава качествата на милостта, добротата и истината, Сатана приписа своя собствен характер на Бога. Тези погрешни представи трябваше да бъдат оспорени и изложени като лъжливи от Христос в човешко естество.

Спасителят беше изкушаван от Сатана стотици пъти по-жестоко, отколкото беше Адам, и при много по-мъчителни обстоятелства (...) Той изкупи позорното падение на Адам и спаси света. Има надежда за всички, които идват при Христос и Го приемат за свой личен Спасител (...)

Чрез беззаконието светът се бе отделил от небето. Христос постави мост над пропастта и свърза земята с небето. В човешко естество Той съхрани чистотата на Своя божествен характер. Живееше Божия закон и го почиташе в свят на беззаконие, като разкриваше на непадналите светове, на небесната вселена, на Сатана и на всички грешни синове и дъщери на Адам, че чрез Неговата благодат човечеството може да спазва Божия закон! Той дойде да придаде Своето Собствено божествено естество, Своя Собствен образ на покаяната и вярваща душа (Ръкопис 20, 1898. Ръкописи. Т. 8).

28 август

Вярвайте в истината и я живеете

„Защото всички вие сте Божии чеда чрез вяра в Христос Исус” (Галатяни 3:26).

Исус Христос е Възстановителят. Сатана, отстъпникът, е унищожителят. В това е борбата между Принца на живота и принца на този свят – княз на силите на мрака. Изкупителят на света не планираше Неговото изкупено наследство да живее и да умре в греховете си. Тогава какъв е проблемът? Защото толкова малко хора са достигнати и спасени? Това е така, защото много от хората, които изповядват, че са християни, действат в същата посока като големия измамник. Те позволяват на Сатана да мисли и да планира вместо тях. Той ги прави отстъпници, неверни на Бога, бунтовници срещу Неговите предписания и закони. Това налага жесток, изморителен товар върху истинските християни. Те трябва да убеждават престъпниците на Закона, че са грешници, защото „грехът е беззаконие”.

Колко повече можеше да бъде направено за Христос, ако всички, които са получили светлината и истината, изложена пред тях, и които изповядват вяра в Словото, живееха според това Слово и в съгласие с учението на Христос, нашия Спасител. Много са искрените,

благоразумни и топлосърдечни хора, които могат да направят много за Христос, ако първо предадат себе си на Бога и се приближават към Него с цялото си сърце (...)

Като народ ние ще се сблъскаме с това, с което се сблъскаше Христос. Хладките, алчните, самодоволните, нечестивите бяха основните пречки, които Той трябваше да преодолява и хората, които работят заедно с Него, ще срещнат същите обезсърчителни пречки в своите опитности. Всички, които се заемат с това дело като съработници на Христос, е наложително не само да проповядват истината, но и да я живеят. В Божественото управление няма да се направя никакви промени, за да се постигнат забележими промени в религиозния свят. Този спешен случай трябва да бъде посрещнат от хора. Те трябва да приемат „златното масло“ – общуването с Бога, – пълно с изобилни благословения. Това ще им даде способност да станат и да светят, защото светлината им е изгряла и славата Господня се е издигнала над тях.

Онези, които твърдят, че вярват в Божието Слово, но все пак подхранват собствените си унаследени и придобити зли качества на характера, са най-големите пречки, които ще срещнем, докато представяме великите и святи истини за това време. Онези, които вярват в настоящата истина, трябва и да я практикуват, да я живеят. Необходимо е да изследват Словото и да ядат Словото, което означава да ядат плътта и да пият кръвта на Божия Син. Трябва да впитат това Слово, което е Дух и живот, в *ежедневното си, практическо живеене*. То е хлябът от небето и ще донесе живот на света (Писмо 34, 1896).

29 август

Преследванията в дните на Исус и преследванията днес

„Ако гониха Мен, ще гонят и вас“ (Йоан 15:20).

В Евангелието от Лука четем как в синагогата на Назарет Христос провъзгласи Себе Си за Помазаника, докато четеше от пророк Исаия: „Духът на Господа е върху Мен, защото Ме е помазал да благовестявам Евангелието на бедните; изпратил Ме е да излекувам съкрушените по сърце, да провъзглася освобождаване на затворниците и проглеждане на слепите, да освободя наранените и да провъзглася благоприятната Господня година“.

Тогаваш Сатана подшушна своето неверие и [хората в синагогата] казаха: „Не е ли това синът на Йосиф?“ (...) Колко бързо се променя течението! Те се изпълниха с ярост и гняв, защото Исус изложи пред тях истинското им духовно отстъпничество. Те „станаха и Го завлякоха извън града и Го отведоха до пропастта на хълма, където беше построен градът им, за да го хвърлят долу“. Но Исус беше защитен в мисията Си от небесни ангели. Като мина сред тях незабелязан, Той си отиде по пътя.

Ирод и злонамерените властници убиха Праведния, но Христос никога не уби никого. Можем да открием духа на преследване (защото хората желаят свобода на съвестта!) на

неговия действителен източник, Сатана, който е измамник, лъжец, убиец и обвинител. Той обича да гледа човешкото нещастие. Ликува при бедствията. И когато виждаме жестоките преследвания на онези, които желаят да се покоряват на Бога съобразно собствената си съвест, можем да припознаем в тях, тайната на беззаконието.

Тази борба се стовари и върху Божия Син. Той бе нараняван, презиран и отхвърлян, Човек на скърби и навикнал на печал. Величието на Небето бе подлаган на болки и мъки – отново и отново – поради това, че Сатана нараняваше „петата Му“, докато най-накрая сатанинската злоба стигна най-големия си връх. Сатана вдъхнови умовете на зли хора да го разпънат на кръст.

Враждата на Сатана ще продължи – жестока и решителна – и срещу последователите на Исус. Господ е казал на Своите верни: „Гониха Мен, и вас ще гонят“. Не може да има вражда между падналите ангели и падналите хора, които живеят в самите дела и удоволствия на Сатана. Злото – където и да съществува – винаги ще отхвърля светлината и истината и ще се отдалечава от живия Бог; винаги ще се обединява срещу праведните и покоряващите се на Бога (Ръкопис 62, 1886).

30 август

Научете се от Исус

„Вземете Моето иго върху себе си и научете се от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си“ (Матей 11:29).

Голямата борба между Принца на светлината и принца на мрака не е утихнала ни най-малко в своята ожесточеност с течение на времето. Жестоките стълкновения между светлината и мрака, между лъжата и истината, стават все по-свирепи. Сатанинската синагога действа усилено и в наше време. Измамната сила на врага властва по най-неуловими начини. Всеки човешки ум, който не е предаден на Бога и не е под контрола на Божия Дух, ще бъде покварен под влияние на сатанинските сътрудници.

Врагът постоянно действа, за да измести Христос от човешкото сърце и да постави в него своите качества вместо Божиите. Внася своите силни заблуди, за да влияе върху човешкия ум и за да може да има контролираща власт над него. Опитва се да заличи истината и да премахне истинския образец на доброта и праведност, за да може изповядващият се за християнин да бъде повлечен към гибел чрез отделяне от Бога. Той действа така, че егоизмът да се разпространи по целия свят и по този начин да обезсили мисията и делото на Спасителя.

Христос дойде на света, за да върне Божия характер на хората и да възстанови Божия образ в човешката душа. През целия Си живот Той се опитваше чрез постоянни, мъчителни усилия да привлече вниманието на света към Бога и към Неговите святи изисквания, та хората

да бъдат напоени с Божия Дух, да бъдат задвижени от любовта и да разкрият Божествените качества в живота и характера си.

В характера на Христос бяха обединени величието и смирението. Въздържанието и себеотрицанието се виждаха във всяко действие на живота Му. Но нямаше нито следа от фанатизъм, нито студена суровост, които да намалят влиянието Му върху онези, с които се срещаше. Изкупителят на света имаше естество, по-велико от това на ангелите, но в Божественото Му величие прозираха кротост и смирение, които привличаха всички към Него.

Христос, нашият Изкупител, разбираше всички нужди на човечеството. Той създаде мощни планове, чрез които падналият род да бъде въздигнат от покварата на греха. При всички обстоятелства, независимо колко бяха обикновени, той представяше Отец. Макар че възвисяваше света чрез Своето силно слово, Той се свеждаше да облекчи и ранената птичка от болките ѝ (Ръкопис 39, 1894).

31 август

Исус ще ни даде вечен живот

„А това е вечен живот – да познаят Тебе, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото Си изпратил” (Йоан 17:3).

Господ Исус Христос каза на учениците Си: „Имам още много неща да ви кажа, но сега не можете да ги понесете.” Той можеше да направи разкрития, които щяха да обсебят вниманието им и да ги накарат на изгубят от погледа Си Неговите предишни наставления, които трябваше да бъдат обект на най-сериозните им размишления. Но Той не разкри тези неща, които те биха ги удивили и които биха създавали между тях недоразумения и неприязън. Той не желаше да дава случай на хората с малко вяра и набожност да се заблуждават и да представят невярно истината, причинявайки по този начин разкол.

Исус можеше да изложи тайни, които биха станали предмет на размисъл и проучвания за поколения напред, чак до края на времето. Тъй като самият Той беше Източникът на всяка истинска наука, можеше да подтикне хората да изследват на тайните на природата и епоха след епоха умовете им щяха да бъдат толкова изцяло обсебени, че нямаше да им остане никакво желание да „ядат плътта и да пият кръвта” на Божия Син.

Исус добре знаеше, че Сатана постоянно действа, за да възбужда любопитството на хората с догадки. По този начин се опитва да отклони вниманието им от великата и животоспасяваща истина, която Христос желае винаги да бъде издигана пред умовете им: „А това е вечен живот – да познаят Теб, Единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото Си изпратил”.

Има урок за нас в думите на Господа, изговорени след нахранването на петте хиляди човека. Той казва: „Съберете останалите парчета, нищо да не бъде изгубено”. Това означава повече, отколкото само, че учениците трябва да съберат парчетата хляб в кошовите. Исус искаше да каже, че те трябва да обръщат внимание на Неговите думи, да изучават Писанията и да ценят всеки лъч светлина. Вместо да се опитват да разберат нещо, което Бог не им е открил, хората трябва внимателно да събират това, което им е дал.

Сатана се беше опитвал да затъмни познанието за Бога в човешкия ум и да изличи от сърцата Божиите качества. Това, което Бог беше разкрил, бе погрешно тълкувано и смесвано със сатанински заблуди. Сатана цитира и Писанието, за да заблуждава. Той се опита да заблуди и Христос по същия начин. И все още се опитва да мами така. Христос дойде да поправи истините, които не бяха поставени на правилното им място и поради това служеха на делото на лъжата. Той ги припомняше, повтаряше и заповяда да останат непроменени завинаги (Ръкопис 32, 1896. Ръкописи. Т. 17).

1 септември

Христос се уеднаквява с нашите скърби

„Исус каза: „Отместете камъка”. Марта, сестрата на мъртвия, Му казва: „Господи от четири дена е в гроба” (Йоан 11:39).

Само Христос можеше да понесе нещастията на човешкото множество. „Във всичките им скърби Той скърбеше.” Той никога не се разболя в плътта Си, но понесе болестите на другите. С най-нежно съчувствие гледаше страдащите, които се блъскаха около Него. Духът Му страдеше, когато виждаше делото на Сатана, разкриващо се във всичките човешки злочестини, и всеки случай на нужда и скръб се превръщаше в Негов собствен (...) Силата на любовта прозираше във всички Негови изцеления. Той уеднаквяваше Своите интереси с интересите на страдащото човечество.

Христос представляваше здравето и силата. И когато страдащите бяха в Неговото непосредствено присъствие, болестите винаги биваха изгонвани. Точно заради това Той не отиде веднага при Лазар. Нямах да може да гледа неговото страдание и да не му донесе облекчение. Нямах да може да гледа болестта или смъртта, без да се пребори със силата на Сатана. Смъртта на Лазар беше допусната, за да може чрез неговото възкресение да се даде на евреите последното и върховно доказателство, че Исус е Божият Син.

И в цялата тази битка със силите на мрака пред Христос винаги заставаше мрачната сянка, в която самият Той трябваше да навлезе. Пред Него винаги заставаше средството, чрез което трябваше да плати откупа за човешките души. Когато гледаше страданията на човечеството, Той знаеше, че за него трябва да понесе неопикуема болка, подигравки и най-

голямото унижение. Когато възкресяваше Лазар от мъртвите, Той знаеше, че ще трябва да плати откупа за човешкия живот на голготския кръст (...)

Христос беше достатъчно силен, за да спаси целия свят. Той плака на гроба на Лазар при мисълта, че няма да може да спаси всички, които са положени в гроба, поради сатанинската сила. От светлината на Своята възвишена чистота Изкупителят на света можеше да види, че болестите, от които човешкото семейство страдаше, са последица от престъпването на Божия закон. Можеше да проследи всеки случай на страдание до неговата причина. Знаеше, че единствено Той може да ги избави от рова, в който бяха потънали. Единствено Той можеше да постави краката им на правия път. Само Неговото съвършенство можеше да помогне на тяхното несъвършенство. Само Той можеше да покрие тяхната голота със Своята безукорна мантия на праведност (...)

Христос не познаваше греха от личен опит. Застана пред света като безукорен Божи Агнец. Когато страдащите хора се блъскаха около Него, Той, Който беше в разцвета на мъжката зрелост и здраве, се чувстваше нещастен като тях. Това бе жизненоважно, за да може Той да изрази Своята съвършена любов в полза на човечеството (Ръкопис 18, 1898).

2 септември

Исус цени нашите дарби за служение, мотивирано от любов

„А когато Исус беше във Витания, в къщата на Симон прокажения, до Него се приближи една жена, която имаше алабастрен съд с много скъпо миро, което изливаше на главата Му, докато Той седеше на трапезата” (Матей 26:6, 7).

Този случай е много поучителен. Исус, Изкупителят на света, се приближава към момента, когато ще даде живота Си за грешния свят. Но колко малко осъзнават дори Неговите ученици какво ще изгубят. Мария не можеше да не мисли по този въпрос. Сърцето ѝ беше изпълнено с чиста, свята любов. Чувството на сърцето ѝ беше: „Какво да дам на Господа заради всички Негови добрини към мен?”. Това миро, колкото и скъпо да беше според оценката на учениците, бе само слаб израз на любовта ѝ към Господа. Той обаче оцени дара ѝ като израз на нейната любов и сърцето на Мария бе изпълнено със съвършен мир и щастие.

Христос бе радостен от искреното желание на Мария да изпълни волята на своя Господ. Той прие съкровището от чиста обич, което Неговите ученици не разбираха, нито пък можеха да разберат. Мирото на Мария беше дар от любов и това му придаваше истинска стойност в очите на Христос. Той я видя да се отдръпва засрамена, очакваща да чуе укор от Този, Когото обичаше и боготвореше. Но вместо това чу думи на похвала. „Защо досаждате на жената? – каза Той, – Понеже тя извърши добро дело за Мен. Защото сиромасите винаги се намират между вас, но Аз не винаги съм между вас. Защото тя, като изля това миро върху тялото Ми,

направи го, за да Ме приготви за погребение. Истина ви казвам: Където и да се проповядва това Благовестие, по целия свят ще се разказва за неин спомен и това, което тя направи.” Исус нямаше да получи друго помазване, защото съботата приближаваше, а те я спазваха според заповедта. Желанието на Мария да послужи така на своя Господ бе по-ценно за Христос, отколкото всичкото скъпоценно миро на света, защото то изразяваше нейната оценка за Изкупителя на света. Това, което я мотивираше, бе любовта към Христос.

Чрез силата на Светия Дух Мария видя в Него Този, Който бе дошъл да потърси и да спаси загиващите души. Всеки един от учениците трябваше да бъде вдъхновен от подобно посвещение (Ръкопис 28, 1897).

3 септември

Тържественото влизане на Исус е наблюдавано от мнозина

„Ще намерите вързана ослица и осле с нея; отвържете ги и Ми ги докарайте. И ако някой ви каже нещо, отговорете: „На Господа трябва“ (Матей 21:2, 3).

Времето на тържественото влизане на Христос в Ерусалим бе най-красивият сезон от годината. Елеонският хълм беше покрит с килим от зеленина и дъбравите бяха прекрасни с разноцветните си листа. Много хора бяха дошли на празника от областите около Ерусалим с искреното желание да видят Исус. Върховното Му чудо – възкресяването на Лазар – имаше забележително влияние и огромни развълнувани множества бяха привлечени към мястото, където беше отседнал.

Следобедът беше наполовина отминал, когато Исус изпрати Своите ученици до селото Витфагия. Това беше първия път в живота Му на служене, когато Христос се съгласи да язди, и учениците изгълкуваха това като признак, че Той скоро ще утвърди царската Си сила и власт и ще заеме мястото Си на Давидовия трон. Те радостно изпълниха поръчката. Намериха ослето точно, както беше казал Исус (...)

Когато Спасителят възседна животното, въздухът се огласи от шумни викове на хваление и тържество. Той не носеше никакъв външен белег на царственост. Не бе облечен в официална дреха, нито бе следван от процесия от царска страна. Но е заобиколен от множество, което е развълнувано до крайна степен. Хората не могат да обуздаят радостното чувство на очакване, което въодушевява сърцата им (...)

Вик ехти от планини и долини: „Осанна на Давидовия син! Осанна във висините!” „Благословен, Който иде в Господнето име!” Онези, които някога са били слепи вървят първи в това чудно шествие. Лазар, когото Исус е възкресил от мъртвите, води ослето, на което Той седи. Някога глухите и немите, сега с чуващи уши и с развързан език помагат в увеличаването

на радостните викове осанна. Някогашните недъгави сега с жизнерадостни стъпки и с благодарни сърца кършат сръчно палмови клонки и ги разстилат по Неговия път, като своя лепта на уважение към мощния Лечител. И прокаженият, който бе чул страшните думи на свещеника „Нечист”, сега е там. И вдовицата, и сирачето са там, за да разкажат за чудните Му дела. Там са и възкресените мъртви. Техните езици, някога парализирани от силата на Сатана, подегат ликуващата песен (...) Обладаните някога от демони също са там, но сега устните им не се изкривяват в думи, изтръгнати чрез сатанинска сила. Шествието спира на върха на Маслинената планина (Ръкопис 128, 1899).

4 септември

Спасителят страда силно, когато отхвърляме любовта Му

„При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха” (Йоан 1:11).

Пред тях [тълпата с Исус при Неговото тържествено влизане] лежи градът Ерусалим със своя храм от чисто бял мрамор, позлатен със слава от лъчите на залязващото слънце. Това бе картина с ненадмината красота и хората спокойно можеха да приложат за нея думите на пророка: „Корона от красота в Господнята ръка и венец в ръката на твоя Бог”. При тази гледка тълпата поде с подновена жар виковете на хваление. Народът се надяваше, че сега Христос ще заеме трона на Давид и ще управлява като светски княз. Очите им се обърнаха към Него, за да видят какво впечатление Му прави сцената. Но вижте, Човешкият Син... плаче!

Когато очите на Христос се вгледаха в храма, който съвсем скоро щеше да бъде изгорен и разрушен и завесата му – раздрана, когато действията на евреите щяха да доведат до Неговото разпятие и смърт, Той заплака за непокорния град. Само след няколко часа Изкупителят на света щеше да бъде сграбчен от зли ръце и разпънат на кръст. Не римският народ, не езичниците, но народът, за който Той беше направил толкова много и за когото имаше толкова много надежди, щеше да бъде Неговият убиец (...)

Благодатта, която носеше спасение, повече нямаше да се спусне над града. Това бе причината за силната мъка на Спасителя. Божествените сълзи, които Той проля за Ерусалим, бяха сълзите на отхвърлената Любов. Радостната тълпа не можа да проумее причината за мъката на Спасителя. Те не знаеха, че беззаконията на Израел ще доведат последните най-страховити бедствия върху него. Върху шествието се спусна тайнствено страхопочитание и смълчава донякъде човешкия ентузиазъм. Много хора от тази тълпа носеха в собствените си тела доказателствата, че сред тях бе Божествената мощ. И всеки имаше да разказва своята история за милостивите дела на Христос. Споменът за тези чудни дела разпалваха жарта на техните чувства, докато тя достигна сила, която е неопишуема. Учениците и хората се обединиха в хвалебен химн.

Тогава при Него дойдоха свещениците и управниците с искането да смълчи тези бурни изяви на хваление. „Учителю, укори Своите ученици!“ – казаха те. Христос им отговори: „Ако тези мълкнат, камъните ще извикат“.

Христос беше дошъл на земята да разкрие принципите на Небето. Неговият характер като Спасител и Дарител на живот бе изявен малко преди това при гроба на Лазар, но в своята гордост евреите отхвърлиха Единствения, Който можеше да ги спаси. Колко различно щеше да бъде отношението на Христос, ако свещениците и управниците бяха останали верни на възложеното им доверие! (Ръкопис 128, 1899).

5 септември

„Домът ми ще се нарече молитвен дом.“

„А Исус влезе в Божия храм и изпъди всички, които продаваха и купуваха в храма, и преобърна масите на обменителите на пари и столовете на онези, които продаваха гълъбите“ (Матей 21:12).

Храмовите дворове бяха пълни с говеда, овце, волове и гълъби. Над звука от мученето на добитъка, блеенето на овцете и гукането на гълъбите се чуваха гласовете на търговците. Те предлагаха животни и птици на най-високи цени на хората, дошли за Пасхата да принесат жертва. Исус каза: „Писано е: Домът ми ще се нарече молитвен дом, а вие сте го превърнали в разбойнически вертеп“.

Това действие от страна на Христос беше дълбоко значимо – по-значимо, отколкото осъзнаваше който и да е от наблюдателите. Когато свещениците и фарисеите се съвзеха от ужаса, обладал виновните им души при думите на Христос, те се върнаха в храма. Не се обърнаха към Бога, нито дори се смириха. Решиха да оспорят правото Му да ги изгони от храмовите дворове. Когато стигнаха в храма, откриха, че в тяхно отсъствие е било извършено чудно дело. Бе върнато здравето на много болни и умиращи. Те бяха поразени, но не пожелаха да се откажат от упоритото си неверие. Вече бяха решили да изпратят Христос на смърт, а също и Лазар – възкресения от мъртвите. Знаеха, че хората щяха да продължат да вярват в Христос, докато сред тях живееше човекът, възкресен Неговата сила.

Доказателството, което беше дал Христос, бе замислено така, че да убеди всеки искрен ум, но не беше това, което тези хора искаха. Те се стремяха към отхвърлянето и осъждането на Христос. Всяко допълнително дадено доказателство само увеличаваше омразата им към Него. Чудните Му дела в света, животът Му на доброта, себеотрицание и саможертва, нежното Му съчувствие към хората, което отдавна си беше отишло от живота им, бяха точно нещата, които те не желяха.

Христос изпълняваше поръчението, дадено Му от Неговия Отец. „Духът на Господа е върху Мен, защото Господ Ме е помазал да занеса добри вести на смирените; изпратил Ме е да превържа съкрушените по сърце, да провъзглася свобода на пленниците и освобождаване на вързаните; да проглася благоприятната Господня година” (Ръкопис 128, 1899).

6 септември

Божият народ не трябва да прави претенциозен показ

„И като видя една смокиня край пътя, дойде при нея, но не намери нищо на нея, освен едни листа; и й каза: „Отсега нататък да няма плод от теб довека!”. И смокинята начаса изсъхна” (Матей 21:19).

Не беше необичайно едно смокиново дърво да се е раззеленило напълно толкова рано в сезона. Плодовете му се появяват преди листата. Затова за едно напълно раззеленило се смокиново дърво може да се очаква да има плодове. Христос се приближи, като очакваше да намери там плодове, но като претърси от най-долните клонки до най-горните, не намери нищо, освен листа. И Неговото проклятие падна върху дървото.

Този случай в служенето на Христос е необичаен. Това не беше Неговия стил на действие и не приличаше на делата Му. Където и да отидеше, Той пръскаше милост с думи, със съвет и с дела на доброта. Беше Възстановителят, Лечителят, дошъл не да осъди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Учениците не можаха да разберат наказването на дървото за неговото безплодие. И казаха: „Как начаса изсъхна смокинята?”.

Точно преди това Христос беше влязъл тържествено в Ерусалим. За втори път бе прочистил храма и бе изгонил търговците от дворовете му. Хората, които внасяха добитък за продажба в храмовите дворове, извършваха нечестни сделки. И заповедта беше дадена. През човешкото естество проблесна Божествеността и нито един свещеник във великолепно облекло или търговец, които видяха това лице, не се осмелиха да останат (...)

Това беше притча за разпръсването на евреите. Сега Христос в образа на изсъхналото дърво представи пред учениците праведния гняв на Бога, когато Той вижда храмовите дворове, осквернени заради нечестна печалба, и унищожението на еврейския народ. Това дърво, парадирало с претенциозната си зеленина пред самото лице на Христос, бе сякаш символ на еврейския народ, който се беше отделял от Бога, докато в гордостта и отстъпничеството си беше изгубил силата да различи и познае своя Изкупител.

Това изсъхнало дърво със своите парадирани някога клони трябва да повтаря своя урок във всяка епоха до края на историята на тази земя. Ако духът на Сатана бе успял да влезе в неосветените сърца в дните на Христос и да се противопостави на Божиите изисквания в онова поколение, той със сигурност ще влезе и в мнимите християнски църкви в [наши дни].

Историята ще се повтори. Но хората, които се покоряват на Божиите заповеди, не спорят. Те приемат Божието слово за свой водач (Ръкопис 32, 1898).

7 септември

Христос иска ние да раждаме плодове, като работим за Него

„Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я отрязва и всяка, която дава плод, подрязва, за да дава повече плод” (Йоан 15:2).

Мислех си за урока, който Христос даде на учениците точно преди влизането Си в Гетсиманската градина. Той знаеше, че това ще бъде последната Му възможност да им помогне да разберат някои важни неща преди да бъде разпнат. Като им посочи една лоза – а лозата е нещо, което евреите високо ценяха и смятах за много красиво – Той каза: „Аз съм лозата, а Отец Ми е Зеделецът. Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я отрязва”.

Ето, тук има нещо, което трябва да изучаваме. Сега имаме своята възможност да даваме плодове. Можем да бъдем клони от лозата, които дават плод. А ако сега продължим по небрежен и безразличен начин, тогава какво можем да очакваме? Бог ни казва, че ще ни отреже, защото не можем да направим нищо без Христос. И ако сме като мъртъв клон и не черпим сок и не се подхранваме от живата Лоза, ще станем сухи клони. Но ако даваме плод, Той ни почиства (подрязва), за да даваме повече.

В нашия свят имаме враг, с който да се борим. Ще трябва да се срещнем със силите на мрака. Ще да водим тази борба, докато трае времето. Спасителят се бореше със силите на мрака и силите на мрака се бореха с Него, дори и след като влезе в нашия свят.

Кои са днес хората, които ще поемат борбата в този свят, и ще продължат да я водят до самия й край? Това са последователите на Христос – всеки един от тях. Това не се отнася само до назначените служители. Точно тук нашите хора правят голяма грешка. Те сякаш мислят, че ден след ден, час след час, минута след минута от борбата служителите трябва да се грижат за тях. Борбата е за всеки от нас.

Не знаем каква работа е определил Бог за нас. Ако имаме само „един талант” и го „вложим при bankerите”, – т.е. започнем да действаме с този един талант и Бог види, че сме верни и в най-малкото, тогава Той ще ни даде и друг талант. И по този начин дарбата ще продължава да се увеличава и да расте. Колкото повече я влагаме при bankerите, толкова повече таланти ще имаме да употребяваме за Божията слава (Ръкопис 56, 1890).

8 септември

Вярващите трябва лично да познават Христос

„Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божи деца; затова светът не ни познава, защото не позна Него” (1 Йоаново 3:1).

Колко хора днес виждат Исус Христос, Спасителя на света, такъв какъвто е! Колко малко Го познават! Колко малко хора познават Отец! Всеки, който познава Христос, има познание и за Отец. Да видим Божия Син такъв, какъвто е, е едно от най-големите благословения, които някога могат да достигнат до падналото човечество. Скъпоценният Спасител – да Го видим такъв, какъвто е! Колко хора Го виждат само отчасти. Колко хора Го признават като Изкупителя на света, но не Го познават като личен Спасител. А това е решаващо – познанието за Бога в Исус Христос.

„И всеки, който има тази надежда, очиства себе си.” Каква надежда? Да видим Исус такъв, какъвто е, с живата вяра, която се хваща за ръката на безкрайния Бог, с вярата, която Го приема като личен Спасител. Кой Го познава като такъв? Всички ваши случайни погледи към Христос няма да спасят нито една душа. Познавате ли Го чрез живата връзка на вярата?

Той дойде на нашата земя да извърши чудно дело. Сатана вилнееше както си иска. Твърдеше, че като княз на света тази земя е неговата територия. Христос дойде, за да оспори властта и претенциите му. Христос дойде да избави човешкия род от неговата тиранична сила. Бойното поле бе точно тук, в този малък свят. Борбата се водеше между Княза на живота и силите на мрака. Кой ще победи? Цялата небесна Вселена гледаше към Христос и с внимание следеше битката. Ето Единствения, Който можеше да оспори властта на Сатана. И същият Го следваше по петите, решен да Го победи със своите изкушения и решен да успее да изтощи и изчерпи Божието търпение и снизхождение към човешкото семейство, за да може Той да Го унищожи.

Каквато и да е вашата слабост, [колкото и] обградени с немощи да сте, има надежда за вас в Бога. Скъпият Спасител е готов да избави напълно всяка душа, която дойде при Него. При онези, чийто ум е погълнат от земни удоволствия, Той идва и издига гласа Си в предупреждение и представя пред погледа им чудото на вечността. Там Той разкрива пред вас небето – прагът е осветен и блестящ от Неговата слава, която струи през отворените врати. Вратата е отворена! Слава Богу! (Ръкопис 86, 1894).

9 септември

Чрез смъртта Си Спасителят сложи край на властта на Сатана над нас

„Аз няма още много да говоря с вас, защото иде князът на този свят. Той няма нищо свое в Мен” (Йоан 14:30).

Небесният Предводител беше нападан от изкусителя. Той не премина спокойно и в мир през света. Не бяха Му спестени пречки копнежа Му да спечели душите на хората за Небесното царство чрез Своята блага милост и грижа. Нито един човек не бе дошъл на света, без да почувства властта на измамника. Цялата сила на злото се обедини по следите Му, за да воюва срещу Него и ако е възможно да вземе връх.

Сатана видя Божия образ в характера и личността на Исус Христос. Знаеше, че ако Той изпълни плана Си, ще сложи край на неговата сатанинска власт. Затова животът на Месия бе постоянна битка срещу сатанинските инструменти. Съпротивата на Сатана ставаше все по-жестока и по-яростна, след като отново и отново жертвата биваше изтръгната от ръцете му.

Точно преди разпъването Си на кръста Спасителят каза: „Иде князът на този свят. Той няма нищо свое в Мен”. Въпреки че бе настъпил часът на силите на мрака, все пак, предчувствайки Своето тържество, Христос можеше да каже: „Настана съд на княза на този свят”. „Сега е съд на този свят. Сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън.” Като виждаше завършека на изкупителното дело, Той можеше дори и преди смъртта Си да говори за великото и окончателно избавление и да представи бъдещите неща, като че ли [те стават] в момента. Единородният Син на безкрайния Бог можеше успешно да доведе докрай великия план, осигуряващ спасението на човечеството.

Състоянието на света преди първото явяване на Христос е образ на състоянието на света точно преди Неговото Второ пришествие. Ще съществува подобно беззаконие. Сатана ще упражнява същата измамна сила върху човешките умове. Той си е осигурил армия от човешки сътрудници, за да ги ввлече в последната битка срещу Княза на живота – да повали Божия закон, който е основата на Неговия трон. Сатана ще действа с изяви на чудеса, за да убеди хората във вярването, че е това, което твърди, че е – князът на този свят – и че победата е негова. Ще насочва силите си срещу онези, които са предани на Бога. Но макар че може да причини болка, нещастия и страдания на хората, Сатана не може да оскверни душата. Божият народ в тези последни дни трябва да очаква да навлезе в разгара на борбата, защото пророческото Слово казва: “Змеят се разяри срещу жената и отиде да воюва с останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Исус Христос” (Писмо 43, 1895. Ривю енд Херълд, 29 октомври, 1895).

10 септември

Христос дойде да придаде мир на Своя народ

„Мир ви оставям; Моя мир ви давам. Аз не давам, както дава светът. Да не се тревожи сърцето ви, нито да се бои” (Йоан 14:27).

На изток обичайният поздрав при посещение в дома на приятел бе „Мир на този дом”. Същите думи се използваша и за сбогом. Но сбогуването на Христос е от напълно различно естество. [Цитирано Йоан 14:27] Тези думи включват много неща. Те имат огромно значение и ще се повтарят до най-отдалечените земни краища.

Христос донесе този мир със Себе Си на света. Дойде да ни го даде, за да може всички, които вярват в Него, да имат мира, надвишаващ всяко разбиране. Той, Изкупителят на света, го носи в Себе Си през целия Си земен живот и сега бе дошъл моментът, когато трябваше да отдаде живота Си, та съкровището на мира да може завинаги да живее в сърцето чрез вяра. Остави този мир на Своите ученици. Дава го и го поддържа в сърцата на всички, които ще посрещнат с радост присъствието Му.

Бе дошло времето за последен опит на Сатана да победи Христос. Но Спасителят заяви: Той няма нищо в Мен – нито един грях, който да Ме постави под неговата власт. Той не може да открие в Мен нищо, което да отговори на неговите сатанински внушения.

Защо бе тази ужасна битка с княза на света, когато през целия Си живот Исус остана верен на Бога? Той можеше да се справи със силите на Сатана само с една дума. Но дойде в света, за да понесе всяко изпитание, всяко предизвикателство, което е възможно да понесат и хората, и все пак да не Се раздразни, нито да се поддаде на чувствата Си или да Си отмъсти с дума, отношение или действие. Заради Божията чест и слава Той трябваше да предложи Себе Си като жива, безукорна жертва. Непадналите светове, небесните ангели и падналият род наблюдаваха всяко движение, извършено от Този, Който представяше Отец и съвършения човек. В Неговият характер нямаше нито един недостатък.

Наближаваше последната атака. Великата победа, която трябваше да постигне, бе да стане едно със Своя избран народ и църквата да може да общува с Него, въпреки че Той щеше да бъде отнесен в небето.

Понякога нашите изпитания не са единични и последвани от периоди на мир и почивка. Изкушенията идват като поглъщаща вълна, за да унищожат всичко пред себе си. Нещастията не създават християните, а само развиват в тях ума и волята на Христос, живите принципи на добродетелта и светостта (Ръкопис 44, 1897).

11 септември

Исус, истинското пасхално Агне, бе убит заради нашите грехове

„И настана денят на безквасните хлябове, когато трябваше да жертват пасхалното агне. И Исус изпрати Петър и Йоан и каза: „Идете и ни пригответе, за да ядем Пасхата” (Лука 22:7, 8).

Христос беше избрал Петър и Йоан, които щяха да бъдат тясно свързани в делото, за да направят приготовленията за вечерята. „А Той им каза: Ето, като влезете в града, ще ви срещне

човек, който носи стомна с вода; идете след него в къщата, в която влезе, и кажете на стопанина на къщата: „Учителят ти казва: Къде е гостната стая, в която ще ям Пасхата с учениците Си?”

Христос искаше да се предпази от всякакви преждевременни ходове, които можеха да бъдат предприети от предатели, ако дойдеха на вечерята и извършеха действието, планирано от Юда. Бе обичайно за живеещите в столицата да приютяват непознати, които желяеха да празнуват Пасхата. Вестта прие формата на заповед. Може да ни изглежда неподходящо тези двама галилеяни да говорят по такъв начин на непознат човек. Но обстоятелствата се стекоха така, както предказа Христос. Учениците срещнаха човек, който носеше стомна. Те го последваха, влязоха в къщата, в която влезе Той, и повториха своята вест. И тя беше посрещната с готовност и съгласие от стопанина.

Беше последната Пасха, която Исус щеше да отпразнува с учениците Си. Знаеше, че часът Му е дошъл. Самият Той беше истинското пасхално Агне и в деня, когато се ядеше Пасхата, Той трябваше да бъде жертван. Знаеше, че обстоятелствата, свързани с този случай, никога няма да бъдат забравени от Неговите ученици.

Първите думи на Христос, след като се събраха около масата, бяха: „Твърде много съм желал да ям тази Пасха с вас преди да пострадам. Защото ви казвам, че няма вече да я ям, докато не се изпълни в Божието царство”.

В тази последна вечер Исус имаше да казва много неща на учениците Си. Ако бяха готови да приемат това, което Той копнееше да им предаде, щяха да бъдат запазени от съкрушилата сърцата им болка, от разочарованието и неверието. Но Исус видя, че те не можеха да понесат това, което имаше да каже. Когато погледна лицата им, думите на предупреждение и утеха останаха на устните Му. Миговете отминаваха в безмълвие. Исус сякаш нещо чакаше. Учениците се чувстваха неловко. Погледите, които си хвърляха един на друг, говореха за завист и спорове. Те държаха на любимата си представа, че Христос ще утвърди Своята власт и ще заеме трона на Давид. И в сърцето си всеки от тях все още копнееше за най-високото място в царството (Ръкопис 106, 1903).

12 септември

Ако искаме да бъдем велики, трябва да служим смирено

„И имаше спор между тях кой ще бъде най-голям” (Лука 22:24).

Искането на Яков и Йоан да седят отдясно и отляво на трона на Христос възбуди негодуванието на другите. Това, че двамата братя се осмелиха да поискат най-високия пост, така разбуни десетте, щото между тях възникна опасност от отчуждаване. Те смятаха, че не са оценени правилно, нито тяхната преданост и таланти. Юда беше най-суров към Яков и Йоан.

Когато учениците влязоха в горната стая, сърцата им бяха изпълнени с чувство на негодувание. Юда се намести до Христос отляво; Йоан отдясно. Ако имаше най-високо място, Юда беше решен да го притежава. Смяташе се, че това място е до Христос. А Юда беше предател!

Бе възникнала и друга причина за раздор. Бе обичайно на пиршество слугата да измие краката на гостите. И при този случай бяха направени приготовления за това. Каната, легенът и кърпата бяха там, но... нямаше слуга и някой от учениците трябваше да извърши това. Но всеки от тях, воден от наранената си гордост, реши да не играе ролята на слуга.

Като видя неспокойните лица на Своите ученици, Христос стана от масата, съблече горната Си дреха, която щеше да затруднява движенията Му, взе една кърпа и се препаса (...)

Юда беше първият, чиито крака Исус изми. Този ученик вече бе сключил договора да предаде Исус в ръцете на свещениците и книжниците. Христос знаеше тайната му, но не го разкри. Той копнееше за душата му. Сърцето Му викаше: „Как мога да Се откажа от теб!“. Надяваше се, че умиването нозете на Юда ще докосне сърцето на грешащия ученик и ще го предпази от окончателното извършване на неговото предателство. И за миг сърцето на Юда потръпна от желание да изповяда греха си още там и още тогава. Но не пожела да се смири. Закори сърцето си срещу покаянието. Не протестира и не се противопостави срещу самоунижението на Спасителя. Беше раздразнен от това Негово действие. Ако Исус можеше така да смирява Себе Си, мислеше Юда, Той не би могъл да бъде Царят на Израел.

Ако беше се покаял, дори Юда щеше да бъде приет и опростен. Вината в душата му щеше да бъде измита чрез изкупителната кръв на Христос. Но той самоуверено и надменно оправдаваше своите деяния, тъй като имаше високо мнение за собствената си мъдрост (Ръкопис 106, 1903).

13 септември

Трябва да бъдем измити във великия Извор

„И когато стигна до Симон Петър, той каза: „Господи, Ти ли ще ми умиеш краката?“ (Йоан 13:6).

Когато дойде ред на Петър, той не можа да се сдържи и възкликна, поразен: „Господи, Ти ли ще ми умиеш краката?“

Исус отговори спокойно: „Това, което Аз правя, ти сега не осъзнаваш, но после ще разбереш“. Чувствайки остро унижението на своя Господ и изпълнен с любов и почит към Него, Петър възкликна с голяма решителност: „Ти няма да умиеш краката ми вовеки“.

Исус му отговори много сериозно: „Ако не те умия, нямаш дял с Мен“.

Лъч светлина проникна в ума на ученика. Той осъзна, че служението, което бе готов да откаже, бе едно по-висше очистиране – духовно – на ума и сърцето. Петър не можеше да понесе мисълта за раздяла с Христос – това би било смърт за него. „Не само краката ми – каза той, – но и ръцете ми, и главата ми.”

„Исус му каза: „Който се е окъпал, няма нужда да умие друго, освен краката си, а целият е чист”.

Всеки човек, който излиза от банята, е чист, но краката в сандали бързо се напрашват и отново трябва да бъдат измити. Затова Петър и неговите братя бяха умити във великия Извор, избликнал поради греха и нечистотата. Христос ги признаваше за Свои. Но изкушението ги подвеждаше към зло и те все още имаха нужда от Неговата очистираща благодат. Когато Се препаса с кърпа, за да измие прахта от краката им, Исус желаше с това да отмие отчуждението, завистта и гордостта от сърцата им. Това Му действие имаше далеч по-големи последици, отколкото само да бъдат измити техните прашни крака. С духа, който тогава поддържаха в себе си, никой от тях не беше готов да вземе участие в пасхалната вечеря или да участва във възпоменателната служба, която Христос бе на път да учреди. Сърцата им трябваше да бъдат очистени. Гордостта и егоизмът създават раздори и омраза, но Исус отмива всичко това чрез измиването на нозете им.

Настъпи промяна в чувствата. Като ги гледаше, Исус каза: „Вие сте чисти”. Сега сърцата бяха обединени в едно – любов един към друг. Те бяха станали смирени и склонни да бъдат поучавани. Освен Юда, всеки един бе готов да отстъпи на другия най-високия пост.

Преди участието в символите на Христовото наранено тяло и пролятата Му кръв трябва да се премахне всяко разногласие между братята. Необходим е стремеж да се подготвяме да седнем с Христос в Неговото царство (Ръкопис 106, 1903).

14 септември

Алчността и лакомията ще доведат до унищожение, ако биват задоволявани

„Истина, истина ви казвам, един от вас ще ме предаде” (Йоан 13:21).

Учениците бяха разглеждали внимателно се вглеждаха един в друг, когато питаха: „Господи, аз ли съм?”. Дотогава Юда бе седял мълчаливо, сякаш нищо не го засягаше. Сега мълчанието му привлече всички погледи към него. За да избегне неудобното положение, той събра смелост да попита като тях: „Господи, аз ли съм?”. Исус сериозно отговори: „Ти каза”.

Дори сега Юда можеше да признае вината си, дори сега можеше да развали магията, която го беше оплела. Христос беше съвсем близо до него, готов да му помогне. Но неговата гордост и изкушението на врага бяха толкова мощни, че той не намери сили да се изтръгне от

капана. Вместо да се довери на милостта на състрадателния Спасител, той събра сили за съпротива.

Историята на Юда представлява тъжния край на един живот, който можеше да бъде почетен от Бога. Самият Юда си измоли мястото в кръга на дванадесетте приближени ученици. С голяма сериозност и очевидна искреност той бе заявил: „Господи, ще Те следвам, където и да отидеш”.

Учениците силно желаеха Юда да стане един от тях. Той имаше внушителен вид, беше човек с остра проникателност и качества на ръководител. Те го препоръчаха на Исус като един, който много ще Му помогне в Неговото дело.

Лицето на Юда не беше отблъскващо. То беше с остри черти и интелигентно, но му липсваха нежността и съчувствието, които се забелязват в истински обрънатия човек. Служейки на другите, Юда можеше да развие неегоистичен дух. Но макар да слушаше ежедневно уроците на Христос и да виждаше Неговия несебичен живот, Юда се поддаваше на склонността си към алчност.

Христос четеше в сърцето му и в поученията Си се спираше на принципите на щедростта, които подкопават алчността в самия й корен. Представяше пред Юда отвратителното й естество и много често ученикът осъзнаваше, че е обрисован неговият характер и показан неговият грях. Но той никога не изповяда и не изостави своята неправда. Беше самодоволен и вместо да устоява на изкушението, продължи да следва своите мошенически начинания.

Въпреки че познаваше Юда от самото начало, Исус изми нозете му. Предателят има привилегията да участва в причастието заедно с Христос и на него бяха предложени хлябът на живота и водата на спасението. Бе му даден урокът на Спасителя. Но Юда отказа да се възползва (Ръкопис 106, 1903).

15 септември

Вършим делото на Сатана, когато сеем семена на съмнение и неверие

„Нима не Аз избрах вас, дванадесетте? А ето, един от вас е дявол. Той говореше за Юда Симонов Искаротски; защото той, един от дванадесетте, щеше да Го предаде” (Йоан 6:70, 71).

Юда упражняваше силно влияние върху учениците. Имаше внушителна външност и отлични способности. Но те не бяха осветени от Бога. Юда бе отворил ума и сърцето си за изкушенията на Сатана. Способностите му бяха посветени на служене на себе си, на себевъздигане и на любов към парите.

Тази бедна, самоуверена душа, отделена от духа и живота на Христос, преминаваше пред труден период. Той постоянно се чувстваше осъден, защото уроците на Христос винаги го пронизваха. И все пак не бе позволил да бъде преобразен и превърнат в жива клонка чрез

връзката си истинската Лоза. О, да беше смирил сърцето си пред Бога при тези Божествени наставления, които толкова ясно му посочваха неговия проблем. Тогава той повече нямаше да бъде за братята си – учениците – изкусител, който сее семето на неверие в сърцата им.

Сатана бе посял в сърцето на Юда семето, което той от своя страна предаваше на братята си. Съмненията, внесени от Сатана в ума му, той внасяше в умовете на другите ученици. Изричаше толкова много обвинения, че противодействаше на уроците на Христос. Ето защо Исус нарече Юда дявол.

Няма такова положение като заемане на неутрална позиция. Всеки трябва да посвети на Бога своя живот според способностите си. Ученикът, чиято религия е само на думи, се различава от истинския.

Не е достатъчно само да се чуе Божието Слово. Ако не е внушена от Бога, истината няма да бъде приета за спасение на душата. Тя трябва да бъде и приложена в живота. Човекът сам ще разкрие дали е поучаван свише. И ако не е, това не е защото Бог не желае да поучава, но защото човекът не желае да приеме Неговите поучения и да яде от Хляба на живота.

„Всеки, който върши зло, мрази светлината [която Бог изпраща], и не идва при светлината, за да не се явят делата му.” Такива хора мразят порицанието. Самодоволните не да търсят светлината. Те обичат тъмнината, а не светлината, защото не искат да видят себе си такива, каквито Бог ги вижда. “Но който върши истината, идва при светлината, за да се явят делата му, че са извършени по Бога” (Ръкопис 67, 1897; виж също Ривю енд Херълд, 2 ноември, 1897).

16 септември

В Гетсимания съдбата на човечеството висеше на косъм

„Отидоха на едно място, наречено Гетсимания; и Той каза на учениците Си: „Стойте тук, докато се помоля” (Марк 14:32).

В Гетсиманската градина Христос остави учениците, като им каза да се молят за себе си и за Него. Той избра Петър, Яков и Йоан и се отдалечи с тях по-навътре. Тези трима ученици бяха видели Неговото преображение. Бяха видели небесните посетители – Моисей и Илия – да говорят с Него и Той желаше тримата да бъдат с Него и сега.

Христос изрази желанието Си за човешко съчувствие и после се отдалечи от тях на разстояние около един хвърлей камък. Там падна на лицето Си и се молеше: „Отче, за Теб всичко е възможно; отмени Ме с тази чаша; не, обаче както Аз искам, но както Ти искаш”.

Свърхчовешката болка, с която се бореше, Го върна при учениците Му с копнеж за човешко общуване. Но беше разочарован. Те не Му дадоха помощта, която бе очаквал от тях.

Вслушайте се в тази мъчителна молитва на Христос в Гетсиманската градина! Докато учениците спяха под разпрострените клони на маслиновите дървета, Човешкият Син – „човекът на скърби и навикнал на печал” – лежеше прострян върху студената земя. Когато душевната болка Го връхлетя, едри капки кръв избиха избиха по челото Му и заедно с падащата роса измокриха тревата на Гетсимания.

Тук тайнствената чаша потрепери в ръката Му. Тук съдбата на изгубеното човечество висеше на косъм. Щеше ли Той да изтрие кървавите капки от челото Си и да изтръгне от душата Си вината на този загиващ свят, която подлагаше Него – съвършено невинния и не заслужаващия – на възмездието на един справедлив Закон? Щеше ли да откаже да стане Заместник и Гарант на грешника?

Отделянето на Христос от Неговия Отец – възмездието за беззаконието и греха – щеше да падне върху Него, за да бъде възвеличен Божият закон и да се потвърди неговата неотменимост. Това щеше завинаги да разреши спора между Божия Княз и Сатана по отношение на непроменимото естество на този закон.

Небесното Величие бе като Един, Който е объркан от страданието. Никой човек не би могъл да понесе такова страдание. Но Христос беше размишлявал върху тази битка. Той беше казал на учениците Си: „Имам кръщение, с което трябва да се кръстя; и колко трудно ще Ми бъде, докато бъде завършено!” Сега е „часът, часът на тъмнината” (Ръкопис 42, 1897).

17 септември

Христос не е бил принуден да понесе вината на света

„И като беше във вътрешна борба, молеше се по-усърдно; и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята” (Лука 22:44).

Христос не е бил принуден да направи това [да понесе вината на нашия загиващ свят]. Той доброволно реши да положи живота Си, за да спаси човечеството. Изискванията на Божието управление бяха разбирани погрешно поради измамните думи и дела на Сатана. Необходимостта от посредник се виждаше и чувстваше както от Отец, така и от Сина.

Небесната Вселена наблюдаваше с дълбок интерес целия живот на Христос – всяка Негова стъпка – от яслите до настоящата ужасна сцена с неизмеримо значение. Непадналите светове наблюдаваха резултатите от този спор. Те видяха Божия Син, своя възлюбен Предводител, в Неговата свръхчовешка болка, очевидно умиращ на бойното поле, за да спаси изгубения и загиващ свят.

Сатана хвърляше върху Него цялата сила на своите изкушения. Изтъкваше пред Него, че грехът на света, толкова отвратителен пред Бога, изисква твърде голямо наказание. Че Той никога повече няма да бъде считан за чист, свят и неосквернен, за Божия единороден Син.

Сега Христос бе в положение, различно от досегашното. До този момент Той бе стоял като Застъпник за другите. Сега копнеше да има застъпник за Себе Си. Щеше ли Неговото човешко естество да понесе напрежението? Щяха ли греховете на един отстъпил свят – от беззаконието на Адам до края на времето – да бъдат положени върху Него?

Във върховната криза, когато сърцето и душата се огъват под товара на [световния] грях, Гавриил е изпратен, за да Му вдъхне сила. И докато ангелът подкрепя Неговото немощно тяло, Христос поема горчивата чаша и изпива съдържанието ѝ. Пред Страдалеца се издигат риданията на един изгубен и погиващ свят. Тогава окървавените устни проронват думите: „Въпреки това, ако падналият род трябва да загине, Аз ще изпия тази чаша”.

В небето настъпи тишина. Нямаше свирене на арфи. Небесните жители виждат своя Господ, заобиколен от легиони от сатанински сили, а човешкото Му естество – обременено от тайнствен ужас, от който Го побиват тръпки (...) Подкрепен от изпратения от небето ангел, Исус става – целия в пот и болки – и за трети път се връща при учениците Си. Но отново е разочарован. Намира ги спящи в часа на най-тежката Си агония.

Гледката натъжи и ангелите. Пророчеството беше заявило, че „Могъщият” трябва да изтъпче лина сам; „никой от човешките синове не беше” с Него (Ръкопис 42, 1897).

18 септември

Когато беше предаден, Христос чувстваше това, което и ние бихме почувствали

„Станете да вървим; ето, приближи се онзи, който Ме предава” (Марко 14:42).

И сега те чуват тежките стъпки на войници в градината. „А онзи, който Го предаваше, беше им дал знак, като каза: „Когато целуна за поздрав – Той е; хванете Го и Го заведете, като Го пазите здраво”. И когато дойде, веднага се приближи до Него и каза: „Учителю!” и Го целуна.” „А Исус му каза: „Юда, с целувка ли предаваш Човешкия Син?”

На множеството Исус каза: „Като срещу разбойник ли сте излезли с мечове и сопи да Ме уловите? Всеки ден бях при вас и поучавах в храма, и не Ме хванахте; но това стана, за да се сбъднат Писанията”.

Записът на Йоан за тези събития е: „И така, Юда, като взе една дружина войници и служители от главните свещеници и фарисеите, дойде там с фенери, факли и оръжия. А Исус, като знаеше всичко, което щеше да Го сполети, излезе и им каза: „Кого търсите?”. Отговориха Му: „Исус Назарянина”. Исус им каза: „Аз съм”. С тях стоеше и Юда, който Го предаваше. И когато им каза: „Аз съм”, те се дръпнаха назад и паднаха на земята. А Симон Петър, който имаше меч, измъкна го, удари слугата на първосвещеника и му отсече дясното ухо; а името на слугата беше Малх. Тогава Исус каза на Петър: „Сложи меча в ножницата. Чашата, която ми даде Отец, да не я ли пия?”

При тези думи ужас обхвана учениците. Сега всички бяха заедно около своя Господ. Но при думите Му към Петър „всички Го изоставиха и побягнаха”.

Човешкото естество на Христос беше същото като нашето. Но Той чувстваше страданието по-остро от всеки човек, защото духовното Му естество нямаше никакво петно от грях. Нежеланието Му да чувства страдание бе пропорционално на Неговата сила.

Колко горещо бе желанието на човешкото естество у Христос да избегне яростта на един разгневен Бог; колко силно копнееше душата Му за облекчение се вижда от думите на Страдалеца: „Отче, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша! Обаче не както Аз искам, но както Ти искаш”. Всички извършени грехове на света бяха положени върху Великия Бременосец – върху Този, Който не беше виновен в нито един грях; Който единствен можеше да бъде Изкупление за греха. Животът Му бе едно с Божия живот. Нито петънце на поквара нямаше върху Него (Ръкопис 42, 1897).

19 септември

Нашето място в историята ще бъде определено от характера ни

„Нито вземате предвид, че за вас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото да загине целият народ” (Йоан 11:50).

С Каяфа се сложи край на еврейското първосвещенство. Този горд, надменен и порочен човек доказа своето недостойнство изобщо да носи одеждите на първосвещеник. Той нямаше нито качества, нито пълномощие от Небето за тази работа. Каяфа в действителност не беше първосвещеник. Той носеше свещенически одежди, но нямаше жива връзка с Бога.

Фарсът на процес срещу Христос показва колко низко беше паднало свещенството. Свещениците бяха подкупили хора да свидетелстват лъжливо под клетва, за да може Исус да бъде осъден. Но в този случай истината дойде на помощ на Христос. Беше показано, че свидетелствата, изнесени срещу Него, са лъжливи и че свидетелите са наети от хората, които са подхранвали в сърцата си най-низка поквара. Божието намерение бе хората, арестували Исус, да чуят свидетелството за Неговата невинност. „Не намирам никаква вина в Него” – заяви Пилат. И Юда, като хвърли в краката на свещениците парите, получени за предаването на Христос, даде свидетелството: „Съгреших, защото предадох невинна кръв”.

Преди това, когато Синедрионът беше свикан, за да състави планове как да устрои засада на Христос и да Го на смърт, Каяфа каза: „Не виждате ли, че светът отива след Него?” Чуха се гласовете на някои членове от съвета, които молеха другите да обуздаят силните си чувства и омразата си срещу Христос. Те искаха да Го спасят от смърт. Каяфа им отговори: „Нито вземате предвид, че за вас [би трябвало да каже „поквареното свещенство”] е по-добре един човек да умре за народа, отколкото да загине целият народ”.

Тези думи бяха изречени от един, който не осъзнаваше значението им. Той осъждаше Този, Чиято смърт щеше да сложи край на необходимостта от символичните изкупителни жертвоприношения и чиято смърт бе представяна от древността чрез всяка принесена жертва. Думите на първосвещеника означаваха повече, отколкото осъзнаваше той или хората, обединени с него. Чрез тях той даде свидетелството, че бе дошло времето да се прекрати завинаги Аароновото свещенство. Истинският Първосвещеник щеше да встъпи на Своя пост (Ръкопис 101, 1897).

20 септември

С мълчанието си ние осъждаме Христос, подобно на Пилат

„Не знаеш ли, че имам власт да Те пусна и имам власт да Те разпъна?” Исус му отговори: „Ти не би имал никаква власт над Мен, ако не ти бе дадено отгоре” (Йоан 19:10, 11).

Христос стои вързан като затворник пред съдийския престол. Съдията Го гледа с подозрение и строгост. Хората бързо се събират и от всички страни има наблюдатели, докато се четат обвиненията срещу Него: „Той твърди, че е еврейският цар”. „Отказва да дава данък на цезаря.” „Прави Себе Си равен на Бога.”

Пилат бе убеден, че нито едно от свидетелствата за вината на Христос не може да бъде потвърдено, макар свещениците и управниците да бяха заявили, че е изрекъл богохулство. Но евреите бяха под влиянието на Сатана, подобно на Каин и на другите убийци, решили да унищожат живота, вместо да го съхранят. „И те още по-ожесточено казваха: „Той разбунва народа, като поучава в цялата Юдея, започвайки от Галилея чак до това място”.

Тук Пилат си помисли, че има възможност да се освободи от целия този фарс по процеса на Христос. Той ясно осъзнаваше, че евреите искат Той да бъде осъден поради факта, че Му завиждаха. „Щом разбра, че Той [Христос] е от областта на Ирод, изпрати Го до Ирод, който през тези дни беше в Ерусалим.”

Това беше онзи Ирод, чиито ръце бяха изцапани с кръвта на Йоан. „А Ирод, като видя Исус, много се зарадва, защото отдавна желаеше да Го види, понеже беше слушал за Него; и се надяваше да види някое знамение от Него (...)”

Делото и мисията на Христос в този свят не бяха предназначени да удовлетворяват лекомисленото любопитство на князе, управници, книжници, свещеници или народ. Той дойде на излекува съкрушените по сърце. Ако Христос можеше да изрече дума, с която да излекува болните места на боледуващите от греха души, Той не би мълчал. Но скъпоценните бисери на истината (както беше поучавал и учениците Си) не трябваше да бъдат хвърляни на свинете. Поведението на Христос пред Ирод направиха мълчанието Му красноречиво.

Еврейският народ осъди своя така дълго очакван Месия, Те се стремяха да постигнат осъждането на Княза на живота – Единственият, Който можеше да ги освободи от робството им (Ръкопис 112, 1897).

21 септември

Историята се повтаря

„Но Ирод с войниците си, като се отнесе към Него с презрение и Го подигра, облече Го във великолепна дреха и Го изпрати обратно при Пилат” (Лука 23:11).

Историята от миналото ще се повтори. В християнския свят ще се разрази решителна битка. Хората, които се неверни към заповедите на живия Бог, в своята мнима праведност ще бъдат вдъхновени от Сатана да се борят срещу верните на Божия Агнец, Който отнема греха на света. Вследствие на това хората ще се държат жестоко към други християни.

Ако мнимият християнски свят си вземе поука от начина, по който евреите се отнесоха към Христос, и решат пред Бога никога самите те да не ходят по същия път, няма да станат отговорни за смъртта на Христос в лицето на Неговите светии.

Голяма група свещеници и старейшини придружи Божият Син при Ирод. И когато Христос беше представен пред Ирод, всички те заговориха развълнувано, излагайки обвиненията си срещу Него. Но тетрархът почти не обърна внимание на думите им. Той разбираше, че Христос не е виновен за никакво престъпление.

Римските войници знаеха, че ще угодят на вулгарната, груба и закоравяла папач, на свещениците и началниците, ако хвърлят върху Христос цялото презрение, на което порочни зли войници са способни. Към същото ги подтикваха и самите еврейски сановници. Те изправиха пред тях като измамник Самото Величие на Небето, Царя на славата, и се отнесоха с Него като с предмет на посмешище.

Те представиха Царя на славата във възможно най-отблъскваща светлина. Облякоха Го със стара царска пурпурна мантия, която бе служила на някой цар. Сложиха в ръцете Му суха тръстика, а на Божествената Му глава – корона от остри тръни, които прободоха святите слепоочия и кръвта покапа по лицето и брадата Му. Срещу Него бяха изговорени най-презрителните думи. Но Христос не хвърли към тях нито един укорителен поглед. Покриха лицето Му със стара дреха, удряха Го по лицето и крещяха: „Пророкувай, кой те удари!”. После, след като грубо дръпнаха дрехата настрана, Го заплюваха в лицето и Го удряха с тръстиката с цялата свирепа сила на покварени хора. Най-извратеното отношение и най-мръсните думи бяха използвани от тях, когато в подигравателно смирение се покланяха пред Него.

Евреите бяха поискали Христос да им даде доказателство за Своята Божественост чрез чудо, но тук имаха далеч по-силно доказателство, отколкото всяко възможно чудо (Ръкопис 112, 1897).

22 септември

Пилат прояви нерешителност въпреки поразителните доказателства

„Поради това Пилат търсеше начин да Го пусне; юдеите обаче викаха, като казваха: „Ако пуснеш Този, не си приятел на Цезаря; всеки, който прави себе си цар, е противник на Цезаря” (Йоан 19:12).

След като извърши сатанинското си дело Ирод върна обратно Христос, без да произнесе присъда над Него. Изпрати Го отново при Пилат, човек убеден в истината, но нежелаещ да ѝ се покори. Пилат беше сякаш победен от неуловими влияния, пречещи му да признае своите убеждения по отношение на Святия Израилев. Неговият колебаещ се ум бе принуден да признае, че Христос не е измамник, че в Неговите думи или поведение не може да се намери и следа от измама. Пред сатанинската обезумяла тълпа той предложи бич вместо кръст.

Решени на всичко, свещениците и управниците се съгласиха, че бичът не трябва да се пропуска, но не искаха нищо по-малко от кръста за Негово наказание. Такова е и днес човешкото естество, когато е под влиянието на Сатана.

Пилат не искаше да осъди Христос и мислеше че може независимо от управниците да призове тълпата към човешко съчувствие. Знаеше, че по отношение на това няма да намери отклик в свещениците и началниците. Той произнесе кратка реч, като заяви, че не намира в Христос никаква вина. Потвърди свидетелството на Ирод, че показанията срещу Христос са неверни – не съвпадаха едно с друго.

В края на краищата обаче Пилат отиде срещу светлината и поразителните доказателства, за да запази своята сигурност. Свещениците и управниците виждаха неговата колебливост и страх и знаеха, че могат да получат всичко, което желаят. Пилат имаше доказателствата и правосъдието на своя страна и ако беше застанал твърдо зад невинността на Христос, щеше да спаси себе си от угризенията и отчаянието на човек, пожертвал невинността пред смъртната враждебност и омраза на един завистлив и привидно религиозен народ.

Вест от Бога предупреди Пилат да не извършва това, което щеше да извърши. Докато Пилат все още разпитваше Затворника, неговата съпруга бе посетена от небесен ангел и във видение през нощта видя Исус и говори с Него. Чу присъдата от Пилат и видя той да го предава на убийците Му. Събуди се с вик на ужас. Като поиска писалка и хартия, тя му написа предупредителни думи. Сега, докато Пилат бе в затруднение, един вестител си проправяше път

към него с известие от съпругата му: „Не прави нищо на този Праведник, защото днес пострадах много на сън поради Него” (Ръкопис 112, 1897).

23 септември

Изкупителят на света – отхвърлен от Собствения Си народ

„Пилат им каза: „Кого да ви пусна? Варава или Исус, наречен Христос?” (Матей 27:17).

Пилат се сети за друг начин на действие. Надяваше се чрез него да може да спаси Този, Когото не се осмеляваше да предаде на подивялата тълпа. Знаеше, че бяха довели Исус в съдебната зала от завист. Едно езическо изобретение без никакво правосъдие в него се беше превърнало в обичай – на големия национален празник да бъде освобождаван един затворник, осъден на смърт. Можеше ли Пилат да използва този претекст, за да спаси един невинен човек, за когото знаеше, че дори с вързани ръце и обвиняем, притежава сила, която не е от човек, но от Бога? В душата му се водеше ужасна борба. Той щеше да изправи верния и невинен Христос до известния разбойник Варава и таеше напразни надежди, че разликата между невинния и виновния може да бъде толкова убедителна, че да бъде избран Исус от Назарет.

Варава претендираше, че е Христос, и беше извършил много злини. Под влияние на сатанинска заблуда той твърдеше, че каквото е спечелил чрез кражби, обири и убийства е негово. Между двамата имаше поразяваща разлика. Варава беше човек с лоша слава, извършвал чудни неща чрез сатанинските проводници. Той твърдеше, че има религиозна власт и право да установи различен ред на нещата.

Този фалшив Христос изискваше това, което беше искал Сатана в небето – право на всичко. Христос в Своето смирение бе притежателят на всичко. В Него нямаше никаква тъмнина.

Варава и Христос стояха един до друг. Цялата небесна Вселена ги виждаше. Хората сезираха и в двамата. Къде бяха сега гласовете, високо огласявали доскоро чудните дела, които Христос бе извършил? Тогава непостоянното множество беше вдъхновено от ентузиазъм с небесен произход, за да излее в святи песни своите хваленията и осанната за яздеше към Ерусалим Христос. Сега им се даде възможността да избират. Пилат ги попита: „Кого искате да ви пусна – Варава или Исус, наречен Христос?”

До небето се издигна вик от колосално значение за целия свят. Цялото небе чу този вик, в който сякаш всички се обединиха с жар и настойчивост, родени от избора им. „Не Този – казаха те, сочейки Исус, – но Варава!”. Изкупителят на света беше отхвърлен, а виновният убиец избавен (Ръкопис 112, 1897).

24 септември

Ще избереш ли Исус?

„Но при вас има обичай да ви пускам по един затворник на Пасхата; и така, желаете ли да ви пусна юдейския Цар?“ (Йоан 18:39).

Мощта на великата борба между Княза на светлината и принца на мрака не е намаляло ни най-малко с течение на времето (...)

Заради нас Христос се сблъска с измамно привлекателните изкушения на Сатана и ни остави пример как да го побеждаваме Сатана в борбата. Той увещава Своите последователи с думите: „Не бойте се! Аз победих света“. Сатана е полага съвършени усилия да увековечи греха. Той е поставил в боен ред всички свои зли сътрудници да воюват срещу Исус Христос в отчаяна борба, за да може да нарани сърцето на Безкрайната Любов. Той съблазнява хората да се покланят на идоли и така печели върховенство над земните царства. Сатана мислеше, че да бъде богът на този свят е следващото най-добро нещо след спечелването на Божия трон в небето. В голяма степен той успешно е прокарвал плановете си. Когато Исус беше на земята, Сатана подвеждаше хората да отхвърлят Божия Син и ги накара да изберат Варава, който по характер представляваше Сатана, богът на този свят.

Господ Исус Христос дойде, за да оспори узурпирането на земните царства от Сатана. Борбата не е завършила още и колкото повече се приближаваме към края, толкова по-напрегната става битката. С приближаването на Второто пришествие на нашия Господ Исус Христос сатанинските проводници все по-яростно биват задействани отдолу. Сатана не само ще се появи като човек, но и ще се представя за Исус Христос. И светът, който е отхвърлил истината, ще го приеме като Господ на господарите и Цар на царете. Той ще упражни силата и действието си върху човешкото въображение. Ще поквари и умовете, и телата на хората и ще действа чрез чедата на непокорството – омайващ и очароващ като змията. Какво представление ще бъде светът за небесните същества!

Образът, който Сатана прие в Едем, подвеждайки нашите първи родители да извършат грях, беше от такъв вид, че да смути и обърка ума. Той ще действа [точно] по същия коварен начин, колкото повече се приближава края на земната история. Цялата му сила да мами ще бъде хвърлена върху хората, за да завърши успешно делото на заблудата за човешкото семейство. Неговите действия ще бъдат толкова измамни, че хората ще постъпват както в дните на Христос, и когато ги попитат: „Кого желаете да ви пусна, Христос или Варава?“, почти всеобщият вик ще бъде: „Варава! Варава!“. А когато се задава въпросът: „Какво да направя с Този, Когото наричате Царя на евреите?“, викът отново ще бъде: „Разпни Го!“ (Ръкопис 39, 1894. Ривю енд Херълд, 14 април, 1896).

25 септември

Всеки от нас трябва да познава собствените си слабости

„И Господ каза: „Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си” (Лука 22:31, 32).

Сатана винаги се натрапва между човешката душа и Бога. Винаги се опитва да накара хората да огласяват неговите внушения, а не Божиите думи.

Колко малко осъзнаваше Петър своята слабост. Той смяташе, че духовността му е в добро състояние – дори и тогава, когато се опита да обезсили тържествените думи на Христос, откриващи бъдещето, изпълнено с мъка и страдание, както за Него, така и за учениците. Христос знаеше, че ако Петър не промени духа си, нямаше да издържи пробата на отхвърлянето, унижението, осъждането и смъртта на неговия Господ. На предупредителните думи на Учителя, той отговори: „Господи, готов съм да отида с Теб и в затвора, и на смърт. А Той каза: „Казвам ти, Петре, преди петелът да пропее втори път, ти три пъти ще отречеш, че Ме познаваш”.

Виждаме как човешкото естество може да бъде измамено и заблудено поради това, че на Сатана се позволява да се вмъкне между човешката душа и Исус. Словото на Христос трябва да бъде изговорено с власт: „Махни се, Сатана”. Спасителят казва: „Нека да се приближа до Моите служители, за да не могат да бъдат победени, за да повярват в Моите думи, а не в думите на измамници! Защото това, което Аз говоря, е истина и праведност”.

Божият народ, избавен от огъня чрез Исус Христос, осъзнава своя грях и се чувства смирен и засрамен. Бог вижда и разбира тяхното покаяние и обръща внимание на мъката им за греха, който те самите не могат да премахнат, нито да прекратят. Но когато се молят, молитвите им биват чути. Това е причината, поради която Сатана винаги стои наблизо, за да се противопоставя на Христос. Той се вмква между покаяващата и вярваща душа и Христос. Опитва се да хвърли своята адска сянка пред душата, да задуши вярата и да обезсили думите на Бога.

Ако Сатана стои между душата и Исус Христос, тогава любовта, приемането и прощката на Спасителя са засенчени. Мъже и жени постоянно ще се опитват да си приготвят по човешки мантии от праведност, за да прикрият своята духовна уродливост и грях. Но Христос иска те да дойдат при Него такива, каквито са, и да повярват в Него като в техен личен Спасител. В своята нежна любов един прощаващ Баща изважда най-хубавата Си мантия, за да облече Своето завърналото се дете (Писмо 65, 1894. Ръкописи. Т. 7).

26 септември

Докато гледаме към Бога, Сатана няма никаква власт над нас

„Затова, който мисли, че стои, да внимава да не падне” (1 Коринтяни 10:12)

Точно преди падението на Петър, Христос му каза: „Симоне, ето, Сатана ви изиска, за да ви пресее като жито”. Колко истинско бе приятелското отношение на Исус към Петър! Колко състрадателно бе Неговото предупреждение! Но апостолът се възмути от предупреждението. В самодоволството си Той заяви уверено, че никога няма да направи това, за което го предупреждава Исус. „Господи – каза той, – готов съм да отида с Теб и в затвор, и на смърт”. Неговата самоувереност предизвика падението му. Той покани Сатана да го изкушава и пропадна чрез коварството на злия враг. Когато Христос най-много се нуждаеше от Него, той застана на страната на врага и открито се отрече от своя Господ.

Но дори когато Петър се отричаше от Него, Христос показва, че все още го обича. В съдебната зала, заобиколен от онези, които с викове изискваха живота Му, Исус мислеше за Своя страдащ, грешащ ученик и като се обърна, погледна го. В този поглед Петър прочете любовта и съчувствието на Спасителя. Заля го вълна от спомени. Осъзна, че това, което правеше, бе точно нещото, което беше заявил, че никога няма да направи. Погледна още веднъж към своя Учител и видя една светотатствена ръка да Го удря в лицето. Не можейки повече да издържи тази сцена, той се втурна във вратата на залата с разбито сърце.

Продължи да крачи сам в мрака, без да знае накъде отива и без да го е грижа. Най-накрая се намери в Гетсимания. Сцената от преди няколко часа изникна живо в ума му. Спомняше си за това как по време на агонията Си в градината Спасителят беше дошъл да търси съчувствие и утеха от онези, които бяха толкова близко свързани с Него в делото.

Точно на същото място, където Исус бе излял душевната Си болка, Петър падна по лице земята и пожела да умре. Ако беше оставен сам на себе си, той щеше да бъде победен. Но Онзи, Който можеше да каже: „Отче, Аз зная, че Ти винаги ме слушаш”, Който е мощен да спасява, се застъпи за него. Христос спасява напълно всички, които идват при Него.

Мнозина днес се намират точно там, където бе Петър, когато самоуверено заяви, че няма да се отрече от своя Господ. И поради това себеупование стават лесна плячка на хитростите на Сатана. Онези, които осъзнават своята слабост, се доверяват на Силата, по-голяма от тях. И докато се държат за Бога, Сатана няма власт над тях.

Има уроци, които никога няма да бъдат научени по друг начин, освен чрез провал. Петър стана по-добър човек след падението си. Както огънят пречиства златото, така и Христос пречиства Своя народ чрез изкушения и изпитания (Ръкопис 115, 1902).

27 септември

Христос е разпънат на кръст заради нас

„И когато стигнаха на мястото, наречено Лобно, там разпънаха Него и злодеите – единия отдясно, а другия – отляво на Него” (Лука 23:33).

„Адам и Ева бяха изгонени от Едем заради престъпването на Божия закон. Христос, нашият Заместник, трябваше да пострада извън границите на Ерусалим. Той умря извън портата, където бяха изпълнявани присъдите на углавните престъпници и убийците. Думите „Христос ни изкупи от проклетията на Закона, като стана проклет заради нас” са изпълнени със значение” (Копнежът на вековете).

Върху Христос като наш Заместник и Гарант беше положено беззаконието на всички ни. Той беше счетен за престъпник, за да може да ни изкупи от осъждането на Закона. Вината на всеки Адамов потомък притискаше сърцето Му. Гневът на Бога срещу греха, страшната изява на Неговото негодувание поради беззаконието изпълни душата на Неговия Син с ужас. През целия Си живот Христос беше оповестявал на един паднал свят добрата вест за милостта и прощаващата любов на Отец. Отдръпването Му от Спасителя в този час на най-силна болка прониза Неговото с мъка, която никога не може да бъде напълно разбрана от нас. Тази болка бе толкова силна, че Той почти не чувстваше физическата болка.

Сатана измъчваше сърцето на Исус със своите жестоки изкушения. Спасителят не можеше да погледна отвъд портите на гроба. Надеждата за Неговото възкресение от гроба като Победител не беше представена пред Него, нито Му бе казано дали Отец ще приеме жертвата Му. Той се страхуваше, че грехът е толкова противен на Бога, щото Тяхната раздяла да бъде вечна. Христос преживя болката, която ще почувства и грешникът, когато милостта повече няма да защитава виновните хора. Точно усещането за греха, който навличаше върху Него като Заместник на човека яростта на Отец, направи чашата толкова горчива и съкруши сърцето на Божия Син (Пак там).

Сред страховития мрак и видимо изоставен от Бога, Христос бе пресушил и последните капки от чашата на човешката злочестина. В онези тежки часове Той бе разчитал на доказателствата за приемането Му от Отец, които дотогава Му бяха дадени. Познаваше характера на Своя Баща; разбираше и Неговата справедливост, милостта Му и великата Му любов. Чрез вяра Той повери Себе Си на Този, на Когато винаги с радост се беше подчинявал. И когато с послушание се упова на Бога, усещането за загуба на благоразположението на Неговия Баща изчезна. Христос победи чрез вяра (Пак там).

28 септември

Исус стана грях заради нас и пострада съвсем сам

„Укор съкруши сърцето ми и съм много отпаднал; и чаках да ме пожали някой, но нямаше никой – и утешители, но не намерих” (Псалм 69:20).

Безгрешният Божи Син висеше на кръста с тяло, разкъравено от ударите на бича. Ръцете, които толкова често носеха благословение, бяха приковани към дървените греди. Краката, които служеха с любов така неуморно, бяха заковани. Царствената глава бе пронизана от шиповете на короната от тръни. Треперещите устни издаваха вик на страдание. И всичко, което Той понесе –кръвта, стичащи се от главата, ръцете и краката Му, агонията, разтърсвала тялото Му и неизразимата болка, изпълвала душата Му, когато Божието лице бе скрито от Него – говори на всяко човешко същество: Точно за теб Божият Син се съгласи да понесе този товар от вина; за теб Той порази владенията на смъртта и отвори вратите на Рая (Копнежът на вековете).

В страданията на Христос на кръста се изпълняваха библейските пророчества. Векове преди разпъването Си на кръста Спасителят бе предсказал отношението, което щеше да бъде показано към Него. Той каза: „Защото кучета ме обиколиха; тълпа от злодеи ме обкръжи; прободоха ръцете Ми и нозете Ми. Мога да преброя всичките си кости, хората се взират в мен и ме гледат. Разделиха си дрехите Ми и за облеклото Ми хвърлиха жребий”. Пророчеството за неговото облекло се изпълни без никакъв съвет или намеса от страна на приятелите или враговете на Разпнатия. Неговите дрехи бяха дадени на войниците, които Го бяха приковали на кръста. Христос чуваше техния спор, когато си поделиха дрехите Му. Неговата роба беше изтъкана изцяло, без шевове. И те казаха: „Нека да не я късаме, но да хвърлим жребий за кого ще бъде”.

На хората, които умираха чрез разпъване на кръст, беше разрешено да се дава притъпяващо сетивата питие, за да се намали усещането за болка. Такова бе предложено и на Исус, но когато го вкуси, Той го отказа. Не искаше да приеме нищо, което щеше да замъгли ума Му. Вярата Му трябваше да се държи здраво за Бога. Това бе единствената Му сила. Да замъгли сетивата Си означаваше да осигури благоприятна възможност за Сатана.

Докато Исус висеше на кръста, враговете Му дадоха воля на яростта си към Него. Свещениците, началниците и книжниците се присъединиха към тълпата в подигравките й към умиращия Спасител. При кръщението и при преобразението се бе чул гласът на Бога, провъзгласяващ Христос за Свой Син. Отец беше проговорил още веднъж, точно преди предаването на Христос, като засвидетелства Неговата божественост. Но сега гласът от Небето мълчеше. Не се чуваше никакво свидетелство в полза на Христос. Той съвсем сам понесе ругатните и подигравките от порочните хора (Пак там).

29 септември

„Наранен поради нашите престъпления”

„Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме” (Исая 53:5).

Бог води борба с обитателите на този свят. Сатана е дошъл при тях, маскиран като ангел на светлината, и под неговото ръководство повечето християни се покланят пред идолопоклоннически гробници и служат на непознати божества.

Човешкото семейство наруши Божия закон и не се подчини на Божията воля. Този Закон разкрива на света качествата на Божия характер и нито една точица от него не може да бъде променена, за да съответства на вижданията на човечеството в неговото състояние на грях. Но Бог даде на хората непогрешимо доказателство, че ги обича и че справедливостта е основата на Неговия трон и доказателство за Неговата любов. Той изпълни наказанието за престъпленията, но позволи то да падне върху един Заместник, Неговия единороден Син.

Бог не можеше да премахне Своя закон, за да спаси човешкия род, защото това щеше да увековечи греха и да постави целия свят под управлението на Сатана. Но Той „толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да може всеки, който вярва в Него, да не загине, но да има вечен живот”. В този чуден Дар е показана дълбочината на Божията доброта. Той толкова обичаше грешните хора, че е дал Себе Си в лицето на Своя Син, за да могат те да имат още една възможност, още един изпитателен срок, още един шанс да покажат послушанието си. Толкова ги, че за да ги спаси, им даде Своя Син и в този Дар – цялото Небе! Това беше единствения план, който Бог можеше да състави. Чрез този дар беше осигурен начин за грешниците да се върнат и да отдадат своята вяроност към Бога.

Бог призовава всички да погледнат към Божия Агнец, Който взе греховете на света. Христос постави Себе Си под осъждането на Законодателя. Той дойде в този свят, за да живее съобразно Закона в човешко естество, та да се изяви неверността на сатанинското обвинение, че хората не могат да спазват Божия закон.

Той спазва закона в човешко естество и когато беше фалшиво обвиняван от фарисеите, се обърна към тях и ги попита с глас, носещ власт и сила: „Кой от вас Ме обвинява в грях?”. Той дойде да разкрие на небесната Вселена, на непадналите светове и на грешните хора, че Бог е осигурил всичко за човечеството и поради вменената им праведност чрез Христос всички, които Го приемат с вяра, могат да изразят своята преданост, спазвайки Закона. Когато покаяващите се грешници се държат за Христос като техен личен Спасител, стават участници в Божественото естество (Ръкопис 63, 1897).

30 септември

Последователите на Христос ще бъдат мразени от света

„Ако светът ви мрази, знаете, че той е намразил Мен преди това (...) защото не сте от света, но Аз ви отделих от света, затова светът ви мрази” (Йоан 15:18, 19).

Последователите на Христос трябва да помнят, че всички зли думи срещу Христос, всички ругатни, които Той е понесъл, ще трябва да понесат заради Неговото име и те като Негови последователи. Набожността на църквата може да е много висока предвид изповеданието. Но когато истината на Божието Слово окаже влияние върху сърцето, но полученото убеждение бъде отхвърлено и презряно, за да се поддържа приятелство с мнозинството, човек всъщност отхвърля истината и светлината и застава на страната на врага. Сатана го подбужда със сила отдолу с такава мощ, която разкрива неговата враждебност към Бога и законите Му. Тогава се приемат човешки закони, които са тиранични и унижителни.

Както Христос беше мразен без причина, така и Неговият народ ще бъде мразен без причина само защото се покорява на Божиите заповеди и върши Божиите дела. Ако с Този, Който беше чист, свят и неосквернен, Който вършеше добро и само добро в този свят, се отнесоха като с низък престъпник и Го осъдиха на смърт, без ни най-малкото доказателство срещу Него, какво могат да очакват Неговите ученици, освен подобно отношение, независимо колко безукорен е техният живот и безупречен характерът им? Човешките постановления, законите, изобретени от сатанинските проводници под претекст за доброта и ограничаване на злото, ще бъдат издигнати, докато Божиите святи постановления са презирани и потъпквани (...)

Виждаме как мнимо праведни хора могат да проявяват духа на Сатана, за да извършват своите злонамерени цели чрез завист, ревност и религиозен фанатизъм. Между Сатана и грешника не се води борба, също и между падналите ангели и падналите хора. И двете групи притежават едни и същи качества, и двете са зли чрез отстъпничеството и греха.

Предсказанието, дадено в Едем, се отнася по специален начин за Христос, но също и за всички, които Го приемат и изповядват като единородния Божи Син. Христос се е обвързал с обещанието да воюва със силите на мрака и да смаже главата на змията. Всички, които са Божии синове и дъщери, са Неговите избрани, войниците Му, които ще воюват срещу „началствата и властите, срещу управниците на тъмнината в този свят, срещу духовните сили на нечестието в небесните места”. Тази борба е неуморима и няма да престане, докато Христос не дойде втори път (Ръкопис 104, 1897).

1 октомври

Жертвената служба в храма приключи със смъртта на Христос

„И ето, завесата на храма се раздра на две отгоре до долу, земята се разтресе и скалите се разпукаха” (Матей 27:51).

На следващия ден дворовете на храма отново бяха изпълнени с поклонници. Но никога преди службата не беше извършвана с такива противоречиви чувства. Тръбите, музикалните инструменти и гласовете на певците бяха все така високи и ясни, както обикновено, но навсякъде проникваше странно усещане. Един след друг хората питаха за необичайното събитие, което се бе случило. Досега Светая Светих беше винаги най-свято пазена.

В нея влизаше само веднъж годишно само първосвещеникът. Но сега по много лица се четеше необикновен ужас, защото тази част бе открита за всички погледи. Точно в момента, когато Христос беше издъхнал, тежката извезана завеса, направена от чист лен и красиво изработена от алено и пурпурно, се беше раздрала отгоре до долу. Мястото, където Йехова се беше срещал със свещеника, за да изявява славата Си, мястото, което досега беше почитано като Светая Светих, бе открито за всички погледи – като нещо вече не признавано от Господа.

Мнозина, които по онова време се присъединиха към службите на Пасхата, никога повече не взеха участие в тях. Светлината щеше да изгрее в сърцата им. Учениците щяха да им предадат знанието, че Великият Учител вече бе дошъл.

Според обичая си хората доведоха болните и страдащите в храмовите дворове, като питаха: „Кой може да ни каже за Исус от Назарет, Лечителя?“. Някои бяха дошли отдалеч, за да Го видят и чуят. Но те бяха изтикани от храмовите дворове и ерусалимските жители не пропуснаха да видят разликата между тази сцена и сцените от живота на Христос.

Навсякъде се чуваше викът: „Искаме Христос, Лечителя“. Светът без Христос бе мрак и тъмнина – не само за учениците, за болните и страдащите, но и за свещениците и управниците. Еврейските водачи и дори римските власти откриха, че е по-трудно да се справят с един мъртъв Христос, отколкото с живия. Хората научиха, че Исус е бил изпратен на смърт от свещениците. Бяха отправени запитвания относно смъртта Му. Подробностите около Неговия процес бяха пазени във възможно най-голяма тайна, но докато Той беше в гроба, името Му беше на хиляди устни и мълвата за процеса-пародия и за безчовечността на свещениците и управниците се разпространяваше навсякъде (Ръкопис 111, 1897. Ръкописи. Т. 2).

2 октомври

Мъже и жени застават смело на страната на Христос

„Той дойде при Пилат и поиска тялото на Исус. Йосиф, като взе тялото, обви го с чиста плащеница и го положи в своя нов гроб, който беше изсякъл в скалата” (Матей 27:58-60).

Свещениците бяха извикани от мислещи хора, за да обяснят пророчествата на Стария Завет, засягащи Месия. И докато се опитваха да измислят в отговор някаква лъжа, те

заприличаха на безумци. В много умове се настани убеждението, че Писанията са се изпълнили.

Йосиф беше ученик на Христос, но преди това не се бе определял на Негова страна поради страха от юдеите. Сега той отиде смело при Пилат и поиска тялото на Разпнатия. Той беше богат човек и това оказа своето влияние. Ако се беше забавил, тялото на Спасителя щеше да бъде положено в позорен гроб заедно с телата на разбойниците.

Никодим – главен старейшина и равин – също беше ученик на Христос. Той бе идвал при Спасителя през нощта, сякаш се страхуваше, че ще стане известно, за безпокойството на сърцето. Онази нощ той чу най-важната беседа, изговаряна някога от човешки уста. [Виж Йоан 3 гл.] Думите бяха проникнали в душата му. Бяха го просветили, но той все още не се беше определил на страната на Христос. Той беше един от тези, за които Йоан пише: „Между главните старейшини мнозина повярваха в Него. Но поради фарисеите не Го изповядваха, за да не бъдат изгонени от синагогата”. Но Никодим се беше опитвал, доколкото можеше, да защити Христос. При един случай той беше попитал свещениците: „Нашият закон осъжда ли човека, преди да го изслуша и да се разбере какво върши?”.

След смъртта на Исус Никодим дойде при кръста, като носеше смес от смирна и алое, за да балсамира тялото Му. Беше наблюдавал жестокото отношение на свещениците. Беше забелязал търпението и Божественото поведение на Христос дори при унижението Му. Сега по-ясно осъзнаваше истинския характер на първосвещеника и отиде смело, за да вземе нараненото тяло на своя Спасител, което беше считано за тяло на престъпник. По този начин той се определи на страната на Христос във времето на Неговия срам и смърт (Ръкопис 111, 1897. Ръкописи. Т. 12).

3 октомври

Винаги има светлина сред мрака

„И ето, стана голям трус; защото ангел от Господа слезе от небето и пристъпи, отвали камъка и седна на него” (Матей 28:2).

Ако след Неговото разпъване на кръст и погребение, вместо да се отдават на мъката си, учениците внимателно си бяха припомнили какво им беше казал Христос, за да ги подготви за това време, щяха да видят светлина сред мрака. Не беше нужно да изпаднат в такова безнадеждно обезсърчение.

Преди някой да стигне до гробницата, бе станало голямо земетресение. Най-мощният небесен ангел, заемащ поста, от който бе свален Сатана, получи поръчение от Отец. Облечен в пищно небесно облекло, той отстрани мрака от пътя си. Лицето му беше като светкавица, а облеклото му – бяло като сняг. Веднага щом краката му докоснаха земята, тя се разтърси.

Когато се случи това чудо, римските войници, изморени, продължаваха да стоят на стража. Бяха им дадени сили да издържат гледката, защото трябваше да занесат една вест като свидетели на възкресението на Христос.

Ангелът се приближи до гроба, отвали камъка, сякаш беше малко камъче, и седна върху него. Светлина от небето обкръжи гробницата и цялото небе се озари от славата на ангелите. Тогава се чу неговият глас: „Сине Божи, излез! Твоят Отец Те вика.” И Исус излезе от гроба като могъщ Победител. Издигнаха се тържествуващи викове. Небесното семейството очакваше да Го приеме, и мощният ангел, последван от небесната армия, се поклони в обожание пред Него, когато Той, Монархът на небето, обяви пред отворената гробница на Йосиф: „Аз съм Възкресението и Живота”.

Когато на кръста Христос извика „Свърши се”, стана мощно земетресение, което отвори гробовете на мнозина верни и предани чеда, които бяха носили своето свидетелство срещу всяко зло дело и бяха прославили Господа на войнствата. Сега, когато излезе от гробницата с думите „Аз съм Възкресението и Живота”, Дарителят на живота призова тези светии от гробовете. Докато бяха живи, те бяха давали своето непоколебимо свидетелство за истината с цената на живота си. Сега трябваше да бъдат свидетели за Този, Който ги бе възкресил от мъртвите. „Тези – каза Христос – повече не са пленници на Сатана. Аз съм ги изкупил; Аз съм ги извел от гроба като първи плодове на Моята сила, за да бъдат там, където съм и Аз, никога вече да не видят смърт и да не преживеят мъка” (Ръкопис 115, 1897).

4 октомври

„Гой възкръсна!”

„Няма Го тук, но възкръсна. Спомнете си какво ви говореше, когато беше още в Галилея, като казваше, че Човешкият Син трябва да бъде предаден на грешни човеци, да бъде разпънат и на третия ден да възкръсне” (Лука 24:6, 7).

Съботата отмина и Мария Магдалена дойде при гробницата рано сутринта, още по тъмно. Другите жени трябваше да се срещнат с нея там, но Мария пристигна първа. Те бяха приготвили аромати, за да помажат тялото на своя Господ. Силно уплашени, жените паднаха на земята, когато видяха ангелите. Небесните вестители трябваше да скрият своята слава още категорично, преди да могат да говорят с жените, които трепереха от страхопочитание. Те казаха: „Не се бойте, защото зная, че търсите разпънатия Исус. Няма Го тук, защото възкръсна, както и каза. Елате и вижте мястото, където е лежал Господ”.

Мария вече не плачеше. Сърцето ѝ беше изпълнено с радост и ликуване. Досега Христос още не беше се явявал на единадесетте ученика и жените отидоха да им кажат чудесната новина.

В тази връзка Марк прави много ценно изказване, което не бива да се пропуска. Ангелът каза на жените: „Но идете и кажете на учениците Му и на Петър, че Той отива преди вас в Галилея”. Каква утешителна вест бе това за Петър! Последният поглед на Исус към него беше след трикратното Му отричане. Петър не беше забравен от Христос и това споменаване на неговото име означаваше, че му беше простено.

Чудесните наставления, които Христос бе дал на учениците Си, никога не трябваше да губят своята сила (Ръкопис 115, 1897).

5 октомври

Свидетелството на стражите при гробницата

„И в страха си от него стражите трепереха и станаха като мъртви” (Матей 28:4).

Но къде бяха римските стражи? Беше им позволено да видят мощния ангел, изпял тържествуващата песен при рождението на Христос. Сега ангелите пееха песента за изкупителната Му любов.

Когато небесната процесия се скри от погледа им, те се изправиха на крака и забързаха към портата на градината, доколкото можеха да ги носят треперещите им крака. Когато излязоха, залитащи като слепи или пияни, с бледи като на мъртъвци лица, те разказваха на хората, които срещаша, за видените от тях чудни сцени. Вестители ги изпревариха и бързо осведомиха главните свещеници и старейшини за случилите се събития. Стражите се отправиха първо към Пилат, но свещениците и старейшините им изпратиха вест да отидат при тях. Закоравелите войници представляваха необичайна гледка, докато свидетелстваха едновременно за възкресението на Христос, а също и за множеството, което Той беше взел със Себе си, като Един, Който държи силата на живота.

Те нямаха време да измислят или разкажат нещо друго, освен истината. Мислеха, че историята им веднага ще се хареса на считаните за религиозни мъже, които ги бяха наели. Но старейшините не бяха доволни от това, което чуха.

Войниците получиха подкуп, за да докладват една лъжа, а свещениците им дадоха гаранция, че ако въпросът стигне до ушите на Пилат, както най-вероятно щеше да стане, те щяха да бъдат отговорни за действията на войниците. Купиха и мълчанието на Пилат. Извършиха и още нещо. Чрез специални вестители изпратиха приготвен от тях доклад до всяка част на страната (...)

Мнозина бяха повярвали в Исус при вида на ужасните сцени, които бяха се случили. Спомняха си гласа, който се чу в подножието на кръста сред шума и бъркотията: „А стотникът и онези, които заедно с него пазеха Исус, като видяха земетресението и всичко, което стана, уплашиха се много и казаха: „Наистина този беше Син на Бога”. Всички очи се обърнаха към

мястото, откъдето дойде гласът. Кой беше казал това? Това беше стотникът на римските войници – езичници и идолопоклонници.

Кое беше това, което толкова силно просвети и убеди тези мъже дотолкова, щото не можеха да се въздържат да не изповядат вярата си в Исус? Това беше проповедта, изнесена чрез всяко действие на Христос, както и в Неговото мълчание при жестокия тормоз. (Ръкопис 115, 1897).

6 октомври

Първите плодове от победата над смъртта

„Гробовете се разтвориха и много тела на починали светии бяха възкресени [които, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение, влязоха в святия град и се явиха на мнозина]” (Матей 27:52, 53).

По време на служенето Си Исус връщаше мъртви към живот. Възкреси сина на вдовицата от Наин, дъщерята на Яир и Лазар. Но те не бяха облечени в безсмъртие. След като ги възкреси, те оставаха все така подвластни на смъртта и разложението. Но онези, които излязоха от гробовете при възкресението на Христос, бяха възкресени за вечен живот. Те бяха множеството пленници, възнесли се с Него като трофеи на Неговата победа над смъртта и гроба.

Те отидоха в града и се явиха на много хора, като заявяваха: „Христос възкръсна и ние бяхме възкресени заедно с Него”. Някои се ужасиха от тази гледка. Те носеха най-необоримото доказателство не само за собственото си възкресение, но и за възкресението на разпънатия Изкупител. След Своето възкресение Христос не се яви на никого, освен на учениците, но не липсваха свидетелства за това, че е възкръснал. Те идваха от различни източници, [включително] от петстотинте, които се събраха в Галилея, за да видят отново жив своя Господ. Това свидетелство не можеше да бъде смълчано. Свещените факти на Христовото възкресение бяха увековечени.

Възкресените бяха представени като трофеи пред небесната Вселена – символ за възкресението на всички, които приемат с вяра Исус Христос като личен Спасител. Същата сила, която възкреси Христос от мъртвите, ще възкреси и Неговата църква – като Негова годеница – и ще я прослави с Христос над всички власти, над всички сили, над всяко име, което е названо не само в този свят, но и в небесните дворове.

Христос беше първият плод на тези, които спят. Самата сцена – възкресението на Христос от мъртвите – беше наблюдавана от евреите като образ в един от техните свещени празници, наречен празник на евреите. Те идваха в храма, когато бяха събрани първите плодове, и отбелязваха празника на благодарността. Първите плодове от събраната реколта бяха святи и обречени на Господа.

Когато Христос се възнесе, благославяйки учениците Си, армия от ангели го обкръжи като облак. Христос взе със Себе Си множеството възкръснали, като трофеи на Своята победа. Той сам ще занесе на Отец първите „плодове” от спящите в гроба, за да [ги] представи пред Бога като уверение, че е победител над смъртта и над гроба (Ръкопис 115, 1897).

7 октомври

Исус ще ни даде сила за победа

„На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих, и седнах със Своя Отец на Неговия престол” (Откровение 3:21).

Сатана се бори и воюва за нашите души. Хвърля пъклената си сянка точно на пътя ни Отклонете поглед от неговата сила и го насочете към Този, Който е всемогъщ да спасява напълно. Защо вярата ви не пробие сянката и не стигне там, където е Христос? Той „плени плен и даде дарове” на последователите Си. Той ще ви научи, че Сатана изисква всяка душа, която не се е съединила с него като Своя собственост.

Сатана е причинителят на смъртта. Последните думи на Христос, докато издъхваше на кръста, бяха „Свърши се” (Йоан 19:30). Чрез смъртта Си Той постигна смъртта на Сатана и разкри пред човечеството безсмъртния живот.

А какво направи, след като възкръсна? Той взе Своята власт и Своя скиптър. Отвори гробовете и изведе множеството пленници, като по този начин засвидетелства на нашия свят и в цялото Си творение, че има сила над смъртта и че спасява пленниците на смъртта.

Не всички, които вярваха в Исус по онова време, бяха възвърнати към живот. Това бе само символ на идните неща, за да могат всички да познаят, че смъртта и гробът няма да задържат пленниците си. А когото Христос отново дойде в сила и в слава, ще отвори гробовете на всички праведни мъртви и те ще излязат за славно безсмъртие.

Князът на живота и князът на мрака са в борба. Князът на живота победи, но на безкрайна цена. Неговата победа е нашето спасение (Ръкопис 1, 1889).

8 октомври

Въпросът за Божието върховенство е разрешен

„Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати, вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата” (Псалм 24:7).

Цялото небе наблюдава великата борба между Бог и Сатана. Тук, на земята, Сатана раздухва враждата срещу Бога, за да отнеме от хората спасението, издействано на такава

безкрайна цена. Христос беше Светлината на света, но светът не Го позна. А Сатана не спря преследването си, докато Христос не увисна на Голготския кръст.

Големият бунтовник беше изкоренен от чувствата на всички небесни същества, когато видяха смъртта и възкресението на Христос. Бе разрешен и въпросът за неизменността на Божия закон. Христос остана при Своите ученици четиридесет дни и нощи. После бе взет в небето и множество от някогашни пленници на смъртта бяха с Него. Когато приближиха Божия град, придружаващият Го ангел каза: „Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати, вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата”...

Сега този Спасител е наш застъпник, който ходатайства за нас пред Бог-Отец. Този скъпоценен Спасител ще дойде отново. Тогава Той няма да носи корона от тръни, нито онази стара пурпурна мантия. Няма да се издигнат гласове „Разпни Го, разпни Го”. Ще се чуе викът на ангелското войнство и на онези, които Го чакат. Достоен, достоен е Агнецът, който е бил заклан! Като божествен Победител Той ще носи корона на слава вместо трънен венец. А ръцете Му, пробити от жестоките гвоздеи, ще блестят като злато...

Праведните мъртви ще излязат от гробовете си, а живите ще бъдат взети заедно с тях, за да посрещнат Господа в облаците. И така ще бъдат завинаги заедно с Господа. Те ще слушат гласа на Исус, по-сладък от всяка музика, която смъртни уши са чували. „Елате, вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, което е било приготвено за вас от сътворението на света” (Ръкопис 11, 1886).

9 октомври

Най-важното нещо: „Грехът е беззаконие”

„... Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Йоан 3:16).

Бунтът срещу Божия закон беше започнат от Сатана в небето. Чрез този бунт възникна грехът. Сатана настояваше, че Бог не се е отнесъл справедливо към него. Той критикуваше Божията система на управление. Заявяваше, че Божественият закон е деспотичен, пагубен за интересите на небесната вселена и трябва да бъде променен.

Бяха в риск жизненоважните интереси на световите, които Бог беше създал. Щяха ли тези предполагаеми недостатъци да станат така очевидни, че обитателите на Вселената да биха се убедили в твърдението, че Законът може да бъде подобрен? Щеше ли Сатана да успее да подкопае тяхното доверие в Бога?

В Своята мъдрост Творецът не използва силови мерки, за да се справи с бунта на Сатана. Такива мерки щяха да възбудят съчувствие към дявола и Божията воля би останала неразбрана.

Ако Бог го беше наказал незабавно, мнозина щяха да гледат на него като несправедливо пострадал и той щеше да подведе много повече ангели със себе си в отстъпничество.

Беше необходимо да му се даде време, за да разкрие принципите си. Сатана е имал всяка възможност да представи своята страна от въпроса. Действал е хитро. Всеки път когато позицията му е била виждана в истинската ѝ светлина, той е преминавал на друго мнение. Чрез фалшиви обвинения и чрез изопачаване на намеренията на Бога и ясно изявената Му воля той си е осигурявал симпатизанти.

Адам и Ева бяха подложени на изпитание и се провалиха. Сатана измами Ева и тя не послуша Бога. Святата двойка, която не устоя на изкушението, беше поставена под властта на Сатана. Врагът спечели върховенство над човешкия род, като донесе смъртта – наказанието за непослушанието.

Исус обеща, че ще понесе възмездието за греха и че ще победи Сатана, като дойде в човешка плът и се пребори с врага на неговото собствено бойно поле.

Когато Христос започна служението Си, Сатана Го посрещна и оспори всеки сантиметър своя територия, като използва всичките си сили и средства, за да Го победи. Залогът в тази борба беше голям. Въпросите, които трябваше да получат отговор, бяха: несъвършен ли е Божият закон, трябва ли да бъде поправен или отменен? Неизменим ли е? Стабилно ли е Божието управление? Или има нужда от промяна? Не само пред жителите на Божия град, но и пред обитателите на цялата Вселена трябваше да се дадат отговори на тези въпроси (Ръкопис 1, 1902).

10 октомври

Цялата вселена е засегната от великата борба

„Свършено е.” (Йоан 19:30)

Сатана преследваше Божия Син от яслите до кръста. Изкушенията Го връхлитаха като силна буря. Но колкото по-жесток беше сблъсъкът, толкова по-ясни Му ставаха изкушенията, които нападат хората, а Той ставаше по-добре подготвен да подкрепя изкушаваните. Суровостта на изпитанията, през които Христос премина, беше съответна на стойността на това, което щеше да бъде спечелено или изгубено чрез Неговия успех или провал. Бяха поставени на карта не само интересите на един свят. Този свят беше полесражението, но и всички други светове, които Бог бе създал, бяха засегнати от последиците на бунта.

За да може да властва като върховен владетел, Сатана се опита да победи Христос. И той планира и извърши убийството Му, без да има друга причина, освен тази, че до последно хранеше надеждата Христос да не успее да понесе смъртта, замислена като толкова ужасна.

колкото пъклената „мъдрост“ можеше да я направи. Лукавият се опита да докаже правотата на своето твърдение, че Бог в действителност не е себепожертвувателен.

Подбудена от сатанински влияния, гълпата настояваше Христос да бъде разпънат. Цялото Небе наблюдаваше Христовото унижение – съдебния процес, отхвърлянето и смъртта Му. Когато на кръста Божият Син възкликна „Свърши се“, войната свърши. Кръвта на Невинния бе пролята заради виновните. Животът, който Той пожертва, изкупи човешкия род от вечната смърт и запечата гибелта на този, който имаше силата на смъртта – дявола.

Сатана се опита да направи да изглежда така, сякаш той действа за освобождаването на Вселената. Дори докато Христос беше на кръста, врагът беше решил да направи своите твърдения толкова променени, толкова измамни и коварни, че всички да бъдат убедени в тираничността на Божия закон. Самият той състави всякакви планове, измисли всякакви злини, разпали всеки ум да нанесе страдание на Христос. Самият той подбуди фалшивите обвинения срещу Този, Който бе вършил само добро. Самият той вдъхнови жестоките действия, които увеличиха страданията на Божия Син – Чистия, Святия, Невинния.

Чрез този начин на действие Сатана изкова верига, с която самият той ще бъде прикован. Вселената ще свидетелства за Божията справедливост при наказването му. Самото Небе видя какво би представлявало то, ако дяволът би останал в него. Сърцата във всички небесни светове се обединиха в определянето на Божия закон като непроменим. Те подкрепиха управлението на Този, Който за да изкупи престъпника, не пощади Своя собствен Син от възмездието за греха.

В Своето служене Христос бранеше честта на Божия закон с думи и дела. Точно за това Той дойде в света (Ръкопис 1, 1902).

11 октомври

Божият закон е окончателно реабилитиран

„Вразуми ме и ще държа закона Ти! Да! Ще го пазя от все сърце“ (Псалм 119:34).

Когато Христос се възнесе и представи пред небесните същества картината на борбата и чудовищните атаки, които Луцифер извърши срещу Него, за да Му попречи да завърши Своето дело на земята, всички извъртания и обвинения на този, някога издигнат ангел, бяха видени в истинската им светлина. Стана ясно, че неговият привидно безукорен характер е напълно фалшив. Дълбоко замисленият му план да въздигне себе си до върховенство, сега беше напълно разгадан. Когато най-накрая въпросът беше разрешен, всяко непаднало в грях същество изрази възмущението си от сатанинския бунт. В един глас те възхвалиха Бога като праведен, милостив, себепожертвувателен и справедлив. Божият закон бе реабилитиран.

В началото целта на Сатана беше да отдели човешкото семейство от Бога. И във всяка епоха той прокарва същата цел. Същият начин да заблуждава, същата логика, която използва,

за да измами святата двойка в Едем той е използвал и във всички следващи епохи. Начинът му на действие винаги е включвал измамата. Той твърди, че е религиозен. Има синагога, в която му служат поклонници. Той въздейства върху всички слоеве на обществото, върху всички възрасти. Понякога си слага мантия на набожност, чистота и святост. Често се преобразява на светъл ангел. Заслепил е очите на мъже и жени, за да не могат да прозрат под повърхността и да разпознаят истинските му цели.

Бог е всемогъщ, всезнаещ, неизменен. Той винаги има открита линия на поведение. Неговият закон е истина – непроменима и вечна истина. Постановленията Му съответстват на Неговите качества. Но Сатана ги представя в лъжлива светлина. Така се опитва да създаде у хората неблагоприятно впечатление за Бога. През цялото време на бунта си той се е опитвал да представи Бога като несправедлив и деспотичен.

Но лицемерието на Сатана е разкрито чрез Христовия живот, процес и смърт. Божият Син прие върху Себе Си човешко естество и чрез Своя съвършен живот показва фалша на твърденията на дявола. Кръвта Му, пролята на кръста, е вечното и необоримо свидетелство, че Божият закон е неизменен, както Неговият характер (Ръкопис 1, 1902).

12 октомври

Божият Син беше наранен и убит вместо нас

„Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, така че, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиито рани вие оздравяхте” (1 Петрово 2:24).

Цялото небе трябва да е било удивено от приема, който неговият възлюбен Господ получи в света! Един народ, който твърди, че вярва в пророчествата, да Го отхвърли и да продължава в греха въпреки предупрежденията и умоляванията Му, да затвори очите си за светлината и да изпълни всяка подробност на пророчествата и все пак да е толкова сляп и заблуден от врага на душите, та да твърди, че принася служба на Бога! И колко изумително е, че и светът Го отхвърли така, както направи Неговият народ!

Неговите ръце бяха прободени с гвоздеи, святите Му слепоочия бяха увенчани с тръни. Той наистина бе наранен от Сатана, който подбуждаше своите сътрудници да вършат ужасни и жестоки неща. Нашето спасение беше осигурено чрез безкрайните страдания на Божия Син. Петата Му наистина бе наранена, когато човешкото Му естество страдаше с неопишуема скръб, по-тежка, отколкото хората някога са изпитвали. На Него бяха положени беззаконията и мъката на всеки човек.

Сблъсъкът беше толкова силен, че Той отпаднаше и очевидно умираше на бойното поле, когато ангели от света на светлината дойдоха до царствения Страдалец, послужиха Му и Го укрепиха с храна.

Исус се възнесе в небесата от полесражението, носейки на Себе си раните и белезите като трофеи на Своята победа, която щеше да доведе до пълното унищожаване на първия бунтовник. В небето имаше ликуване и на всички светове се оповести, че обреченият род е изкупен. Портите на небето вече са широко отворени за покаяващия се род, който щеше да престане да се бунтува и да се върне към предаността си спрямо Божия закон...

Великият Глава на църквата остави Своето дело на определените Си служители, за да Го продължават в Негово име. Те не са оставени в борбата срещу Сатана на собствените си ограничени сили. Предводителят на човешкото спасение стои начело, невидим за очите ни. Хората на вярата различава своя Предводител и се подчиняват на Неговите заповеди (Ръкопис 75, 1886).

13 октомври

Тържественото приемане на Христос в небето

„Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати, вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата” (Псалм 24:9).

Христос копнееше изтерзаните, подтискани и изтощени хора да дойдат при Него, за да може да им даде светлина, живот, радост и мир, които те не могат да намерят никъде другаде. Най-големите грешници са обект на Неговия дълбок и искрен интерес, жалост и любов. В Своя земен живот Божият Син бе заобиколен от атмосфера на отстъпничество. От всички страни можеха да се чуят подигравки, укори и богохулства. Какви бяха тогава перспективите за Неговите ученици, оставени в свят, който не искаше да търпи дори Сина на живия Бог!

Делото на Христос беше завършено, когато Той издъхна на кръста със силен вик: „Свърши се”. Пътят беше отворен; завесата се раздра на две. Грешниците можеха да пристъпват към Бога без жертвените приноси, без служенето на свещеника. Самият Христос беше вечен Свещеник според чина на Мелхиседек. Небето бе Неговият дом. Той дойде на този свят, за да покаже Отец. Неговото дело, включващо унижението и борбата Му, сега беше завършено. Той се възнесе в небето и е завинаги отдясно на Бога...

В гробницата на Йосиф Той Се облече в дрехата на безсмъртието и после изчака в света достатъчно дълго време, за да бъде несъмнено, че наистина е възкръснал... Той се яви на Своите ученици преди възнесението Си, когато щеше да бъде прославен пред Вселената.

Цялото небе чакаше с искрено нетърпение края на престоя на Божия Син в този свят, целия обезобразен от проклятието на беззаконието. Той се възнесе от Елеонския хълм в облак от ангели, които тържествено Го придружиха до Божия Град. Каква разлика между приемането на Христос при завръщането Му и приемането Му на тази земя!

...Нямаше скръб, нито страдание, с които да се сблъсква на всяка стъпка. Нямаше навъсени свещеници, които да използват цялата си изобретателност, за да се хванат за някоя Негова дума, да я преиначат и намирайки повод, да Го измъчват, ругаят, обиждат и осмиват.

Възвисяването на Христос е съразмерно с Неговото унижение и страдание. Той можеше да стане Спасител и Изкупител само като първо стане Жертва (Ръкопис 128, 1897).

14 октомври

Обещанието за Божествена сила

„И ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Моя Отец; а вие стойте в града [Ерусалим], докато се облечете със сила отгоре” (Лука 24:49).

След като възвеличи Закона и го направи почитаем, Христос се възнесе небето, за да изпълни Своето дело и да завърши мисията Си, като изпрати Светия Дух на учениците. Той щеше да ги увери, че не ги е забравил, макар че сега да е в Божието присъствие, където има пълнота от радост довека.

Светият Дух трябваше да слезе върху хората от този свят, които обичат Христос. Чрез Него те щяха да бъдат подготвени да приемат всяка необходима дарба за изпълнението на своята мисия. Дарителят на живота държеше в ръцете Си не само ключовете на смъртта, но и цялото небе, пълно с богати благословения.

Светият Дух беше изпратен като най-скъпоценното съкровище, което светът можеше да получи. Църквата беше кръстена със силата на Духа. Бе подготвена да излезе и известява за Христос, първо в Ерусалим, където беше извършено срамното дело на опозоряването и разпятието на праведния Цар, а после до най-далечните краища на земята. Беше дадено доказателството за възкачването на Исус на трона в Неговото посредническо царство...

Отец отдаде цялата почит на Своя Син, като Го постави да седне от дясната Си страна, високо над всички началства и власти. Той изрази Своята голяма радост и благоразположение в приемането на Разпънатия на кръста и увенчаването Му със слава и чест. И цялата благосклонност, която Бог е показал към Своя Син, е на разположение и на Неговия народ. Които са обединили своите интереси в любов с Христос, са приети във Възлюбения. Бог ги обича така, както обича Своя Син. Христос разкрива Божията слава на Своите избрани и покрива техните недостатъци и престъпления с дрехата на Собствената Си безукорна праведност.

Ако Божият народ се освети чрез покоряване на Неговите постановления, Господ ще действа между тях. Ще възроди смирените, покайващи се души и ще направи характера чист и свят (Ръкопис 128, 1897).

15 октомври

От отчаяние към надежда

„И ето, в същия ден двама от тях отиваха в едно село на име Емаус, отдалечено на шестдесет стадии от Ерусалим. И те разговаряха помежду си за всичко, което беше станало” (Лука 24:13, 14).

На първия ден от седмицата след разпъването на Христос на кръста учениците имаха всичко, което можеше да изпълни сърцата им с ликуване. Но този ден изобщо не беше радостен за всички тях. За някои това бе време на несигурност, объркване и недоумение. По-късно жените донесоха вестта, че Христос е възкръснал и че те самите са Го видели жив.

Но, изглежда, за учениците все още бе трудно да повярват. Техните надежди бяха умрели с Христос. И когато новината за Неговото възкресение им беше донесена, тя се оказа толкова различна от това, което бяха очаквали. Някои от учениците бяха получили доста подробен разказ от очевидци за събитията, случили се в петък. Други бяха видели сцените на разпъването със собствените си очи. В следобед на първия ден от седмицата двама от учениците, неспокойни и с разбити надежди, решиха да се върнат в дома си в Емаус, село на около дванадесет километра от Ерусалим.

Не бяха изминали много от пътя си, когато към тях се присъедини един Непознат. Но те бяха толкова погълнати от мрачното си настроение и от разочарованието си, че не Го огледаха внимателно. Продължиха разговора си. Исус знаеше, че сърцата им са обвързани с Неговото в любов, и копнеше да ги прегърне, да избърше сълзите им и да вложи радост и веселие в сърцата им. Но първо трябваше да им даде уроци, които никога нямаше да забравят.

Те Му зараказваха за своето разочарование по отношение на техния Учител, „как нашите главни свещеници и началници Го предадоха да бъде осъден на смърт и как Го разпънаха”. С натезали от болка сърца и с треперещи устни те казаха: „А ние се надявахме, че той е Онзи, Който ще избави Израел. И освен всичко това вече е трети ден, откакто стана това”.

Защо учениците не си спомниха думите на Христос и не осъзнаха, че събитията трябваше да станат именно така, както се бяха случили? Защо не проумяха, че последната част от Неговите обещания – за това, че ще възкръсне на третия ден – ще се изпълни точно толкова реално, колкото и първата? Това бе, което трябваше да си спомнят. Но свещениците и началниците не бяха го забравили (Ръкопис 113, 1897).

16 октомври

Месия доказва Себе Си от Свещените Писания

„И като почна от Моисей и от всички пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките Писания” (Лука 24:27).

Учениците се чудеха какво можеше да знае този Непознат, че прониква до дъното на душата им и говори с такава искреност, нежност, съчувствие и с такава вяра. За пръв път от предаването на Христос в Гетсиманската градина те започнаха да чувстват надежда. Често се вглеждаха сериозно в Спътника си и мислеха, че Неговите думи са точно думите, които Христос би изрекъл. Бяха изпълнени с удивление и сърцата им запулсираха с очакване, надежда и радост.

Има много хора, които омаловажават историята на Стария Завет. Те пропагандират идеята, че Новият завет е заел мястото на Стария и че затова Старият вече не е необходим. Но първото дело на Христос с учениците беше да започне от началото на Стария Завет, за да докаже, че Той трябваше да дойде в този свят и да преживее събитията, случили се при превъплъщението Му. Отхвърлянето на Божия Син беше ясно видно от пророците.

Христос искаше да направи разбирането на Своите ученици чисто и истинно във всяка подробност. Те трябваше да разберат възможно най-добре истината за чашата на страданието, която Му бе определена. Показа им, че ужасната борба, която те все още не можеха, но която трябваше да разберат, бе изпълнение на завета, направен преди основаването на света. Христос трябваше да умре, както ще умрат всички нарушители на Закона, ако продължават да извършват грехове. Всичко това трябваше да се случи, но то няма да свърши с поражение, а със славна и вечна победа.

Когато учениците се канеха да влязат в дома си, Непознатият изглеждаше, че има намерение да продължи пътуването Си. Но учениците се чувстваха привлечени към Него. „Остани с нас – казаха те, – защото е привечер и денят вече е превалил.” Христос прие поканата. „И Той влезе да остане с тях.”

Ако при този случай учениците не бяха настояли на поканата си, нямаше да знаят, че техният Спътник по пътя е бил възкръсналият Господ. Христос никога и на никого не натрапва присъствието Си. Той се интересува от онези, за които знае, че имат нужда от Него. Но ако те отминат, безразлични и равнодушни, без да обърнат внимание на Небесния Гост или не Го помолят да живее с тях, Той отминава. По този начин мнозина преживяват огромна загуба. Те не познават Христос повече, отколкото Го познаха учениците, докато Той вървеше и говореше с тях по пътя (Ръкопис 113, 1897).

17 октомври

Исус разкрива Себе Си на учениците

„И когато седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, разчупи и им го подаде. И очите им се отвориха и те Го познаха; а Той стана невидим за тях” (Лука 24:30, 31).

Пригответена е проста вечеря от пшеница. Тя е поставена пред Госта и Той протяга ръцете Си, за да благослови храната. Защо учениците се отдръпват удивени? Техният спътник протяга ръцете Си точно по същия начин, както правеше техният Учител. Те поглеждат отново, и ето, виждат на ръцете Му раните от гвоздеите. И двамата възкликват едновременно: „Това е Господ Исус! Той е възкръснал!”

Те стават, за да се хвърлят в краката Му и да Му се поклонят. Но Той изчезва от погледа им. Те гледат мястото, където е седял Този, Чието тяло доскоро е лежало в гроба, и си казват един на друг: „Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?”

Но с тази велика вест за споделяне те не могат да седят и да си говорят. Умората и гладът им са изчезнали. Изпълнени с радост, те веднага се отправят отново по същия път, по който са дошли, като бързат да разкажат новината на учениците в града. Луната е залязла, но Слънцето на Правдата е изгряло над тях. Сърцата им подскачат от радост. Те сякаш се намират в един друг свят. Христос е жив Спасител! Те вече не Го жалеят, като мъртъв, но ликуват за един жив Изкупител!

В някои участъци пътят не беше безопасен или сигурен, но те изкачваха стръмните места, плъзгайки се по гладките скали. Не знаеха, нито виждаха, че имат защитата на Този, Който току-що беше преминал този път с тях. С тоягите си в ръка те продължават напред с желанието да се движат по-бързо, отколкото смеят. Изгубват пътеката, но пак я намират. Понякога бягат, понякога се препъват, но бързат по пътя напред със своя невидим Спътник, Който е близо до тях.

Те влизат в Ерусалим и отиват в горната стая, където Христос бе прекарал часовете от последната вечер преди смъртта Си в наставления към учениците Си. Късно е, но те знаят, че братята им няма да заспят, докато не разберат със сигурност какво е станало с тялото на техния Господ. Намират вратата на стаята здраво залостена. Хлопат, за да ги пуснат, но не идва никакъв отговор. Всичко е безмълвно. Тогава казват имената си. Вратата внимателно се открява, но веднага щом влизат, отново е заключена, за да се предпазят от шпиони (Ръкопис 113, 1897).

18 октомври

„Господ наистина е възкръснал!”

„Те пък разказаха станалото по пътя и как Го познаха, когато разчупваше хляба. И когато говореха за това, сам Исус застана между тях и им каза: „Мир вам!” (Лука 24:35, 36).

Пътниците откриват, че всички са изненадани и развълнувани. Гласовете на хората в стаята се издигат в благодарност и хваление, когато казват: „Господ наистина възкръснал и се явил на Симон”. Тогава пътниците, задъхани от бързината, с която са вървели, разказват чудната история за това как, докато вървели, изпълнени с обезсърчение и безнадеждност, към тях се присъединил един Непознат. С учудване и надежда те разказват как разкрил пред тях Писанията и как Го поканили да остане. Разказват как приготвили вечерята и когато техният Гост протегнал ръце да благослови храната, те Го познали.

Тъкмо завършват историята си и някои казват, че не могат да повярват в това, защото е твърде хубаво, за да е вярно, когато Някой застава пред тях. Всяко око се втренчва в Непознатия. Никой не е хлопал, за да влезе. Не са се чули никакви стъпки. Всички са поразени и се чудят какво означава това. После чуват един глас, който не е ничий друг освен на техния Учител. Думите излизат от устните Му – ясни и отчетливи: „Мир вам”.

Йоан казва: „И учениците се зарадваха, като видяха Господа. И Исус пак им каза: „Мир вам! Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас.” И като изрече това, духна върху тях и им каза: „Приемете Светия Дух”.

Никой не трябва дръзко да навлиза в Божието дело. Хората не бива да тръгват, докато Светия Дух не слезе явно върху тях. Само под ръководството на Светия Дух последователите на Христос могат да работят така, както работеше Той.

Онази вечер Христос показа на Своите ученици ръцете и нозете Си, за да няма никакво съмнение в умовете им, че Той е Христос. „Погледнете ръцете Ми и нозете Ми! – каза Той – Аз съм същият; защото дух няма плът и кости, както виждате, че Аз имам”. Тези са думите, които ви говорих, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мен в Мойсеевия закон, в пророците и в псалмите. Тогава им отвори ума, за да разберат Писанията. И им каза: „Така е писано, че Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден” (Ръкопис 113, 1897).

19 октомври

Исус отвори умовете на Своите последователи

„Тогава им отвори ума, за да разберат Писанията” (Лука 24:45)

Думите на Христос трябва да бъдат ценени не само според степента на разбиране на онези, които слушат. Необходимо е да бъдат осмислени във важния аспект, който самият Христос им придава. Той взе старите истини, на които самият Той е Автор, и ги изложи пред слушателите Си в светлината на Небето. Колко различно бе тяхното представяне. Какъв поток от смисъл, блясък и духовност бе внесен чрез тяхното обяснение.

След възкресението Си Христос отвори умовете на Своите последователи, за да могат да разберат Писанията. Всичко беше помрачено от действието на сатанинските хитрини. Истината беше прикрита под сметта на лъжата и скрита от погледа на смъртните. Когато Христос говореше за Своето унижение, отхвърляне и разпъване на кръст, учениците не можеха да схванат смисъла. Част от тяхното обучение бе да очакват Христос да основе временно царство. И когато Той говореше за Своите страдания, те не можеха да разберат думите Му.

Христос имаше много истини, които да предаде на учениците Си, но за които не можеше да говори, защото те не бяха напреднали според светлината, заблестяла над левитския закон и жертвените приношения. Те не възприеха светлината, не напреднаха в нея и не продължиха към все по-големия блясък, накъдето щеше да ги отведе Провидението.

По същата причина и днес последователите на Христос не разбират важните въпроси на истината. Толкова притъпено е било разбирането дори на онези от тях, които поучават другите в истината, че много неща не могат да им бъдат разкрити, докато не стигнат в небето. Това не трябва да бъде така! Но когато умовете са тесногръди, те мислят, че знаят всичко и лековато се занимават с неща, в които само са надзърнали. Такива хора затварят ума си, като че ли повече няма какво да научат. И ако Господ се опита да ги води напред, те не биха възприели увеличаващата се светлина. Те стоят на мястото, където виждат само мъждукането на светлината, когато то е само една брънка в живата верига от истини и обещания, която трябва да бъде изучавана.

Разгръщането и разкриването на истината ще бъде наградата за смирения по сърце търсач, който се бои от Бога и живее с Него (Ръкопис 143, 1897. Ръкописи, т. 16).

20 октомври

Светият Дух идва като Утешител

„А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отец, Духът на истината, Който изхожда от Отец, Той ще свидетелства за Мен” (Йоан 15:26).

Не е добре за нас да посвещаваме време, ум и физически сили на земни неща, а да изпуснем вечността от сметките си. Необходимо е да събираме снопи за житницата на Господаря. Той желае ние да израстваме, да се развиваме като семето, посято в почвата – първо стрък, после клас, после узряло зърно в класа.

Някои питат: Какво трябва да направя, за да получа Светия Дух? Помолете Бога да изпита сърцата ви като със запалена свещ. Не правете нищо за егоистично удовлетворение. Представете си, че изповядващите се за последователи на Христос бяха представители на Христос на земята. Нямаше ли земните хора да видят това и да приемат знание от такива, които са се научили от Исус? Няма ли такива да бъдат сила? Ние трябва да желаем религията на

Христос. Това ще донесе плодове на любов, радост и мир. Желанието на Господа не е да има оскъдно количество, но да се роди изобилен плод.

Йоан 15:17-21 посочва противопоставянето между Христос и света и преследването срещу Христос и Неговите последователи. Ние трябва да познаваме своя Господ и когато Го познаваме, имаме вечен живот. В Йоан 15 гл. Той посочва изпитанията и борбите. Пита дали можете да издържите борбата. После посочва вечните неща и ви показва хилядите ангели, изпратени да служат на наследниците на спасението. Въпреки че показва и строените срещу вас армии, все пак Той ви коткрива и че не трябва да се обезсърчавате, защото Предводителят на Господнето войнство е с вас, както беше с Божия народ по времето на Исус Навин. Това, което трябва да знаем, е как да водим битката. Победата не е в проповедника или в мирянина, но в Предводителя на Господнето войнство, който води битката вместо нас.

Ние се борим не срещу кръв и плът, но срещу началствата и властите, срещу духовните сили на нечестията във високи места, и Бог е с нас.

Не трябва да мислим, че само човешката интелигентност ще доведе до успех. Хората могат да имат всичкото знание, което е възможно да обхване едно човешко същество, и все пак да са сами – без Христос и така да не могат да направят нищо. Ходите ли смирено пред Бога? Имате ли любими или скришни грехове? Търсите ли Господа с цялото си сърце? (Ръкопис 27, 1891).

21 октомври

Обещанието за Светия Дух

„Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мен както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята” (Деян. 1:8).

След възкресението Си Христос бе възкачен на трона пред Вселената и пред непадналите светове.

Когато се възнасяше в небесата, ръцете Му бяха протегнати в благословение над учениците. Докато те сезираха нагоре, Той бе приет от небесното множество сред ликуващи херувими и серафими. Придружавайки Го до небесния дом, те пееха тържествувашо: „Пейте на Господа вие, земни царства; О, пейте хваления на Господа;... Който се носи над небето на небесата”.

В деня на Петдесетница Христос даде на Своите ученици Светия Дух за техен Утешител. Той винаги щеше да присъства в Неговата църква. По време на цялата еврейска история влиянието на Духа често е било разкривано по забележителен начин, но не в пълнота. Очаквало се е разпъването, възкресението и възнесението на Христос. От векове са били отправяни молитви за изпълнение на обещанието за Духа. И нито една от тях не е била забравена. Сега в

продължение на десет дни учениците изпращаха своите молби и Христос в небето присъедини Своята посредническа молитва към техните. Духът беше даден, както Той беше обещал, и като мощен вятър падна върху събраните, изпълвайки цялата къща. Дойде в пълнота и сила сякаш от векове беше задържан. Какво последва? Хиляди се обърнаха към Бога в един ден (Ръкопис 44, 1898).

22 октомври

Силата, която разтърси света

„И в последните дни, казва Бог, ще изляе от Духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, юношите ви ще виждат видения и старците ви ще сънуват сънища” (Деян. 2:17).

След изливането на Светия Дух учениците, облечени в Божествено въоръжение, излязоха като свидетели, за да разкажат чудната история за яслите и кръста. Те бяха скромни хора, но излязоха с истината. След смъртта на техния Господ те бяха една безнадеждна, разочарована, обезсърчена група – като овце без пастир. Но сега излязоха като свидетели на истината, без никакви други оръжия, освен Словото и Духа на Бога, за да възтържествуват над всички противници. Те бяха преобразени по характер и сплотени от връзките на християнската любов. От устните им излизаха думи на Божествено красноречие и сила, които разтърсиха света.

Третата, четвъртата и петата глава от Деяния на апостолите разказват за тяхното свидетелство. Онези, които бяха отхвърлили и разпънали на кръст Спасителя, очакваха да намерят Неговите ученици обезсърчени, унили и готови да се откажат от своя Господ. Но те с удивление чуваха ясното и дръзновено свидетелство, дадено под влиянието на Светия Дух. Думите и делата им представяха думите и делата на техния Учител и всички, които ги слушаха, казваха: „Те са се учили от Исус; говорят така, както говореше Той”. „И апостолите свидетелстваха за възкресението на Господ Исус с голяма сила; и голяма благодат почиваше върху всички тях.”

Главните свещеници и управниците считаха себе си за способни да решат какво трябва да правят апостолите и какво да поучават. Хората, повлияни от Светия Дух, извършиха и проповядваха много неща, които евреите не одобряваха. Имаше опасност идеите и доктрините на равините да бъдат дискредитирани.

Хората носеха своите болни и излекуваните хвалеха Бога и прославяха името на Исус – точно Този, Когото евреите бяха осъдили, на Когото се бяха подигравали и разпънали на кръст. Апостолите дори обявяваха, че Той е възкръснал от мъртвите. Еврейските началници решиха, че това дело трябва да бъде спряно, защото доказваше тяхната вина за кръвта на Исус Христос (Писмо 38, 1896).

23 октомври

Възпрени от религиозните водачи

„Садукеите надойдоха при тях, възмутени, че те поучаваха народа и проповядваха в името на Исус възкресение на мъртвите. И така, сложиха ръце на тях и ги поставиха под стража до следващия ден” (Деян. 4:1-3).

Твърденията на апостолите, че са видели Исус Христос след Неговото възкресение и че Той се е възнесъл в небето, подкопаваха основните принципи на садукейската доктрина. Това не биваше да се позволява повече. Свещениците и началниците бяха изпълнени с негодувание. Те арестуваха апостолите и ги хвърлиха в затвор. Учениците не бяха нито уплашени, нито притеснени.

„Ангел от Господа през нощта отвори вратата на затвора и ги изведе; и каза: „Идете, станете и говорете в храма на народа всичките думи на този живот”. Тук виждаме, че не винаги трябва да се подчиняваме на управляващите, дори и да изповядват, че проповядват библейските доктрини. И днес има мнозина се възмуцават от това, че се издигат гласове, представящи идеи, различни от техните собствени по въпросите за религиозните вярвания. По този начин разсъждаваха и свещениците и равините в апостолските дни. Какво искат да кажат тези мъже – необразовани, някои от тях прости рибари, – които представят идеи, противоречащи на доктрините, на които учените свещеници и началници поучават хората? Те нямат право да се месят в основните принципи на нашата вяра!

Но виждаме, че Небесният Бог понякога дава поръчение на някои хора да проповядват това, което се счита за противоречащо на установените доктрини. Тъй като някогашните пазители на истината станаха неверни на свято поръчение, Господ избра други, които щяха да приемат ярките лъчи на Слънцето на правдата и да провъзгласяват истини, несъответстващи на идеите на религиозните водачи. И тогава тези водачи в слепотата на ума си дадоха пълен размах на това, което смятаха за „праведно възмущение” към тези, които дръзваха да премахват ценените от тях измислици.

Светият Дух от време на време ще разкрива истината чрез Своите собствени избраници. И никой – дори свещеник или управник – няма право да каже: „Няма да разгласявате вашите мнения, защото аз не им вярвам”. Това високомерно „Аз” ще се опитва да унищожи ученията на Светия Дух (Писмо 38, 1896).

24 октомври

„Трябва да се покоряваме на Бога”

„А Петър и апостолите в отговор казаха: „Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците” (Деян. 5:29).

В повечето от религиозните спорове основата на проблема е в това, че личното Аз се стреми към върховенство. В какво? В нещата, които изобщо не са жизненоважни и които се считат за такива само защото хората са им придали важност. (Вижте Матей 12:31-37; Марко 14:56; Лука 5:21; Матей 9:3.)

Но нека да разгледаме историята на хората, които еврейските свещеници и началници смятаха за толкова опасни, защото внасяха нови и непознати учения почти по всеки теологичен въпрос. Заповедта, дадена от Светия Дух: „Идете, станете и говорете на народа в храма всичките думи на този живот” беше изпълнена от апостолите.

Ако свещениците и началниците бяха дръзнали да действат срещу апостолите според собствените си чувства, щеше да има различна записана история, защото ангел от Бога наблюдаваше този случай, за да прослави името Му, ако към Неговите слуги се приложи някакво насилие.

„И като ги доведоха, поставиха ги пред Синедриона; и първосвещеникът ги попита като каза: „Строго ви забранихме да поучавате в това име” ...А Петър и апостолите в отговор казаха: „Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците... И ние сме Негови свидетели за тези неща, както и Светият Дух, Когото Бог даде на онези, които Му се покоряват”. А те, като чува това, късаха се от яд и възнамеряваха да ги убият”.

Тогата Светият Дух подежда в Гамалиил – фарисей и законоучител, човек с висока репутация сред целия народ. Неговият съвет беше: „Отдръпнете се от тези човеци и ги оставете, защото, ако това намерение или това дело е от човеци, ще пропадне; но ако е от Бога, няма да можете да го възпрете. Пазете се, да не би да се окажете и противници на Бога!” И те го послушаха”.

Но качествата на Сатана дотолкова бяха завладели умовете им, че въпреки необикновените чудеса, извършени за излекуване на болните и за освобождаване на Божиите слуги от затвора, свещениците и управниците бяха толкова изпълнени с предразсъдъци и омраза, че едва можеха да бъдат възпрени. „И като повикаха апостолите, бичуваха ги и им заръчаха да не говорят в Исусовото име, и ги пуснаха. А те си отидоха от Синедриона, радостни, че бяха удостоени да претърпят опозоряване за Исусовото име. И нито един ден не преставаха да поучават и да благовестват и в храма, и по къщите, че Исус е Христос” (Писмо 38, 1896).

25 октомври

Опасно е да отказваме да се покаем

„Но ако е от Бога, няма да можете да го възпрете. Пазете се, да не би да се окажете и противници на Бога” (Деян. 5:39).

Виждаме какво доказателство бе дадено на свещениците и началниците и колко твърдо се противопоставиха те на Божия Дух. Онези, които твърдят, че притежават по-висша мъдрост и набожност, могат да направят най-ужасните и най-фатални грешки, ако позволят умът им да бъде оформян от друга сила и ако продължават да се противопоставят на Светия Дух. Сам Господ Исус Христос, представян чрез Духа, присъстваше в онова събрание [когато свещениците съдеха апостолите], но те не Го забелязаха. За миг бяха почувствали убеждението на Духа, че Исус е Божият Син, но заглушиха съвестта и станаха по-слепи и по-закоравели отпреди. Дори и след като бяха разпънали на кръст Спасителя, Бог в Своята милост бе им пратил още един призив за покаяние чрез страшното обвинение, че са убили Принца на живота, изречено срещу тях от апостолите.

Не обаче единствено грехът за убийството на Божия Син ги отдели от спасението, а тяхното упорито отхвърляне на светлината и убеждението от Светия Дух. Духът, който действа в чедата на непокорството, действаше в тях, като ги караше да накажат хората, чрез които Бог им даваше свидетелство. Пагубността на бунта се изяви отново и се увеличаваше при всяко следващо действие на упорство срещу Божиите служители и срещу вестта, която Бог им бе дал да разгласяват.

След всяко упорство става все по-трудно да се покаем. Като водачи на хората, свещениците и началниците смятаха, че е техен дълг да защитават позицията, която бяха възприели те самите. Трябваше да доказват, че са били на страната на правото. След като се бяха убили Христос, всяко действие на упорство стана допълнителен подтик да продължават по същия път. Събитията от дотогавашното им противопоставяне бяха като скъпоценни съкровища, които трябваше ревностно да бъдат пазени. А омразата и злобата, които вдъхновяваха тези действия, се бяха насочили срещу апостолите.

Божият Дух разкри Своето присъствие пред тези, които независимо от страха или благоразположението на тълпата оповестяваха поверената им истина (Писмо 38, 1896).

26 октомври

Светият Дух ще бъде даден отново в наше време

„И така, братя, останете твърди до Господното пришествие. Ето, земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него, докато получи и ранния, и късния дъжд” (Яков 5:7).

Ние сме поучавали и сме очаквали, че ангел да слезе от небето, за да може светът да бъде осиян от неговата слава. Тогава ще наблюдаваме жетва на души, подобна на онази в деня на Петдесетница. Този мощен ангел ще дойде не със спокойна и ласкателна вест, но с думи, предназначени да трогнат сърцата на мъжете и жените до самата им дълбочина. Трябва ли ние като човешки проводници да помагаме на Божествените пратеници в разгласяването на вестта на този мощен ангел, който ще освети земята със Своята слава?

Колко голяма и разпространена навсякъде е силата на княза на злото! Тя може да бъде победена само чрез мощната сила на Духа. Невярност към Бога и беззаконие от всякакъв вид света. Тези, които желаят да запазят верността си към Бога, които Му служат активно, стават мишена за всяка стрела и оръжие на ада. Ако хората, получили голяма светлина, нямат съответстваща на нея вяра и послушание, скоро ще бъдат „заквасени” от доминиращото отстъпничество. Ръководи ги друг дух. И макар да са били възвисени до небето по отношение на възможностите и привилегиите си, те са в по-лошо състояние, отколкото и най-ревностните защитници на лъжата.

Други, които не са имали толкова големи познания и никога не са се определяли за истината, под влиянието на Духа ще откликнат на светлината, когато тя заблести над тях. Истината, изгубила влиянието си върху хората, дълго пренебрегвали нейните скъпоценни поучения, ще се яви – красива и привлекателна – на онези, които са готови да ходят в светлината.

Сред бъркотията от заблуждаващи доктрини Божият Дух ще бъде Водач и Щит за онези, които не са се противопоставяли на доказателствата на истината. Нямаме време да се съветваме с плът и кръв. Силата на Сатана очевидно има надмощие. Той се опитва да използва всичко в света за собствените си цели и да внуши на хората своя собствен дух и естество. Борбата ще бъде ужасна. Обединението на сатанинските проводници заедно със злите хора е като инструмент на неправдата, който влага цялата си сила на бойното поле – злото срещу доброто.

Когато Духът бе излял, църквата беше залята от светлина. Христос бе Източникът на тази светлина. Неговото име беше на всяка уста. Любовта Му изпълваше всяко сърце. Така ще бъде и когато ангелът, който слиза от небето с голяма сила, освети цялата земя със своята слава (Писмо 25б, 1892).

27 октомври

Стефан, първият християнски мъченик

„Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха си ушите и като един се нахвърлиха върху него. И като го изтласкаха вън от града, хвърляха камъни по него” (Деян. 7:57, 58).

Стефан беше първият християнски мъченик. Противниците на Бога и на истината бяха изпълнени с омраза и желание за съпротива. Сатана ги насъскваше да се противопоставят на истината. Стефан трябваше да се сблъска с най-коварните от тях в спор. Те се надяваха да объркат и сразят неговите доказателства. Ако не беше изследвал Писанията и сам не беше укрепен с доказателства от тях, нямаше да може да понесе изпитанието. Но Стефан знаеше основанията за своята вяра и беше непоколебим. Бе готов да отговори на противниците си.

Стефан излезе победител. Той говореше с увереност, мъдрост и сила, които удивиха и смутиха враговете на истината. Когато се оказаха объркани и побеждава при всеки свой опит, решиха да го унищожат. Ако тези привидно честни и мъдри хора наистина бяха търсили истината, щяха да признаят доказателствата, които не можеха да опровергаят. Но тяхната цел и характер не бяха такива. Те мразеха Христос, мразеха всички Негови последователи и убиха Стефан (Ръкопис 17, 1885).

Стефан беше човек, възлюбен от Бога, който се трудеше за спечелването на души за Христос. Изгуби живота си, защото представяше победоносно свидетелство за разпънатия и възкръснал Спасител. Библията казва, че той бил изпълнен с вяра и сила и че вършел велики чудеса и знамения сред народа. Но духът, изявил се в жестокото противопоставяне срещу Изкупителя на света, все още действаше в чедата на непокорството. Омразата, която бяха проявили към Божия Син враговете на истината, разкриха и в омразата си към Неговите последователи.

В светлината, която видяха на лицето на Стефан, тези авторитетни хора получиха доказателство от Бога. Но го презряха! О, да бяха му обърнали внимание! О, да бяха се покаяли! Но не поискаха! И Божият укор излезе от устните на верния свидетел: „Твърдоглави и с необрязано сърце и уши! Вие винаги се противите на Светия Дух! Както правеха бащите ви, така правите и вие”.

Тук се сблъскаха две армии – армията на Небето и армията на лъжливите религиозни фанатици. На коя страна щеше да остане завинаги тази група? За тях все още беше възможно да се покаят и да бъдат опростени – дори след като бяха извърши това ужасно злодеяние срещу Христос в лицето на Неговия светия (Ръкопис 11, 1900).

28 октомври

Филип

„И ето, човек от Етиопия, евнух, велможа на етиопската царица Кандакия на връщане седеше в колесницата си и четеше книгата на пророк Исая. А Духът каза на Филип: „Приближи се и придружи тази колесница” (Деян. 8:27-29).

До Филип [един от избраните дякони] бе изпратен небесен вестител, за да му покаже какво трябва да извърши за етиопянина. Бе му казано: „Стани, тръгни на юг, по пътя, който слиза от Йерусалим през пустинята за Газа (...)”

Днес, точно както и тогава, ангелите ръководят и направляват хората, които желаят да бъдат ръководени и направлявани. Този ангел можеше да свърши работата и сам, но не това е Божият начин на действие. Вярващите трябва да се свържат с други вярващи и да работят като Божии сътрудници в полза на изгубените.

Филип разбра своята задача. Етиопянинът – човек с голяма власт – беше привлечен към Спасителя и не се противопостави на това привличане. Не използва високото си положение като извинение да не може да приеме Разпнатия. Филип го попита: „Ами разбираш ли каквото четеш?”. А той отговори: „Как да разбира, ако не ме упъти някой?”. И помоли Филип да се качи на колесницата до него” и да му обясни Божието Слово.

„А Филип отвори уста и, като започна от това писание, благовести му Исус. И като вървяха по пътя, стигнаха до вода; и евнухът каза: „Ето вода; какво ми пречи да се кръстя?”. И Филип каза: „Ако вярваш с цялото си сърце, можеш”. И двамата – Филип и евнухът – влязоха във водата; и той го кръсти”.

Докато ангелите от небето вършат своето дело, проводниците на злото действат, за да привличат умовете към нещо друго. Сатана вмъква препятствия, за да може да обърка търсеция ум, който иска да разбере Божието Слово. Действаше по този начин и срещу Христос в пустинята на изкушението. Опитността на Христос е записана, за да можем да разберем начините на действие и плановете на Сатана. Ако Филип беше пренебрегнал случая на етиопянина, той можеше никога да не приеме Спасителя. Зли ангели очакваха възможността да му внушат своите лъжи и да отклонят току-що събудения ум от нуждата да намери истината. Господните сътрудници трябва да бъдат напълно посветени на служението за Бога, за да могат бързо да разберат своята задача. Като мъдри слуги е необходимо те да се възползват от всяко обстоятелство, за да проповядват Божият благодат и да привличат хората към Христос (Ръкопис 11, 1900).

29 октомври

Савел става Павел – апостолът на езичниците

„И като падна на земята, чу глас, който му каза: „Савле, Савле, защо Ме гониш?”. А той каза: „Кой си Ти, Господи?”. А той отговори: „Аз съм Исус, Когото ти гониш” (Деян. 9:4, 5).

Савел беше обучаван от най-образованите учители на своето време. Един от тях бе известният Гамалиил. Павел беше равин и държавник, член на Синедриона и много ревностен в желанието си да унищожи християнството. Взе участие в екзекуцията на Стефан. За него четем:

“”А Савел опустошаваше църквата, като влизаше във всяка къща и извличаше мъже и жени, и ги пращаше в тъмница.” Но неговата кариера на преследвач беше прекъсната.

Докато беше на път за Дамаск, за да арестува всеки християнин, когото може да намери, „внезапно блесна около него светлина от небето. И като падна на земята, чу глас, който му каза: „Савле, Савле, защо Ме гониш?”.

Обърнатият Савел беше наречен Павел. Той се присъедини към учениците и беше сред главните апостоли (Ръкопис 95, 1899).

Въпреки че апостолите често бяха притискани в битката със силите на мрака, все пак те успяваха отново да продължат. Пред тях стоеше победата или смъртта. На телата си чрез нараняванията, раните и белезите от бич, получени заради Исус, те носеха доказателството за разпъването Му на кръста – че са участници в Неговите страдания.

Избавлението им при многото трудности и изпитания свидетелстваше, че Исус е жив и че те живеят чрез Неговата сила (Ръкопис 58, 1900).

Верният Стефан бе убит с камъни от враговете на Христос. Разбира се, изглеждаше сякаш Бог не подкрепя Своето дело на земята, защото позволява на порочните да тържествуват. Но този случай помогна на Павел да се обърне към вярата, а чрез неговите думи хиляди бяха доведени до светлината на Евангелието (Писмо 10, 1879).

Избраните за Божието дело трябва да бъдат хора, верни и истинни, служители, които Бог може да наставлява и които ще предават получената светлина и ще разгласяват Божията воля, без да премълчават нищо. Ще посочват по-добрия път на всички, с които общуват. Новородените в Христос знаят, че ги очакват добрата битка на вярата, трудности и тежка работа. Те винаги имат на свое разположение Божията сила, чрез която могат да спечелят победа при всяка атака. Тази сила ще им даде възможност да бъдат повече от победители над трудностите, които срещат (Писмо 150, 1900).

30 октомври

Тимотей – един образцов млад християнин

„Никой да не презира твоята младост, но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота” (1 Тим. 4:12).

Принципите на Тимотей бяха така добре изградени чрез правилното му възпитание и обучение, че той се оказа подходящ за християнски учител. Бе свързан с Павел – великия апостол на езичниците. беше съвсем млад, но въпреки това носеше своите огромни отговорности с християнско смирение. Беше верен, непоколебим и предан. Павел го направи свой спътник в делото и в пътуванията си, за да може младият Тимотей да извлече полза от неговия опит в проповядването на Евангелието и основаването на църкви.

Павел обичаше Тимотей, защото той обичаше Бога. Неговото проникновено християнство практическата му набожност и познаването на истината го отличаваха от другите и им въздействаше. Моралното влияние на неговия дом беше трайно, а не импулсивно или променливо. Божието слово беше правилото, от което младият човек се ръководеше Тимотей.

Мнозина действат по-скоро импулсивно, отколкото въз основа на опита и преценката си. Но Тимотей действаше след внимателно и спокойно обмисляне, като при всяка стъпка се питаше: „Това ли е Господния път?“. Той нямаше особено забележителни дарби, но неговата работа беше ценна, защото употребяваше дадените му от Бога способности като осветени дарове в служението на Бога. Светият Дух откри в Тимотей един ум, който можеше да бъде оформен и моделиран за храм, в който да обитава Светият Дух.

Най-висшата цел на нашите младежи трябва да бъде не стремежът към нещо по-ново, но да поставят себе си под влиянието на Свещените Писания. Тогава ще могат да придобият качествата, считани за най-висши в небесните дворове. Ще бъдат скрити в Бога и чрез всичките си поучения ще изявяват истината, за да може тя да стане позната и за другите. Те ще я вплетат в ежедневието и в мислите си.

Виждаме предимството, което имаше Тимотей чрез правилен пример на благочестие и истинска набожност. Изявяваната духовна сила и набожността в дома му пазеше чувствата и говора му чисти от всяка поквара. Тимотей познаваше Свещените Писания от дете. Имаше предимството да притежава Стария Завет и ръкописи на части от Новия –уроците и поученията на Христос (...)

Благородният и завършен характер не се появява от само себе си. Той е резултат от оформящия процес, протичащ в ранните години и младостта и от прилагането на Божия закон в дома (Писмо 33, 1897).

31 октомври

Възлюбеният Йоан

„Откровението от Исус Христос, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има да стане скоро; а Христос прати и го яви чрез ангела Си на своя слуга Йоан“ (Откр. 1:1).

След възнесението на Христос свидетелството на Йоан за Него дразнеше властимащите. Той свидетелстваше мощно, че Христос е възкръсналият Спасител. За да угодят на евреите, римляните бяха разпънали Христос на кръст. И сега се стараеха все така да им угодят, като заточиха Йоан на място, където гласът му нямаше да се чува нито от евреи, нито от езичници – остров Патмос.

На пръв поглед изглеждаше, че Господ е позволил на враговете Си да тържествуват. Но ръката Му действаше, невидима, в тъмнината. Бог разреши Неговият верен слуга да бъде поставен там, където можеше да му даде още по-силно откровение за Себе Си, а той – да го предаде на света. Йоан беше сякаш скрит от света на онзи пуст остров. Тук Христос Го посети и му даде най-чудното видение за Своята слава, като му разкри това, което щеше да се случи на земята.

Йоан бе лишен от компанията на своите братя и от удоволствията на общуването. Но никой не можеше да го лиши от светлината и откровението на Христос. Голяма светлина щеше да заблести от Господа към Неговия слуга. Този любим ученик бе щедро облагодетелстван. Заедно с другите ученици той беше пътувал с Христос, бе се учил от Него и се бе наслаждавал на думите Му. През святия съботен ден възкръсналият Спасител се яви на Йоан. Даденото му тогава свидетелство, е дадено и на нас. Бог желае да изследваме Писанията, за да можем да разберем какво ще се случи в последните дни от историята на тази земя.

Това е много силно свидетелство, но истинското му значение се разбира само отчасти. Нека всеки, който изучава Писанието, внимателно да обмисля всяка дума от първата глава на Откровение, защото всяко изречение и всяка дума са изпълнени със смисъл и значение.

Явяването на Христос пред Йоан трябва да бъде доказателство за всички – и за вярващи, и за невярващи, – че имаме един възкръснал Спасител. То дава жива сила на църквата. Понякога Божият народ е заобиколен от тъмни облаци. Изглежда, сякаш потисничеството и преследванията ще ги унищожат. Но в такива моменти се дават най-поучителните уроци. Както в най-тъмната нощ звездите блестят най-ярко, така и най-ярките лъчи от Божията слава се разкриват в най-дълбокия мрак. Колкото по-мрачно е небето, толкова по-ясни и по-впечатляващи са лъчите на Слънцето на Правдата, възкръсналия Спасител (Ръкопис 106, 1897).

1 ноември

Божията вест за Неговия народ

„Дяволът скоро ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани: и ще имате скръб десет дни. Бъди верен до смърт и Аз ще ти дам венеца на живота” (Откр. 2:10).

Йоан беше тясно свързан със Спасителя по време на Неговия живот и служение. Той имаше възможност да слуша Неговите чудни думи и да види чудесните Му дела. И свидетелството му беше дадено с ясни слова. Те идваха от сърце, преливащо от любов към Христос, и никаква сила не можеше да ги спре.

Подобно на своя Господ, Йоан търпеливо се подчини на всеки опит да бъде изпратен на смърт. Когато го хвърлиха в котела с врящо масло, враговете му мислеха, че вече няма да чуют за него. Но когато бяха изговорени изхождащите от Сатана думи: „Така загиват всички, които

вярват в онзи измамник Исус Христос от Назарет”, Йоан отговори: „Моят Господ търпеливо се подчиняваше на всичко, което можеха да измислят Сатана и неговите ангели, за да Го унижават и измъчват. Той даде Своя живот, за да спаси света. Умря, за да можем да живеем ние. За мен е чест да ми бъде позволено да страдам заради Него. Аз съм само един слаб и грешен човек. Но Христос беше свят, невинен, неосквернен. Той не извърши нито един грях, нито се намери лъжа в устата Му”. Думите на Йоан, докато бе измъчван в ръцете на враговете си, имаха силно влияние и той бе изваден от котела точно от онези, които го бяха хвърлили вътре.

След случилото се Йоан бе изпратен на остров Патмос, където враговете му се надяваха той да умре от трудностите, изолацията и самотата. Смятаха, че най-накрая са поставили Верния Свидетел там, където повече няма да може да безпокои Израел или злите управници на света.

Бог, Христос и небесното войнство бяха другарите на Йоан в неговото заточение. От тях той получаваше наставления, които предаде на хората, заедно с него отхвърлили света. Там той записа виденията и откровенията, които получи от Бога. Разказа за нещата, които щяха да се случат в последните дни от историята на нашата земя. Когато гласът му нямаше вече да свидетелства за истината и нямаше повече да може да говори за Исус, Когото обичаше и на Когото служеше, вестите, дадени му на този пуст бряг, щяха да заблестят като ярки светила. Всеки народ, племе, език и хора щяха да научат за сигурното Господне намерение не само за еврейския народ, но и за всеки народ на земята (Ръкопис 150, 1899).

2 ноември

Откровение – една отворена книга

„Блажен, който прочита, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо” (Откр. 1:3).

Мнозина са поддържали мнението, че книгата „Откровение” е запечатана, и не са отделяли време, за да изучават тайните ѝ. Те казват, че трябва да продължат да гледат към величието на спасението и че тайните, разкрити на Йоан на остров Патмос, не заслужават толкова внимание, колкото тази тема.

Но Бог не гледа на тази Книга по същия начин. Той заявява: „Аз свидетелствам на всеки, който слуша думите на пророчеството в тази Книга: Ако някой прибави нещо към тях, Бог ще прибави върху него язвите, описани в тази Книга; и ако някой отнеме от думите на тази пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от святия град, които са описани в тази Книга”.

Господ разкри на Своя служител Йоан тайните на книгата „Откровение” и Неговото намерение е те да бъдат открити за изследване от всички. В нея са обрисувани сцени, които

сега са в миналото, и такива, които имат вечно значение и се случват сега. Други от нейните пророчества няма да бъдат напълно завършени до края на времето, когато ще се състои последната голяма битка между силите на мрака и небесния Княз.

Много от пророчествата скоро ще се изпълнят в бърза последователност. Ще бъде впрегната в действие всяка сила. Ще се повтори от миналата история, ще бъдат подновени стари спорове и Божият народ ще бъде обграден с опасности от всички страни. Напрежението поглъща човешкото семейство. Прониква във всичко на земята. И за какво? Игри, веселие, забавления; хората се блъскат, напират и спорят за господство. Вулгарното и временното, поглъщат вниманието им, така че те почти не се сещат за вечните неща.

Влагат цялата си енергия, усърдие и всичките дадени им от Бога сили в помощ на сатанинския деспотизъм, за да обезсилят Божия закон. Самозванци от всяка категория и вид ще твърдят, че са достойни и истинни, и ще се увеличава вулгарното и нечистото за сметка на истинното и святото. По този начин лъжливото ще се приема, а истинският стандарт за праведност ще се отхвърля, както Божието слово бе отхвърлено от Адам и Ева (Ръкопис 143, 1901).

3 ноември

Свидетелството на Исус разкрива вечната Божия любов

„Аз, Йоан, ваш брат и съучастник в скърбите и в царството, и в търпението, които са чрез Исус (Христос), бях на острова, наречен Патмос, за Божието Слово и свидетелството за Исус (Христос)” (Откр. 1:9).

Точно чрез този, който е „брат и съучастник в скърбите”, Христос разкрива на Своя народ ужасната битка, с която Божият народ трябва да се сблъска преди Неговото второ идване. Преди сцените на горчивата борба да бъдат открити пред тях, им се напомня, че други вярващи също са „пили от чашата” и са били „кръстени с кръщението”. Същият, Който е подкрепял тези ранни свидетели на истината, няма да изостави и Своя народ в последната битка.

Беше време на жестоки преследвания и голяма тъмнина, когато Сатана сякаш тържествуваше над верните свидетели за Бога, и когато Йоан в напреднала възраст бе осъден на изгнание. Той беше отделен от своите другари по вяра и откъснат от работата си за евангелието. Но не можеше да бъде отделен от Божието присъствие. Безлюдното място на изгнанието му се оказа за него небесна порта. Той казва: „В Господния ден бях обзет от Духа – святият ден, който Бог бе благословил и отделил като Свой собствен – и чух зад себе си силен глас като от тръба, който казваше: „Аз съм Алфа и Омега, Първият и Последният (...)” И още: „Каквото виждаш, напиши на книга (...)” И се обърнах да видя Този, Който ми проговори; и

като се обърнах, видях седем златни светилника; и сред светилниците видях Един, Който приличаше на Човешкия Син”.

Христос, ходещ сред златните светилници (...) По този начин е символизирана Неговата връзка с църквите. Господ общува със Своя народ. Въпреки че е Първосвещеник и Посредник в небесното светилище, Той все пак присъства сред църквите на земята.

Когато Светият Дух слезе върху пророка, той видя една отворена врата в небето и чу глас, призоваващ го да разгледа нещата, които следват. И казва: „И ето, беше поставен престол на небето и Един седеше на престола. И Седналият приличаше на камък яспис и сардис”. Около Него имаше ангели служители, които чакаха с нетърпение да изпълнят волята Му. Дъгата на Божието обещание, знак на Неговия завет с Ной, обкръжаваше престола отгоре – залог за Божията милост към всяка покаяваща се и вярваща душа. Тя е вечно свидетелство, че „Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот”. Тази дъга оповестява пред целия свят, че Бог никога няма да забрави Своя народ в борбата му със злото (Ръкопис 100, 1893).

4 ноември

Описано е делото на Христос за нашето изкупление

„Ето Лъвът, Който е от Юдовото племе... Между тях и старейшините стоеше Агнец, като заклан” (Откр. 5:5, 6).

Спасителят бе представен на Йоан в символите на „Лъвът, Който е от Юдовото племе” и „Агнец, като заклан”. Тук е разкрито цялото дело на изкуплението. Тези символи представят обединението на всемогъщата сила и себепожертвувателната любов. Като „Лъвът от Юда” Христос защитава Своите избрани и ще ги доведе до победата, защото те са Го приели като „Божия Агнец, Който отнема греховете на света”. Христос, закланият Агнец – презиран, отхвърлен, жертва на сатанинската ярост и човешката жестокост – колко нежно е Неговото съчувствие към народа Му, който е в света! Равностойна на безкрайните дълбочини на Неговото унижение и жертва като Божи Агнец ще бъде и Неговата сила в слава като „Лъвът от Юда”.

На Йоан бяха разкрити великите събития от бъдещето, които щяха да разтърсят престолите на царете и да накарат всяка земна сила да затрепери. Той видя края на всички земни събития и началото на управлението на Царя на царете, Чийто царство ще пребъдва довека. Видя Христос да получава поклонението на всички небесни войнства и чу обещанието, че каквито и злочестини да дойдат над Божия народ, ако те търпеливо ги издържат, ще бъдат повече от победители чрез Този, Който ги е възлюбил (...)

Сега Йоан беше подготвен да наблюдава вълнуващите сцени във великата борба между тези, които спазват Божиите заповеди и другите, които обезсилват Божия закон. Видя да се надига вършеша чудеса сила, която щеше да измами всички живеещи на земята без Бога, „като им казваше да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя”.

За верните и истинните, които не се подчиняват на заповедите на земните управници, заставащи срещу властта на Небесния Цар, Йоан казва: „Тук е търпението на светиите; тук са тези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова”.

Тези уроци са за наша полза. Трябва да основем вярата си върху Бога, защото точно пред нас стои период, през който ще бъде изпитана всяка душа. На Планината на благословието Христос разказа подробно за страшните бедствия, които ще предшестват Неговото второ идване. Макар тези пророчества частично да се изпълниха при унищожението на Ерусалим, те се отнасят по-пряко за последните дни (Ръкопис 100, 1893).

5 ноември

Поглед към бъдещето

„Ще има знамения... Хората ще примират от страх и от очакване на онова, което ще постигне света” (Лука 21:25, 26).

Йоан беше също и свидетел на ужасните сцени, които ще се случат като знамения за Пришествието на Христос. Видя армии, събиращи се за битка, а сърцата на хората примиращи от страх. Видя земята, поместена от основите си, планините – хвърлени в морето и вълните – ревящи и бурни. Видя да се изливат чашите на Божия гняв върху обитателите на земята, видя да идват напасти, глад и смърт.

И наистина Обуздаващият Божи Дух вече се оттегля от земята. Урагани, бури, вихрушки, огън и наводнения, бедствия по море и суша следват непосредствено едно след друго. Науката се опитва да обясни всичко това. Знаменията, които зачестяват и ни говорят за приближаването на Божия Син, биват отдавани на всичко друго, освен на истинската причина. Хората не могат да забележат бдящите ангели, които задържат четирите ветрове, за да не духат, докато бъдат запечатани Божиите слуги. Но когато Бог заповяда на ангелите Си да отпуснат ветровете, ще има такива сцени на борби, каквито никой език не може да опише.

Стоим на прага на велики и тържествени събития. Пророчествата се изпълняват бързо. Господ е пред вратата. Скоро пред нас ще се открие време от изключителна важност за всички живи хора. Борбите от миналото ще бъдат подновени. Ще възникнат нови. Дори не можем и да си представим събитията, които ще връхлетят в нашия свят. Сатана действа чрез човешки проводници.

Но Божиите служители не бива да разчитат на себе си в този така критичен момент. Последователността на идващите събития е в ръцете на Господа. Светът не е оставен без владетел. Величието на небето държи съдбите на всички народи, както и проблемите на църквата Си, в Своите собствени ръце.

Важното бъдеще е пред нас. За да посрещнем неговите изпитания и изкушения и да изпълним задълженията, които то изисква от нас, ще ни е нужна голяма вяра и упоритост. Но можем да тържествуваме славно, защото нито една бдяща, молеща се, вярваща душа, няма да бъде хваната в хитрините на врага. Цялото небе се интересува от нашето благополучие и очаква исканията ни за мъдрост и сила. Във времето на изпитания, което е точно пред нас, Божият залог за сигурност ще бъде поставен върху онези, които са опазили търпеливо Неговото Слово (Ръкопис 100, 1893).

6 ноември

Отговорни сме за светлината, които ни е била дадена

„Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират” (Мат. 7:14).

Кроткият възлюбен ученик [Йоан] бе казал: „Който казва: „Познавам Го”, а заповедите Му не пази, е лъжец и истината не е в него” (1 Йоан. 2:4). Божието Слово е твърде ясно и рязко. Опасно нещо е да изповядваш, че си последовател на Исус, а чрез действията си да Го отхвърляш, като пренебрегваш дори едно от Неговите изисквания.

Историята на Реформацията ни учи, че църквата на Христос никога няма да стигне до застой и да спре да се реформира. Господ стои начело, като им казва, както е казвал на Мойсей: „Вървете напред”. „Кажете на израилевите чеда да вървят напред”. Божието дело е насочено напред. Стъпка по стъпка Неговият народ напредва към крайната победа през борби и изпитания. Историята на църквата ни учи, че Божият народ не трябва да има непроменими шаблони в своите теории за вярата, но трябва да бъде готова за нова светлина, за откриване на истината, разкрита в Неговото Слово.

Миналата история за напредъка на делото сред грешки и тъмнина ни показва, че святата истина не е ценена и търсена от мнозинството. Онези, които са напредвали в реформацията, като са се подчинявали на Божия глас „Върви напред”, са претърпели противопоставяне, мъчения и смърт. И пред лицето на зеещите тъмници и заплахи от мъчения и смърт те са считали истината за своето време достатъчно важна, за да държат на нея упорито, като по-скоро отдадат живота си за правото, отколкото да жертват своята вяра. Те не са считали живота си за ценен, ако е трябвало да го пожертват за Божията истина. В наши дни тя е толкова важна, колкото и в дните на мъчениците.

Какво щеше да стане, ако във времето на Лутер хората бяха решили да прикрият непослушанието си към Божиите изисквания с: „Бог е твърде милостив, за да ме осъди, че не приемам една необичайна истина. Нашите интелектуалци и нашите религиозни водачи не я приемат. Ще рискувам да наруша Божия закон, защото светът го отхвърля. Доволен съм от моята религия. Ще рискувам и ще вървя с мнозинството”.

Ако вървя с мнозинството, Библията ми открива, че съм на широкия път към смъртта. Величието на небето казва: „... тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират”. Ние сме отговорни за светлината, която блести в наши дни. Христос горко плака за Ерусалим, защото Израил не позна времето, когато бе посетен. Това беше тяхното време на отговорност, тяхното време на възможности и привилегии. Отвратителната неблагодарност, кухият формализъм и лицемерната неискреност в продължение на стотици години причиниха тези сълзи на неутешима мъка в очите Му (Писмо 35а, 1877).

7 ноември

Опасността от безразличие към светлината

„И ето какво е осъждението: Светлината дойде на света и хората обикнаха тъмнината повече от Светлината” (Йоан 3:19).

Загубата на една душа е представена като катастрофа, в сравнение с която спечелването на един свят изглежда незначително (...) Чрез Ерусалим е представена всяка душа, която пренебрегва настоящите привилегии и отказва да приеме светлината, която Бог ѝ изпраща. Бяха ли ценени Божиите съвети? Бяха ли приети умоляванията и предупрежденията на Неговите служители? Обърнаха ли внимание на протестите? О, ако можеше всеки от нас да се възползва от златните мигове на този „твой ден”, за да не чуем думите „...но сега това е скрито от очите ти”. Ако в наши дни блести светлина, трябва да я приемем, да я оценим и да живеем съобразно с нея, без да чакаме да видим дали издигнатите хора или учени ще я приемат.

Думите на Христос [са]: „Не мислете, че съм дошъл да разруша Закона или пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня”. Исус видя през вековете християнския свят да мисли и да проповядва, че смъртта на Христос отменя Закона на Бог-Отец. Затова Той прави ясно изказване, за да изведе от заблуда всички умове, които желаят това.

Хора на вярата са починали, без да спазват седмия ден, събота. Те са били добри и са живели според цялата светлина, която са получили. Те не могат да бъдат отговорни за светлината, която никога не са имали. Ние сме отговорни за светлината, която блести в наши дни. Би било безумие да извиняваме нарушаването на Божия закон, понеже добри хора от отминали поколения не са го спазвали.

Никога не е безопасно да сме безразлични към светлината. Ако привидно велики и добри хора не се подчиняват на Божия закон, това причина ли е и ние да го нарушаваме? Точно книжниците, началниците, свещениците, хора със свята служба, хора, които смятаха своята праведност за по-висша от тази на целия свят, бяха тези, които преследваха Христос. Тези преструващи се на набожни личности бяха най-жестоките Му гонители. Точно учителите на Неговия народ се подиграваха, когато висеше на кръста.

Мнимите християни в наши дни, които отхвърлят светлината, няма да бъдат по-благоразположени към онези, които приемат истината, отколкото бяха евреите в дните на Христос. Ако знаеха, че Той е Князът на живота, те нямаше да Го разпънат на кръст. А защо не знаеха? Защото отхвърлиха всяко дадено им доказателство, че Христос е Месия. Те ще смятат вярващите за незначителни и слаби хора, за фанатици, и ще говорят подигравателно за тях (Писмо 35а, 1877).

8 ноември

Преследванията в ранните векове

„Други пък изпитваха присмех и бичувания, а още и окови, и тъмници” (Евр. 11:36).

Когато разкри на учениците Си съдбата на Ерусалим и сцените на Второто пришествие, Исус предсказа и преживяванията на Своя народ от времето, когато щеше да се възнесе в небето до завръщането Му в сила и слава за тяхното избавление. От Елеонския хълм Спасителят видя бурите, които щяха да връхлетят върху апостолската църква и като проникна още по-дълбоко в бъдещето, погледът Му различи жестоките, опустошителни вихрушки, които щяха да поразят Неговите последователи в идващите епохи на тъмнина и преследвания.

Историята на ранната църква потвърди изпълнението на думите на Спасителя. Силите на земята и ада се събраха срещу Христос в лицето на Неговите последователи. Християните бяха лишавани от притежанията си и изхвърляни от домовете си. Много от тях запечатаха свидетелството си със своята кръв.

И при най-жестоките преследвания тези свидетели за Исус запазиха вярата си неопетнена. Те се насърчаваха един друг с думи на вяра, търпение и надежда, за да издържат лишенията и нещастията. Загубата на всяко земно благословение не можеше да ги накара да се откажат от вярата си в Христос. Изпитанията и преследванията бяха само стъпки, водещи ги по-близо до почивката и наградата.

Напразни бяха усилията на Сатана да унищожи Божията църква с насилие. Голямата борба, в която последователите на Исус отдадоха живота си, не се прекрати, когато тези верни носители на знамето паднаха на своя пост. Те победиха чрез смъртта си. Божието дело продължи да напредва непрестанно. Евангелието продължи да се разпространява и броят на

неговите привърженици продължи да се увеличава. Един християнин, който спорел с езическите управници, подбуждащи преследванията, казал: „Можете да ни изтезавате, измъчвате и наскърбявате. Вашата злоба поставя нашата слабост на изпитание, но жестокостта ви е безполезна. Тя само по-силно привлича другите към нашите убеждения. Колкото повече ни покосявате, толкова повече изникваме отново. Кръвта на християните е семе”.

Хиляди бяха затворени в тъмници и убити, но други заеха местата им. А онези, които станаха мъченици за вярата си, бяха спасени в Христос и счестени от Него за победители. Те бяха водили добрата битка на вярата и ще получат короната на славата, когато Христос дойде. Страданията, които те понесоха, сближиха християните един с друг и с техния Изкупител (Духът на пророчеството, т. 4).

9 ноември

Ранната църква покварена от последователите на Сатана

„Но имам против теб това, че търпиш жената Йезавел, която нарича себе си пророчица и която учи и подмамва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено” (Откр. 2:20).

Техният [на мъчениците] жив пример и свидетелството на смъртта им бяха постоянно доказателство за истината. И там, където най-малко се очакваше, поданиците на Сатана напуснаха службата си и заставаха под знамето на Христос.

Сега големият противник се опита да спечели чрез хитрост това, което не беше успял да си осигури със сила. Преследванията спряха и на тяхно място дойдоха опасните изкушения на временното благополучие и светските почести. Идолопоклонниците бяха накарани да приемат част от християнската вяра, докато отхвърляха другите жизнено важни истини. Те привидно приемаха Исус като Божи Син и вярваха в Неговата смърт и възкресение. Но нямаха убеждение за грях и не чувстваха нужда от покаяние и промяна на сърцето. Направиха някои отстъпки от своя страна, предложиха и християните да направят същото, за да могат всички да се обединят на основата на вярата в Христос.

Сега църквата беше в страхотна опасност. Затворите, мъченията, кладите и мечът бяха благословения в сравнение с това. Някои от християните останаха твърди, като заявиха, че не могат да направят компромис. Други решиха, че ако променят някои характерни особености на вярата си и се обединят с онези, които са приели част от християнството, това може да бъде средство за пълното им обръщане. Под мантията на привидно християнство Сатана се промъкваше тайно в църквата, за да поквари вярата им и да отвърне умовете им от думите на истината.

В края на краищата мнозинството от християните понижи своите стандарти и бе създаден съюз между християнството и езичеството. Въпреки че поклонниците на идоли изповядаха, че

са обърнати и че са се обединили с църквата, те все още се придържаха към своето идолопоклонство. Бяха само променили обектите на своето поклонение – образите на Исус, дори на Мария и светците. Злият квас на идолопоклонството, внесен по този начин в църквата, продължи своето гибелно дело. Погрешни доктрини, суеверни ритуали и идолопоклоннически церемонии бяха внесени в нейните вярвания и поклонение. Когато последователите на Христос се обединиха с идолопоклонниците, християнската религия се поквари и църквата изгуби своята чистота и сила. Имаше обаче някои, които не бяха заблудени от тези измами (Духът на пророчеството, т. 4).

10 ноември

Сред последователите на Христос има две групи

„Тогава небесното царство ще се оприличи на десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха неразумни и пет – разумни” (Мат. 25:1, 2).

Винаги е имало две групи сред онези, които изповядват, че са последователи на Христос. Докато едната изучава живота на Спасителя и искрено се старае да поправи недостатъците си и да съответства на Образеца, другата бяга от ясните и практически истини, които разкриват грешките ѝ. Дори в най-доброто си състояние църквата не беше изцяло съставена от истинни, чисти и искрени хора. Спасителят поучаваше, че онези, които с желание се наслаждават на греха, не трябва да бъдат приемани в църквата. И все пак Той се свърза с хора, които имаха недостатъци в характера и им дари предимството да слушат Неговите поучения и да виждат примера Му, за да имат възможност да видят своите грешки и да ги поправят.

Сред дванадесетте апостоли имаше един предател. Юда бе приет не поради недостатъците в своя характер, но въпреки тях. Той бе свързан с учениците, за да може чрез поученията и примера на Христос да научи какво представлява християнският характер и по този начин да забележи грешките си, да се покае и с помощта на Божията благодат да очисти душата си „чрез покоряване на истината”.

Но Юда не живееше съобразно в светлината, която толкова милостиво бе заблестяла над него. Поддавайки се на греха, той покани сатанинските изкушения. Злите черти на неговия характер започнаха да доминират. Той предаде ума си под властта на силите на мрака, ядосваше се, когато грешките му бяха укорявани и по този начин бе доведен до ужасното престъпление да предаде своя Господ. По подобен начин всички, които подхранват злото под привидна набожност, мразят онези, които нарушават мира им, като осъждат греховните им постъпки. Когато им се представи удобен случай, и те като Юда ще предадат хората, които са се опитвали да ги укорят за тяхно собствено добро.

В църквата апостолите се срещнаха с хора, които изповядваха, че са набожни, докато в същото време таяха беззаконие. Ананий и Сапфира постъпиха като измамници, като се престориха, че правят пълна жертва за Бога. Когато върху последователите на Христос дойдоха изпитания и преследвания, само хората, които бяха готови да изоставят всичко заради истината, решаваха да станат Негови ученици. Затова, докато преследванията продължаваха, църквата оставаше сравнително чиста. Но когато бяха прекратени, започнаха да се присъединяват новоповярвали, които не бяха така искрени и посветени. И тогава за Сатана се отвори път да се укрепи в църквата (Духът на пророчеството, т. 4).

11 ноември

И вас ще преследват

„Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени” (2 Тим. 3:12).

Ирод и силите на злото убиха Праведния, но Христос никога не уби никого. Можем да видим в духа на преследване – защото хората желаят свобода на съвестта – неговия автор Сатана. Той е измамник, лъжец, убиец и обвинител. Радва се на човешкото нещастие. Ликува при страданията и когато виждаме жестоките преследвания на онези, които искат да се покоряват на Бога според повелята на собствената си съвест, можем да познаем, че това е тайната на беззаконието. Господ каза на Сатана, онази старовременна змия: „То [смето на жената] ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата” (Бит. 3:15). Христос нарани главата на змията по конкретен начин, но това пророчество се простира и по-надалеч. То представя постоянната война между Христос и Неговите последователи, от една страна, и Сатана, неговите демони и човешките му сътрудници до края на времето.

Тази война бе и срещу Божия Син. Той бе измъчван. Бе презиран и отхвърлен от хората – Човек на скърби и навикнал на печал. Най-накрая сатанинската злоба достигна кулминацията си, когато вдъхновявани и ръководени от Лукавия, порочните хора разпънаха Величието на небето на кръста. Той преследва след Божиите деца и им докарва бедствия и смърт. Исая, Даниил и Йоан обявяват в пророчества тези борби и завоевания, през които Божият народ трябва да премине, а също и тържеството на Сатана в привидните Му победи.

Враждата на Сатана ще продължи – жестока и решителна – срещу последователите на Исус. Където и да съществува, злото е отхвърляне на светлината и истината и отдалечаване от живия Бог. То винаги ще бъде в съюз срещу праведните и покорните на Бога. Паднали ангели и паднали хора се обединяват в безразсъдно съдружие. Точно това е съюзът на тези, които преследват верните.

Сатана правеше планове, че ако може да склони мъже и жени, както измами и склони на своя страна ангели в борбата си, той ще ги има за свои съюзници във всяко начинание срещу Небето (...)

Истината не представя идеи, смесени с традиции и измислици. Религията на Исус Христос представя истината чиста и неосквернена. Тя ще издържи на проучването и искрените търсачи на истината ще я открият. Истинската религия не възбужда ума и чувствата, а се обръща към интелекта и сърцето. Тя постоянно се развива и издига все по-високо и по-високо към небето (Ръкопис 62, 1886).

12 ноември

Днес трябва да се издигат принципите на Реформацията

„Напиши това, което си видял, и това, което има да стане след това” (Откр. 1:19).

Принципът, който сме призовани да издигаме в това време, е същият, който бе отстояван и от поддръжниците на Евангелието в дните на великата Реформация. Когато князете се събраха в парламента през 1529 г., изглеждаше, сякаш надеждата на света ще бъде смазана. На това събрание беше представен указът на императора за ограничаване на религиозната свобода, забраняващ всяко по-нататъшно разпространяване на доктрините на реформацията.

Въпроси от огромна важност за света зависеха от действията на няколкото герои на вярата. Онези, които бяха приели истините на Реформацията, се събраха и тяхното единодушно решение бе: „Нека да се противопоставим на този указ. Мнозинството няма власт по въпросите на съвестта”. Те безстрашно представиха своя протест и на събраните държавници.

В сегашния последен сблъсък Бог е поверил в нашите ръцете знамето на истината и на религиозната свобода, което реформаторите държаха нависоко. Онези, които Той е благословил с познание за Своето Слово, са отговорни за този велик дар. Необходимо е да приемаме Божието Слово като върховен авторитет. Трябва да приемаме неговите истини за себе си с акта на нашата собствена воля. Ще можем да оценим тези истини само когато ги изследваме сами за себе си, чрез лично изучаване на Божието Слово.

След като са приели доктрини, които Божието слово осъжда, протестантските църкви ще ги изведат на преден план и ще ги наложат над съвестта на хората – точно както папските власти наложиха своите догми върху защитниците на истината по времето на Лутер. Същата битка ще трябва да се води отново и всяка душа ще бъде призована да реши на коя страна от борбата ще застане.

Когато не желаят да видят истината и да я приемат, защото включва кръст, хората отварят врата за сатанинските изкушения. Той ще ги накара, както накара Ева в Едем, да повярват в

една лъжа. Истината, чрез която е можело да бъдат осветени, е пренебрегната заради някаква приятна измама, представена от унищожителя на душите.

Често се случва така, че най-скъпоценната истина сякаш се намира близо до фатални заблуди. Почивката, която Христос обещава на всички, поучаващи се от Него, изглежда подобна на безразличието и плътското спокойствие. И множествата не забелязват факта, че тази почивка се постига само чрез носенето на Христовото иго и понасянето на Неговия товар, чрез притежаването на Неговата кротост и смирение (Ръкопис 100, 1893).

13 ноември

Разликата между вяра и самонадеяност

„Още и от гордост предпази слугата Си: да не ме завладее; тогава ще бъде непорочен и ще бъде чист от много престъпления” (Псалм 19:13).

Великата истина за пълната ни зависимост от Христос по отношение на спасението се намира близо до заблудата на самонадеяността. Мнозина са обърквали свободата в Христос с беззаконието. И тъй като Христос ни освобождава от осъждането на Закона, мнозина заявяват, че самият Закон е премахнат и че, които го спазват, са отпаднали от благодатта. И тъй като истината и заблудата изглеждат толкова сходни, умовете, които не са ръководени от Светия Дух, ще бъдат подведени да приемат лъжата и чрез това да поставят себе си под властта на сатанинските измами. Като кара по този начин хората да приемат лъжата за истина, Сатана действа, за да си осигури власт над протестантския свят.

Всяка душа трябва да бди срещу неговите хитрини. Трябва да четем Библията и да се покоряваме на Божията воля. Ако искаме да устоим на измамните учения, с които се сблъскваме навсякъде и които представят Божията истина като лъжа, трябва да имаме небесно помазание.

Онези първи реформатори, чиито протест е дал името на протестантизма, чувстваха, че Бог ги е призовал да представят светлината на Евангелието на света. За това дело те бяха готови да жертват притежанията си, свободата си и собствения си живот. Дали и ние сме толкова верни в този последен сблъсък от великата борба?

Перото на Лутер беше сила. Неговите писания, разпространени навсякъде, раздвижиха света. Същите средства са и на наше разположение със стократно повече възможности. Разпространяват се Библии и издания на много езици, които представят истината за последното време и могат бързо да бъдат занесени до всяка част на света.

Истината трябва да бъде прогласявана. Пречките трябва да се посрещат и преодоляват. Трябва да се извърши велико дело. И онези, които познават истината, е необходимо силно да се молят за помощ. Духът на Христос ще бъде излят върху тях и те ще да бъдат подготвени да

устоят в съда. Докато посвещават себе си на Бога, убеждаваща сила ще придружава усилията им да представят истината на другите. Не бива повече да дремем на омагьосаната сатанинска почва, но да прибегнем до всички свои източници и да се възползваме от всяко средство, което ни е предоставило Провидението. Дадено ни е обещанието: „Ето, Аз съм с вас винаги, дори до свършека на света” (Ръкопис 100, 1893).

14 ноември

Бъди верен до смърт

„С перата Си ще те покрива; и под крилата Му ще се скриеш; Неговата вяроност е щит и закрила” (Псалм 91:4).

Тялото на [Ян] Хус бе унищожено. Съборът бе направил всичко, което можеше, с човека, чието единствено престъпление беше това, че не можеше да приеме събора в Констанс за непогрешим, нито да позволи гласът му да стои над Божието Слово. Биографията на праведните е сред най-хубавите съкровища, църквата които може да притежава. Имаме предимството да знаем за действията на злите сили, както и за делата на онези, които в продължение на много векове са живели чрез всяко слово, излизащо от Божиите уста.

Предаден ни е богат опит като наследство с голяма стойност. Когато историята се повтори, когато великите хора на земята няма да идват при Библията за светлина и доказателство за истината, когато човешките заповеди бъдат издигнати над Божиите и когато ще бъде считано за престъпление да се покоряваме на Бога вместо на гражданските закони, тогава ще можем да вървим по стъпките на хора, минали по него преди нас.

Господ ще подкрепя Своите верни до края. Това трябва да ни насърчава. Той е непроменим. Това трябва да дава увереност на праведните от всяко време.

Преживяването на Хус свидетелство, издигнат паметник, привличащ вниманието на света към обещанието: „Бъди верен до смърт и Аз ще ти дам венец на живота” (Откр. 2:10). Неговото дело и непоколебимата му вяра, неговият чист живот и добросъвестно следване на истината – той не пожела да пожертва тези неща, дори за да избегне жестока смърт. Тази победоносна смърт беше наблюдавана от цялото небе и от цялата Вселена. Сатана „нарани петата” на потомъка на жената, но и чрез постъпката на Хус неговата глава бе смазана.

Ангелите наблюдават сблъсъка на хората с княза на мрака. Наблюдават дали Божието дете – измъчвано, объркано, преследвано, предавано, опозорявано и осъждано, както своя Господ – ще се обърне към Небето за помощ. И Небето ще удовлетвори неговите искания от Своите неизчерпаеми източници (Ръкопис 38, 1887).

15 ноември

Последователите на Исус се изправят пред борба на живот и смърт

„Издигам очите си към хълмовете, откъдето иде помощта ми; помощта ми идва от Господа, Който е създал небето и земята” (Псалм 121:1, 2).

Докато вагоните [на влака] бавно се плъзгаха, имахме чудесна възможност да наблюдаваме природата на Швейцария, през която минавахме.

Тук, сред скалите и пещерите на земята, Господ е осигурявал скривалища за Своя народ. Тези параклиси, построени нависоко върху отвесните скали, които изглеждат недостъпни за човека, бяха планирани по този начин заради сигурността и защитата на гонения Божи народ. Те свидетелстват, че е имало време, когато верните са страдали, защото също като Даниил от древността са решили в сърцето си, че ще се покланят на Бога според повелята на собствената си съвест. Вярващите не можеха да се съгласят с това, че човек ще господства над тяхната съвест, и се чувстваха по-сигурни в пустошта от скали и планини, отколкото да се оставят на милостта на хора, покварени от една лъжлива религия и от сатанинска ревност да поддържат човешки обичаи и традиции, напълно противоположни на библейската религия. Тези хора бяха жестоки и кръвожадни като вълци. Желаяха да изтребят всички, които биха се осмелили да се разграничат от папските доктрините. От ръцете им загинаха милиони мъже и жени, които желаяха да приемат Библията и само Библията като своя основа, докато нейните славни лъчи разпръснаха мощта на човешките традиции и разчистиха пътя на Господа.

Човекът на греха е сатанински проводник. Той влага в действие своите сили да измисля, а Сатана планира. Последователите на Исус Христос трябва да се подготвят за битка на живот и смърт. Властта на църквата, обединена с властта на държавата, се задейства, за да осакати съвестта – самите те да станат съвест за всички. Това, че някой може да се различава и да им се противопоставя по отношение религиозната си вяра и поклонение, повдига безкрайни въпроси. Верните на Бога не могат да запазят тази светлина за себе си. Колкото повече те обмислят този въпрос, толкова повече осъзнават колко много ще изостава изоставянето на старите традиции и обръщането им към Божието Слово. Но те е трябвало и ще трябва да се изправят пред сблъсъка, да се включат в битката, да се издигнат над човешката дребнавост и да не позволяват на чувството за самосъхранение да ги задържа пред лицето на безбройните опасности и рискове. Изкупителят на света им беше дал чрез живота Си пример какво трябва да правят и какви трябва да бъдат, за да спечелят вечния живот (Ръкопис 52, 1886).

16 ноември

Бог е разкривал Своите тайни във всяка епоха

„Но има Бог на небесата, Който разкрива тайни; и Той изявява на цар Навуходоносор какво ще стане в послешните дни” (Дан. 2:28).

В отминалите времена Небесният Бог е разкривал Своите тайни на пророците Си и все още прави това. Настоящото и бъдещето са еднакво ясни за Него и Той показва на Своите служители това, което ще се случи. Всезнаещият е откривал чрез Своите пророци издигането и падането на царства стотици и хиляди години преди предсказаните събития да са се случили. Божият глас ехти през вековете, като казва на земните обитатели какво ще се случи. Царе и князе заемат своето място на определеното им време. Те мислят, че изпълняват своите собствени намерения, но в действителност изпълняват словото, което Бог е дал чрез Своите пророци.

Невярващите и безбожните не различават знаменията на времето. В невежеството си те могат да отхвърлят боговдъхновения запис. Но когато изповядващи се за християни говорят с ирония за начините и средствата, използвани от великия АЗ СЪМ, за да изяви Своите пътища и намерения, с това само показват, че самите те не познават Писанията, нито Божията сила. Християнинът, който приема истината, цялата истина и нищо друго освен истината, ще има правилно отношение към библейската история. Миналото, историята на еврейската държава от началото до края ще разкрива все повече и повече светлина, когато бъде изучавана.

Човешката дума пропада и онези, които приемат човешки твърдения за своя опора, ще се поклатят, защото един ден те ще бъдат като претърпели корабкрушение плавателни съдове. Но Божието Слово е непогрешимо и ще остане завинаги.

Бог е жив и царува. Неговата слава не е ограничена в ръкотворен храм. Той не е затворил небето за Своя народ. Както по времето на евреите, така и в наше време Бог разкрива Своите тайни на служителите Си, пророците.

Образът, показан на Навуходоносор [Даниил 2 глава] в нощните видения, представя световните царства. Металите на статуята, символизиращи различните световни империи, стават все по-малко чисти и по-малко ценни. Главата беше от злато, гърдите и ръцете – от сребро, бедрата от мед, [краката от желязо] и нозете и пръстите от желязо, смесено с глина. Така също и царствата, представени от тях, ставаха все по-малко ценни. Ако те бяха опазили страха от Господа винаги пред себе си, щеше да им се даде мъдрост и сила, за да ги обединяват и да поддържат силата им (Ръкопис 39, 1899; виж също Ривю енд Херълд, 6 февруари, 1900).

17 ноември

Бог ни призовава да бъдем деца на светлината

„Вие всички сте чеда на светлината и чеда на деня: не сме от нощта, нито от тъмнината”
(1 Сол. 5:5).

Библията е Божият велик духовен съветник. Тя е светлината за нозете ни и виделината в пътя ни. Пръска светлината си напред, за да можем да виждаме пътя, по който вървим. Нейните лъчи осветляват историята, като откриват най-съвършена хармония в нещата, изглеждащи за ума, който е в тъмнина като грешка и несъответствие. В това, което за един материалист изглежда необяснима загадка, Божиите деца виждат светлина и красота.

Израилтяните поставиха на вратите си кървав знак, за да покажат, че са Божия собственост. Така и всяко Божие дете в наше време ще носи знака, който Бог е определил. Бог заявява: „Дадох им съботите Си, за да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, Господ, ги освещавам”. Когато казват, че Божият закон е отменен чрез свидетелствата на „отците,” хората проповядват като доктрини човешки заповеди.

Живеем в изключително много важен период от историята на тази земя. Големият сблъсък стои точно пред нас. Човекът на греха е действал с удивително постоянство, за да въздигне една фалшива събота. И неверният протестантски свят е отишъл, удивен, след „звяра” и е нарекъл почитанието на съботата, установена от Йехова, невярност спрямо законите на народите. Царствата са се обединили, за да поддържат фалшивата неделна институция, за която няма и една авторитетна дума в светите Божии Писания.

Великата битка, чиято кулминация приближава, не е просто борба на хора срещу хора. От едната страна стои Князът на живота, действащ като наш Заместник и Гарант. От другата страна [стои] князът на мрака с падналите ангели под негово управление. Вземете цялото Божие всеоръжие, за да можете да устоите срещу коварствата на дявола.

Ще има остър сблъсък между онези, които на предани на Бога, и другите, които хвърлят презрение върху Неговия закон. Църквата се е обединила със света. Почитанието спрямо Божия закон е разрушено. Религиозните водачи са проповядвали като доктрини човешки заповеди. Както беше в дните на Ной, така е и днес. Истински верните няма да бъдат отнесени от потопа на злото. Няма да хвърлят присмех и презрение върху онова, което Бог е отделил като свято. Изпитанието постига всекиго. Но има само две страни. На коя от тях си ти? (Ръкопис 39, 1899; виж също Ривю енд Херълд, 6 февруари, 1900).

18 ноември

Не правете прибързани, необмислени ходове

„Вие трябва да мирувате и да не правите нищо необмислено” (Деян. 19:36)

Нека Христос да се вижда във всичко, което вършите. Нека всички да забележат, че живеете според посланията Му. Нека животът ви да печели сърцата на всички, с които се

срещате. В наше време се прави твърде малко истината да бъде привлекателна за хората. Има такива, които в разговорите си сякаш атакуват църквите. Те озлобяват умовете чрез своя критичен дух. Сърцата ни трябва да омекнат от Исусовата любов. Това е според Божиите правила. Ако не е представена по най-атраktivния и приемлив начин, истината ще бъде неприятна на много хора. Макар че трябва да я представяме в противовес на лъжата, нека тя да бъде представена по такъв начин, че да създава възможно най-малко предразсъдъци.

Въпреки че няма да нарушим съботата, което една деспотична сила ще се опита да ни накара да направим, трябва да сме мъдри в Христос – в Христовата мъдрост – а не в нашия собствен дух. Един последователен, истински, любящ християнин е мощен аргумент за истината. Не бива да изричаме никакви думи, които да ни навредят, защото този свят е достатъчно лош. И когато говорим или извършваме дързости, които поставят в опасност Божията кауза, вършим жестоко дело, защото даваме предимство на Сатана. Не трябва да бъдем безразсъдни и прибързани, но винаги да се учим от Исус как да действаме в Неговия Дух, като представяме истината такава, каквато е в Него.

Нека всички да внимават и да не стъпват от Божията почва на сатанинската. Мнозина от редовете на Реформацията в миналото са направили това. Лутер имаше големи проблеми заради такива хора. Прибързани личности, те напуснаха мястото си и отиваха там, където Бог не ги бе пратил, и продължаваха безразсъдно напред, за да вършат своето нежелателно и необмислено дело. Те тичаха пред Христос и предизвикваха гнева на дявола. Чрез своята ненавременна и погрешно насочена ревност затваряха вратата за огромната ползност на много души, които можеха да извършат велико добро за Господа.

Има такива, които чрез прибързани, необмислени ходове ще предават Божията кауза във властта на врага. Ще има хора, които ще се опитват да си отмъстят, които ще станат отстъпници и ще предадат Христос в лицето на светиите Му. Всички трябва да се научат на благоразумие. Но от друга страна съществува опасност да бъдем консервативни, да се предадем на врага чрез отстъпки. Нашите братя и сестри трябва да бъдат много внимателни в това заради Божията слава. Двете армии ще застанат отделни и обособени. И тази разлика ще бъде толкова очевидна, че мнозина, които ще се убедят в истината, ще преминат на страната на Божия пазещ заповедите народ (Ръкопис 6, 1889).

19 ноември

Избягвайте споровете; насърчавайте съгласието

„От гордостта произхожда само препиране, а мъдростта е с онези, които приемат съвети”
(Прит. 13:10).

Реформацията беше значително забавена поради изтъкването на различията по определени въпроси на вярата и всяка страна държеше упорито на онези неща, по които се различаваха. Не след дълго ние ще постигнем съгласие, но да бъдете твърди и да считате, че е ваше задължение да представяте мнението си чрез решително противопоставяне на вярата и истината, както е било поучавано от нас като народ, е грешка и ще има за резултат вреда и само вреда, както е било в дните на Мартин Лутер. Ако започнете да се отделяте и да се чувствате свободни да изразявате идеите си без допитване до гледищата на вашите другари, ще се стигне до такова състояние на нещата, каквото не сте и сънували.

Моят съпруг имаше някои идеи, които в определени точки се различаваха от гледищата, възприети от братята му. Беше ми показано, че колкото и да са верни неговите мнения, Бог не го призовавал да ги изложи пред своите братя и да създаде различие в мненията.

Не трябва да се разискват теоретични идеи, защото има особени характери, които обичат да поставят някой въпрос (който другите не приемат!) и спорят, привличайки всичко към този единствен въпрос. Налагат го и преувеличават значението му, когато всъщност той не е въпрос от първостепенно значение и ще бъде разбран по различни начини. Два пъти ми беше показано, че всичко, което може да накара служителите ни да се отклоняват точно от въпросите, които са решаващи сега, за това време, трябва да бъдат оставени на заден план.

Христос не разкри много от нещата, които бяха истина, защото това щеше да създаде различия в мненията и да възбуди спорове. Но младите хора, които не са преживели това, което ние сме преживели, по-скоро предпочитат да спорят, отколкото да се въздържат. Не ги задоволява нищо друго освен навлизането в остър спор.

Ние сме във великия ден на изкуплението – време, когато трябва да съкрушаваме душите си, да признаваме греховете си, да смиряваме сърцата си пред Бога и да се подготвяме за големия сблъсък. Когато тези спорове се представят пред хората, те ще си помислят за някой, че има доказателството, а после, че друг – с точно противоположно твърдение – има доказателството. Ще се объркат и обсъждането ще стига до задънена улица – нещо много лошо, отколкото, ако не бе се стигнало до никакво обсъждане.

Сега, когато е пълно с разногласия и спорове, трябва да се полагат решителни усилия да се разглеждат, да се разгласяват писмено и говоримо само тези неща, които водят до съгласие (Писмо 37, 1887. Ръкописи, т. 15).

20 ноември

Трябва да познаваме истината и да я живеем

„Ако някой иска да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря” (Йоан 7:17).

Не бива да си издигаме собствени принципи и после да тълкуваме всичко така, че да докажем своята гледна точка. Точно тук са се провалили някои от нашите велики Реформатори и това е причината, поради която мнозина, които можеха да бъдат мощни защитници на Бога и истината, воюват срещу нея. Бог е определил да се учим първо от живите Писания, и второ, от нашите другари. Това е Божият начин.

Божиятото слово е големият детектор на лъжата. Вярваме, че всичко трябва да се сверява него. Библията трябва да бъде нашият стандарт за всяка доктрина. Необходимо е да изследваме почитателно. Не бива да приемаме нищо мнение, преди да го сравним с Писанията. Те притежават Божествен авторитет, който е върховен по въпросите на вярата.

Точно Словото на живия Бог трябва да разрешава всички спорове. Когато хората смесят своя собствен човешки разум с Божиите слова на истината, за да забият ножа в спорещите с тях, тогава те показват, че не хранят свята почит към Божието вдъхновено Слово. Те смесват човешкото с Божественото, вулгарното – със священото и омаловажават Божието Слово.

Правилното тълкуване на Писанията не е всичкото, което Бог изисква. Той изисква от нас не само да познаваме истината, но и да я живеем – такава, каквато е в Исус. Необходимо е да внесем в нашия живот и във взаимоотношенията си с другите духа на Този, Който ни е дал истината. Трябва не само да я търсим като скрити съкровища. И ако сме Божии съработници, наистина е необходимо да изпълняваме условията, изложени в Неговото Слово и да внасяме Духа на Христос в сърцата си, за да може нашето разбиране да бъде укрепено и да станем способни учители, които да известяват на другите истината, разкрита ни в Неговото Слово.

Ако не вършим всеки ден Божията воля, не можем да бъдем сигурни, че нашето учение е правилно и напълно освободено от плява и лъжи. Ако вършим Неговата воля, ще разберем доктрината. Ще виждаме истината в нейната свещена красота. Ще я приемаме с почит и набожен страх и тогава ще можем да я представим на другите.

Душата, която обича Бога и Неговото дело, ще бъде така искрена, както е светъл денят. Няма да има извъртания, нито избягване на истинското гледище на Писанието. Божиятото Слово е за нас основата на всички доктрини (Писмо 20, 1888. Материали на Елън Уайт от 1888, т. 1).

21 ноември

Хората трябва да бъдат научени да изследват Писанията

„Вие изследвате Писанията, защото мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за Мен” (Йоан 5:39).

Настоящото време е период на големи опасности за Божия народ. Бог извежда народ, а не отделни личности тук и там. „Затова внимавайте как слушате” – е предупреждението на Христос. Необходимо е да се вслушваме, за да научим истината, за да живеем съобразно с нея. И отново: „Внимавайте какво слушате” – това е Божият съвет. Ще му обърнем ли внимание?

Човек може да чуе и да приеме цялата истина, но все пак да не проумява ни най-малко личната набожност и истинската, основана на опита религия. Той може да обяснява на другите пътя на спасението и все пак да бъде отхвърлен. „Защо – попита един мъж, който и преди, и сега все още живее порочно – души се обръщат към истината чрез моето влияние?” Аз отговорих: „Христос постоянно привлича душите към Себе Си и осветлява пътя им със Своята собствена светлина. На този, който търси истината, не е позволено да обръща внимание на характера на човека, който го поучава. Ако самият той е искрен, ако се приближава към Бога, като вярва в Него и изповядва греховете си, ще бъде приет”.

Във времето на реформаторите някои се страхуваха от влиянието, което заблудените могат да окажат върху църквата. Затова бяха предприети специални мерки да се установят железни правила, според които обикновените хора никога да не четат и да не тълкуват Писанията сами. По този начин църквата започна да упражнява тирания.

Никога не бива да оставяме да се шири впечатлението, че само няколко привилегирани хора познават Писанията и че другите трябва да се отнасят към тях – един или друг от любимите им проповедници – като към авторитет по християнските доктрини. Хората трябва да бъдат учени да изследват Писанията сами, да мислят самостоятелно, като имат Библията за свое ръководство и свой стандарт във вярата. Въпреки че ереста може да издига смело главата си и да оскърбява истината чрез фалшиви идеи, лъжливи тълкувания и погрешни приложения на Писанието, не бива да се допуска никакво потисничество на религиозната свобода от страна на реформаторите.

Църквата трябва да помни, че никога не трябва да приписва на грешните смъртни непогрешимата мъдрост на единствения жив Бог. Желаем всички да имат чистото Евангелие и да чувстват необходимостта от лично изследване на Писанията, за да знаят какво казва Вечният и да се свържат с великото сърце на Безкрайната Любов (Писмо 12, 1890).

22 ноември

Винаги присъстват добри и зли ангели

„... нашата борба не е срещу плът и кръв, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места” (Ефес. 6:12).

Ангели от небето общуват с човешкото семейство и никое от нашите действия не може да ни подкрепя или пази. Ние сме там, където сме, защото постоянно сме пазени от Божията сила. Мислила съм, че не издигаме достатъчно високо важността на служенето на небесните ангели. Какво бихме правили без тях? Желая да помислите в какво положение щяхме да бъдем оставени, ако няхахме служенето им.

Често се сблъскваме с противопоставянето на хора, но зад това противопоставяне стои някой. Това е князът на силите на мрака със своите зли демони, който действа неспирно. Кой е този, който управлява днес света? Знаем. А кой е този, който е избрал да застане под знамето на княза на мрака? Ами това е почти целият свят. Целият свят, който не е приел Исус Христос, е избрал за свой водач княза на мрака. Веднага щом някой застане под неговото знаме, той влиза във връзка със злите ангели.

Или злите ангели, или Божиите ангели управляват всеки човешки ум. Създадени са всички възможности, всичко в Божия план е наредено така, че да не бъдем оставени на собствените си импулси и на ограничените си човешки сили. Ние водим войната срещу силите на мрака слаби и сами, защото със сигурност щяхме да се провалим, оставени сами на себе си (...)

В Псалмите Давид говори за това, че Бог е прибежище и силна кула, убежище и крепост. При Него можем да прибегнем и да бъдем спасени. Колко скъпоценна е мисълта, че Бог е нашето прибежище, че ще бъде наш Помощник винаги и навсякъде, и че при всеки спешен случай е с нас. Той казва, че ще заповяда на ангелите Си да ни пазят във всичките ни пътища. В Негово лице имаме Помощник и трябва да Му се доверим. Необходимо е постоянно да гледаме в тази посока, като вярваме, че Божиите ангели са навсякъде около нас и че Небето общува с нас.

Как стоят нещата при нас? Облечени ли сме в цялото всеоръжие, за да можем да действаме в съгласие с Божиите ангели, които работят за нас? Ако се отделяме от тях, като действаме без Бога, тогава поставяме себе си на място, където лукавият може да ни изкушава (Ръкопис 1, 1890. Проповеди и изказвания, т. 2).

23 ноември

Изучавайте Даниил и Откровение заедно

„Дойдох, за да ти помогна да разбереш какво предстои да стане с твоя народ в последните дни; защото видението се отнася за далечни дни” (Дан. 10:14).

Даниил се уеднакви с греховете на Израил и ги изповяда като свои собствени. Той се помоли: „О, Господи, чуй! О, Господи, прости! О, Господи, послушай и подействай! Не отлагай, заради Себе Си, О, Боже мой! Защото Твоят град и Твоят народ се наричат по Твоето име!” И все пак Гавриил, небесният вестител, три пъти го нарече „възлюбен”.

Не можем да не забележим колко тясно е свързана небесната Вселена с този паднал свят! Вестта, дадени на Даниил, трябва да изпълват душите ни със страхопочитание, смирение и кротост и да хвърлят гордостта ни в праха.

Тук се вижда една чудна връзка между небесната Вселена и този свят. Разкритите на Даниил неща след това бяха допълнени от откровението, дадено на Йоан на остров Патмос. Тези две книги трябва да бъдат внимателно разглеждани. Два пъти Даниил пита: „Колко остава до края на времето?” „И аз чух, но не разбрах. Тогава казах: „Господарю мой, как ще завърши всичко това?”. А той отговори: „Иди си, Данииле, защото думите са затворени и запечатани до края на времето. Мнозина ще се чистят и избелят и ще бъдат опитани; а нечестивите ще вършат нечестие и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат (...) Но ти си иди, докато настане краят; и ще се успокоиш, и в края на дните ще застанеш в дела си”.

Точно Лъвът от племето Юда разпечата книгата и даде на Йоан откровението на това, което ще се случи в последните дни. Даниил застана в дела си, за да даде своето свидетелство. То бе запечатано до края на времето, когато първата ангелска вест трябваше да бъде оповестена на нашия свят. Тези въпроси са безкрайно важни за последното Време Книгата на Даниил е разпечатана в откровението на Йоан и ни пренася напред към последните сцени от историята на тази земя.

Случаят на Даниил ни разкрива факта, че Господ е винаги готов да слуша молитвите на разкаяната душа и когато Го търсим с цялото си сърце, Той ще отговори на нашите молби. Тук се разкрива откъде Даниил е получи своята дарба и проникателност. И ако само поискаме Божиата мъдрост, е можем да бъдем благословени с увеличаващи се способности и със сила от Небето. Ако дойдем при Бога – точно такива, каквито сме – и Му се помолим с вяра, както направи Даниил, ще видим Божието спасение. Трябва да се молим, както никога преди (Писмо 59, 1896. Ръкописи, т. 18).

24 ноември

Книгата на пророк Даниил сега е разпечатана за изучаване

„А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще я изследват и знанието ще се умножава” (Дан. 12:4).

Има нужда от по-щателно изследване на Божието слово. Особено трябва да се обърне внимание на Даниил и Откровение, както никога преди в историята на нашето дело. Трябва да привлечаме вниманието към това, което пророците и апостолите са написали под вдъхновението на Божия Дух.

Четете книгата на Даниил! Припомняйте си точка по точка историята на представените там царства. Наблюдавайте държавниците, съборите, мощните армии и вижте как Бог е действал, за да унижи гордостта и да смъкне човешката слава в праха. Единствен Той е представен като велик. Във видението на пророка Той събаря мощни управници и издига други. Той е разкрит като Монархът на Вселената, Който скоро ще установи Своето вечно царство – Той – Старият по дни, живият Бог, Източникът на всяка мъдрост, Владетелят на настоящето, Разкриващият бъдещето. Четете и осъзнавайте колко незначителни, неустойчиви, кратковременни, бъркащи и виновни са смъртните.

Светлината, която Даниил получава направо от Бога, е дадена конкретно за днешните последни дни. Виденията, които получава на бреговете на Улай и Хидекел (големите реки на Синар) сега се изпълняват. Всички предсказани събития скоро ще настъпят.

Помислете за обстоятелствата около еврейския народ, когато били дадени тези пророчества. Израилтяните са в робство, техният храм е разрушен, храмовите им служби – прекратени. Тяхната религия бе съсредоточена върху церемониите на жертвената система. Те са направили най-важни външните форми, а са изгубили духа на истинското поклонение. Господ подежда, за да доведе народа до пленничество и да прекрати службите в храма, за да може цялата религия да не се състои само във външни церемонии. Външната слава бе премахната, за да може да бъде разкрито духовното.

Давайки светлина на Своя народ, Бог не действаше само чрез хора от една класа. Даниил беше юдейски принц. Исаия също беше от царски род. Давид беше овчарче, Амос – говедар, Захария – пленник от Вавилон, Елисей – земеделец. Господ издигаше като представителни водачи пророци и князе, благородни и низши и чрез вдъхновението Си ги поучаваше на истините, които трябваше да бъдат дадени на Неговия народ (Писмо 57, 1896. Ръкописи, т. 16).

25 ноември

Първите противници се присмиваха на адвентистите

„Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож?“ (Римл. 8:35).

Вместо доказателства от Писанията, противниците на адвентната вяра решиха да използват присмех и подигравки. Лекомислените и безбожните, одързостени от позицията на религиозните учители, прибегнаха до оскърбителни епитети, до низки и богохулни остроумия в

усилията си да струпат обиди върху Уилям Милър и неговото дело. Белокосият мъж, оставил удобен дом, за да пътува на собствени разноски от град в град, неспирно трудещ се да занесе на света тържественото предупреждение за Времето на края, бе презрително осъден като фанатик, лъжец и хитър измамник.

Бяха впрегнати време, средства и способности, за да се представят фалшиво и да се оклеветят адвентистите, да се възбудят предразсъдъци срещу тях и да бъдат изложени на общественото презрение. Проповедници се занимаваха със събирането на вредящи им доклади, абсурдни и злонамерени фалшификации, които представяха от амвоните. Бяха вложени сериозни усилия, за да бъдат отклонени умовете на хората от темата за Второто пришествие. Но в усилията си да смачкат адвентизма известните проповедници подцениха вярата в Божието Слово. Изследването на пророчествата, свързани с идването на Христос и с края на света, бе направено да изглежда греховно – нещо, от което хората да се срамуват. Това поучение направи много християни невярващи и мнозина го приеха като основание да ходят посред собствените си безбожни похоти. Тогава авторите на това зло го приписаха изцяло на адвентистите.

Последователите на Уесли са се сблъскали с подобни обвинения от обичащите удобството безбожни проповедници, които постоянно са пречели на техните усилия и са се опитваха да унищожат влиянието им. Те са били обявени за горди и суетни, защото не са отдали почит на известните учители от своето време. Били са обвинени в неверие, в организиране на безредици и в презрение към властта. Джон Уесли безстрашно е хвърлил тези обвинения обратно върху хората, които са ги измислили, като им е показал, че те самите са отговорни именно за тези злини, за които са обвинявали методистите.

Голямата борба между истината и лъжата е съществувала през всички векове от грехопадението на човека. Бог, ангелите и свързаните с тях хора винаги са подтиквали човеците към покаяние, към святост и към спасение. Докато Сатана, демоните и човешките му проводници, вдъхновени от тях, винаги са се противопоставяли на всяко усилие в полза на спасението на падналия род (Духът на пророчеството, т. 4).

26 ноември

Свидетелството на Уилям Милър

„Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не изоставени; поваляни сме, но не погубени” (2 Кор. 4:8, 9).

Уилям Милър наруши покоя на сатанинското царство и архиврагът се опита не само да се противопостави на влиянието на вестта, но и да унищожи самия вестител. Когато Милър представи практическото приложение на библейската истина на сърцата пред своите слушатели, яростта на привидните християни лумна против него – точно както гневът на

евреите срещу Христос и Неговите апостоли. Църковните членове разбунваха по-подлите хора и при няколко случая враговете направиха заговор да отнемат живота му, когато щеше да напуска мястото на събирането. Но свети ангели го пазеха в тълпата и един от тях в образ на човек хвана за ръката този служител на Господа и го изведе на безопасно място от разгневената тълпа. Неговото дело още не беше завършило и намерението на Сатана и пратениците му бе осуетено.

Като сравняваше очакванията си за влиянието на своите проповеди с начина, по който те бяха приети от религиозния свят, Уилям Милър каза: „Вярно е, но не е чудно (когато се запознаем със състоянието на поквара на настоящото време), че съм се сблъсквал с яростно противопоставяне от амвоните и от мнимо религиозната преса. Чрез проповядването на адвентната доктрина аз съм служил като средство да стане съвсем ясно, че немалко от нашите учители по теология са маскирани неверници.

Наистина сме попаднали в странни времена. Разбира се, очаквах, че невярващите, богохулниците, пияниците, комарджиите и такива подобни ще се противопоставят на доктрината за бързото идване на Христос. Но не очаквах, че служителите на евангелието и преподавателите по религия ще се обединят с типове от гореописаните, за да се подиграват на толкова важното учение за Второто пришествие”.

Сега, както и по времето на Спасителя, хората изграждат гробници и произнасят хваления за мъртвите пророци, докато преследват живите вестители на Всевишния. Уилям Милър бе презиран и мразен от безбожните и невярващите. Но неговото влияние и усилия бяха благословение за света. Чрез проповядването му бяха обърнати хиляди грешници. Хора, отстъпили от вярата, се върнаха и множества бяха подтикнати да изучават Писанията и да откриват в тях красотата и славата, които преди не са познавали (Духът на пророчеството, т. 4).

27 ноември

Вестта на трите ангела – призив за обръщане към Божието Слово

„И видях друг ангел, че летеше сред небето... И каза със силен глас: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът, когато Той ще съди!” (Откр. 14:6, 7).

Прогласяването на първата, втората и третата ангелски вести е било точно определено от Бога Вдъхновеното Слово. Не трябва да се прави никаква промяна. Никой човешки авторитет няма право да променя мястото на тези вести, както няма право да замества Стария Завет с Новия. Старият Завет представлява Евангелието в картини и символи. Новият Завет е реалното му изпълнение. Единият е точно толкова жизненоважен, колкото и другият. Старият Завет представя уроците от устата на Христос и те не са изгубили силата си и в най-малката подробност.

Първата и втората вести [Откровение 14:6-8] са дадени в 1843 и 1844 години и сега сме в периода на разгласяването на третата. Но все още трябва да се проповядват всичките три вести. Сега е точно толкова важно, колкото е било и винаги, те да бъдат повторени на онези, които търсят истината. На книга и на глас трябва да ги проповядваме, като показваме техния ред и приложението на пророчествата, които ни довеждат до вестта на третия ангел. Не може да има трета без първата и втората.

Запечатаната книга не беше Откровение, но тази част от пророчеството на Даниил, която се отнася до последните дни. Когато книгата беше отворена, бе обявено: „Няма да има повече време”. Сега пророчеството на Даниил е разпечатано и откровението, дадено от Христос на Йоан, трябва да стигне до всички обитатели на Земята. Увеличаването на знанието ще помогне един народ да бъде подготвен да устои в последните дни.

[Цитирано Откровение 14:6, 7.] Ако на тази вест се обърне внимание, тя ще привлече мисленето на всеки народ и люде, език и хора към по-внимателно изследване на Словото и към истинската светлина по отношение на силата, променила седмия ден (събота) в една фалшива почивка – неделята. Паметникът на сътворението – събота, която изявява кой е живият Бог, е бил унищожен. И на света е била дадена една фалшива почивка на нейно място. Така в Божия закон е бил направен пролом.

Във вестта на първия ангел хората са призовани да се поклонят на Бога, нашия Творец, Който е направил света и всичко в него. Вестта, оповестявана от ангела, летящ „посред небето”, е вечното Евангелие, същото, което е било обявено в Едем, когато Бог е казал на змията: „Ще поставя вражда между теб и жената; и между твоето потомство и нейното потомство” (Ръкопис 32, 1896. Ръкописи, т. 17).

28 ноември

Божият закон няма нужда от никакви подобрения

„И родените от теб ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения; и ще те нарекат възстановител на развалините, възобновител на места за заселване” (Исаия 58:12).

Христос дойде в нашия свят, за да изяви характера на Бога, както е представен в Неговия свят Закон, защото Законът Му е отпечатък на Неговия характер. Христос бе едновременно и Законът, и Евангелието.

В петдесет и осмата глава на Исаия е определено делото на онези, които се поклонят на Бога, Твореца на небесата и земята: „И родените от теб ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения”. Божият паметник, Неговата събота, ще бъде въздигнат.

Тук ясно е разкрита историята на църквата и на света, на верните и неверните. При разгласяването на третата ангелска вест верните са тръгнали в пътя на Божиите заповеди, за да уважават, почитат и прославят Този, Който е създал небесата и земята. Противопоставящите се сили са обезславили Бога, като са променили Неговия закон. И когато светлината от Неговото Слово е привлякла вниманието към святите Божии заповеди, като е разкрила направената в Закона промяна от папската власт, тогава, за да се освободят от съзнанието на това, мнозина са се опитали да унищожат целия Закон. Но могат ли да го унищожат? Не! Защото всички, които самостоятелно изследват Писанията, ще видят, че Божият закон стои не променим, неотменим и вечен, а Неговият паметник – съботата, ще остане през вечните векове, представяйки единствения истински Бог за разлика от всички фалшиви божества.

Сатана е упорит и неуморим в опитите си да върши делото, започнато в небето – промяната на Божия закон. Той е успял да накара света да повярва в теорията, представена от него в небето преди изгонването му – че Божият закон е несъвършен и има нужда от подобрене. Голяма част от мнимите християнски църкви с отношението си, ако не с думите си, показват, че са приели и държат на тази лъжа. Но ако Божият закон е бил променен и в една точка, Сатана е спечелил на земята това, което не е могъл да спечели в небето. Надява се да плени в своя измамен капан църквата и света. Но не всички ще бъдат хванати. Прекарана е разграничителна линия между покорните Божии чедата и чедата на непокорството, между верните и истинните и неверните и лъжливите. Образувани са две големи групи – поклонниците на звяра и на неговия образ и поклонниците на истинския и живия Бог (Ръкопис 32, 1896. Ръкописи, т. 17).

29 ноември

Ангелът от Откровение 10 глава разгласява последната Божия вест

„И стъпи с десния си крак в морето, а с левия – на земята” (Откр. 10:2).

Вестта от Откровение 14 глава, обявяваща, че е настъпил часът на Божия съд, е дадена във времето на края. Ангелът от Откровение 10 глава е представен с единия си крак в морето, а с другия – на земята, което показва, че вестта ще бъде занесена до далечни земи, ще бъде прекосен океанът и морските острови ще чуят оповестяването на последната вест на предупреждение към нашия свят.

„Че няма да има вече време.” Тази вест обявява края на пророческите периоди. Разочарованието на онези, които очакваха да видят Господа в 1844 г., бе наистина горчиво. Те бяха очаквали появяването Му толкова пламенно! Това разочарование беше според Божия план, за да се разкрият сърцата.

Върху църквата не е падала нито една сянка, която Бог да не е допуснал. Не се е издигала нито една богопротивна сила, противопоставяща се на Божието дело, която Бог да не е предвидил. Всичко се е случило така, както Той е предсказал чрез Своите пророци. Бог не е оставил Своята църква забравена в тъмнина, но в пророческите Си изявления проследил какво ще се случи и провидението Му е действало в определеното място и време в световната история. Всички Негови намерения ще бъдат изпълнени и утвърдени. Законът Му е свързан с Неговия трон. И сатанинските проводници, обединени с човешките сътрудници, не могат да го унищожат.

Истината е вдъхновявана и пазена от Бога. Тя ще живее и ще успява, макар понякога да изглежда, че е засенчена. Евангелието на Христос представлява Закона, илюстриран чрез една Личност. Измамите, издигнати срещу него, всяка хитрина за поддържане на лъжата, всяка заблуда, измислена от сатанинските проводници, в края на краищата ще бъде завинаги сразена и тържеството на истината ще бъде като блясъка на слънцето по обед. Слънцето на Правдата ще свети „с изцеление в крилата си” и цялата земя ще бъде изпълнена с Неговата слава.

Всичко, което в миналото Бог е предсказал, се е случило, и всичко, което предстои да стане по своя ред, ще се случи. Даниил, Божият пророк, тежи на мястото си. Йоан тежи на мястото си. В Откровението „Лъвът от Юдовото племе” е отворил за изследователите на пророчеството книгата на Даниил. Пророкът дава своето свидетелство – това, което Господ му разкрива във видение – за великите и значими събития, за които трябва да знаем, тъй като стоим пред самия праг на тяхното изпълнение (Ръкопис 32, 1896. Ръкописи, т. 17).

30 ноември

Дръжте здраво истината такава, каквата е в Исус

„И така, взех книжката от ръката на ангела и я изядох, и в устата ми беше сладка като мед; но като я изядох, в корема ми стана горчица. Тогава ми беше казано: „Трябва пак да пророкуваш” (Откр. 10:10, 11).

Божие Слово рисува дългата и непрекъсната борба между истината и заблудата в историческите си книги и в пророчествата. Тази борба все още продължава. Нещата, които са се случили, ще се повторят. Ще бъдат възобновени стари спорове и постоянно ще възникват нови. Но Божият народ, който поради вярата си в изпълнението на пророчествата е участвал в разгласяването на първата, втората и третата ангелски вести, знае къде се намира. Той трябва да бъде твърди като скала, като поддържа своята увереност непоколебимо до края така, както и в началото.

Разгласяването на първата и втората ангелски вести беше придружавано от преобразяваща сила – така както е придружавана и вестта на третия ангел. Писанията бяха

изследвани старателно, точка по точка. Цели нощи бяха посвещавани на сериозно изучаване. Истината бе търсена като скрити съкровища. Господ се разкриваше. Светлина грейна върху пророчествата и ние знаехме, че получаваме Божествени напътствия (...)

След Голямото разочарование само малцина продължиха да изследват Словото с цялото си сърце. Те не пожелаха да се предадат на обезсърчението и да отрекат факта, че Господ ги беше водил. На тези хората истината бе открита малко по малко и бе въткана в техните най-ценени спомени и чувства. И заблестя красива в своята простота, удостоена със сила и облечена в увереност, непозната преди разочарованието. Тогава можехме да разгласяваме вестта в нейната цялост. Но сред онези, които не бяха държали здраво своята вяра и опитност, имаше голямо объркване. Като вест на истина бяха представени всякакви възможни мнения, гласът на Господа обаче бе: „Не им вярвайте; защото Аз не съм ги изпратил”.

Живеехме внимателно в Божието присъствие. Вестта трябваше да бъде дадена на света и ние знаехме, че тази настояща светлина беше специален дар от Бога. Неговите разочаровани деца, които все още търсеха истината, бяха водени стъпка по стъпка, за да предадат на света това, което бе предадено на тях. Отначало делото вървеше трудно. Често слушателите отхвърляха вестта като неразбираема и сблъсъкът започна сериозно и решително, особено по въпроса за съботата. Но Господ изявяваше присъствието Си. Понякога покривалото, което скриваше славата Му от нашите очи, беше отдръпвано. Ние Го виждахме „на високо и свято място” (Ръкопис 32, 1896. Ръкописи, т. 17).

1 декември

Изследвайте Писанията, за да утвърждавате истината

„Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от какво да се срамува, като излагаш право словото на истината” (2 Тим. 2:15).

Господ на би водил умовете към отхвърляне на истината, която Светият Дух е подтиквал Неговите слуги да оповестяват в миналото. Мнозина искрено изследват Словото за светлина, както е било изследвано в миналото. Виждат светлина в него. Но в опитността си не стигат до точката, когато тези предупредителни вести за първи път бяха проповядвани. И тъй като тази опитност им липсва, някои не оценяват стойността на истините, които за нас бяха като попътни знаци, направили ни особения народ, който сме сега. Те не прилагат по правилен начин Писанията и по този начин изграждат теории, които не са правилни. Истина е, че те използват изобилно цитати от Писанието и много от поученията им са истинни. Но истината е по такъв начин смесена със заблудата, че да води до погрешни заключения (...)

Сатана действа да може историята на еврейския народ да се повтори в опитността на онези, които твърдят, че вярват в настоящата истина. Евреите имаха старозаветните Писания и

смятаха, че са запознати с тях. Но направиха печална грешка. Пророчествата, които се отнасят за славното Второ пришествие на Христос, те счетоха за отнасящи се за Първото Му идване. И тъй като Той не дойде според техните очаквания, те се отвърнаха от Него (...)

Същият Сатана действа, за да подкопае вярата на Божия народ и в наше време. Има хора, готови да попият всяка нова идея. Пророчествата на Даниил и Откровение се тълкуват погрешно. Тези вести, възприети и оказващи своето влияние, действат, за да подготвят един народ, който да устои във великия ден на Бога. Ако изследваме Писанията, за да потвърдим истината, която Бог е дал на Своите служители за света, ще открием, че проповядваме първата, втората и третата ангелски вести.

Истина е, че има още пророчества, които предстои да се изпълнят. Но постоянно е било извършвано едно погрешно дело (и ще продължи да бъде извършвано!) от онези, които се опитват да намерят „нова светлина” в пророчествата, и които започват с отклоняване от светлината, която Бог вече е дал. Вестите от Откровение 14 глава са тези вести, чрез които светът ще бъде изпитан. Те са вечното Евангелие и трябва да бъдат огласени навсякъде (Ръкопис 32, 1896. Ръкописи, т. 17).

2 декември

Бог не ни дава власт да определяме време за завръщането на Христос

„Но за онзи ден и час никой не знае, нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец” (Мат. 24:36).

Твоите възгледи са получили благоразположението на някои хора, но само защото те нямат проникателност, за да видят истинската връзка на доказателствата, които представят. Те имат само ограничен опит в делото на Бога за нашето време и не виждат къде ще ги отведат твоите гледища. Готови са да се съгласят с тях. Те не виждат в тях нищо друго, освен правилните неща. Но са заблудени, защото ти си вплел много части от Писанията в създаването на собствената си теория. Твоите доказателства им изглеждат убедителни.

Обаче не е така с онези, които познават от опит истината. Те виждат, че държиш една скъпоценна истина, но виждат също и че си злоупотребил с Писанието. Поставил си го в рамка от заблуди, към които то не може да се приложи. Накарал си го да подчертава нещо, което не е настоящата истина. Светлината, която Бог ми е дал е, че и ти самият не разбираш напълно текстовете от Писанието, които си комбинирал.

Аз трябваше да говоря ясно по отношение на онези, които тогава се отклоняваха от правите пътеки. Устно и писмено носех вестта: „Не отивайте след тях”. Най-трудната задача, която въобще е трябвало да извърша в тази посока, беше справянето с човек, за когото знаех, че иска да следва Господа. Известно време той смяташе, че получава нова светлина. Беше много

болен и скоро щеше да умре (...) Онези, на които представяше възгледите си, го слушаха жадно и някои го смятаха за боговдъновен. Той беше направил една таблица и доказваше от Писанията, че Господ щял да дойде на определена дата – мисля, че беше в 1894 г. За мнозина доказателствата му изглеждаха безупречни. Те разказваха за неговите мощни проповеди в болничната стая. Пред него преминаваха удивителни гледки. Но кой беше източникът на това вдъхновение? Това бе морфинът, който му даваха, за да облекчат болките му.

Вестта на човек, който определя времето на Христовото Пришествие, не може да бъде истинска. Бъдете сигурни, че Бог на никого не е дал власт да твърди, че Христос забавя идването Си с пет, десет или двадесет години. „Затова бдете; защото в час, който не мислите, Човешкият Син идва”.

Всички, които сътрудничат на Бога, ще се борят най-сериозно за „вратата, веднъж завинаги предадена на светиите”. Те няма да отхвърлят настоящата вест, която вече озарява света със своята слава. За нищо не си струва да се борим, освен за Божията слава! Единствената основа, която ще устои, е Вечната Канара. Истината, каквато е в Исус, е прибежище в тази епоха на заблуди (Писмо 32, 1896).

3 декември

„Няма да има вече време”

„А ангелът, когото видях да стои в морето и на земята, издигна десницата Си към небето и се закле в Живеещия до вечни векове, че няма да има вече бавене” (Откр. 10:5, 6).

Мощният Ангел, който дава наставления на Йоан, не е никой друг, освен Исус Христос. Това, че е стъпил с десен крак на морето, а с левия на сушата показва ролята, която Той играе в заключителните сцени от великата борба със Сатана. Положението Му издава Неговата върховна сила и власт над цялата земя. Борбата се е засилвала по сила и решителност от век на век и ще продължи да се засилва до заключителните сцени, когато майсторските действия на силите на мрака ще достигнат апогея си (...)

След като тези седем гърма проговарят, на Йоан се дава наставлението (както и на Даниил по отношение на малката книга): „Запечатай тези неща, които казаха седемте гърма”. Йоан вижда малката книга разпечатана. Тогава пророчествата на Даниил намират своето място в първата, втората и третата ангелски вести, които трябва да се дадат на света. Разпечатването на малката книга беше вестта, свързана с време.

Книгите „Даниил” и „Откровение” са една книга. Едната е пророчество, другата е откровение; едната е запечатана, другата книга е отворена. Специалната светлина, дадена на Йоан и изразена чрез тези седем гърма, са очертаване на събития, които щяха да излязат наяве

при първата и втората ангелски вест. Тези вест трябваше да бъдат разгласени, но нямаше да се открива повече светлина преди тези вест да извършат конкретното си дело.

Това време, което Ангелът обявява с тържествена клетва, не е краят на земната историята, нито на изпитателното време, но на пророческото време, което ще предшества идването на нашия Господ. Тоест хората нямаше да имат друга вест, свързана с определено време. След този период, простиращ се от 1842 до 1844 г., няма да има друго проследяване на пророческо време. Най-дългото изчисление достига до есента на 1844 г.

Положението на Ангела с единия крак на морето, а другия на сушата показва широкия обхват на разгласяването на вестта. Тя ще пресече обширни водни пространства и ще бъде разгласявана в други държави, дори в целия свят. Осъзнаването на истината, радостното приемане на вестта е представено чрез изяждането на малката книга. Истината, свързана с времето на Второто пришествие, беше скъпоценна вест за нашите души (Ръкопис 59, 1900. Ръкописи, т. 19).

4 декември

Призовани сме да се отделим от света

„Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и да ни очисти за Себе Си, народ за Свое притежание... Така говори, увещавай и избличавай с пълна власт. Никой да не те презира” (Тит 2:14, 15).

Когато истината, която сега ценим, беше първоначално осъзната като библейска истина, колко странно изглеждаше тя и колко силно беше противопоставянето, с което трябваше да се сблъскаме в представянето ѝ пред света. Но колко сериозни и искрени бяха хората, които я обичаха и ѝ се покоряваха! Ние действително бяхме един особен народ. Бяхме малко на брой, без богатство, без светска мъдрост или почести, но все пак вярвахме в Бога и бяхме силни и успяващи – страшилище за вършителите на зло. Любовта ни един към друг беше непоколебима, не можеше лесно да бъде разклатена. Божията сила се изявяваше сред нас. Болни бяха изцелявани и имаше в изобилие спокойна, сладка, свята радост.

Но макар светлината да продължава да се увеличава, напредъкът на църквата не съответства на светлината. Чистото злато постепенно е потъмняло. Навлезли са безжизненост и формализъм, които убиват жизнените сили на църквата. Изобилните привилегии и възможности не са водили Божия народ напред и нагоре към чистота и святост. Преданото усъвършенстване на поверените от Бога таланти би ги увеличило много. На когото е дадено много, от него много и ще се изисква! Само онези, които от цяло сърце приемат и оценяват светлината, дадена ни от Спасителя, и които възприемат възвишената и благородна позиция на себеотрицание и саможертва, ще бъдат каналите на светлината за света.

Никой няма право да се заема с нещо на своя собствена отговорност и в нашите издания да застъпва идеи по библейски доктрини, издигайки ги на преден план, когато се знае, че има различни мнения по същата тема и че това ще възбуди спорове. Първите адвентисти са правили това. Всеки е следвал своето независимо мнение и се е опитвал да представи оригинални идеи, докато се получи така, че сред тях да няма целенасочени действия, освен може би на хората, противопоставящи се на адвентистите от седмия ден. Не бива да следваме техния пример!

Братя и сестри, не можем да се носим по течението заедно със света! Делото, което трябва да извършим, е да излезем и да се отделим. Това е единственият начин, по който можем да ходим с Бога, както е правил Енох (...) Подобно на него ние сме призвани да имаме силна, жива, действена вяра. Това е единственият начин, по който можем да бъдем Божии съработници. Необходимо е да изпълним условията, изложени в Божието Слово, или ще умрем в греховете си. Трябва да знаем какви жизненонеобходими морални промени трябва да бъдат постигнати в нашите характери чрез Христовата благодат, за да бъдем достойни за небесния дом (Писмо 53, 1887).

5 декември

Живейте всеки ден така, сякаш ви е последен

„Затова бъдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ... Затова бъдете и вие готови; защото в час, в който не мислите, Човешкият Син иде” (Мат. 24:42-44).

Бог не дава на никого вестта, че ще изминат десет или двадесет години, преди да приключи историята на тази земя. Ако имаше още четиридесет или сто години, Господ не би упълномощил никого да го оповестява. Той няма да извини никого за забавянето на подготовката за Неговото пришествие. Няма да даде възможност на никого да каже като неверния слуга: „Господарят ми се забави”, защото това води до безразсъдно пренебрегване на възможностите и привилегиите да сме готови за този велик ден. Който твърди, че е Божи служител, е призван да Му служи така, сякаш всеки ден е последният в живота му.

Нека човекът, на когото Господ е дал светлина от Словото Си, да се увери, че я използва правилно. Нека всички да внимават да не си позволяват да хранят Божието стадо с храна, която не е подходяща за съответното време.

Говорете за скорошното явяване на Човешкия Син в небесните облаци със сила и голяма слава. Не отпращайте в далечното бъдеще този ден. Бог не е дал на никого светлина, за да казва „Моят Господ забавя идването Си”. Нека да се запитаме: „От дясната ли или от лявата страна на Съдията ще бъде в онзи ден?”.

Решаващо е всички да знаят каква атмосфера заобикаля собствените им души. Дали не са съюзници на врага на всяка правда и дали несъзнателно не вършат неговото дело, или са

свързани с Христос и вършат Неговото дело, опитвайки се да вкоренят душите по-здраво в истината.

Сатана се радва да направи от всички свои съюзници, за да отслаби доверието на вярващите един към друг и да посее несъгласия, изповядващите, че вярват в истината. Той може да осъществи своите намерения особено успешно чрез мнимите приятели на Христос, които не живеят и не действат според волята на Христос. Онези, които в сърце и ум се отклоняват от особеното дело на Господа за това време, които не Му сътрудничат в утвърждаването на душите във вярата, обръщайки вниманието им към Неговите предупредителни думи, вършат делото на врага.

Сега е денят да се подготвим за Пришествието на за Господа. Нямаме време да проявяваме неверие и да клюкарстваме, нямаме време да вършим делото на дявола. Докато е в този свят, Божият народ ще трябва да се сблъсква с борби, проблеми и измами, защото мнозина избират качествата на Сатана вместо качествата на Бога (Ръкопис 32а, 1896. Ръкописи, т. 18).

6 декември

Сега не е време за компромиси

„Стражът каза: „Утрото иде, също и нощта; ако искате да питате, питайте; елате пак, елате!” (Исаия 21:12).

Приближаваме се към последната битка и сега не е време за компромиси. Не е време да крием знамето си. Когато борбата се разрази, нека никой да не става предател! Сега не е време да сваляме или да крием нашите оръжия, нито да даваме на Сатана предимство в борбата. Но ако не бдим и не пазим дрехите си неосквернени от света, няма да устоим верни на нашия Предводител. Призовавайте вашите другари пазачи с вика: „Утрото иде, също и нощта”.

Не е време да намаляваме усилията си, да ставаме бавни и отпуснати! Не е време да крием светлината си „под шиника”, да си говорим приятни неща и да пророкуваме измами. Всяка сила трябва да бъде впрегната за Бога. Необходимо е да поддържахме предаността си, като даваме свидетелство за Бога и за истината. Не се отклонявайте поради никакво внушение, което светът е способен да измисли. Не можем да си позволим компромис. Пред нас стои важен въпрос, който е от решаващо значение за остатъка от Божия народ до самия край на историята! Замесени са вечните интереси. В самото навечерие на кризата сме! Не е време да се намерим със зли невярващи сърца, отдалечаващи се от живия Бог.

Първоначалното отстъпничество започна с неверие и отричане на истината. Но ако искаме да тържествуваме, трябва да отправим непоколебимо очите на вярата към Исус, Предводителя на нашето спасение. Трябва да следваме примера на Христос. Във всичко, което извършва на земята, Той вижда единствено Божията слава. В Него са обединени Божественото

и човешкото, за да може да ни разкрие Божието намерение и да ни доведе до тясно единство със Себе Си. Това единство ще ни даде възможност да победим врага, защото чрез вяра в Христос ще получаваме Божествената сила.

Броят ни се увеличава. Нашите възможности се разширяват и това изисква обединяване на работниците и цялостно отдаване и истинско посвещаване на Божията кауза! В Божието дело няма място за колебливи работници, за такива, които не са нито топли, нито студени.

Стражите по стените на Сион трябва да бъдат бдителни и да не спят нито денем, нито нощем. Но ако не са получили вестта от Христос, техните тръби ще издават колеблив звук. Братя и сестри, Бог ви призовава – и служителите, и миряните – да слушате Неговия глас, докато ви говори от Неговото Слово! Нека истина да бъде приета от вашите сърца, за да бъдете възвисени чрез Неговата жива и освещаваща сила. Тогава ясната вест за настоящото време ще бъде изпращана от страж на страж по стените на Сион (Ръкопис 152, 1897).

7 декември

Някои ще изберат бунта вместо послушанието

„И ще се съберат пред Него всички народи; и ще ги отлъчи един от друг, както овчарят отлъчва овците от козите; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите – от лявата” (Мат. 25:32, 33).

Поради сатанинското обучение светът е вече подготвен да извърши делото, което врагът е възнамерявал – да постави бунта на съдийския престол и да призове Твореца на небето и земята да бъде съден според човешките стандарти. Сатанинските проводници стоят срещу Бога с волята на човечеството. В последния голям сблъсък хората ще се опитат да изправят Бога пред своя съдийски престол и да произнесат присъда срещу Него, като оценяват Неговия закон по светския стандарт. Но върховният Владетел ще съди всеки човек според неговите или нейните дела. Цялото небе е наблюдавало това развитие на нещата. Тогава всеки ще има възможност да избере на чия страна да застане.

В настоящото време всички коват собствената си участ. Бог изявява светлината на Своето слово пред света. Но има такива, които ще изберат бунта вместо послушанието и това решение ще бъде завинаги. Грешникът доброволно се отвърща от „Така казва Господ” и се обръща към измамите на Сатана. Не е ли говорил Бог? Не е ли представил пред човешките умове мотивите, които трябва да окажат влияние върху сърцето? В своето упорство хората се бунтуват срещу словото, властта и авторитета на Бога, като казват: „Не искаме този човек да царува над нас”.

И вие вземате страна. Обещава ви се награда, ако сте послушни – свързани с Бога като Негови синове и дъщери. От друга страна, представена е и сцената на съда. Когато Човешкият

Син дойде в Своята слава и всички святи ангели заедно с Него, съдът ще заседава и книгите ще се отворят. Всички ще бъдат съдени според записаното в книгите.

Светът трябва отново да бъде унищожен, както при Потопа, но не с вода, а с огън. Бащите и майките трябва да осъзнаят своята отговорност, да не би чрез собствените си действия да насърчат бунта в своите деца. С цялото си същество чувстваме опасността, която ни заплашва в тези последни дни. Но Господ вижда! Той разбира всички наши нужди.

Оставени сами на себе си, никога не бихме използвали разума си правилно. Но Господ няма да ни остави сами на себе си. Той върви след нас със Своя Свят Дух. Той ни внушава, каквото трябва! (Ръкопис 10а, 1898).

8 декември

Онези, които пазят Божиите заповеди, са Неговите скъпоценности

„Тези ще бъдат Мои – казва Господ на Силите. – Да! Избрана скъпоценност в деня, който определям; и ще бъде благосклонен към тях, както е благосклонен човек към сина, който му работи” (Мал. 3:17).

Има само две места във Вселената, в които можем да поставим нашите съкровища – в Божия склад или в сатанинския. Божието дело върви бавно поради липса на средства. Работниците не могат да навлязат в нови полета. А все още има милиони под необезпокояваното владичество на Сатана.

Лукавият усърдно прави плановете си за последния мощен сблъсък, когато всеки ще вземе страна. След като евангелието е пътувало по света почти две хиляди години, той ще представи на хората същата сцена, която е представил и на Христос. В една прекрасна панорама той ще направи земните царства да преминават в славата си пред тях. Ще им представи омайващи гледки на Божието царство и ще твърди, че това са гледки от неговото царство. Но така ли е? Не! Не!

Погледнете! О, погледнете! Слушайте гласовете и силите, които преобладават в света. Небесният Наблюдател вижда земята изпълнена с насилие и престъпления. Има ли изобщо глас на молитва? Виждате ли някакъв знак, че Бог е приет? Погледнете вие, които се колебаете между послушанието и непослушанието! Погледнете във въображението си към многобройните множества, които се покланят на олтара на Сатана. Послушайте музиката, езика – наричани по-висше обучение! Какво обаче е написал Бог върху него? „Тайната на беззаконието”.

Силата на беззаконието сякаш е хванала в плен цялата земя. Избройте пороците, ако можете. Но няма смисъл да се опитвате да го правите. Богатства се трупат чрез всякакви видове кражба – не само кражди от хора, но и кражди от Бога. Хората използват Неговите богатства, за

да удовлетворяват своя егоизъм. Всичко, до което могат да се докопат, е предназначено да служи на алчността им. Ширят се сребролюбие и сладострастие.

Но те не виждат всичко. Йоан е видял това множество. Идолопоклонството му беше разкрито и изглеждаше, сякаш целият свят стои на ръба на гибелта. Но докато гледаше, потресен, той забеляза група от пазещите Божиите заповеди. Те имаха на челата си знака на живия Бог и апостолът възкликна: „Тук е търпението на светиите; тук са тези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова” (Ръкопис 122, 1898).

9 декември

Нашата работа е да разгласяваме тройната ангелска вест

„Извикай силно, не се щади! Издигни гласа си като тръба и изяви на народа Ми беззаконието им и на Якововия дом – греховете им!” (Исаия 58:1).

Последният велик сблъсък ще бъде кратък, но ужасен. Ще бъдат възобновени стари противоречия. Ще възникнат нови спорове. Последното предупреждение трябва да бъде дадено на света. Има специална сила в представянето на истината за настоящото време, но колко ще продължи това? Съвсем за кратко. Ако някога е имало криза, то тя е сега. █

Необходимо е да се положат решителни усилия, та вестта за нашето време да стигне до всички хора. Третият ангел трябва да излезе с голяма сила. Нека никой да не пренебрегва това дало или да го смята за маловажно. Истината трябва да бъде разгласена на света, за да може всеки човек да види светлината.

Това е наша работа! Светлината, която имаме за третата ангелска вест, е истинската светлина. Белегът на звяра е точно това, което сме разгласявали, че е. Все още не е ясно всичко по този въпрос и няма да бъде ясно до развиването на свитъка, но в нашия свят трябва да се извърши едно много сериозно дело. Божията заповед към Неговите служители е: „Извикай силно, не се щади; издигни гласа си като тръба и изяви на народа Ми беззаконието им и на Якововия дом – греховете им!”.

Не трябва да се променят отличителните черти на нашето дело. Необходимо е да стои така ясно и отчетливо, както го представя пророчеството. Не бива да влизаме в съюз със света, като предполагаме, че по този начин ще можем да постигнем повече. Ако някои пречат, като възпират делото да не напредва така, както Бог е определил, те ще си навлекат Божия гняв. Нито една особеност на нашата вяра, която ни е направила това, което сме, не трябва да бъде омаловажавана. Ние притежаваме древните отличителни белези на истината, опитността и дълга. Трябва да стоим твърди в защита на нашите принципи пред погледа на целия свят.

Крайно необходимо е да се издигнат работници, които да разкрият живите Божии писания пред всички хора, езици и народи. Хора с различно обществено положение и

възможности, с различни дарби, трябва да се изправят, облечени в даденото им от Бога всеоръжение, за да си сътрудничат в единство за постигането на общата цел. Те трябва да се обединяват в делото за занасянето на истината до всички нации и народи, като всеки работник извършва своята конкретна служба.

Има широко поле за действие и в своите планове и намерения всички трябва да мислят за резултата. Всичко трябва да се движи според Божия план. Цялото тяло трябва да бъде хармонично съединено, за да може всяка част да работи за напредъка на намеренията на Този, Който е дал живота Си за света (Ръкопис 3, 1899).

10 декември

„Ще ви дам и ново сърце”

„Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце” (Езек. 36:26).

Истините от Божието Слово не са просто мнения, но думите на Всевишния. Всеки, който направи тези истини част от живота си, става ново създание – във всяко отношение. На човека не се дават нови умствени сили, но се премахва мракът, замъглявал разбирането чрез невежеството и греха.

Думите „ще ви дам и ново сърце” означават „ще ви дам и нов ум”. Тази промяна винаги е придружавана от ясна представа за християнския дълг и от разбиране на истината. Яснотата на това разбиране ще съответства и на разбирането ни на Божието Слово. Човек, който отдава на Писанията съсредоточено внимание с молитва, ще придобие ясно схващане и трезва преценка, сякаш с обръщането си към Бога е постигнал по-високо ниво на мислене.

Ние зависим от Библията за познание на земната история на нашия свят, за сътворяването на Адам и Ева и за тяхното падение. Премахнете Божието Слово и какво друго можем да очакваме, освен да бъдем оставени на басните и предположенията и на онзи отслабнал разум, който е сигурна последица от подхранването на лъжата? Нуждаем се от истинската история за произхода на земята, за падението на осеняващия херувим и за навлизането на греха в нашия свят. Без Библията бихме били объркани от фалшивите теории.

Където и да се намират, християните могат да поддържат общуването си с Бога. Могат също да се наслаждават на информацията от осветената наука. Умовете им могат да бъдат укрепени – точно както Даниил.

Умът, веднъж завладян от заблудата, никога не може свободно да се стреми към истината, дори след проучването ѝ. Старите теории ще изискват признание. Разбирането за нещата, които са истинни, възвишени и осветени, ще бъде объркано. Суеверни идеи ще навлизат в ума, смесвайки се с истинските. Християнското познание носи своя собствен печат на несравнимо

превъзходство във всичко, което засяга подготовката за бъдещия вечен живот. То отличава изучаващия Библията и вярващия, който получава скъпоценните съкровища на истината, от скептика и приемащия езическата философия.

Сред невярващите множества в нашия свят ще има един остатък, който ще цени благословеното Слово и ще приема Спасителя. Христос ще даде на много хора силата да станат Божии синове и дъщери (Ръкопис 42, 1904).

11 декември

Божият народ не трябва да се крие

„Вие сте светлината на света. Град, поставен нависоко, не може да се скрие” (Мат. 5:14).

Даниил беше държавник във Вавилон. Чрез своето предано служене той поучаваше хората, че неговият Бог е жив Бог – не образ, подобен на идолите, на които служеха те. Това беше точно според Божието намерение – да покаже на вавилонците, че има Цар над царя на Вавилон – Богът, на когото служеха еврейските младежи. Те Го прославяха. Те знаеха, че трябва да изпълняват принципите на истината и затова отказаха да ядат от царската трапеза и да пият вино от царската изба. Тяхното въздържание по отношение на храната им отличиха техния външен вид от външния вид на младежите, които угаждаха на апетита си.

Мнозина им правеха забележки, но тези младежи бяха верни дори и в малките неща. И физически бяха далеч по-добре, отколкото младежите, които седяха на царската трапеза. Тяхната проста храна поддържаше ума им буден. Бяха по-добре подготвени за учебните си занимания, защото никога не преживяваха потискането на ума, до което водят преяждането и изобилната храна. Те бяха физически по-добре подготвени за изморителен труд, защото никога не се разболяваха. С будните си умове можеха да мислят и да действат енергично. В послушанието си към Бога вършеха точно нещата, които дават сила на мисълта и паметта. Бог определи Даниил и неговите приятели да бъдат свързани с великите личности на Вавилон, за да ги запознаят с религията на евреите и да познаят, че Бог управлява всички царства.

Подобно на тях, Господ определя адвентистите от седмия ден да бъдат свидетели за Него. Те не трябва да бъдат скрити от света. Трябва да бъдат в света, без да са от света. Трябва да стоят отделени от света в начина си на поведение и действие. Те ще показват чистота на характера и светът ще види, че истината, в която те добросъвестно вярват, ги прави честни и верни. Хората, с които те са свързани, ще могат да видят, че вярващите в истината са осветени чрез нея и че тя прави приемащите я синове и дъщери на Бога, деца на Небесния Цар, членове на царското семейство, истинни, честни и почтени както в малките, така и в големите постъпки в живота.

Това, което си струва да бъде направено, си струва да бъде направено добре. Нека да бъдем верни и в най-малките си задължения, както и в делото, изискващо най-голямата жертва. На всички, които следват примера на Даниил, които не само изповядват истината, но и я живеят, постъпвайки в съответствие с принципите на умереността, Господ ще даде насърчение, подобно на онова, което е дал на Даниил (Ръкопис 47, 1898).

12 декември

„Кога ще бъде това?“

„Учениците дойдоха при Него насаме и казаха: „Кажни ни кога ще бъде това? И какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и за свършека на света?“ (Мат. 24:3).

Христос предупреди Своите ученици за разрушаването на Ерусалим, а също и на храма. Това събитие беше предсказано от пророк Даниил. Даровете и жертвоприношенията вече нямаха стойност, защото образът беше срещнал своя прототип в едното велико жертвоприношение (...)

Когато Христос говореше за унищожението на Ерусалим, Неговите пророчески думи се простираха далеч отвъд това събитие и достигаха до окончателното унищожение с огън, което ще настъпи в онзи ден, когато Господ стане от мястото Си, за да накаже света за неговите беззакония, когато земята ще открие кръвта си и вече няма да крие убитите си. Цялата тази глава е едно предупреждение към хората, които ще преживеят последните сцени от историята на тази земя.

Обръщайки се към учениците Си, Христос каза: „Внимавайте да ни ви заблуди някой. Защото мнозина ще дойдат в Мое име, казвайки: „Аз съм Христос“, и ще заблудят мнозина“. Ще се появят много лъжливи месии, които ще твърдят, че вършат чудеса, и ще обявяват, че времето за избавлението на еврейския народ е дошло. Това ще заблуди мнозина. Тези думи се изпълниха. Между смъртта на Христос и обсадата на Ерусалим се появиха много фалшиви месии. Но това предупреждение е дадено също и за онези, които живеят в настоящата епоха в света. Същите заблуди от времето преди унищожението на Ерусалим ще бъдат използвани отново. Същите събития, които се случиха при падането на Ерусалим, ще се случат отново.

Чрез апостолите Бог даде на еврейския народ последна възможност да се покаят. Той изяви Себе Си чрез Своите свидетели при тяхното арестуване, процеси и гонения. Но съдиите произнасяха над тях смъртното наказание (...)

Това ще се случи отново. Адвентистите от седмия ден ще водят борба за съботата. Христос каза на учениците Си, че те ще бъдат довеждани пред съвети, но им каза също и че не трябва да се безпокоят за това как да защитят истината, защото Той ще им даде думи и мъдрост, за да не могат техните противници да им противоречат или да им се противопоставят.

Магьосници и чародейци, твърдящи, че притежават чудотворна сила, са увеличали след себе си хора в усамотени планински места. Но това пророчество беше изречено също и за последните дни. Споменатото знамение е дадено и като знамение за Второто пришествие. Ще се създават групи, вдъхновявани от Сатана, за да измамват и заблуждават (Ръкопис 78, 1897).

13 декември

Ние сме Господни войници

„...смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие за нас” (Римл. 8:18).

Във време на война никой не би си и помислил да се присъедини към армията с надеждата да има спокойствие, да си угаждане и да си прекарва приятно времето. Хората знаят, че трудностите и лишенията са неминуеми и че докато продължава войната, ще имат груба храна и често недостатъчни дажби, дълги изтощителни преходи през деня, понасяне на горещината на деня, лагеруване на открито през нощта, излагане на мокреци дъждове и смразяващи студове, рискуване на собственото здраве и живот, докато стоят като мишени за врага.

Християнският живот е сравнен с живота на войника и няма никакви примамки на спокойствие и себеугаждане. Представата, че християните трябва да бъдат освободени от борбите, да не преживяват никакви изпитания, да се наслаждават на всички удобства на този живот и дори на разкош, е фарс. Християнството е битка и поход, които изискват издържливост. Трябва да се извърши трудно дело. Този факт често се оказва фатален за християнството на онези, които с лъжливи представи за приятно преживяване и спокойствие се записват като войници в армията на Христос и после преживяват изпитания. Бог не дава награда на онези, чийто цялостен живот в този свят е бил само себеугаждане и стремеж към удоволствия.

От хората, които служат под окървавеното знаме на Княз Емануил, се очаква да извършат трудно дело, което ще изиска всички сили, дадени им от Бога. Те ще трябва да издържат болезнени изпитания заради Христос. Ще имат борби, които разкъсват душата. Но ако са верни войници, ще кажат заедно с ап. Павел: „... нашата бързо отминаваща лека скръб произвежда все повече и повече вечна тежина на слава”.

Една армия би пропаднала, ако не се научи да се подчинява на заповедите на предводителя. Всеки войник трябва да действа в единство с другите. Обединението е сила. Без съединени усилия всичко е безсмислено. Каквито и превъзходни качества да притежават, войниците не могат да бъдат надеждни и сигурни, ако искат да имат правото да действат

независимо от останалите. Такава независимост не може да бъде поддържана и в служенето за Христос.

Онези, които предпочитат да действат самостоятелно, не са добри войници. Те имат някаква деформация в характера, която трябва да бъде поправена. Може да се смятат за добросъвестни, но не вършат делата на Христос. Те не могат да принесат успешно служение. Тяхното дело разделя, докато молитвата на Христос е Неговите ученици да бъдат едно, както Той беше едно с Отец (Писмо 62, 1886).

14 декември

Съботата е Божият печат

„Аз съм Господ, вашият Бог; според Моите наредби постъпвайте и Моите наредби пазете и ги извършвайте; освещавайте още и съботите Ми и нека бъдат знак между Мен и вас, за да познаете, че Аз, Господ, съм ваш Бог.” (Езек. 20:19, 20)

Съботата беше дадена на цялото човечество, за да ознаменува делото на сътворението. Когато постави основите на земята, когато облече целия свят в мантия от красота и създаде всички чудеса на сушата и морето, великият Йехова постанови съботния ден и го направи свят. Освети и благослови деня, в който Си бе починал от цялото Си чудесно дело. И тази събота, осветена от Бога, трябваше да бъде пазена като вечен завет. Тя беше паметник, който трябваше да остане през всички епохи до завършека на земната история.

По време на престоя си в Египет Израил беше слушал и гледал около себе си идолопоклонството толкова дълго, че до голяма степен беше изгубил познанието си за Бога и Неговия закон, както и усещането за важността и светостта на съботата. Законът беше даден за втори път, за да си припомнят евреите тези неща. В Божиите наредби беше определена религията за цялото човечество (...)

Има хора, които поддържат мнението, че съботата е дадена само за евреите. Но Бог никога не е казал подобно нещо. Той я е дал още на безгрешните Адам и Ева. По-късно я е поверил на Своя народ, за да я съхранява свято. Но самият факт, че пустинята Синай, а не Палестина, е избраното от Него място, в което да оповести Своя закон, показва, че тя е за цялото човечество. Законът на Десетте заповеди е стар колкото и творението. Следователно съботната институция няма специална връзка с евреите – не повече, отколкото с всички други сътворени същества. Бог е направил съблюдаването й задължително за всички народи. Ясно е казано, че „съботата е направена за човека”. Затова нека всеки, който рискува да бъде заблуден по този въпрос, да обърне внимание на Божието Слово, вместо на човешки твърдения.

Всеки е подложен на изпитание подобно на Адам и Ева в Едем. Както дървото на познанието бе поставено сред Едемската градина, така и съботната заповед беше поставена в

средата на Декалога. По отношение на плода от дървото на познанието бе дадено ограничението: „Да не ядеш от него, за да не умреш”. За съботата Бог каза: „Да не я осквернявате, но да я пазите свят”. Както дървото за познанието беше проба за послушанието на Адам, така и четвъртата заповед е проба, която Бог е дал, за да изпита верността на Своя народ. Случилото се с Адам трябва да бъде предупреждение за нас, докато трае времето. Нека да не приемаме никакви уверения от устата на смъртни хора или ангели, които биха накарнали и с една точица святия закон на Йехова (Ривю енд Херълд, 30 август, 1898).

15 декември

Вярващият в настоящата истина трябва да бъде силен в Господа

„Най-накрая, братя, заяквайте в Господа и в силата на Неговото величие” (Ефес. 6:10).

Истинското християнство винаги ще бъде предприемчиво и ще възбужда вражда навсякъде, където съществува. Всички, които живеят добросъвестен живот, които дават доказателство за Божиите твърдения за злото на греха, за идващия съд, ще бъдат наречени смутители на Израил. Хората, чието свидетелство събужда опасения в душата, засягат гордостта и предизвикват противопоставяне. Омразата на злото към доброто съществува така сигурно сега, както в дните на Христос, когато множествата крещяха „Махнете този човек!”, „Пуснете ни Варава”. В нашия свят съществуват злини, каквито някои имат интерес да подхранват. Злото винаги воюва срещу доброто. И тъй като знаем, че борбата с принца на мрака е постоянна и тежка, нека да се обединим във воюването си. Спрете да водите битка с хората от вашата вяра. Нека никой да не помага на Сатана в неговото дело. Трябва да насочим всичко, което можем да направим, в друга посока.

Първото нещо, записано в Библията след грехопадението, е за убиването на Авел. И последното нещо в пророчествата на Писанието е за гоненията срещу онези, които отказват да получат белега на звяра. Ние трябва да бъдем последните на земята, които да подхранват дори в най-малка степен духа на преследване срещу хората, които носят Божият вест на света.

Една пасивна набожност няма да съответства на нашето време. Нека пасивността да бъде изявена там, където е подходящо – в търпението, в любезността и въздържаността. Но ние трябва да занесем една решителна вест на предупреждение към света. Принцът на мира е обявил Своето дело така: „Не дойдох да донеса мир [на земята], а меч”. Злото трябва да се атакува. Заблудата и лъжата трябва да бъдат представени в техния истински характер. Необходимо е грехът да бъде отхвърлен и свидетелството на всеки вярващ в истината да бъде в хармония с всички други. Всички малки различия между нас, които пораждат конкурентен дух между братя и сестри са хитрини на Сатана за отклоняване на умовете от великия и страшен въпрос, стоящ пред нас.

Християните, които изповядват, че вярват в особените истини за настоящото време, трябва да бъдат обърнати и осветени от Истината. Ние сме нейни пазители и не бива да я държим „във външния двор”, но да я внесем в светилището на душата. Тогава цялата църква ще притежава Божествена жизненост. Един въпрос ще поглъща вниманието: Кой ще заприлича най-много на Христос? Кой ще направи най-много, за да печели души за Него? Когато това стане целта на вярващите, ще дойде и краят на споровете. Тогава молитвата на Христос ще се изпълни (Писмо 256, 1892).

16 декември

Миналото е записано в Библията и заради нашето време

„И им се откри, че не за себе си, а за вас служеха те в това, което сега ви бе известно чрез онези, които ви проповядваха Благовестието чрез Светия Дух” (1 Петр. 1:12).

Бог никога не престава да мисли за нас. Той е нашата радост и нашето спасение. Всеки от древните пророци е говорил по-малко за своето собствено време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е валидно и за нас. [Цитирани 1 Коринтяни 10:11 и текстът по-горе-] Библията е учебник за вас. Това е добре, защото тя е истинското становище на Бога и е проводник на всички святи влияния в света от сътворението до днес. Имаме насърчителната история, че Енох „ходеше по Бога”. Ако той е живял по Божията воля в онази покварена епоха точно преди унищожението на света чрез потоп, ние трябва да се насърчим и да бъдем вдъхновени от неговия пример. Ние можем да не бъдем осквернени от света! И сред всички покваряващи влияния и тенденции можем да живеем с Бога. Можем да имаме мисленето на Христос.

Енох, седмият от Адам, постоянно е предсказвал идването на Господа. Това велико събитие му е било разкрито във видение. Макар и мъртъв, Авел постоянно говори за кръвта на Христос, която единствена може да направи нашите жертви и дарове свършени. Библията е събирала и трупала своите съкровища за нашето – последното поколение. Всички велики събития и тържествени изявления от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни. Мойсей все още говори, като ни учи на себеотрицание в желанието му той самият да бъде заличен от Книгата на живота заради своя народ, за да може те да бъдат спасени. Давид ни води към посредническата роля на църквата за спасението на душите до краищата на земята. Пророците все още свидетелстват за страданията на Христос и за славата, която трябва да последва. В Библията всички събрани истини са представени като валидни за нас, за да може да имаме полза от техните поучения. Намираме се под влиянието на цялата истина.

Какви хора трябва да бъдем ние, на които е дадено цялото това богато наследство от светлина? На всички, които искат да следват светлината, се дава нарастваща сила заедно с новата и по-голяма светлина от настоящето. Тяхната вяра ще се увеличава и ще бъде упражнявана в сегашното време. Тя ще дава енергия и бързо растяща ревностност, а чрез зависимостта ни от Христос за сила от Него ще снабди отново света със светлина и ще изпрати Слънцето на Правдата до краищата на земята. В тези последни дни Бог ще обогати света в съответствие с нарастващото безбожие, стига само Неговият народ получи този безценен дар и обвърже всяка своя цел с Него (Писмо 74а, 1897).

17 декември

Дайте на света последната вест на предупреждение

„Но който устои докрай, той ще бъде спасен. И това Благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят... и тогава ще дойде краят” (Мат. 24:13, 14).

В това време на изпитание не е достатъчно човек да има само интелектуално познание на истината. Трябва сърцето да бъде променено. Господ не може да използва работника, който не е преживял истинското обръщане. Божиите сътрудници и сатанинските проводници не могат да се обединят. Мнозина казват: Кой е Господ, че да Му служа? Макар неверието в Бога да доминира, нека онези, които представят вестта на третия ангел, да постъпват като обърнати хора. Надявам се да имаме удовлетворението да видим дело, освободено от егоизъм, което ще напредва бързо в областта на мисионирането.

Ако някога в историята на адвентистите от седмия ден е имало време, когато те трябва да станат и да светят, то той е сега. Нито един глас не трябва да бъде ограничаван в разпространението на третата ангелска вест! Нека никой не засенчва нито един лъч светлина, идващ от Източника на светлината от страх да не изгуби престижа си в света. Изисква се морална смелост, за да вършим Божието дело в тези последни дни. Но нека не бъдем водени от духа на човешката мъдрост. Истината трябва да бъде всичко за нас. Нека онези, които искат да си направят име в света, да си отидат със света.

Големият сблъсък е точно пред нас и в него всички ще вземем страна. В него ще бъде въвлечен целият свят. Всеки ден, всеки час трябва да бъдем движени от принципите на Божието Слово. Нужно е личното Аз да бъде осветено от принципите на праведността, милостта и Божията любов. Във всеки момент на несигурност се молете искрено и питайте: Това ли е Господният път? С Библията пред себе си се съветвайте с Бога за това, което Той би искал да направите. В Божието Слово са разкрити свети принципи. Източникът на всяка истинска мъдрост се намира при Голготския кръст.

Навсякъде виждаме все повече доказателства, че вестта, която имаме от Бога, е последната вест на предупреждение към църквите в света. И все пак година след година отминават във вечността, а църквите все още не са предупреждени. Наставена съм да говоря на братята и сестрите и да попитам: Осъзнаваме ли този пропуск? Дава ми се вест след вест за нашите водачи с насърчението да започнат работа на всяко място, където се отваря път. Ако работниците пожелаят да излязат и да работят за делото, Господ ще благослови техните собствени души и ще направи усилията им плодородни. Когато чуят основанията за нашата вяра, много хора ще се заинтересуват и ще се обърнат (Писмо 94а, 1909).

18 декември

Пътеката на послушанието е път към светостта

„Мнозина ще се чистят и избелят и ще бъдат опитани; а нечестивите ще вършат нечестие и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат” (Дан. 12:10).

Светът е като театър. Актьорите – обитателите на земята – се приготвят да поемат ролята си в последната голяма драма. Те са изгубили Бога от погледа си. Няма общи цели. Те са групи от хора, обединили се, за да постигнат своите намерения. Бог наблюдава. Неговите планове по отношение на бунтовните Му поданици ще бъдат изпълнени. Светът не е предаден в човешки ръце, макар че Бог допуска объркване и безредие да наберат сила за известно време. Силата отдолу действа с цялата измамност на неправдата в онези, които се обединяват в тайни общества. Хората, поддаващи се на страстта за обединяване, изпълняват плановете на врага. След причината ще дойде и следствието.

Беззаконието почти е достигнало апогея си. Светът е изпълнен с объркване и скоро хората ще бъдат нападнати от ужасен страх. Краят е много близо. Ние, които знаем истината, трябва да се приготвяме за това, което скоро ще се разрази над земята като съкрушителна, изненадваща атака.

Грешните са избрали Сатана за свой водач. Под неговото ръководство чудесните умствени способности са използвани, за да се изградят обединения за унищожение. Бог е дал на човешкия ум голяма сила, която показва, че имат способността да извършат велико дело срещу врага на всяка правда и да постигнат грандиозни победи в битката срещу злото.

Но когато онези, на които Бог е поверил способности, се предадат в ръцете на врага, стават разрушителна сила. Ако Бог не е пръв и последен и повече от всичко друго в живота им, когато не Му се посвещават, за да изпълняват Неговите намерения, Сатана влиза и използва за себе си умовете, които са могли да постигнат голямо добро в служенето на Бога. Под неговото ръководство те вършат зли дела майсторски и с голяма сила. Бог ги е определил да работят на особено високо ниво, дал им е от Своята мъдрост и по този начин те са придобили

обучение, направило ги способни да вършат делата на праведността. Но те отхвърлят това обучение. Те са безпомощни. Силите им ги тласкат в неправилна посока, защото са под контрола на врага.

Пътя към светостта и небето се намира в пътеката на послушанието. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Писмо 141, 1902).

19 декември

Нека да застанем на страната на Христос

„Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя! Вземете Моето иго върху себе си и научете се от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си” (Мат. 11:28, 29).

Всички, които желаят да работят за Учителя, трябва да се покорят на Неговото иго. Това покоряване включва себепожертвувателност и пълно посвещение на тялото, душата и духа. Когато се учат от Христос, от Неговата кротост и смирение, те ще открият, че игото Му е благо и бремето Му – леко. Те няма да се изморяват в служенето си за Него. Нека всички да искат от Бога и ще получат мъдрост как да вършат делото Му под ръководството на Светия Дух.

Времето е ценно. Съдбата на душите е на карта. Спасението е осигурено на неизмерима цена. Напразна ли ще бъде великата жертва на Христос? Сатанинските проводници напълно ли ще контролират земята? Спасението на душите зависи от посвещението и дейността на Божията църква. Господ призовава всички, които вярват в Него, да Му сътрудничат. Те не трябва да мислят, че са свършили работата си, докато трае животът им. Докато дойде времето, когато Христос ще каже „Свърши се”, Неговото дело за спасението на душите няма да намалява, но ще расте по важност.

Милостта на Бога се изявява в Неговото дълготърпение. Той задържа съдбите Си, като чака предупредителната вест да бъде огласена на всички. Има мнозина, които още не са чули изпитващите истини за нашето време. Последният призив за милост трябва да бъде предаден още по-цялостно на нашия свят.

Ужасното му състояние днес може да показва, очевидно, че смъртта на Христос е била почти напразна, че Сатана е победил. Мнозинството от обитателите на земята принадлежат на сатанинската империя. Христос още не е установил тук Своето царство. „Още не виждаме всичко да Му е подчинено.”

Но не бива да се заблуждаваме. Въпреки очевидното тържество на Сатана В СВЕТА, Христос продължава Своето посредническо дело в небесното светилище. Когато виждаме

изпълняващите се пророчества, нашата вяра в окончателната победа на Христовото царство трябва да расте. Нека смело да вършим определената ни работа.

Чрез благоуханието на нашия говор и чрез благородството на нашия характер нека да направим ясен факта, че в голямата борба между доброто и злото ние сме на страната на Христос. Нека да изразяваме вярата си чрез победата на Голготския кръст. Нека всички наши хора решат, че в живота им трябва да бъдат възвеличавани истината и праведността (Ръкопис 57, 1903).

20 декември

Ние сме Божии съработници

„...защото сме съработници на Бога, като вие сте Божия нива, Божие здание.” (1 Кор. 3:9)

В историята на църквата никога няма да има време, когато Божиите работници да могат да скръстят ръце и да стоят спокойно, казвайки: „Навсякъде цари мир и безопасност”. Тогава идва внезапно гибелта. Всичко може да напредва в привидно благополучие. Но Сатана е винаги нащрек и проучва и обсъжда със злите си демони други начини на нападение, с които да успее. Борбата ще става все по-жестока, защото е движена от сила отдолу.

Докато делото на Божия народ напредва с осветена и непреодолима енергия, всаждайки стандарта на Христовата праведност в църквата и задвижвайки се със сила от Божия трон, великата борба ще става все по-силна и по-силна, все по-решителна и по-решителна. Ум ще се изправи за битка срещу ум, планове срещу планове, принципите с небесен произход срещу принципите на Сатана. Истината в своите различни етапи на развитие ще бъде в постоянен сблъсък със заблудата с нейните постоянно изменящи се и увеличаващи се разновидности, и с амбицията ѝ, ако е възможно, да измами дори и самите избрани.

Сега има опасност да изгубим от погледа си важните истини, приложими за това време, и да се стремим към неща нови, непознати и привлекателни. Мнозина, ако бъдат укорени от Божия Дух чрез определените посредници, отказват да приемат изобличението и в сърцата им пониква горчив корен срещу Господните служители, които носят тежък товар. Те нямат моралната смелост да вършат нещата, които определено са в тяхна полза. Не виждат необходимост от реформа и по този начин отхвърлят думите на Господа. Мразят Този, Който ги укорява. Точно този отказ да обърнат внимание на предупрежденията, които Господ изпраща, дава на Сатана пълно предимство да ги направи най-безмилостните врагове на хората, които са им казали истината (Ръкопис 92, 1897. Свидетелства към служителите).

21 декември

Никога няма да настъпи време за промяна на нашата вест

„Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди” (Мат. 15:9).

Душата ми е много омъчнена, защото знам какво ни предстои. Хората, които имат ежедневна, жива връзка с Бога, ще бъдат потискани от всички възможни измами. Ангелите на Сатана умело вършат зло и ще създават това, което някои ще наричат „съвременна светлина” и ще я разгласяват като нова и чудотворна. Но макар в някои отношения вестта да е истина, тя ще бъде смесена с човешки измислици и ще поучава по човешки заповеди. Много видимо добри неща ще трябва да бъдат внимателно обмисляни с много молитва, защото ще са благовидни хитрини на врага, за да водят душите в пътека, лежаща толкова близо до пътеката на истината, че едва може да се различи от нея.

В служението е навлязъл нов порядък. Чувства се желанието да следваме стандартите на други църкви. Простота и смирените са почти непознати. Младите служители се опитват да бъдат оригинални и да въвеждат нови идеи и нови планове за работа. Някои започват съживителни вечери и чрез това привличат големи множества в църквата. Но когато вълнението изчезне, къде са обърнатите хора? Не се забелязва покаяние и изповядване на греховете. Грешникът е умоляван да повярва в Христос и да Го приеме, без да се обръща внимание на миналия му греховен начин на живот и бунт. Сърцето не е съкрушено. Няма покаяние в душата. Предполагаемите обърнати хора не са паднали върху Канарата Христос.

Господ желае Неговите служители днес да проповядват вечното Евангелие, скръбта за греха, покаянието и изповядването му. За грешниците трябва да се работи упорито, сериозно, мъдро, докато те видят, че са нарушители на Божия закон и докато преживеят истинско покаяние чрез вяра в Господ Исус Христос.

Служителите не трябва да смятат, че е добродетел да се разделят, понеже не виждат всички по-маловажни въпроси в съвсем същата светлина. Ако постигат съгласие по основните истини, те не трябва да имат разногласия и да спорят по въпроси, които са от малко значение. Разсъждаването по объркващи теми, които в края на краищата нямат решаващи последици, отклонява ума от истините, съдбоносни за спасението на душата.

Невярващите са критично настроени и се опитват да измислят извинения за това, че не приемат истината такава, каквато е в Исус. Там, където между нас съществуват тези различия, стоящите отвън ще кажат: „Ние ще повярваме като вас, когато вие самите се обедините по въпроса за това, кои неща съставляват истината”. По този начин безбожните се възползват от разделенията и споровете между християните (Ръкопис 82, 1894. Ривю енд Херълд, 4 ноември, 1965).

22 декември

Внимавайте при получаването на “нова светлина”

„...когато ви обявихме силата и Пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни” (2 Петр. 1:16).

Трябва да се молим за Божествено просветление и в същото време да внимаваме в приемането на всичко, което се определя като нова светлина. Беше ми показано, че едно от изобретенията на врага е да отклонява умовете към неясни или маловажни въпроси, към неща, които не са изцяло открити или не са съществени за спасението.

Трябва да позволим на принципите от третата ангелска вест да изпъкнат ясни и отчетливи. Великите стълбове на нашата вяра ще понесат цялата тежест, която може да бъде поставена върху тях (Ръкопис 82, 1894. Ривю енд Херълд, 4 ноември, 1965).

Нашите служители трябва да престанат на разсъждават по своите особени идеи с мисълта: „Вие трябва да видите въпроса така, както аз го виждам, иначе не можете да бъдете спасени”. Престанете с този егоизъм! Великото дело, което трябва да се извърши при всички случаи е да се печелят души за Христос.

За Божия народ идва време на проблеми, но не бива постоянно да напомняме това на хората и така да ги насочваме предварително към периода на проблеми. Ще има пресяване сред Божия народ, но не това е настоящата истина, която трябва да се занесе на църквите. Това ще стане като последица от отхвърлянето на представената истина.

Служителите не трябва да смятат, че имат някакви чудесни съвременни идеи и че докато те не бъдат приети от всички хора, няма да се издигне народ, който да върви напред и нагоре към победата. Целта на Сатана е постигната със сигурност, когато някой тича пред Христос и върши делото, което Бог никога не е поверявал в ръцете му, както и когато остава в състоянието на лаодикиеца – хладък, мнимо богат и пълен с блага, сякаш няма нужда от нищо. И двете групи са в еднаква степен „камъни за препъване”.

Някои ревностни хора са впрегнали цялата си енергия в оригиналничене, правейки кардинална грешка, като се опитват да представят нещо удивително, чудно, омайващо, което те си мислят, че другите не разбират. Но често самите те не знаят какво говорят.

Някои са войнствени по естество. Те биха желали да влизат в спорове, да се борят за своите конкретни идеи. Но трябва да се откажат от тези неща, защото те не развиват християнските добродетели. Работете с цялата си сила, за да осъществите молитвата на Христос Неговите ученици да бъдат едно, както Той е едно с Отец (Пак там; Ривю енд Херълд, 11 ноември, 1965).

23 декември

Не само вярвайте, но и вършете волята на Отец

„Не всеки, който Ми казва: „Господи, Господи” ще влезе в небесното царство; но само онзи, който върши волята на Моя Отец, Който е в небесата” (Мат. 7:21).

Светостта представлява съвършено послушание към Божия закон. Онези, които не обръщат никакво внимание на този закон, освен да го опровергават чрез своите неосветени действия, са в бунт срещу Бога и не е възможно да бъдат святи.

Хора, които дръзко твърдят, че са осветени, вършат ли делата на Христос? Издигат ли пред хората Божия закон, даден на Моисей на планината Синай? Те заявяват, че са придружавани от Божията сила, но Писанията заявяват: „Нека дойдат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това Слово, няма светлина в тях” (Ис. 8:20).

Друга доктрина, която ще бъде представяна, е че всичко, което трябва да правим, е да вярваме в Христос – да вярваме, че Той е простил нашите грехове и че след като ни е простено, за нас е невъзможно да извършваме грехове. Това е капан на Сатана. Вярно е, че трябва да вярваме в Христос. Той е нашата единствена надежда за спасение. Но е също вярно, че всеки един ден трябва да изработваме спасението си с вяра – не с гордост, а със страх и трепет. Необходимо е да използваме цялата сила на нашето същество в служба на Него и след като сме дали всичко от себе си, все още трябва да смятаме себе си за безполезни слуги. Божествената сила ще се обединява с нашите усилия когато се държим за Бога с ръката на вярата. Христос ще ни дава Своята мъдрост и праведност. По този начин чрез Неговата благодат ще бъдем способни да строим върху сигурна основа.

Божие намерение за нас не е да бъдем джуджета в религиозния живот. Той желае постоянно да израстваме в благодатта и в познанието на истината. Иска да бъдем способни да извършваме по-добро дело за Него днес, отколкото сме извършили вчера. Той има за нас едно небе, пълно с благословения, и желае да изискваме тези благословения и да прославяме като Негови разумни последователи.

Когато постепенно опознаваме Господа крачка след крачка, не трябва да очакваме, че пътят ни ще бъде свободен от пречки. Колкото е сигурно, че се опитваме да служим на Господа, толкова е сигурно и че Сатана ще вложи всички усилия да постигне нашето унищожение. Но Един, Който е мощен, ще ни осигури помощ. Той е при всяко Свое борещо се дете, което с вяра Го моли за благодат. Имаме един Спасител, който е по-силен от всички и който в живота Си като човек беше победител. Нека да продължаваме напред и да побеждаваме в името на Исус Христос от Назарет! Чрез Неговата сила, която изискваме с вяра, ние печелим победата над греха (Ръкопис 27, 1886).

24 декември

Светият Дух ни помага да различаваме истината от заблудата

„...нашето благовестване между вас не беше само с думи, но и със сила, със Светия Дух и с голяма увереност” (1 Сол. 1:5).

Само истината, каквато е в Исус, съживява съвестта и преобразява ума, защото стига до сърцето чрез Светия Дух. Без просветлението от Духа не можем да различим истината от заблудата и ще пропаднем при изкусните изкушения и измами, които Сатана ще изяви в света. Близко сме до края на борбата между Принца на светлината и принца на мрака и скоро измамите на врага ще изпитат нашата вяра.

Но макар че принцът на мрака действа, за да покрие земята с тъмнина и с непрогледен мрак, Господ ще изяви Своята сила да обръща грешници. На земята ще се извърши дело, подобно на това което се случи при изливането на Светия Дух в дните на първите ученици, когато те проповядваха Исус, и то Исус разпнат на кръст. Мнозина ще бъдат обърнати в един ден, защото вестта ще се разнася със сила. Тогава ще може да се каже: „... нашето благовестване между вас не беше само с думи, но и със сила, със Светия Дух”.

Делото на Духа е неизмеримо и огромно. От този Източник идват сила и работоспособност за Божия работник. Той е също и Утешителят като лично присъствие на Христос за душата. Всеки човек, който очаква Господа с проста, детинска вяра, е участник в Божественото естество чрез посредничеството на Светия Дух. Когато са водени от Духа, християните могат да са сигурни, че са приети като свършени в Този, Който е Глава на всичко. Както Христос беше прославен в деня на Петдесетница, така ще бъде прославен и с приключването на делото на Евангелието. Той ще приготви един народ, който ще устои при последното изпитание от заключителната битка на великата борба.

Божият народ трябва да бъде призован да напусне връзките си с материалистите и с вършителите на зло, за да устои в битката за Господа срещу силите на мрака. Когато земята бъде осветена от Божията слава, ще видим дело, подобно на извършеното от изпълнените със Светия Дух ученици, които разгласяваха силата на възкръсналия Спасител. [След като] светлината от небето проникна в помрачените умове на заблудените от враговете на Христос, лъжливото Му представяне беше отхвърлено, защото чрез успешното действие на Светия Дух сега те Го видяха издигнат до Княз и Спасител, Който ще даде покаяние на Израил и опрощение на греховете (Ръкопис 143, 1901).

25 декември

Указът за смъртно наказание срещу Божия народ

„И изпратиха писмата с бързоходци по всички царски области, за да погубят, да избият и да изтребят всички юдеи – млади и стари, деца и жени – в един ден” (Естир 3:13).

Сатана ще събуди негодуванието на отстъпилото християнство срещу смирения остатък, който добросъвестно отказва да приеме фалшивите обичаи и традиции. Църквата и светът ще се обединят и светът ще й даде власт да унищожи правото на хората да се покланят на Бога според Неговото Слово.

Указът, който ще бъде издаден срещу Божия народ в близко бъдеще, е в някои отношения подобен на издадения от Артаксеркс срещу евреите по времето на Естир. Персийският декрет произлезе от злобата на Аман към Мардохей. Решението на царя срещу евреите бе осигурено под лъжлив претекст. Сатана провокира този план, за да освободи земята от хората, които пазеха познанието за истинския Бог.

Историята се повтаря. Същият изкусен ум, който правеше заговори срещу верните през отминалите епохи, действа и сега, за да придобие контрол над отпадналите църкви и чрез тях да може да осъди и умъртви всички, които не се прекланят пред идолопоклонническата „събота”. Нашата борба не е срещу смъртни хора, както може да ни се струва. Ние не се борим срещу плът и кръв, но срещу „началствата, срещу властите, срещу управниците на тъмнината в този свят, срещу духовните сили на нечестието в небесните места”. Но ако Божият народ положи доверието си във Всевишния и чрез вяра разчита на Неговата сила, коварството на Сатана ще бъде победено и в нашето време така забележително, както по времето на Мардохей.

Ще излезе указ, че всички, които не приемат белега на звяра, няма да имат право нито да продават, нито да купуват, и че в края на краищата ще бъдат умъртвени. Но Божиите светии не ще приемат този белег. Пророкът от Патмос видя спечелилите победата над звяра, над образа му и над числото на името му да стоят на стъкленото море с Божии арфи в ръка и да пеят песента на Моисей и на Агнеца.

Ап. Павел пише на римляните: „Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всички хора”. Но има една точка, отвъд която е невъзможно да се поддържа единство и хармония, без да се жертват принципите. Тогава отделянето става абсолютно задължително. Законите на народите трябва да бъдат уважавани, когато не противоречат на Божиите закони. Но ако между тях се получи сблъсък, всеки истински последовател на Христос ще каже както апостол Петър: „Подобава да се покоряваме на Бога, а не на хората” (Ръкопис 51, 1899; виж също Знамения на времето, 8 ноември, 1899).

26 декември

Всички откровения в Писанието произхождат от Исус Христос

„Никое пророчество в Писанието не е частно обяснение на пророка на Божията воля; защото никога не е идвало пророчество по човешка воля, а (святите) човеци са говорили от Бога, движени от Светия Дух” (2 Петр. 1:20, 21).

Цялата Библия е едно откровение, защото всички откровения за хората идват чрез Христос и всички са съсредоточени върху Него. Бог ни е говорил чрез Своя Син, на Когото принадлежим по сътворение и по изкупление. Христос дойде при Йоан, заточен на остров Патмос, за да му даде истината за тези последни дни, да му покаже това, което скоро ще стане. Исус Христос е великият Попечител на Божественото откровение. Точно чрез Него имаме познание за това, какво трябва да очакваме в заключителните сцени на историята на тази земя.

Възлюбеният ученик Йоан беше избраният да получи това откровение. Той бе последният оцелял от избраните отначало ученици. Беше почетен по повелята на Новия Завет, както пророк Даниил беше почетен по повелята на Стария Завет.

Предадените на Йоан наставления бяха толкова важни, че Христос дойде от небето, за да ги даде на Своя служител, като му каза да ги изпрати на църквите. Тези наставления трябва да бъдат обект на нашето внимателно изследване с молитва, защото живеем във време, когато хората, които не са поучавани от Светия Дух, ще внасят в църквата фалшиви теории.

След преминаването на определеното време [1844] Бог повери на Своите верни последователи скъпоценните принципи на настоящата истина. Онези, които преживяха това, трябва да бъдат твърди като канара за принципите, направили ни адвентисти от седмия ден. Участвалите в изграждането на нашето дело върху основата на библейската истина – онези, които познават ориентирите, посочващи ни правилния път – трябва да бъдат считани за работници от най-висок ранг. Те могат да говорят от личен опит за поверените им истини. Тези работници не трябва да позволяват вярата им да се превръща в неверие. Не бива да позволяват от ръцете им да бъде отнето знамето на третата ангелска вест. Необходимо е да поддържат непоколебима вярата си отначало докрай.

Господ е заявил, че когато наближи краят на делото, историята от миналото ще се повтори. Всяка истина, която Той е дал за тези последни дни, трябва да бъде разгласявана в света. Всеки стълб, който Той е издигнал, трябва да бъде укрепен. Сега ние не можем да изоставим основата, която Бог е изградил. Сега не можем да влезем в някаква нова организация, защото това би означавало отстъпление от истината (Ръкопис 129, 1905).

27 декември

Ангелите отговарят на молитвите на самопожертвувателните работници

„Пътят на праведния е прав път; пътеката на праведния Ти направляваш” (Исая 26:7).

В Божието Слово има примери за небесни пратеници, влияещи върху умовете на царе и управници, докато в същото време сатанинските пратеници също са влияели върху умовете им. Никакво човешко красноречие чрез решително изяснени човешки мнения не може да промени действието на сатанинските сътрудници. Дяволът постоянно се старае да препречи пътя, та истината да бъде обвързана с човешки измислици. Хората, които имат светлината и познанието, са в най-голяма опасност, освен ако постоянно не посвещават себе си на Бога, като се смиряват и осъзнават опасността на това време.

Определени са небесни същества, които да отговарят на молитвите на хората, действащи самопожертвователно в полза на Божиата кауза. Най-висшите ангели в небесните дворове са определени да осъществяват молитвите за напредъка на Божието дело, които се издигат към Бога. Всеки ангел има определено място на служене и не му се разрешава да го напуска заради друго. Ако някой ангел го напусне, силите на мрака биха спечелили предимство.

Борбата между доброто и злото продължава ден след ден. Като народ ние не схващаме както би трябвало страховития сблъсък между невидимите сили, битката между верните и неверните ангели. Злите ангели с постоянство действат, като подготвят стратегията си за нападение и управляват царе и управници.

Призовавам вас, които не сте готови за последната голяма битка, да се събудите. Вие не бдите и не отдавате нужното внимание на това, което скоро ще дойде над земята. Под водителството на падналите ангели човешките посредници се стремят да съберат „реколтата” си. Които желаят да се намерят под закрилата на Божиите ангели, трябва да живеят изцяло за Божиата слава, готови да устоят в своята съдба и на своето място.

Добрите и злите ангели се борят за всеки човек. Самият човек определя кой ще спечели. Призовавам служителите на Христос да разкриват пред разума на всички, до които достига техният глас, истината за служенето на ангелите. Не се отдавайте на въображаеми теории. Писаното Слово е нашата единствена сигурност. Трябва да се молим като Даниил, за да бъдем пазени от небесните разумни същества. Като служещи духове, ангелите са изпращани да служат на онези, които ще наследят спасението. Молете се! Молете се така, както не сте се молили никога преди! Не сме готови за идването на Господа! Трябва завършим делото за вечността! (Писмо 201, 1899).

28 декември

Христос хлопа на вратата на твоето сърце! Пусни Го!

„Защото беше уместно Онзи, заради Когото е всичко и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания Начинателя на тяхното спасение” (Евр. 2:10).

Сред Божия народ не бива да има никакви разногласия, никакви спорове, никакви борби един срещу друг. Силите на правдата трябва да бъдат единодушни в сблъсъка със злото. Необходимо е цялата сила на Божия народ да бъде насочена срещу армиите на врага. Волята на всяко Божие дете трябва да бъде поставена на страната на Божията воля. Големите усилия на Сатана срещу доброто и ужасната омраза на неговите представители към Божиите такива показват нуждата от единство и съгласие сред силите на правдата.

Предстои ни ужасен сблъсък. Приближаваме се към битката във великия ден на Всемогъщия Бог. Това, което е било задържано под контрол, ще бъде отпуснато. Ангелът на милостта сгъва крилата си, приготвяйки се да слезе от златния трон и да остави света под контрола на Сатана – царя, когото хората са си избрали, убицеца и унищожителя на земята от самото ѝ начало.

Началствата и властите в света са в ожесточен бунт срещу небесния Бог. Те са изпълнени с омраза срещу всички, които Му служат, и скоро, много скоро ще избухне последната голяма битка между доброто и злото. Земята ще бъде бойното поле – сцената на последния двубой и на окончателната победа. Тук, където Сатана толкова дълго е предвождал човечеството срещу Бога, бунтът ще бъде завинаги потушен.

Христос дойде на тази земя в човешки образ, за да стане Начинател на нашето спасение, та да не можем да бъдем победени от сатанинската сила. И когато изглежда, че врагът печели изключителна победа над праведността, Бог ще действа с милост и сила, за да се противопостави на неговите замисли.

Божият народ трябва да дава смело, решително свидетелство за истината, като разкрива Божиите намерения чрез свидетелството на писаното Слово. Когато се посветим на Христос, Той говори на сърцето, изпълвайки го със Своя Дух. Нямаме време да се борим и да спорим помежду си, нямаме време да действваме според предположения или любими предразсъдъци. Твърде късно е за това, защото Христос е на прага!

Има непоклатима, вечна истина в сериозната доктрина. Тя не е пара, която прехожда. Светлината ще блести от Божието Слово! Бог призовава Своя народ да се приближава към Него. Нека никой да не застава между Него и народа Му. Христос хлопа на вратата на сърцето ти, защото иска да влезе! Ще Го пуснеш ли? (Писмо 153, 1901).

29 декември

Вече сме на границата на обещаната земя

„И представяха зле пред израелтяните земята, която бяха съгледали, като казваха: „Земята, която обходихме, за да я съгледаме, е земя, която поглъща своите жители” (Числа 13:32).

Времето, когато делото върви най-трудно, е именно времето за изпитване на духовната сила и мъдростта на всеки работник. Когато възникват трудности в някой клон от делото – както със сигурност ще стане, защото воюващата църква не е тържествуващата църква, – цялото небе наблюдава, за да види накъде ще тръгнат онези, на които са поверени святи отговорности. Някои ще се спънат, някои ще обръщат внимание на измамни духове; други ще изберат тъмнината, а не светлината, защото не са верни на Бога. Всички, които живеят в Христос, няма да паднат, нито ще се обезсърчат, подобно на своя Учител (...)

Сега, когато сме точно на границата на Обещаната земя, нека никой да не повтаря греха на неверните съгледатели. Те признаха, че земята, която са видели, е добра, но, че обитателите ѝ са силни (там имаше гиганти!) и че те самите в сравнение с тях са като скакалци в очите им и в собствените си очи. Всички трудности бяха преувеличени до непреодолими пречки. Те направиха да изглежда така, сякаш мисълта да отидат и да превземат земята е безумие и самонадеяност. Но Халев ги накара да млъкнат пред Моисей и каза: „Нека да отидем веднага и да я завладеем; защото ние ще победим”.

Това беше езикът на вярата, но съгледатели, които бяха говорили обезсърчително, не можеха да бъдат възпрени в опита им да попречат на Божия народ да тръгне напред, за да изпълни Господното Слово. Те преувеличиха трудностите, докато цялото събрание бе докарано до пълно обезсърчение и страх.

Сред всичките оплаквания и горчиви чувства Халев и Исус Навин се обърнаха към събранието: „Земята, през която преминахме, за да я съгледаме, е изключително добра земя”. Но хората пожелаха да повярват в най-лошото. И докато звънящият глас на Халев още звучеше над глъчката, те се изправиха с камъни в ръце, за да засипят с удари мъжете, дали правилното свидетелство.

Докато хората подхранваха своите съмнения и повярваха на неверните съгледатели, златната възможност за Израил отмина. Ще се случи ли така, че в тези последни дни – точно преди да влезем в небесния Ханаан – Божият народ да подхранва духа, изявен в древния Израил? Хората, които са изпълнени със съмнения, с критично отношение и оплаквания могат да посеят семената на неверието и недоверието, които ще дадат изобилна реколта. Историята на Израил беше написана за поука към нас, върху които са дошли последните дни на света (Ръкопис 6, 1892).

30 декември

Кръщението на Светия Дух води към истинска религия

„А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, ще ви научи на всички неща и ще ви напомни всичко, което съм ви казал” (Йоан 14:26).

Какво обещание даде нашият Господ Исус Христос на Своите ученици, за да ги утеши с оглед на заминаването Си от тях? Това беше обещанието за Божия Свети Дух. Божественото Му влияние щеше да сътрудничи на човешкия ум и да напомня всичко, което Христос е говорил. Голямата нужда на нашето време, изпълнено с опасности, е Светият Дух, защото Той ще донесе всички други благословения. Когато повярваме в истината, тя ще промени нашия характер.

В светлината на истината, която блести в наши дни, ние сме укорени за това, че ни липсва Светият Дух. Някои вярващи се задоволяват само с теорията на истината. Но все още не им достига ежедневното действие на Божия Дух върху сърцето, което се извява в преобразяване на характера. Те сами се откъсват от Фактора, Който ще ги направи годни и по-плодотворни в делото на Господа.

Както в деня на Петдесетницата, кръщението със Светия Дух ще доведе до съживление на истинската религия и до извършване на много чудеса. Небесните същества ще слизат сред нас и хора ще говорят така, както им внушава Божият Свети Дух. Когато обаче Господ повлияе върху народа Си, както направи това в деня на Петдесетницата и след него, мнозина, които сега твърдят, че вярват в истината, ще знаят толкова малко за действието на Светия Дух, че ще викат: „Пазете се от фанатизъм”. Те ще казват за изпълнените с Духа: „Те са се опили с ново вино” [Деяния 2:13].

Когато душите копнеят за Христос и се стремят да станат едно с Него, хората, доволни от привидната си набожност, ще възкликват: „Внимавайте, не стигайте до крайности!”.

Когато небесни ангели ще идват сред нас и ще действат чрез човешки инструменти, ще има цялостно, значително обръщане на хора към Бога, подобно на обръщането в деня на Петдесетницата. Но макар че трябва да внимаваме да не изпадаме в човешка възбуда, не бива да бъдем и сред онези, които ще повдигат въпроси и ще подхранват съмнения по отношение делото на Божия Дух. Защото ще има и такива, които ще оспорват и ще критикуват, когато Той въздейства върху мъже и жени, тъй като техните собствени сърца не са докоснати и затова са студени и не могат да бъдат впечатлени.

31 декември

Борбата между Христос и Сатана завършва

„И Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина” (Откр. 21:4).

Злите получават своето възмездие на земята. Те „ще бъдат плява; и денят, който идва, ще ги изгори, казва Господ на силите”. След като греховете на праведните са прехвърлени върху

Сатана, той е предаден на страдание не само за собствения си бунт, но и за всички грехове, които е подбудил Божия народ да извърши.

Унищожителното дело на Сатана завинаги е прекратено. Докато за грешните Бог е пояждащ огън, за Своя народ Той е едновременно и Слънце, и Щит. Огънят, който ще унищожи грешните хора, ще пречисти земята. Всяка следа от проклятието е пометена. Няма да има вечно горящ ад, който да бъде поддържан пред изкупените, за да показва ужасните последици от греха.

Остава само едно, което да напомня за това: нашият Изкупител винаги ще носи белезите от разпятието Си на кръста. Върху наранената Му глава, върху гърдите, ръцете и нозете Му са единствените следи от чудовищното дело, извършено от греха.

В Библията наследството на спасените е наречено „родина“. Там Дървото на живота дава своя плод всеки месец и листата му служат за изцеление на народите. В тази родина има вечно течащи потоци, чисти като кристал, а край тях трепкащи дървета хвърлят сенките си върху пътеки, приготвени за изкупените от Господа.

В Божия град „няма да има светило“. Никой няма да има нужда от почивка, нито ще я желае. Няма да се изморяваме да вършим Божията воля и да хвалим Неговото име. Винаги ще чувстваме свежестта на утрото и то никога няма да отминава. Всички съкровища на вселената ще бъдат открити за изучаване от Божиите изкупени. Освободени от оковите на тлението, те ще летят неуморно към далечни светове – светове, които са треперили от мъка при гледката на човешките злочестини и където са кънтели радостни песни при вестта за една изкупена душа.

Голямата борба е приключила. Няма вече грях, нито грешници. Цялата вселена е чиста. Цялото обширно творение бие в един пулс на хармония и радост. От Този, Който е създал всичко, се изливат живот, светлина и радост към всичките Му владения на безкрайното пространство. От най-малкия атом до най-големите светове, всички неща – одушевени и неодушевени – в непомрачена красота и съвършена радост провъзгласяват, че Бог е любов! (Великата борба).